

Giới thiệu Mộng Nhu Tình

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, Cung đình hậu tước

Edit: Team Cookie Choux

Tứ Vương gia Mộ Dung Hằng anh dũng quả cảm trên chiến trường nhưng bị trọng thương, vì vậy hai chân tàn phế.

Thậm chí người ta còn nói, Mộ Dung Hằng không có khả năng viên phòng.

Khương Linh Lung năm mươi lăm tuổi bị ép gả cho Tứ Vương gia, chưa được bao lâu đã mang thai.

Mọi người đều kinh ngạc: Hải tử là con ai?

Khương Linh Lung đỏ bừng mặt tức giận, "Đương nhiên là của tướng công ta!"

"Không phải tướng công của ngươi không được sao?!"

Khương Linh Lung bảo vệ tướng công của mình như mạng: "Tướng công của ngươi mới không được! Cả nhà tướng công của ngươi mới không được!"

Nữ chính: Ngốc mạnh đáng yêu + hộ phu như mạng

Nam chính: Phúc hắc + không biết xấu hổ + sủng thê sủng thê sủng thê

PS: Không có cung đấu, chỉ đơn thuần là ngọt văn, nam chính nữ chính đều sạch, tiết tấu truyện nhanh, không dài

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tứ Hôn

Edit: *Quanh*

Beta: *Nhược Vy*

Sáng sớm, Tổng thừa tướng vừa mới hạ triều, vừa vào phủ, gia đình trong phòng nhị tiểu thư Tống Bảo Châu đã sốt ruột hoảng hốt chạy tới: "Lão gia, không xong rồi! Nhị tiểu thư thất cô tự sát!"

Tổng Lăng Thiên vừa nghe, gương mặt lập tức tối sầm: "Nha đầu chết tiết kia lại muốn làm gì!"

Gia đình run rẩy đáp: "Nô tài... Nô tài cũng không biết, lão gia mau đi xem nhị tiểu thư đi!"

Tổng Lăng Thiên vội vàng đi tới Đường viện, vừa vào sân liền nghe thấy tiếng khóc của phu nhân nhà mình: "Nữ nhi, sao con lại nghĩ quẩn như vậy, chết sao lại bằng sống được, con chết rồi, phụ thân mẫu thân sao sống nổi."

Tổng Lăng Thiên bước nhanh tới.

Trong khuê phòng Tống Bảo Châu, bọn hạ nhân quỳ đầy đất, trên mặt đất còn có một thước lụa trắng dùng để thất cô. Phu nhân Long thị đang ngồi ở mép giường ôm nữ nhi, khóc tới thê thảm.

Tổng Lăng Thiên thấy thế, mặt đen như than, lạnh giọng quát lớn một tiếng: "Sao lại thế này?!"

Tống Bảo Châu đang nằm khóc trong lồng ngực của mẫu thân, nghe thấy giọng nói của phụ thân, cả người run rẩy, đẩy mẫu thân ra, xuống giường, quỳ trên mặt đất.

"Cha! Ngài giết nữ nhi đi! Nữ nhi thà chết cũng không gả cho Tứ vương gia!"

Tống Bảo Châu khóc đến mức hốc mắt đỏ bừng, trên mặt che kín nước mắt.

Tổng Lăng Thiên chau mày, quát lớn: "Đây là ý chỉ tứ hôn của Thái Hậu! Con nói không gả là có thể không gả sao! Con không gả, là muốn cho trên dưới hơn trăm người Tống gia đều đi theo chôn cùng sao?!"

"Hu hu..." Tống Bảo Châu gào khóc: "Nữ nhi thà đi tìm chết còn hơn! Ai làm người đó chịu, nếu con chết, Thái Hậu cũng không quản được Tống gia! Cha cũng không cần sợ bị nữ nhi liên lụy!"

Đang nói, đột nhiên Tống Bảo Châu đứng lên, cả người hướng tới vách tường bên cạnh!

"A! Mau ngăn tiểu thư lại!" Long thị sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thét chói tai.

Bọn hạ nhân thấy thế, vội vàng tiến lên chỗ Tống Bảo Châu, chắn vách tường trước mặt.

Tổng Bảo Châu đứng vào người hạ nhân, nước mắt liền rơi, đặt mông ngã trên mặt đất: "Ta không gả, ta không gả!"

Long thị thấy nữ nhi như vậy, đau lòng không thôi, tiến lên nhìn trượng phu của mình, đau lòng nói: "Lăng Thiên, ngài có thể bỏ được nữ nhi của chúng ta, gả cho Tứ vương gia sao? Nói câu không dễ nghe, hiện giờ Tứ vương gia hai chân tàn phế, đời này xem như không trông cậy được. Nữ nhi của chúng ta đang tuổi như hoa như ngọc, có tài có mạo, nếu muốn xứng, cũng nên là Thái Tử, gả cho một tên tàn phế, không phải là uổng phí sao? Huống gì..."

Long thị đang nói, đột nhiên dừng một chút, ngay sau đó lệnh cho toàn bộ hạ nhân lui ra.

Bọn hạ nhân vội vàng hành lễ, nhanh chóng lui xuống.

Thấy bọn hạ nhân đều đi rồi, lúc này Long thị mới tiến đến bên tai trượng phu, nhỏ giọng nói: "Huống gì, ta nghe nói, sau trận chiến ở sông Bạch Nghi, Mộ Dung Hằng không chỉ què hai chân, cái chân thứ ba cũng bị phế..."

"Câm miệng!" Tổng Lăng Thiên vừa nghe thấy lời thê tử nói, tức khắc quát to, trừng mắt nhìn Long thị, nói: "Nàng nhớ kỹ, họa là từ miệng mà ra! Tuy hiện giờ Mộ Dung Hằng vô dụng nhưng có Thái Hậu nương nương chống lưng, không phải là người chúng ta có thể đắc tội!"

Long thị bị trượng phu răn dạy, cau mày, bĩu môi oán giận: "Không phải ta chỉ cùng ngài nói một chút sao, nào dám nói ở bên ngoài."

Nói xong, Long thị đi qua nâng nữ nhi vẫn đang ngồi dưới đất khóc lóc không ngừng dậy. Tổng Bảo Châu liền ôm chặt lấy mẫu thân, "Nương, nữ nhi không muốn gả, nữ nhi thật sự không muốn gả cho tên tàn phế kia!"

Tuy rằng Tứ vương gia có bề ngoài phong thần tuấn lãng, nhưng nay hai chân đã bị tàn phế, bề ngoài tốt cũng không thay đổi được sự thật hán trở thành phế nhân! Nghĩ đến việc mình gả đến Tứ vương phủ, nửa đời sau ngày nào cũng phải đối mặt với tên nam nhân ngồi trên xe lăn, hành động không tiện, trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng không cam lòng, vô cùng chán ghét.

Thái Hậu nương nương cũng thật là, biết rõ tôn tử của mình đã tàn phế, còn đẩy cô nương người ta xuống hố lửa!

Tổng Bảo Châu lập tức lại khóc, Long thị trấn an nữ nhi. Đột nhiên, trong đầu có tia sáng lóe lên, bà vội ngẩng đầu, trên mặt có vài phản kích động, nói với trượng phu: "Lăng Thiên! Có phải Thái Hậu nương nương chỉ đích danh Bảo Châu của chúng ta phải xuất giá?"

Tổng Lăng Thiên không rõ nguyên do, nhíu mày nhìn về phía bà: "Làm sao vậy?"

"Có phải hay không?!"

Tổng Lăng Thiên khó hiểu nhìn thê tử, nói: "Nàng hỏi cũng thật kỳ lạ, nhà của chúng ta chỉ có hai nữ nhi, năm trước Bảo Trân vào cung, trong nhà đương nhiên chỉ còn Bảo Châu, còn chỉ danh gì nữa? Chỉ nói gả nữ nhi qua, chiếu cố Mộ Dung Hằng."

Long thị nghe thấy lời của trượng phu, thần sắc kích động trên mặt càng rõ ràng: "Chẳng phải là quá tốt rồi sao! Nếu Thái Hậu nương nương không chỉ đích danh là Bảo Châu, chúng ta có thể để người khác gả thay!"

"... Ý của nàng là?"

"Lăng Thiên, ngài đã quên sao? Trong phủ chúng ta còn một vị tiểu thư!"

...

Ngày hôm qua tuyết rơi nhiều, vốn thân thể Khương Linh Lung đã ốm yếu, chơi trên nền tuyết trong chốc lát, ban đêm liền phát sốt.

Thời điểm Tổng Lăng Thiên vào sân, liền nghe thấy trong phòng vang lên một trận ho khan.

Khương Linh Lung nằm trên giường, trùm ba lớp chăn kín mít trên người, chỉ lộ ra một phần bàn tay và khuôn mặt nhỏ. Bởi vì đang sốt, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ không bình thường.

Tôn ma ma nhìn, vừa đau lòng lại vừa tức giận, không nhịn được mà mắng nha hoàn Mai Hương: "Người cũng thật là! Ngày hôm qua ta mới không ở đây trong chốc lát, người cũng không biết trông coi tiểu thư, tiểu thư ham chơi, vậy mà người cũng đi theo hồ nháo? Tiểu thư vốn đã yếu đuối, đã nói bao nhiêu lần không thể ra ngoài gặp gió! Người dám để tiểu thư chạy ra khỏi viện đáp người tuyết! Giờ thì tốt rồi, người... người... đúng là tức chết ta!"

Tôn ma ma nói một tràng, Mai Hương cúi đầu đứng bên cạnh, tiểu thư sinh bệnh, nàng vô cùng áy náy, bị Tôn ma ma giáo huấn vài câu, trong lòng nàng mới cảm thấy thoải mái phần nào.

Khương Linh Lung có đôi mắt đen tròn xoe, trông rất có thần. Nàng nhìn Tôn ma ma, lại nhìn Mai Hương, vươn bàn tay trắng nhỏ từ trong chăn ra, nhẹ nhàng kéo tay Tôn ma ma.

Tôn ma ma vội cúi đầu, thấy Khương Linh Lung vươn tay ra, bà sốt ruột, nhanh chóng nhét tay Khương Linh Lung vào trong chăn lại, "Ai da tiểu thư của ta, người đắp chăn cẩn thận chút, cơn sốt còn chưa hết đâu, đừng có lăn lộn!"

Khương Linh Lung chớp đôi mắt to ngập nước nhìn Tôn ma ma, thanh âm mềm mềm mại mại: "Ma ma, người đừng mắng Mai Hương, là chính ta một hai phải ra ngoài chơi."

Từ nhỏ thân thể Khương Linh Lung đã không tốt, thời điểm phụ mẫu còn sống còn quản nàng, không cho ra cửa chơi, đặc biệt là mùa đông, cửa phòng cũng không cho ra, bởi vì mỗi lần trúng gió, nàng sẽ bị bệnh nặng.

Khi còn nhỏ bị quản vô cùng chặt, mỗi ngày mở mắt ra nhìn đâu cũng chỉ thấy bốn bức tường, vậy nên nàng luôn khao khát có được tự do. Sau này, phụ thân mẫu thân lần lượt tạ thế, Tôn ma ma thay thế họ chiếu cố nàng.

Vốn tưởng nếu Tôn ma ma quản thì sẽ dễ thờ hơn chút, nào biết Tôn ma ma còn lợi hại hơn cả mẫu thân, không chỉ ngày mưa gió không cho ra cửa, ngay cả trời nắng cũng không cho ra.

Tôn ma ma sẽ nói: "Tiểu thư trời sinh băng cơ ngọc cốt [1], đừng ra nắng, sẽ khiến làn da đen đi."

[1] Băng cơ ngọc cốt: da như băng, xương như ngọc, chỉ người con gái đẹp

Hôm qua Tôn ma ma có chút việc, bên ngoài tuyết rơi lớn, không lâu sau, tuyết đã kết một tầng dày trên mặt đất. Khương Linh Lung đứng xem bên cạnh cửa sổ. Trên mặt đất, trên nóc nhà, trên nhánh cây, tất cả đều là tuyết trắng, trong mắt chỉ toàn màu trắng, đẹp tới mức lòng chỉ muốn hướng ra ngoài.

Khương Linh Lung thừa dịp Tôn ma ma không có ở đây, chạy ra khỏi viện nghịch tuyết. Mai Hương cũng khuyên nài, nhưng không lay chuyển được, sau đó còn cùng nàng chơi ném tuyết.

Khương Linh Lung vốn định chơi một lát liền vào nhà, nhưng nàng rất vui, còn ở trên nền tuyết lăn lộn. Kết quả vui quá hóa buồn, buổi tối liền phát sốt.

Tôn ma ma nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ rực của Khương Linh Lung, đáng vẻ vô cùng vô cùng đáng thương, trong lòng Tôn ma ma cũng không nở mắng nàng, thở dài nói: "Tiểu thư sinh bệnh, ma ma lo lắng."

Trước khi phu nhân lâm chung đã phó thác tiểu thư cho bà, những năm gần đây, bà xem Khương Linh Lung như nữ nhi thân sinh. Thậm chí so với nữ nhi thân sinh còn đau lòng hơn, mỗi lần Khương Linh Lung nhiễm bệnh, bà lo lắng tới nỗi cả ngày lẫn đêm ngủ không yên.

Lúc này cũng như vậy, từ tối hôm qua đến bây giờ không chớp mắt nổi.

Bà vuốt tay sờ trán Khương Linh Lung, vẫn nóng, lo lắng đến cả khuôn mặt đều nhú lại, "Không được, vẫn rất nóng. Mai Hương, người chạy đi mời đại phu đến đây."

Tôn ma ma phản phó, Mai Hương lại đứng ở chỗ đó, không nhúc nhích.

Tôn ma ma ngẩng đầu xem nàng: "Làm sao vậy? Thất thần làm gì?"

Mai Hương cắn môi, hốc mắt dần dần đỏ lên, nghẹn ngào nói: "Ma ma, hôm qua Vương đại phu nói về sau sẽ không tới xem bệnh cho tiểu thư nữa."

"Hả? Vì sao lại thế?!"

Mai Hương nức nở, nói: "Lần trước tiên khám chữa bệnh cùng tiền thuốc còn chưa trả....."

Tôn ma ma sững sốt, tức khắc phản ứng lại, sắc mặt ngưng trọng, "Cũng không phải là không trả cho ông ta, sao lại tới nỗi này."

Năm Khương Linh Lung sáu tuổi, phụ thân mẫu thân lần lượt mất, sau này nàng mang theo ma ma cùng nha hoàn vào kinh thành, đến nhờ cậy cữu cữu (*cậu*).

Cữu cữu là Tể tướng đương triều, năm đó cũng không hỏi gì, lập tức thu nhận nàng. Mới đầu cữu cữu chiều cố nàng rất nhiều, nhưng bởi vì cữu mẫu (*mợ*) không thích nàng, dần dần cữu cữu cũng không tới xem nàng. Ngoại trừ thời điểm ăn tết sẽ kêu nàng ra phía trước ăn cơm, ngày thường quanh năm suốt tháng cũng không thấy mặt cữu cữu.

Ban đầu Khương Linh Lung còn cảm thấy ỷ khuất, mong cữu cữu sẽ tới xem nàng, cũng muốn được yêu thương giống như người khác. Nhưng sau này lớn lên, nàng cũng xem đó thành thói quen, dù sao cũng là ăn nhờ ở đậu, cữu cữu có thể nuôi lớn nàng, nàng đã rất cảm kích.

Nhưng mà, bởi vì tiền tiêu vật hàng tháng trong phủ do Long thị quản, Long thị không thích, thậm chí là chán ghét Khương Linh Lung, cho nên mỗi tháng cấp rất ít tiền, miễn cưỡng đủ để ăn cơm, bây giờ nhiễm bệnh, muốn thỉnh đại phu lại không có tiền trả.

Tôn ma ma suy nghĩ mãi, cuối cùng trở về phòng, lấy ra một chiếc vòng cổ, đưa cho Mai Hương, "Cái này người đem đi cầm, mời đại phu đến, còn lại để mua thuốc."

"Ma ma, không thể!" Khương Linh Lung thấy thế, vội vùng dậy khỏi chăn, giật lấy vòng cổ trong tay Mai Hương, khuôn mặt nhỏ nhắn không cao hứng nhìn Tôn ma ma, "Ma ma, người hồ đồ rồi, đây là mẫu thân người để lại cho người."

Vòng cổ là năm đó khi Tôn ma ma xuất giá, mẫu thân bà để lại duy nhất món hồi môn này cho bà.

Khương Linh Lung nhét vòng cổ vào lòng bàn tay Tôn ma ma, nói: "Ta không sao, không thỉnh đại phu cũng không sao, nghỉ ngơi hai ngày là tốt rồi."

Nói xong, lại chuẩn bị trở về giường nằm.

Lúc này, Tổng Lãnh Thiên từ bên ngoài đi vào, nói: "Ta đã phái người đi thỉnh đại phu rồi."

Thanh âm của Tổng Lãnh Thiên vừa vang lên, ba người trong phòng đều ngây ngốc.

Khương Linh Lung dừng lại động tác nằm xuống, kinh ngạc mà nhìn cữu cữu đang vào phòng. Lần gặp cữu cữu trước đó cũng đã được gần một năm.

Đột nhiên nhìn thấy cữu cữu, trong lòng Khương Linh Lung vừa cảm động lại chưa xót, nàng theo bản năng muốn đứng dậy hành lễ.

"Đừng! Mau nằm xuống đi!" Tổng Lãnh Thiên vội vàng đỡ lấy nàng, để nàng nằm trên giường.

Khương Linh Lung nhìn cữu cữu, do dự một lát, ngoan ngoãn nằm xuống.

Nàng hỏi: "Cữu cữu, hôm nay người tới tìm chất nữ là có chuyện gì sao?"

Cái gọi là vô sự bất đắc Tam Bảo điện [2], nhiều năm qua cứ cứ chưa từng tới xem nàng, lúc này đột nhiên xuất hiện, chắc là có chuyện quan trọng.

[2] Vô sự bất đắc Tam Bảo điện: không có chuyện gì không lên điện Tam Bảo, điện Tam Bảo là nơi thờ chính của chùa chiền, dùng để cúng bái thần phật, không được tùy ý đi lại, ẩm tĩn ào, câu này được sử dụng với nghĩa có việc mới đến

Năm đó thật ra Tống Lăng Thiên đối xử với ngoại chất nữ rất tốt, cho dù thê tử ở bên cạnh nói những lời không tốt về ngoại chất nữ, ông cũng không để ở trong lòng. Mấy năm nay sở dĩ không quản nàng, là do mấy năm trước, ông ngẫu nhiên gặp một vị đạo sĩ, nói bát tự Khương Linh Lung không tốt, ai thân cận với nàng, nàng liền khắc người đó.

Tống Lăng Thiên tin vào bát tự, từ đó về sau, ông liền không quản Khương Linh Lung, nhưng cũng dặn dò thê tử chiều cố nàng nhiều chút, lại không nghĩ rằng thế nhưng thê tử lên cát xén tiền tiêu vật của Khương Linh Lung, trong lòng có chút giận thê tử. Nhìn bộ dáng ngoại chất nữ mong manh gầy yếu, trong lòng cũng khó tránh khỏi áy náy, ông ngồi vào mép giường, thở dài nói: "Đứa nhỏ này, không có tiền thỉnh đại phu, sao không tới tìm cứu cứu?"

Lời này vừa nói ra, Tôn ma ma ở bên cạnh liền nhin không được thắm mắng một câu trong lòng: Giả nhân giả nghĩa!

Mấy năm nay tiểu thư nhà bà thường sinh bệnh, ban đầu không có tiền thỉnh đại phu, sao lại không tìm Tống Lăng Thiên? Nhưng mỗi lần đều bị đủ loại lý do thoái thác không gặp được, quản gia trong phủ cũng không chịu giúp các nàng truyền lời, đi tìm phu nhân, càng quá phận hơn, bà nói thẳng: "Ngày nào cũng sinh bệnh, gia nghiệp Tống phủ nhà chúng ta cũng nuôi không nổi." Nói xong liền ném hai bao thảo dược cho các nàng, cũng không hề mời đại phu.

Khương gia là dòng dõi thư hương, Tôn ma ma mới hơn mười tuổi đã theo phu nhân làm nha hoàn, đi theo phu nhân lâu rồi, trên người cũng có ngạo khí, từ đó về sau liền không đi nhờ vả người Tống gia. Chính bà ở bên ngoài kiếm thêm việc, nhận thuê làm công, được tú trang nhìn trộm, mỗi tháng nhận vài dật về làm châm chêu, kiếm chút tiền trợ cấp.

Nhưng dù sao tuổi cũng đã lớn, mỗi ngày nhìn chăm chăm làm châm chêu, ba tháng trước, đôi mắt đột nhiên nhìn không rõ, Khương Linh Lung sợ tới mức không cho bà chạm vào nữa, nghỉ ngơi vài ngày, thị lực mới dần khôi phục.

Khương Linh Lung thích viết thoại bản, lặng lẽ viết hai quyển sau lưng Tôn ma ma để Mai Hương đem ra hiệu sách bên ngoài bán, nhưng những lão bản hiệu sách lại ngại nàng viết không hay, không chịu mua.

Có hôm Mai Hương đỏ mặt trở về, hỏi nàng làm sao vậy, nàng then thùng nói: "Lão... Lão bản hiệu sách nói, muốn tiểu thư viết chút... Viết chút chuyện nam nữ mới... Mới bằng lòng mua... Nói, nói tiểu thư viết quá ngây ngô, không ai muốn xem..."

Khương Linh Lung ngày thường cũng xem chút sách vở, cũng mơ hồ biết chút chuyện nam nữ, nhưng... Nhưng chính nàng còn chưa trải qua, không viết ra được, cũng.. Cũng không có mặt mũi viết.

Cái loại nội dung này, ngày thường nàng xem liền đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, mỗi lần đọc là lại vội vàng lướt qua, sao có thể viết ra được. Cuối cùng con đường viết thoại bản để phát tài cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng mà, lúc này Khương Linh Lung như thế nào cũng không ngờ đến, nhiều năm về sau, thế nhưng nàng lại thành thạo trong phương diện này, chuyện khuê phòng nam nữ bị nàng viết không hề giới hạn, mỹ mà không dâm, khiến vô số thiếu nữ khuê các đọc mà tim đập thình thịch.

Có lúc nàng trộm viết trong phòng, viết xong lại quên cất đi, trượng phu về nhà thấy, đêm đó liền ném nàng vào bể tắm, nắn nắn mỉm cười thổi khí bên lỗ tai nàng, "Thì ra nương tử bảo bối nhà ta thích ở trong nước, sao lại không nói sớm?"

"..." Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này.

Giờ phút này, Khương Linh Lung vẫn là tiểu cô nương chưa gả.

Tống Lăng Thiên suy nghĩ một lát, rốt cuộc cũng nói ra mục đích tới đây: "Linh Lung năm nay cũng đã mười lăm, trước đó vài ngày Thái Hậu tứ hôn, muốn đính hôn cho con với Tử vương gia Mộ Dung Hằng, hôm nay cứ cứ tới là nói cho con một tiếng, nửa tháng sau là ngày đại hôn, lúc đó, cứ cứ sẽ tự mình đưa con xuất giá."

Tống Lăng Thiên vừa dứt lời, sắc mặt Tôn ma ma liền trắng bệch: "Lão gia, người Thái Hậu nương nương tứ hôn không phải là nhị tiểu thư sao?"

Tôn ma ma ngày thường cũng đi lại ở trong phủ, lần trước có đi qua hậu hoa viên, liền nghe thấy mấy nha hoàn ở đằng kia nói, Thái Hậu tứ hôn cho nhị tiểu thư, muốn đem nàng ta gả cho Tử vương gia hai chân tàn phế.

Đột nhiên nghe thấy lời này của Tống Lăng Thiên, Tôn ma ma chỉ cảm thấy khăn trương tới nỗi trái tim như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Tống Lăng Thiên nhăn mày lại, quát lớn: "Người nghe ai nói hươu nói vượn! Thái Hậu nương nương tứ hôn cho ai, chẳng lẽ ta còn không biết sao?"

"Nhưng..."

"Câm miệng! Nơi này có phần cho lão điều nô nói chuyện sao?!"

Dù sao Tôn ma ma cũng chỉ là nô tài, không dám bắt bẻ với Tống Lăng Thiên, huống gì nếu ông ta nói đó là ý chỉ của Thái Hậu, nếu kháng chỉ không tuân, chính là tội khi quân.

Tôn ma ma hoảng hốt không thôi, nhưng Khương Linh Lung lại không biết Tử vương gia là người tàn phế, nàng suốt ngày ở trong khuê phòng, đối với sự tình bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả.

Tống Lăng Thiên vỗ bả vai nàng, nói: "Con dưỡng thân thể cho thật tốt, ngày thường muốn ăn cái gì thì nói với phòng bếp, dưỡng thân mình cho tốt, nửa tháng sau về vang mà xuất giá."

Cứ cứ đột nhiên tới nói chuyện, Khương Linh Lung tuy cũng có chút kinh ngạc, nhưng cũng biết hôn nhân đại sự từ xưa đến nay đều là lệnh của cha nương, lời người mai mối. Mà phụ thân mẫu thân nàng mất sớm, hôn nhân đại sự hẳn là do cứ cứ làm chủ, huống gì còn do Thái Hậu tứ hôn.

Vì thế, nàng lập tức gạt đầu, "Vây do cữu cữu làm chủ."

Ngoại chất nữ hiền lành nhút nhát, Tổng Lăng Thiên thập phần vừa lòng, dặn dò hai câu liền vô cùng cao hứng mà rời đi.

Chân trước Tổng Lăng Thiên vừa đi, Tôn ma ma gấp đến độ dậm chân: "Tiểu thư của ta! Người có biết Tứ vương gia kia là ai không?!"

Khương Linh Lung mờ mịt lắc đầu: "Ma ma, làm sao vậy?"

Tôn ma ma bí thông nói: "Tứ vương gia kia chính là phế nhân hai chân tàn tật!"

Quy ước khi đọc truyện: chú thích được đánh dấu [] là chú thích có ảnh được gắn ngay đầu chương, những chú thích được đánh số thứ tự [1] [2]... có ảnh được gắn ở cuối chương.*

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ta gả

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Khương Linh Lung kinh ngạc tròn tròn mắt, miệng cũng mở to, một lúc lâu sau mới nói được thành tiếng: "Tàn... Tàn phế?"

Tôn ma ma sốt ruột đến mức rơi nước mắt, "Cữu lão gia thật là quá đáng! Nữ nhi của ông ta không chịu gả, liền đẩy tiểu thư nhà chúng ta vào hố lửa! Vị Tứ vương gia kia sau trận chiến sông Bạch Nghi, trúng mai phục của quân địch, hai chân bị tàn phế! Hiện giờ chỉ có thể nằm trên giường, đó chính là một phế nhân!"

Cả người Khương Linh Lung đều choáng váng.

Nàng không khóc, cũng không kêu la, chỉ chậm rãi tiếp nhận.

Nàng nhớ tới lời nói vừa rồi của Tôn ma ma, vốn ý chỉ của Thái Hậu nương nương là gả nhị biểu tỷ (*chị họ nhà mẹ*) Tổng Bảo Châu đến Tứ vương phủ, nhưng cữu cữu luôn tiếc nữ nhi của mình, cho nên lấy nàng làm vật hy sinh.

Tuy Khương Linh Lung nhỏ tuổi, nhưng thật ra đã hiểu rất nhiều chuyện. Trước kia cữu cữu có thể không tới thăm nàng, không quan tâm nàng, nhưng hôm nay lại đột nhiên tới, không chỉ tới, thế nhưng còn muốn giúp nàng thỉnh đại phu, còn hỏi nàng có cái gì muốn ăn, sai phòng bếp làm cho nàng.

Vô sự hiền ân cần [1], đột nhiên đối xử tốt với nàng như vậy, hóa ra trong lòng đã có tính toán, muốn gả nàng cho vị Vương gia tàn tật kia.

[1] Vô sự hiền ân cần: không có bữa ăn nào là miễn phí, không ai tự dưng tốt với bạn

Mai Hương khóc lóc hỏi: "Làm sao bây giờ?!"

Tôn ma ma lắc đầu, "Nếu như ta có biện pháp, sẽ không sốt ruột như bây giờ."

Tôn ma ma rất ít khi rơi nước mắt trước mặt Khương Linh Lung, nhưng trước sự việc này, bà bất lực, không hề có một biện pháp nào, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Khương Linh Lung ngồi dậy, khẩn trương hỏi Tôn ma ma: "Ta... Nếu ta không gả, sẽ thế nào?"

Tôn ma ma lau nước mắt, nói: "Thái Hậu đã ban ý chỉ tứ hôn, kháng chỉ không tuân, tru di cữu tộc!"

Sắc mặt Khương Linh Lung trắng bệch, có chút run sợ, nhỏ giọng nói: "Ta... Ta không muốn chết."

Nàng không muốn chết, cũng không muốn để người khác vì nàng mà chết.

Tôn ma ma đột nhiên đứng lên: "Không được! Ta muốn tìm cữu lão gia để phân xử! Lần trước rõ ràng ta nghe được, Thái Hậu tứ hôn cho nhị tiểu thư!"

"Ma ma!"

Tôn ma ma nói xong liền đi ra ngoài, Khương Linh Lung gọi lại cũng không được.

Lần đi này chính là hơn nửa canh giờ.

Khương Linh Lung lo lắng, vội gọi Mai Hương: "Mai Hương, người mau đi đứng trước nhìn xem, đừng để cho ma ma xảy ra chuyện gì."

Ma ma trước nay chưa bao giờ xúc động như bây giờ, trong lòng Khương Linh Lung bất an, sợ xảy ra chuyện không lành.

Mai Hương vội gạt đầu, chạy lên dèm chăn cho Khương Linh Lung, "Tiểu thư, nô tỳ đi ngay, chính người nghỉ ngơi cho tốt, ngàn vạn lần đừng để nhiễm lạnh."

Khương Linh Lung lại tiến vào trong chăn, thân thể bị vây kín mít, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ bé trắng mịn, nàng gạt đầu, thúc giục: "Người mau đi đi."

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Mai Hương đáp lời, quay đầu chạy ra ngoài.

Khương Linh Lung ở trong phòng nôn nóng chờ, ước chừng qua một khắc đồng hồ (*mười lăm phút*), Mai Hương đỡ Tôn ma ma tiến vào.

Cả người Tôn ma ma toàn là máu, Khương Linh Lung sợ tới mức bật dậy xuống giường, "Ma ma! Người làm sao vậy?!"

Khương Linh Lung xốc chăn lên, để chân trần nhảy xuống giường, thấy sau lưng Tôn ma ma toàn là máu, đau lòng đến mức nước mắt rơi xuống, nàng vội đỡ lấy bà, "Ma ma, bọn họ đánh người phải không? Sao bọn họ lại đánh người?"

Tôn ma ma suy yếu, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn cố nở nụ cười với Khương Linh Lung, vỗ tay nàng, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, lão nô không có việc gì... Phụt!"

Lời còn chưa dứt, một búng máu đã phun ra.

Lòng Khương Linh Lung tan nát, ôm chặt cổ Tôn ma ma, nghẹn ngào mà khóc: "Ma ma, sao người phải tranh cãi với bọn họ, bọn họ bắt ta gả, vậy ta gả, có ai mà không phải gả đâu."

Tôn ma ma ôm nàng, cũng khóc, "Nhưng Tứ vương gia kia..."

"Không có việc gì, ma ma, ta không sợ, ta không chê ngài ấy." Khương Linh Lung hít mũi, giờ tay lau nước mắt, lại nói: "Ma ma, không phải người nói ta có phúc khí sao? Có lẽ khi ta gả qua, Tứ vương gia sẽ tốt lên thì sao? Ta sẽ chiều cổ ngài ấy thật tốt."

Tôn ma ma thấy tiểu thư nhà mình hiểu chuyện như vậy, lạc quan như vậy, trong lòng chưa xót khó chịu, ôm nàng khóc rống: "Tiểu thư, là ma ma vô năng, không có bản lĩnh che chở người."

Khương Linh Lung cúi người, tay nhỏ nhẹ nhàng vỗ bả vai Tôn ma ma, một lần lại một lần, thanh âm mềm mại, một tiếng lại một tiếng: "Không có việc gì, không có việc gì..."

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến ngày đại hôn.

Khương Linh Lung không có mẫu thân, cửu mẫu Long thị liền thay mẫu thân nàng, chải đầu cho nàng.

Nữ nhi của mình không cần gả cho kẻ tàn phế kia, Long thị vô cùng vui mừng, lúc giúp Khương Linh Lung chải đầu, trên mặt vẫn luôn treo một nụ cười, miệng lẩm bẩm, "Nhất sơ (*chải*), sơ đến tận đuôi, nhị sơ, hạnh phúc đến đầu bạc, tam sơ, con cháu đầy đàn..."

Khương Linh Lung nghe cửu mẫu nói, trong lòng lại vô cùng chua xót.

Hôm qua, nàng nghe thấy Tôn ma ma cùng Mai Hương ở bên ngoài lặng lẽ nói chuyện, nói Tứ vương gia kia bị thương rất nặng, nàng gả qua, sợ là sẽ phải thủ thân làm quả phụ cả đời.

Ngày thường nàng xem thoại bản nhiều, tuy ma ma không nói rõ ràng, nhưng nàng cũng nghe hiểu. Đã thủ thân làm quả phụ, sao có thể con cháu đầy đàn đây?

Tuy rằng đáp ứng gả qua, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút ủy khuất.

Chải tóc xong, Tổng Bảo Châu từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một cái hộp trang sức, "Linh Lung mười tuổi, ta đã lấy hoa tai đến cho mười rồi."

Nàng ta vui mừng đi vào.

Khương Linh Lung thấy bộ dạng vui vẻ của Tổng Bảo Châu trong gương, trong lòng có chút khó chịu.

Rõ ràng người phải gả là nàng, nhưng cửu mẫu, cửu mẫu, còn có nhị biểu tỷ, lại còn vui vẻ hơn cả nàng.

Đương nhiên nàng biết nguyên nhân bọn họ vui vẻ. Dù sao, người nhảy vào hồ lửa này cũng không phải là bọn họ.

Trong lòng Khương Linh Lung chua xót, cúi đầu, dứt khoát không nhìn bọn họ nữa.

Tổng Bảo Châu đi đến trước mặt Long thị, mở hộp trang sức ra.

Tôn ma ma ở bên cạnh nghiêng đầu lặng lẽ nhìn qua. Vừa nhìn, ấn tượng liền nhú lại, không nhận được mà nói: "Nhị tiểu thư, có phải người lấy sai rồi rồi không? Lão nô nhớ, hoa tai mà Vương phủ đưa tới là một đôi hoa tai mã não trong suốt màu đỏ, vô cùng trân quý."

Lúc trước khi Vương phủ đưa sính lễ tới, trong đó có một đôi hoa tai, vô cùng xinh đẹp. Bởi vì hộp gỗ đựng hoa tai rất đặc biệt, phía trên hộp có một hình tường vân [2] màu trắng, bên cạnh tường vân là một thiếu nữ chân dề.

[2] *Tường vân: mây cát tường*

Bởi vì chiếc hộp này nên Tôn ma ma đặc biệt nhớ rõ. Lúc Tổng Bảo Châu mang chiếc hộp tới, bà còn tưởng là đưa cho tiểu thư nhà mình đôi hoa tai xinh đẹp kia. Nhưng giờ phút này nhìn lại, đâu phải là đôi hoa tai đó, rõ ràng là một đôi hoa tai vô cùng bình thường.

Trong lòng Tôn ma ma giận dữ, chắc là bị Tổng Bảo Châu thuận tay đổi đi.

Đang nghĩ ngợi, Tổng Bảo Châu liền hướng về phía bà, "Tôn ma ma, lời người nói là có ý gì? Chiếc hộp này ta chưa từng mở ra, người nói như vậy, chính là hoài nghi ta đánh tráo?"

Ngữ khí Tổng Bảo Châu không tốt, như là muốn cãi nhau.

Khương Linh Lung không muốn trong ngày đại hi xảy ra chuyện, vội cười hoà giải: "Biểu tỷ đừng nóng giận, ma ma không có ý kia. Ma ma lớn tuổi, đôi khi trí nhớ không được tốt, biểu tỷ chờ để trong lòng."

"Đúng vậy, sao phải làm lớn chuyện, ngày đại hi, mọi người lễ ra phải vô cùng cao hứng." Long thị sao lại không hiểu nữ nhi của mình? Ngày ấy sinh lễ đưa tới cửa, nàng liếc mắt một cái liền nhìn trúng đôi hoa tai mã não màu đỏ kia, là hết muốn lấy về. Trượng phu không cho nàng lấy, nàng còn vì vậy mà tức giận một hồi.

Vừa rồi lúc bà tới đây, quên không đem theo đôi hoa tai kia, vốn muốn kêu nha hoàn trở về lấy, nữ nhi lại muốn tự đi lấy. Khi quay trở lại, đồ vật bên trong đã thay đổi, tất nhiên là bị nha đầu này tráo tráo.

Trong lòng Long thị hiểu rõ, đương nhiên cũng không muốn làm lớn. Cũng may tính tình Khương Linh Lung mềm yếu, nếu là người khác, không chừng đã muốn âm ỉ một trận.

Tuy rằng không có mã não điểm xuyên, nhưng Khương Linh Lung là mỹ nhân trời sinh, mặc dù không tô phấn son, vẫn đẹp đến mức không thể dò mắt.

Một thân hồng trang, khuôn mặt trắng mịn nhỏ bằng lòng bàn tay, cái trán tròn bóng no đủ, cái mũi khéo léo xinh xắn, đôi môi màu anh đào nhỏ nhắn, mỗi một ngũ quan đều hoàn mỹ không chút tí vết. Nàng an tĩnh ngồi bên kia, đẹp tới mức không gì sánh được.

Tôn ma ma nhìn, trong lòng cảm thấy kiêu ngạo thay tiểu thư nhà mình. Tiểu thư nhà bà thiên sinh lệ chất [3], cho dù hoàn toàn không trang điểm, so với Tổng Bảo Châu kia vẫn đẹp hơn. Đôi hoa tai bị nàng ta cướp thì cướp đi, người khó coi thì cho dù có trang sức đẹp cũng không thể trở thành một đóa hoa.

[3] Thiên sinh lệ chất: tự nhiên đã đẹp, vẻ đẹp tự nhiên

Nghĩ như vậy, tức giận trong lòng Tôn ma ma mới vui đi phần nào.

Ở trong phòng đợi một lát, hi nương vui mừng chạy tới, vung khăn tay, cao giọng kêu: "Giờ lành đến! Thịnh tân nương tử ra khỏi khuê phòng!"

"Ôi! Bảo Châu, mau, đem khăn voan của Linh Lung lại đây!" Long thị vô cùng vui mừng, cuối cùng cũng đuổi được ngôi sao chổi này ra khỏi cửa.

Khăn voan phủ xuống che khuất đôi mắt, trong lòng Khương Linh Lung đột nhiên nhảy thành thích, chung quy vẫn là khăn trang. Thật sự phải gả, nằm mơ nàng cũng không nghĩ tới, thế nhưng ngày này lại tới nhanh như vậy. Cũng không biết Tứ vương gia kia có thể tốt lên hay không?

Nàng thật sự không muốn thù thân làm quả phụ.

[2] Tường vân

昵图网 www.nipic.com BY: 寒雪/23

NO:20100327111508039722

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tứ Vương phi

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Mộ Dung Hằng không đi lại được, tới đón dâu là thất đệ Mộ Dung Thâm.

Mộ Dung Thâm đứng ở dưới bậc thang, thấy tân nương từ được đỡ ra, không khỏi đánh giá vài lần. Do trùm khăn voan nên không thấy mặt, nhưng có thể thấy dáng người vô cùng nhỏ gầy.

Mộ Dung Thâm âm thầm đồng tình, tiểu nha đầu gầy yếu như vậy sao có thể chịu được sự tra tấn của Tứ ca đây?

Từ khi chân Tứ ca bị phế, tính tình liền trở nên vô cùng hung bạo, một khi nổi nóng, không ai trong phủ dám tới gần huynh ấy. Tổng gia cô nương gả qua, sợ là sẽ trở thành nơi trút giận.

Mộ Dung Thâm còn đang nghĩ, Khương Linh Lung đã được hi nương và cứu mẫu cùng nhau đỡ ra ngoài.

Mộ Dung Thâm tiến lên một bước, nói với Khương Linh Lung: "Tẩu tẩu, sức khỏe Tứ ca không tốt, đệ thay huynh ấy tới đón dâu, mong tẩu tẩu hiểu cho."

Khương Linh Lung nghe được, tâm tình thật vất vả mới ổn định nay lại bắt đầu khó chịu. Đây là vận mệnh của nàng. Bị bắt gả cho kẻ tàn phế không nói, ngay cả nghi thức thành thân cũng phải làm với người khác... Nàng cúi đầu, trong lòng chua xót.

Mộ Dung Thâm không dắt tay Khương Linh Lung, là hi nương đỡ nàng nâng vào kiệu hoa.

Kiệu hoa bắt đầu đi, âm thanh kèn trống nhộn nhịp, lúc pháo nổ, Khương Linh Lung hoảng sợ.

Bên ngoài náo nhiệt, nàng lại không vui mừng chút nào. Ở trong kiệu hoa, đôi mắt nàng dần đỏ lên, nhớ đến khi còn nhỏ, mẫu thân từng nói: Lung Nhi nhà chúng ta vừa đẹp vừa thông tuệ, tương phu tương lai nhất định sẽ là nhân trung chi long [1].

[1] Nhân trung chi long: Rồng giữa biển người, hiểu nôm na là tài năng hơn người.

Nghe ma ma nói, Mộ Dung Hằng trước kia cũng là nhân trung chi long, bề ngoài vô cùng anh tuấn, văn võ song toàn, thanh danh hiển hách, được mệnh danh là chiến thần Đại Yên bách chiến bách thắng.

Khi đó, các tiểu thư khuê các trong kinh thành đều muốn gả cho hắn, trước kia Tống Bảo Châu cũng mơ ước được làm Tứ vương phi. Nào biết hắn lại trở thành kẻ tàn tật, tất cả những người trước kia ái mộ hắn giờ tránh còn không kịp, nghĩ đến cũng thật đáng thương.

Kiệu hoa đi hai vòng, rốt cuộc cũng dừng lại trước cửa Tứ vương phủ.

Trái tim Khương Linh Lung lại nhảy thình thịch.

Mộ Dung Thâm ở bên ngoài sai người hạ kiệu hoa.

Từ đón dâu cho đến bái đường, tất cả nghi thức đều là Mộ Dung Thâm làm thay.

Thời điểm vào động phòng, trong lòng Khương Linh Lung ngẫm nghĩ: Có khi nào động phòng cũng có người khác làm thay không?

Nhưng mà, sự thật chứng minh, nàng thực sự suy nghĩ nhiều. Bởi vì nàng đợi thật lâu cũng không có ai tới.

Nói vậy Tứ vương gia kia thực sự không thể viên phòng được? Nếu không, tại sao lại không tới động phòng?

Nghĩ như vậy, Khương Linh Lung không biết nên cảm thấy mất mát hay là may mắn.

Nàng nghe thấy Tôn ma ma cùng Mai Hương ở bên ngoài khóc, "Tiểu thư chúng ta cũng thật đáng thương, tuổi còn nhỏ đã phải thù thân sống cả đời."

Đại khái là sợ nàng nghe thấy được, hai người cố ý đè thấp thanh âm. Tuy vậy Khương Linh Lung vẫn nghe thấy.

Thù thân sống cả đời, ngẫm lại giống như chuyện đáng sợ nhất trên đời. Có khác gì làm ni cô đâu?

Khương Linh Lung nằm ở trên giường. Nàng sợ lạnh, đem chăn trùm kín mít.

Trong phòng tắt đèn, chỉ có duy nhất đôi mắt to đen nhánh chớp động trong bóng tối.

Nghĩ nhiều như vậy cũng có ích lợi gì đâu? Gả cũng đã gả, cho dù thù thân mà sống, nàng cũng không có cách nào.

Khương Linh Lung vốn không thích nghĩ nhiều, tự chuốc lấy phiền não. Nàng chỉ nghĩ thầm một lát rồi dứt khoát nhắm mắt lại, đi ngủ.

Một đêm mộng đẹp.

Ngày tiếp theo, Khương Linh Lung còn đang mơ màng ngủ, Tôn ma ma đứng ở mép giường, không ngừng gọi: "Tiểu thư, nên dậy rồi."

Bà vừa gọi vừa nhẹ nhàng vỗ Khương Linh Lung.

Khương Linh Lung xoa đôi mắt, còn đang buồn ngủ, "Sao... Làm sao vậy?" Nàng còn chưa tỉnh, lúc nói chuyện mơ mơ màng màng.

Tôn ma ma nói: "Tiểu thư, trời đã sáng, người nên qua chỗ Vương gia thỉnh an, chờ lát nữa còn phải theo Vương gia tiến cung, kính trà Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Thái Hậu nương nương."

Khương Linh Lung nghe xong, khuôn mặt nhỏ tức khắc căng thẳng mà nhú lại. Sao gả xong còn có nhiều quy củ như vậy?

Nàng không muốn đi, đáng thương nhìn Tôn ma ma, làm nũng nói: "Ma ma, ta không đi có được không?"

Tôn ma ma lắc đầu, thờ dài nói: "Tiểu thư, lão nô biết ngài ủy khuất, nhưng nếu gả vào hoàng thất, không được chậm trễ quy củ lễ nghi. Nếu không, chỉ gặp một chút sai lầm, chọc giận long nhan, cuối cùng người chịu khổ vẫn là ngài."

"..."

Nói nhiều như vậy, Khương Linh Lung chỉ biết chuyện này không thể cứu vãn, nàng phải theo vị "tân phu quân" kia cùng nhau tiến cung thỉnh an.

Trên đường, Tôn ma ma nói: "Lão nô đã hỏi thăm qua, lúc này Vương gia đang ở sảnh ngoài ăn bữa sáng, tiểu thư đi qua, có khi có thể ăn sáng cùng Vương gia."

Khương Linh Lung bĩu môi, quai hàm phình ra, có chút tức giận: "Tại sao ta phải ăn cùng ngài ấy, ngài ấy cũng đâu có gọi ta."

Vị Vương gia này không thích nàng, trong tâm nàng có chút không phục. Nàng còn chưa ghét bỏ hắn đâu, chẳng lẽ hắn còn dám ghét bỏ nàng? Biết rõ hôm nay phải vào cung thỉnh an trường bối, thế mà ăn sáng cũng không gọi người tới kêu nàng, thật là đủ keo kiệt. Bởi vậy, ấn tượng đầu tiên của Khương Linh Lung với phu quân của mình rất không tốt.

Nhưng mà, khi nàng đi tới sảnh ngoài, còn chưa kịp đi vào, liền nghe thấy tiếng quát tháo bên trong.

Khương Linh Lung ngăn ra, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Đại sảnh vang lên tiếng hét: "Cút! Tất cả cút hết cho bốn vương!!!"

Tiếng hét vô cùng phẫn nộ, sắc mặt đám nha hoàn người hầu trắng bệch, chật vật chạy ra ngoài, ai cũng phát run. Đứng ở bên ngoài, nhưng cũng không dám đi xa.

"Người cũng cút cho ta!"

Lại là tiếng quát tháo, lúc này đi ra là một lão nhân đầu tóc hoa râm khoảng sáu mươi tuổi.

Cửa lớn sảnh ngoài "sâm" một tiếng đóng lại.

Bên ngoài, có mấy nha hoàn bị dọa sợ phát khóc.

"Phúc quản gia, phải làm sao bây giờ?" Một nha hoàn trông vẫn còn bình tĩnh, dò hỏi vị lão nhân đầu tóc hoa râm kia.

Khương Linh Lung đứng nhìn ở cách đó không xa. Nguyên lai vị này chính là quản gia trong phủ.

Nha hoàn kia mặc áo khoác rộng màu xanh lục, khác hẳn so với y phục màu hồng nhạt của đám nha hoàn bên cạnh, có lẽ không phải là nha hoàn bình thường.

Vương Phúc cũng sốt ruột đến mức nóng nảy. Sau khi chuyện đó xảy ra, Vương gia rơi vào trạng thái không ổn định. Đã bao lâu rồi không ăn được một bữa cơm từ tể. Tính tình cũng vô cùng hung bạo, mới vừa rồi vì nha hoàn rót nước trà, không cẩn thận lỡ bắn vào ống tay áo, Vương gia liền nổi trận lôi đình.

Đang sốt ruột, ông ngừng đầu, đột nhiên nhìn thấy Khương Linh Lung.

Lúc trước Vương Phúc chưa gặp qua Khương Linh Lung, nhưng thấy cách ăn mặc trang điểm của nàng, trong lòng tức khắc sáng tỏ như gương.

Ánh mắt ông sáng lên, bước nhanh tới, "Lão nô thính an Vương phi nương nương, nương nương cát tường."

Nói xong liền quỳ trên mặt đất.

Đám nha hoàn hạ nhân thấy thế, cũng chạy tới, quỳ trước mặt Khương Linh Lung, hô lớn: "Nô tài thính an Vương phi nương nương, nương nương cát tường."

"Đều đứng lên đi." Khương Linh Lung tuy là tiểu thư Tổng gia, nhưng từ nhỏ ăn nhờ ở đậu, chưa từng bị nhiều người quỳ lạy qua như vậy. Nàng không có thói quen này, cũng không thích.

Nghe thấy giọng nói của nàng, bọn hạ nhân mới đứng lên.

Nhiều hạ nhân thính an như vậy, may là Tôn ma ma đã sớm chuẩn bị, lấy ra mấy bao lì xì, phân phát cho mọi người, "Đây là chút tâm ý của Vương phi nương nương, vất vả cho các người."

Mọi người vừa thấy có bao lì xì, mới vừa rồi không khí còn khàn trương bất an, tức khắc tiêu tán không ít, một đám lại quỳ xuống, cao giọng: "Đa tạ nương nương ban thưởng!"

Khương Linh Lung vội nói: "Đều đứng lên đi!"

Sau đó, nàng hỏi Vương Phúc: "Sao lại như thế này?"

Nhắc tới chuyện này, Vương Phúc liền không nhịn được mà thở dài: "Vương gia đã lâu chưa ăn cơm từ tể, mới vừa rồi một tiểu nha đầu không cẩn thận làm bắn nước trà vào ống tay áo Vương gia, không phải khiến Vương gia càng thêm phát hỏa sao."

Khương Linh Lung nghe xong, nhíu mày, "Tính tình Vương gia tệ như vậy sao?"

Tính tình như vậy không phải là rất khó hầu hạ?

Vương Phúc lắc đầu, "Trước kia không phải như vậy. Trước kia tuy tính tình Vương gia không được tốt lắm, nhưng tuyệt đối sẽ không hung bạo giống như bây giờ. Hiện giờ như vậy, đều là bởi vì..."

Đang nói, ông lại đột nhiên không nói được nữa, trong mắt tràn ngập tang thương, nước mắt lập lòe.

Nghĩ đến Vương gia mười bốn tuổi đã lãnh binh xuất chinh bảo vệ quốc gia, chinh chiến sa trường hơn mười năm, có lúc nào mà không khí phách hăng hái, bộ dáng uy phong凛冽? Nhưng hiện tại chỉ có thể ngồi trên xe lăn, không còn tương lai, không còn hy vọng tồn tại, cho dù tâm có vững như thế nào, chỉ sợ cũng khó có thể thừa nhận.

Vương Phúc lau nước mắt, trong lòng thật sự khó chịu.

Khương Linh Lung ngẫm nghĩ lại, cũng có chút đồng tình với Mộ Dung Hằng.

Nàng hỏi: "Ngày thường Vương gia có đặc biệt thích ăn gì không?"

Vương Phúc lắc đầu, thở dài nói: "Vương gia xưa nay không kén ăn, cái gì cũng ăn. Nhưng mà bây giờ cái gì cũng không ăn, về lâu về dài, thân thể sao có thể chịu được."

Ông nghĩ, nước mắt lại tràn đầy hốc mắt.

Khương Linh Lung suy nghĩ, mím môi rồi nói: "Đề ta làm đồ ăn cho Vương gia, ta nấu ăn cũng khá được."

Nàng vừa nói xong, nha hoàn mặc áo khoác rộng màu xanh kia đột nhiên hỏi nàng một câu: "Nương nương biết nấu ăn?"

Khương Linh Lung nhìn về phía nàng, gật đầu: "Đúng vậy."

Lục Ý nói: "Vương phi nương nương thật đa tài đa nghệ."

Từ khi Khương Linh Lung xuất hiện, Lục Ý vẫn luôn nhìn nàng. Nàng ta không nghĩ tới, vị Vương phi này lại đẹp như vậy. Cố tình vẻ đẹp này lại không mê hoặc, bởi vì khuôn mặt hơi tròn, trông khá non nớt, khuôn mặt xinh đẹp lại có vài phần kiều diễm, một bộ dáng thanh thuần vô hại.

Càng nhìn, lòng Lục Ý càng vô cùng bất an.

Khương Linh Lung nhận thấy Lục Ý vẫn luôn đánh giá nàng, trong lòng hơi bức. Không biết vì sao, nàng cảm thấy ánh mắt của nha hoàn này nhìn nàng có phần kỳ lạ.

"Trên mặt ta có thứ gì sao?" Nàng nhìn nàng ta, ánh mắt có vài phần lạnh lẽo.

Lục Ý hoảng sợ, "Không... Không có, nương nương."

"Vậy người vẫn luôn nhìn ta làm gì?" Khương Linh Lung nhìn chằm chằm nàng ta, hỏi.

Nàng vẫn chưa phát hỏa, ngữ khí cũng thực bình đạm. Cũng không biết vì sao, Lục Ý nghe mà run, có phần sợ hãi.

Nàng ta lập tức quỳ trên mặt đất, "Nương nương thứ tội! Nô tỳ... Nô tỳ không cố ý..."

"Được rồi, đứng lên đi." Khương Linh Lung cũng không có ý khó xử nàng ta. Chỉ là nàng vừa tới vương phủ, ngày đầu tiên liền có nha hoàn dám không màng thân phận chủ tớ, không e dè mà đánh giá nàng, chỉ sợ là không đem vị Vương phi này đặt ở trong mắt.

Đương nhiên, nàng cũng không bắt ép người khác phải tôn trọng nàng, nhưng không làm vậy sẽ cảm thấy nàng là người dễ bị bắt nạt. Thời gian sau này còn nhiều, nếu ngày đầu tiên mới đến đã khiến cho người khác cảm thấy mình dễ bị bắt nạt, tương lai ở trong phủ sợ là sẽ không tốt đẹp.

Khương Linh Lung tâm tư đơn thuần, nhưng nàng không ngốc, đạo lý cần hiểu, nàng đều hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Bánh bao chiên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Hồi phụ thân Khương Linh Lung còn sống, ông là đầu bếp nổi tiếng cả một vùng Dương Châu. Tuy rằng phụ thân mất sớm, nhưng dù sao Khương Linh Lung cũng là nữ nhi của đầu bếp, trên người ít nhiều vẫn có thiên phú nấu ăn.

Bởi vì còn phải tiến cung, nàng chỉ làm cho Mộ Dung Hằng mấy cái bánh bao chiên [1] đơn giản.

Thời điểm bánh bao được chiên trong nồi, mùi thịt kết hợp với hạt mè và hành thái, khiến cho cả phòng ngào ngạt mùi thơm.

Vương Phúc đứng ở bên cạnh nhìn, đôi mắt kinh ngạc trừng lớn. Ông trăm triệu lần không nghĩ tới, thế nhưng Vương phi nương nương còn có bản lĩnh này. Vào cửa ngày đầu tiên liền tự mình xuống bếp nấu bữa sáng cho Vương gia, hiền huệ như thế, Vương gia nhà ông quả là có phúc! Trong lòng tức khắc có hảo cảm với tiểu vương phi.

Khương Linh Lung mang theo bánh bao chiên đi ra ngoài sảnh.

Cửa ngoài sảnh vẫn đóng như cũ, có thể thấy được Mộ Dung Hằng vẫn ở bên trong.

Khương Linh Lung đi tới cửa, nghe đến tiếng quát phẫn nộ vừa rồi của hắn, tức khắc có chút khẩn trương.

Tồn ma ma lo lắng mà nhìn nàng, "Tiểu thư..."

Khương Linh Lung hít vào một hơi, giơ tay đẩy cửa. Cửa vừa mới mở một nửa, còn chưa kịp đi vào, nghênh đón là một chén trà đột nhiên được ném ra, tiếng quát phẫn nộ chợt vang lên, "Cút!"

Khương Linh Lung suýt nữa bị đập trúng, may kịp né sang phía bên cạnh. Cả khuôn mặt nàng bị dọa cho trắng bệch. Chuyện này...Mộ Dung Hằng sẽ không đánh nàng đúng không? Vừa rồi nàng còn có chút đồng tình quan tâm hắn, bây giờ đã muốn lùi lại.

"Phúc... Phúc bá, nếu không... Vẫn là người đem vào đi." Trong lòng Khương Linh Lung run sợ, đưa đồ ăn trong tay cho Vương Phúc.

Sắc mặt Vương Phúc tức khắc trắng bệch, vội lùi lại hai bước, "Nương nương, lão nô không dám!"

Ông vừa mới bị đuổi ra ngoài một lần, lúc này lại đi vào, quả thực chính là đi chịu chết.

Khương Linh Lung quay đầu lại, đám hạ nhân đứng đầy trong viện, đầu cúi thấp, sợ bị điểm danh.

Khương Linh Lung bắt đầu đi, thở sâu, căng da đầu bước vào phòng.

Lúc đi vào, lại thấy có một nam nhân đang ngồi dưới đất. Chén đĩa vỡ nát đầy đất, cả phòng hỗn độn. Lòng bàn tay Mộ Dung Hằng bị gổm sứ cắt qua, toàn bộ bàn tay đều là máu.

"Trời ơi, sao ngài lại ngồi dưới đất? Ngài bị thương rồi!" Khương Linh Lung nhìn bộ dáng chật vật của Mộ Dung Hằng, theo bản năng đóng cửa lại, không cho người bên ngoài nhìn thấy hắn.

Hắn là hắn cũng không muốn bị người khác nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Khương Linh Lung vội đem khay đồ ăn để trên mặt bàn, chạy đến trước mặt Mộ Dung Hằng, ngồi xổm xuống, muốn nâng hắn dậy.

Nào biết, tay nàng vừa mới giữ chặt cánh tay hắn, đột nhiên bị hắn hất ra. Khuôn mặt âm trầm của hắn trùng nàng, cả người tán ra lệ khí mãnh liệt, "Ai cho phép ngươi tiến vào? Cút đi!"

Khương Linh Lung bị hắn rống đến mức ngực run rẩy, theo bản năng mà cắn chặt môi.

Thật lâu sau, nàng nhìn hắn, thanh âm rất nhẹ, nói: "Thiếp không chạm vào ngài, ngài đừng đuổi thiếp đi được không? Nếu ngài có yêu cầu gì, thiếp giúp ngài được không?"

Hắn thoát nhìn thật sự đáng thương. Đại khái từ trên ghế ngã xuống dưới đất, bởi vì hai chân bị phè, cho nên không có cách nào có thể đứng lên. Nàng muốn giúp hắn, tuy rằng không nguyện ý gả cho hắn, nhưng nếu đã gả, cả đời này hắn là trượng phu của nàng, nàng phải chiều cố hắn.

Khương Linh Lung nghĩ như vậy.

Mộ Dung Hằng ngây ngốc, lúc này mới nhìn kỹ nàng, đôi lông mày anh nhíu chặt lại, "Ngươi là ai?"

Khương Linh Lung nhìn hắn, đôi mắt đen nhánh sáng lấp lánh, nói: "Thiếp là nương tử của ngài."

Mộ Dung Hằng kinh ngạc trong giây lát. Ngay sau đó, lông mày càng nhíu lại, lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài!"

Khương Linh Lung cắn môi, gầy tiếp theo liền ngồi xổm ngay trước mặt Mộ Dung Hằng, túm lấy hai cánh tay hắn, "Tướng công, thiếp đỡ ngài lên nhé? Thiếp biết ngài không muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của ngài, nhưng thiếp là nương tử của ngài, thiếp sẽ không ghét bỏ ngài, để thiếp chiều cố ngài, được không?"

Thanh âm nàng mềm mại, giống như có ma lực.

Mộ Dung Hằng nhận thấy nàng đang đỡ mình, nhưng lúc này đây, hắn không hề đẩy nàng ra.

Hắn nhìn nàng, thân thể gầy gò yếu ớt. Mặt rất nhỏ, tròn tròn, có chút trẻ con. Đôi mắt ngập nước vừa đen vừa to, sáng lên lấp lánh, cái mũi nhỏ khéo léo, đôi môi nhỏ nhắn, giống như quả anh đào kiều diễm ướt át.

Hóa ra đây là người Hoàng tử mẫu chỉ hôn cho hắn?

Nàng lại còn nói không chê hắn?

Được đỡ ngồi trở lại trên xe lăn, Mộ Dung Hằng nhìn chằm chằm nàng. Sau một lúc lâu mới mở miệng, tiếng nói trầm thấp: "Bao nhiêu tuổi?"

Lệ khí cả người hắn thu liễm không ít, Khương Linh Lung thả lỏng chút, trả lời: "Năm nay thiếp mười lăm tuổi."

Mộ Dung Hằng lại nhíu mày. Thảo nào nhìn nhỏ như vậy, vậy mà mới chỉ có mười lăm tuổi, ước chừng nhỏ hơn hắn mười tuổi.

Khương Linh Lung đặt khay bánh bao chiên trước mặt Mộ Dung Hằng, cầm theo đôi đũa, "Tướng công, ngài ăn một chút gì đi, đây là tự tay thiếp làm. Trừ nghệ của thiếp khá được, ngài nếm thử xem."

"Ngươi còn biết nấu ăn?" Mộ Dung Hằng càng cảm thấy vị Vương phi trước mắt này, so với trong tưởng tượng của hắn thực không giống nhau.

Tần nương tử vào cửa ngày đầu tiên, thế nhưng tự mình xuống bếp nấu ăn cho hắn.

Hắn vốn tưởng rằng nàng sẽ giống những nữ nhân khác, đối với hắn tránh còn không kịp, ghét bỏ hắn, chán ghét hắn. Nội tâm vốn phải chịu uất ức thống khổ suốt nhiều ngày, ngay giây phút này, bỗng nhiên như được chiếu tia nắng mặt trời.

Hắn theo bản năng mà tiếp nhận đôi đũa.

Khương Linh Lung thấy cảm xúc hắn ổn định hơn không ít, đôi mắt cong cong, lập tức nở nụ cười, "Tốt quá rồi, chỉ có ăn no mới có sức lực làm những chuyện khác."

Mộ Dung Hằng nhìn nàng thật kỹ. Hắn chưa bao giờ thấy nữ nhân nào khi cười lại đẹp như vậy. Giống như ánh mặt trời, chiếu ánh nắng ấm áp vào ngày đông giá rét.

Khương Linh Lung thấy hắn chịu ăn, cười tủm tỉm nói: "Ngài ăn trước, ta đi thỉnh đại phu tới đây." Nàng chỉ bàn tay bị thương của Mộ Dung Hằng.

Nói xong, liền chuẩn bị xoay người.

Mộ Dung Hằng chợt kéo cổ tay nàng, mắt nhìn nàng, thấp giọng nói: "Lấy thuốc là được rồi, đừng gọi đại phu."

Khương Linh Lung ngẩn ra hai giây, ngay sau đó liền phản ứng lại. Quả nhiên là hắn không muốn để người khác thấy bộ dáng chật vật của hắn.

Nàng cười nhìn hắn, đáp lại: "Thiếp biết rồi."

Khương Linh Lung chạy ra ngoài kêu người múc nước rồi lấy kim sang dược [2].

[2] Kim sang (vết thương do đao kiếm, đồ sắc nhọn gây nên); Dược (thuốc). Kim sang dược: thuốc bôi các vết thương do đao kiếm, đồ sắc nhọn gây nên

Bọn nha hoàn bận rộn, nhanh chóng đưa nước cùng kim sang dược đến.

Khương Linh Lung đứng ở cửa, đang chuẩn bị lấy đồ, Lục Ý dưới bậc thang lại nhanh hơn nàng một bước, tiếp nhận kim sang dược cùng chậu nước.

Nàng ta xoay người, đứng lên bậc thang, cười vui vẻ nói với Khương Linh Lung: "Vương phi nương nương, vẫn là để nô tỳ làm đi, ngài là thiên kim quý nữ, chuyện hầu hạ này sao có thể làm phiền ngài."

Nói xong, liền muốn đi vào phòng.

Khương Linh Lung đuổi tay ngăn nàng ta lại, nói: "Đưa cho ta, Vương gia không cho người ngoài vào."

Khi nói chuyện, nàng lấy chậu nước trong tay nàng ta, sau đó xoay người đi vào phòng.

Cửa phòng lại một lần nữa đóng lại.

Lục Ý đứng ở bên ngoài, thầm cắn chặt răng.

...

"Tướng công, kim sang dược đây..."

Khương Linh Lung đi tới bàn ăn, vừa mới chuẩn bị băng bó cho Mộ Dung Hằng, lại thấy hắn chưa ăn một cái bánh bao chiên nào.

Khương Linh Lung không khỏi cắn môi, đi ra phía trước, "Tướng công, sao ngài không ăn?"

Nói xong, nàng đặt chậu nước xuống đất.

Ngẫm nghĩ, nàng lại không nhận được mà tự tiện cứ, nói: "Bánh bao chiên thiếp làm rất ngon."

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, mặt không biểu tình giờ cánh tay phải nhuộm máu ra, không nói một lời.

"..." Khương Linh Lung ngây ngốc hai giây, tức khắc phản ứng lại, cuống quýt ngồi xổm trên mặt đất, "Ngài từ từ, thiếp lập tức giúp ngài băng bó miệng vết thương!"

Nàng ngồi xổm trên mặt đất, lấy khăn thấm nước, nâng đầu lên, một tay cầm bàn tay bị thương của Mộ Dung Hằng, một tay cầm khăn ướt, nhẹ nhàng chà lau miệng vết thương cho hắn.

Sợ hắn đau, nàng còn ghé lại gần, nhẹ nhàng thổi.

Hơi nhiệt thổi qua miệng vết thương của Mộ Dung Hằng, hơi ngựa ngửa.

Mộ Dung Hằng nhìn xuống nữ nhân đang nghiêm túc giúp hắn xử lý miệng vết thương. Nàng rừ mắt, lông mi vừa cong vừa dài, giống như bàn chải nhỏ tạo thành một cái bóng mờ trước mắt. Khuôn mặt nhỏ nhắn, có một tầng lông tơ trong suốt.

Mộ Dung Hằng bỗng nhiên nghĩ đến một loại động vật nhỏ lông xù vô cùng đáng yêu.

Không biết từ lúc nào, lòng vốn tràn ngập buồn bực nay lại trở nên bình yên.

Băng bó miệng vết thương xong, Khương Linh Lung đứng lên, ngồi cạnh Mộ Dung Hằng, cầm lấy đôi đũa, gấp một cái bánh bao chiên, đưa đến miệng Mộ Dung Hằng, "Tướng công, thiếp gấp cho ngài."

Mộ Dung Hằng ngược mắt nhìn nàng.

Khương Linh Lung mở to đôi mắt tròn xoe, đôi đũa lại lay lay, "Tướng công, ăn đi."

Từ khi chuyện đó xảy ra, Mộ Dung Hằng không còn tâm trạng ăn uống. Thời điểm tâm tình hắn không tốt, hắn có thể nhịn đói, mấy ngày trôi qua cũng không muốn ăn gì.

Nhưng hiện tại lại giống như trúng tà, lúc Khương Linh Lung đưa đồ ăn đến miệng hắn, ma xui quỷ khiến hắn lại mở miệng.

Trong chốc lát, cái đĩa liền trống không.

Khương Linh Lung cười tủm tỉm, đặc biệt cao hứng, "Thế nào? Trù nghệ của thiếp không tồi đúng không?"

Mộ Dung Hằng nhìn nàng một cái, kiêu lời như vàng, "ừ" một tiếng.

Khương Linh Lung nhìn thái độ lạnh nhạt của hắn, không khỏi bĩu môi. Nghĩ thầm, thái độ này cũng quá có lệ.

Nhưng mà, nàng lại không biết, từ khi xảy ra chuyện, Mộ Dung Hằng không cho ai sắc mặt tốt. Có thể có thái độ như vậy với nàng, đã là cho nàng mặt mũi lắm rồi.

"Nghe ma ma nói, có phải chúng ta nên vào cung thỉnh an?"

Mộ Dung Hằng gật đầu, nói: "Phải, đi thôi."

Nói xong, liền tự mình đi chuyển xe lăn.

Hai chân hắn hoàn toàn không có lực, tay phải lại bị thương, vậy nên rất khó đi chuyển bánh xe lăn.

Khương Linh Lung vội vàng tiến lên, "Tướng công, thiếp giúp ngài đẩy."

Mộ Dung Hằng hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn về phía nàng. Ánh mắt thân nhiên, đôi mắt trong veo, trên mặt không có nửa phần ngự trang, là thật sự quan tâm hắn.

Mộ Dung Hằng tò mò hỏi một câu: "Người có đứng là nữ nhi của Tổng Lăng Thiên?"

Vậy mà Tổng Lăng Thiên kia cũng có thể dạy được một nữ nhi như vậy?

Đang nghĩ ngợi, lại thấy Khương Linh Lung lắc đầu, "Không phải, Tổng Lăng Thiên là cữu cữu của thiếp."

Ấn đường Mộ Dung Hằng nhíu lại. Không phải Hoàng tổ mẫu nói tứ hôn nữ nhi Tổng gia cho hắn sao? Sao lại biến thành ngoại sinh nữ (*cháu gái ngoại*) của Tổng Lăng Thiên?

Hắn nhìn nàng, đột nhiên hỏi một câu: "Gả cho ta không uất ức sao?"

[1] Bánh bao chiên: nguyên văn là sinh tiên bao (*Shengjian mantou, shengjian bao, hay shengjian*), là một loại bánh bao nhỏ áp chảo, đặc sản của Thượng Hải. Nhân thường là thịt lợn và chả da lợn.

Hình ảnh Shengjian mantou:

Video hướng dẫn cách làm Shengjian mantou:

<https://youtu.be/bWpYEzoZyQ>

Hình ảnh chả da heo:

Video hướng dẫn làm chả da heo:

https://youtu.be/NvFYrOlj_bQ

Bạn đang đọc truyện *Mộng Như Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thỉnh an

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Khương Linh Lung không ngờ hần sẽ hỏi câu hỏi này, nàng mím môi, nghiêm túc nhìn hần, "Ngài có muốn nghe lời nói thật không?"

Trực giác nói cho Mộ Dung Hằng biết, cái gọi là lời nói thật này của nàng, khẳng định không phải lời tốt lành gì!

Sắc mặt hần đột nhiên tối sầm, "Vẫn là đừng nên nói nữa!"

Khương Linh Lung: "..."

Khương Linh Lung đẩy Mộ Dung Hằng từ trong phòng ra.

Vương Phúc khiếp sợ, mở to hai mắt nhìn.

Hiếm lạ! Quá hiếm lạ!

Từ khi Vương gia xảy ra chuyện, đôi chân không thể đi lại bình thường như trước, mới đầu Vương gia không chịu dùng xe lăn, một mực phải đứng lên tập đi. Nhưng cứ một lần lại một lần té ngã, cuối cùng chỉ có thể sử dụng xe lăn. Nhưng Vương gia có lòng tự tôn, không cho bất kì ai chạm vào xe lăn của mình, cho dù phải tự mình vát và đẩy bánh xe lăn, cũng quyết không cho phép kẻ nào giúp hần.

Lúc này thấy Khương Linh Lung đẩy Mộ Dung Hằng, Vương Phúc vô cùng kích động.

Ông vội vàng chạy tới, không dám nói chuyện cùng Mộ Dung Hằng, nhỏ giọng hỏi Khương Linh Lung: "Nương nương, Vương gia... Ăn cơm chưa?"

Khương Linh Lung cười tủm tỉm, kiêu ngạo nói: "Đương nhiên! Ta làm đồ ăn rất ngon, Vương gia không để thừa lại chút nào!"

Mộ Dung Hằng nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ, sao nha đầu này có thể tự tin với trù nghệ của mình như vậy?

Hần có thể nói là rất mặn không?

"Tướng công? Thiếp hỏi ngài chưa trả lời đấy, thiếp làm bánh bao chiên có ngon không?"

Khương Linh Lung hỏi hai lần, Mộ Dung Hằng mới hồi thần lại.

Ngước mắt nhìn nàng một cái, ngay sau đó, hần nghiêm trang "ừm" một tiếng.

Được khích lệ, Khương Linh Lung cao hứng cười, "Thiếp biết là tướng công thích mà, sau này ngày nào thiếp cũng sẽ làm cho ngài ăn."

Mộ Dung Hằng nheo mắt, nghĩ đến món bánh bao chiên mặn muốn đòi mạng kia.

"..."

...

Sau khi tiến cung, có tiểu thái giám ở cửa chờ, dẫn bọn họ tới Từ An Cung, đó là nơi ở của Thái Hậu.

Khương Linh Lung lặng lẽ hỏi Mộ Dung Hằng: "Sao không đi kính trà Hoàng Thượng và Hoàng Hậu?"

Mộ Dung Hằng lạnh giọng nói: "Phụ hoàng không ở trong cung, còn Hoàng Hậu thì không cần thiết."

Trong chốc lát, đã tới Từ An Cung.

Khi đến nơi, Khương Linh Lung vô cùng khấn trương, sợ Hoàng Thái Hậu là người khó ở chung, lúc quý trên mặt đất kính trà, nàng hồi hộp đến nỗi suýt chút nữa làm rơi chén trà.

Nào biết Hoàng Thái Hậu lại hiền lành nở nụ cười, nói: "Nha đầu này, khấn trương cái gì? Ai gia còn có thể ăn con sao?"

Khương Linh Lung nghe thấy giọng nói của bà, lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên. gương mặt Hoàng Thái Hậu hiền từ, nở nụ cười hiền lành, khác hẳn với bộ dáng uy nghiêm ít nói ít cười như trong tưởng tượng của nàng.

Khương Linh Lung nhìn bà, dần bình tĩnh hơn.

Hoàng Thái Hậu rất vừa lòng với Khương Linh Lung. Tuy rằng có phần gầy yếu, nhưng khuôn mặt tròn nhỏ mềm mịn, vừa thấy liền biết có phúc khí.

Kính trà xong, Hoàng Thái Hậu tặng lễ gấp mặt cho Khương Linh Lung, đứng lên, nói: "Linh Lung, con cùng ai gia đi ra đây."

Nói xong, bà liền đi vào nội điện.

Khương Linh Lung lại bắt đầu khăn trương. Thái Hậu muốn nói gì với nàng, không thể nói ở bên ngoài sao?

Nàng bất an nhìn về phía Mộ Dung Hằng, Mộ Dung Hằng gật đầu nhìn nàng, "Đừng sợ, ta ở bên ngoài chờ."

Khương Linh Lung nhìn vào đôi mắt thâm thúy của hắn, bỗng nhiên trong lòng bình tĩnh hơn hẳn.

Nàng thở sâu, đi vào nội điện.

Tới nơi, Hoàng Thái Hậu đã ngồi trên tháp [1] thượng đẳng.

[1] Tháp: một loại giường nhỏ, là chỗ ngồi của các vương công quý tộc thời xưa

Khương Linh Lung vội đi qua, ngoan ngoãn hô một tiếng "Hoàng tổ mẫu."

Hoàng Thái Hậu vỗ vị trí bên cạnh, "Ngao, lại đây ngồi."

Thái độ Hoàng tổ mẫu ôn hòa, tâm tình Khương Linh Lung thả lỏng không ít, ngoan ngoãn đi qua ngồi.

Hoàng Thái Hậu kéo tay nàng, nói: "Linh Lung, là thế này, ai gia sợ dĩ kêu con đi vào là có chuyện quan trọng muốn nói với con."

Thần sắc Hoàng Thái Hậu rất nghiêm túc, Khương Linh Lung khăn trương nhìn lão nhân gia.

"Ai gia nghe nói, hôm qua động phòng, Hằng nhi không tới phải không?"

Nhắc tới chuyện động phòng, Khương Linh Lung có chút thẹn thùng, cúi đầu, nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng.

"Ta biết rồi."

Nói xong, Hoàng Thái Hậu hạ lệnh cho bọn hạ nhân đi ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại Khương Linh Lung cùng bà.

Lúc này Hoàng Thái Hậu mới thở dài, vỗ tay Khương Linh Lung, nói: "Linh Lung, nơi này không có người ngoài, ai gia có chút chuyện muốn nói với con. Con cũng thấy, hiện tại hai chân Hằng Nhi bị phế, có một số việc, chỉ sợ sẽ không tiện, con làm thế tử, phải chủ động chút mới tốt."

Khương Linh Lung ngẩn người, nhất thời không kịp phản ứng.

Hoàng Thái Hậu nói rõ ràng hơn: "Chính là vấn đề con nói dối. Sau khi Hằng nhi xảy ra chuyện, có phần cứng đầu hơn, ai gia vội vả tư hôn cho nó, chính là mong nó vẫn còn hy vọng sống. Cả ngày nó nhốt mình ở trong phòng, không ăn không uống, ý chí tồn tại cũng mất. Hiện giờ cưới thế tử, nếu mau chóng có con nối dõi, trên người nó có trách nhiệm, tự nhiên sẽ có tinh thần. Linh Lung, con hiểu lời ai gia nói không?"

Hoàng Thái Hậu nói xong, ánh mắt nhìn thẳng vào Khương Linh Lung.

Khương Linh Lung nghe được liền sùng sốt. Hoàng Thái Hậu nói rất nhiều, nhưng trên thực tế chính là thúc giục nàng mau sinh hài tử, làm Mộ Dung Hằng có điều vương bận, có thể vực lại tinh thần, tiếp tục tồn tại.

Khương Linh Lung nghĩ tới sáng nay, Mộ Dung Hằng ngã trên mặt đất không dậy nổi, đáng vẻ chặt vật không cam lòng, trong lòng nàng bỗng cảm thấy đau xót.

Thật ra nàng cũng nhận thấy tinh thần của hắn rất kém. Đổi lại là nàng, gặp phải biến cố lớn như vậy, phòng chừng đã sớm chịu không nổi.

Chính là, loại chuyện sinh hài tử này, mình nàng sao có thể làm được?

Hơn nữa... Không phải nghe nói Mộ Dung Hằng "không được" sao.....

Khương Linh Lung cảm thấy rối bời, muốn tìm có thoái thác. Nhưng mà lúc này, Hoàng Thái Hậu đột nhiên đứng lên, đi tới giá sách, từ bên trong lấy ra một quyển sách.

Lúc trở về giường, bà giao một quyển sách thật dày cho Khương Linh Lung, nói: "Quyển sách này, con lấy về mà xem, ai gia chờ tin tức tốt của con."

Thứ Thái Hậu đưa cho Khương Linh Lung là xuân cung đồ vô cùng quý giá.

Khương Linh Lung chỉ mới mở một trang, lập tức đã mặt đỏ tim đập, nhanh chóng khép lại.

Hoàng Thái Hậu nhìn nàng thẹn thùng, cười nói: "Đừng thẹn thùng, những việc này, sớm hay muộn cũng phải trải qua."

Mặt Khương Linh Lung càng đỏ hơn, hoang mang rối loạn gật đầu.

Từ trong điện đi ra, Mộ Dung Hằng liếc mắt một cái liền nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Khương Linh Lung, hấn rử mắt nhìn, trong tay nàng ôm một chiếc túi đen.

Hắn hơi nhú mày, hỏi: "Sao thế? Mặt đỏ đến lợi hại như vậy?"

Khương Linh Lung vừa thấy Mộ Dung Hằng, liền nghĩ đến hình ảnh vừa rồi trong sách, tim đập nhanh hơn, ra sức lắc đầu, "Không, không có việc gì!"

"Trong tay là cái gì?"

"Không có gì!" Khương Linh Lung theo bản năng ôm chặt chiếc túi. Để Mộ Dung Hằng phát hiện, nàng sẽ không còn mặt mũi để sống.

Hoàng tử mẫu cũng thật là, lần đầu tiên gặp mặt liền đưa nàng "lễ vật" như vậy, thật khó tiếp thu.

Khương Linh Lung lặng lẽ đưa chiếc túi cho Mai Hương, âm thầm dặn dò nàng ấy, "Giữ cho kỹ, ngàn vạn lần đừng để người khác nhìn thấy."

Mai Hương rất ít khi nhìn thấy tiểu thư nhà mình nghiêm túc như vậy, biết rõ đây là món đồ vô cùng quan trọng, thận trọng gật đầu, "Tiểu thư, nô tì đã biết."

Khương Linh Lung đi tới, giúp Mộ Dung Hằng đẩy xe lăn.

...

Khi xuất cung phải đi qua Ngự Hoa Viên.

Đúng lúc này, họ gặp một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào màu vàng nhạt, trên vai khoác áo khoác màu đen, đi về phía bên này, phía sau hắn là một tốp đại nội thị vệ [2] mang theo kiếm.

[2] Đại nội thị vệ: thị vệ của Hoàng cung

Nam nhân kia mặc trang phục của Thái Tử, đã thể hiện rõ thân phận.

Mộ Dung Hằng nhìn lướt qua, lạnh giọng nói với Khương Linh Lung: "Đi qua con đường bên kia."

"Hả?"

Khương Linh Lung sững sốt, tuy rằng không biết vì sao Mộ Dung Hằng đột nhiên muốn tránh đi, nhưng vẫn lập tức làm theo.

Nhưng mà, mới vừa quay đầu, liền nghe thấy giọng nam phía sau hô lớn.

"Đứng lại!"

Một tiếng rống làm Khương Linh Lung sợ tới mức lập tức dừng lại.

Mộ Dung Tỷ đi đến trước mặt Mộ Dung Hằng, từ trên cao mà nhìn xuống, "Ha ha, Tử đệ, sao vậy? Sao thấy đại ca liền trốn? Không có mặt mũi gặp đại ca sao?"

Mộ Dung Tỷ vừa dứt lời, Khương Linh Lung nhú mày, không chờ Mộ Dung Hằng mở miệng, liền nói: "Thái Tử nói gì vậy? Tướng công của ta sao lại không có mặt mũi gặp ngài?!"

Khương Linh Lung vừa dứt lời, Mộ Dung Hằng cùng Mộ Dung Tỷ đều sững sốt.

Mộ Dung Hằng sững sốt là vì không ngờ tiểu nha đầu thoạt nhìn nhu nhu nhược nhược thế nhưng sẽ vì hắn mà tranh luận cùng Thái Tử.

Mộ Dung Tỷ sững sốt là vì không ngờ nữ nhân này dám dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện với hắn.

Đôi mắt hẹp dài nguy hiểm khép hờ, ánh mắt Mộ Dung Tỷ nhìn chằm chằm Khương Linh Lung, "Người chính là nữ nhi của Tổng Lăng Thiên?"

Khương Linh Lung nhìn hắn một cái, lười phản ứng lại, đẩy Mộ Dung Hằng rời đi.

Còn chưa đi được hai bước, hai gã thị vệ phía sau Mộ Dung Tỷ đã rút kiếm chặn ngang cổ nàng.

"Làm càn!" Mộ Dung Hằng đột nhiên quát chói tai, chia kịp thấy rõ động tác của hắn, chỉ thấy một giây trước, tên thị vệ còn đang ngăn cản Khương Linh Lung đột nhiên kêu thảm thiết một tiếng, ngã xuống đất. Con người mở to, người cũng đã chết, trên trán ghim một thanh tiểu chủy thủ (*đoản kiếm*).

Lần đầu tiên Khương Linh Lung nhìn thấy người chết, sợ tới mức gương mặt trắng bệch đi, đôi tay không kim được mà phát run.

Mộ Dung Hằng cầm tay nàng, nhẹ nhàng xoa, như đang ngăm nói "Đừng sợ."

Khương Linh Lung hoảng loạn dời tầm mắt, theo bản năng nắm chặt tay Mộ Dung Hằng.

Hết thấy đều phát sinh trong chớp nhoáng, tốc độ cực nhanh. Thậm chí không ai thấy Mộ Dung Hằng động thủ như nào.

Mấy tên thị vệ còn lại thấy đồng đội đột nhiên chết, tất cả lùi lại hai bước theo bản năng, tránh xa Mộ Dung Hằng.

Từ khi hai chân Mộ Dung Hằng bị phế, ai cũng cho rằng hắn đã hoàn toàn trở thành phế nhân. Lại đã quên, Mộ Dung Hằng chinh chiến sa trường mười mấy năm, đã trở thành tướng thành sống, là Tu La từ địa ngục khiến biết bao quân địch run sợ.

Cho dù hai chân bị phế, công phu trên tay vẫn còn.

Mộ Dung Tỳ khiếp sợ trừng lớn mắt, hần ta trăm triệu lần không dự đoán được, tên tàn phế Mộ Dung Hằng còn có thân thủ như vậy.

"Từ đệ! Đệ có ý gì?!" Hần ta phần nộ trừng mắt với Mộ Dung Hằng.

Tên hỗn trưởng này! Từ trước tới giờ luôn áp chế hần, hiện giờ đã trở thành kẻ tàn phế, thể nhưng còn dám giết người của hần!

Sắc mặt Mộ Dung Hằng âm lãnh, giọng nói lạnh lẽo, ánh mắt lãnh đạm nhìn chằm chằm Mộ Dung Tỳ, "Đại ca không thấy sao? Cầu nô tài này dám đặt kiếm lên cổ Vương phi của bốn vương. Trực tiếp giết hần, vẫn xem như là hần được hời."

Ngữ khí của hần khinh thường, giống như việc giết người vừa rồi giống như bóp chết một con kiến, không đáng giá nhắc tới.

Mộ Dung Tỳ không nói ra lời, sắc mặt thật sự khó coi.

Người của mình bị giết, không thể nghi ngờ chính là đánh vào mặt hần!

Cái gọi là đánh chó phải nhìn mặt chủ, rõ ràng Mộ Dung Hằng không đem Thái Từ là hần để vào mắt!

Mộ Dung Tỳ chỉ cảm thấy nghẹn như đang nuốt phải ruồi bọ.

Cho tới bây giờ, dựa vào cái gì mà tên tàn phế này vẫn còn kiêu ngạo như vậy?!

Mộ Dung Tỳ thân là trưởng tử, mang trong mình mệnh Thái Từ. Tuy vậy tư chất của hần bình thường, mấy năm nay, Hoàng đế đã có suy nghĩ phế hần, mà Mộ Dung Hằng lại vẫn vô song toàn, cho dù là trị quốc hay lãnh binh, đều là nhân trung chi long [3], là kỳ tài hiếm có.

[3] Nhân trung chi long: rồng trong loài người

Hoàng đế chỉ thích Mộ Dung Hằng. Mỗi khi ông nhìn Mộ Dung Hằng, rồi lại nhìn Mộ Dung Tỳ, liền cảm thấy vô cùng phiền chán Mộ Dung Tỳ. Ông thường lấy Mộ Dung Hằng so sánh với Mộ Dung Tỳ, từ nhỏ đến lớn Mộ Dung Tỳ luôn phải chịu đả kích, cho nên mới xem Mộ Dung Hằng là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Hiện giờ Mộ Dung Hằng trở thành kẻ tàn phế, hần liền hận không thể đem Mộ Dung Hằng đâm xuống bùn.

Đột nhiên, hần cười một tiếng, "Từ đệ nói đúng, cầu nô tài này thật đáng chết."

Nói xong, bỗng nhiên hần ra vẻ quan tâm, xoay chuyển đề tài, "Đúng rồi Từ đệ, có chuyện tốt quên nói cho đệ, Minh Tâm mang thai."

Hần vừa nói, vừa quan sát biểu tình của Mộ Dung Hằng.

Tuy rằng trên mặt Mộ Dung Hằng không có biểu tình gì, giống như hoàn toàn không liên quan, nhưng trong lòng Mộ Dung Tỳ vẫn vô cùng vui sướng, nghĩ đến mỗi đêm hần tàn nhẫn "đè" thanh mai trúc mã của Mộ Dung Hằng trên giường, trong lòng liền phi thường kiêu ngạo.

Những năm gần đây, Mộ Dung Tỳ vẫn luôn cho rằng Mộ Dung Hằng thích Minh Tâm. Lúc trước hần sở dĩ cưới nàng, cũng là vì muốn Mộ Dung Hằng thống khổ. Nhưng mà hần lại không biết, Mộ Dung Hằng chưa từng thích Minh Tâm. Tuy rằng cùng nhau lớn lên, nhưng hần chỉ coi nàng ấy là muội muội mà thôi.

Cho nên, khi nghe tin Minh Tâm mang thai, Mộ Dung Hằng bình tĩnh nói: "Chúc mừng."

Mộ Dung Tỳ nghe lời này, lại cho rằng hần đang ra vẻ, trong lòng thập phần thoải mái.

Cười lớn, hần lại nói: "Từ đệ, chờ Minh Tâm sinh xong, đại ca đem qua cho đệ nhận nuôi. Đệ bây giờ sợ là không có biện pháp sinh hài tử."

Câu cuối cùng hần nói đặc biệt lớn, cung nữ thái giám qua đường, thậm chí các cung phi nương nương, tất cả đều nghe thấy được.

Lời này của Mộ Dung Tỳ, ý trong lời nói, chính là châm chọc Mộ Dung Hằng không thể viên phòng. Loại vũ nhục này đối với nam nhân mà nói, tuyệt đối là trí mạng.

Mộ Dung Hằng vẫn bất động thanh sắc như cũ, ánh mắt nhìn Mộ Dung Tỳ sâu thẳm, hoàn toàn không đoán ra hần đang suy nghĩ cái gì.

Đôi mắt hần giống như giếng sâu, thâm thúy không thấy đáy.

Khương Linh Lung nghe được liền chau mày, nàng không nhịn được, cố nén tức giận nói một câu: "Hài tử của Thái Từ điện hạ, vẫn là để ngài nuôi đi! Chuyện tướng công của ta có sinh được hài tử hay không, không nhọc Thái Từ điện hạ lo lắng!"

Mộ Dung Tỳ lại bị Khương Linh Lung ngắt lời, sắc mặt chợt âm trầm, "Ai cho ngươi có thái độ này?!! Lời nói của nam nhân, ai cho nữ nhân xen mồm vào! Ai cho ngươi lá gan này, dám cùng bốn Thái Từ nói chuyện?!"

Mộ Dung Tỳ tức giận tới nổi ngực như nổ tung. Hần đường đường là Thái Từ, nữ nhân nào nhìn thấy hần mà không vội vàng nhào lên? Chưa có nữ nhân nào dám nói chuyện như vậy với hần!

"Đệ cho phép." Mộ Dung Tỳ vừa dứt lời, Mộ Dung Hằng đột nhiên nói một câu.

Mộ Dung Tỳ nhú mày, nhìn về phía nam tử đang ngồi trên xe lăn.

Chỉ thấy Mộ Dung Hằng nâng đầu, ánh mắt ngạo nghễ nhìn hần ta, từng câu từng chữ nói: "Đệ cho nàng lá gan đó. Sao, đại ca còn muốn trị tội nàng nữa không?"

"Mộ Dung Hằng, ngươi..."

Mộ Dung Tỷ suýt nữa xé rách da mặt, nhưng lại nghĩ đến chuyện binh phù đang còn ở trong tay Mộ Dung Hằng, hiện tại không được đắc tội với hắn.

Hắn ta thờ sâu, áp hỏa khí xuống, nói: "Từ đệ, ta làm ca ca, vẫn nhắc nhở đệ một câu, không được sùng nữ nhân này, sùng quá mức, về sau không quản được!"

Mộ Dung Hằng khẽ cười một tiếng, "Làm phiên đại ca lo lắng, tuy vậy, Vương phi của bốn vương, bốn vương thích sùng liền sùng."

Mộ Dung Hằng vừa nói, ngực Khương Linh Lung chợt run rẩy. Nàng nhìn về phía hắn, bỗng nhiên mặt đỏ bừng.

[1] Tháp:

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hôn

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Trên đường về phủ, Khương Linh Lung vẫn không nói chuyện, trong đầu chỉ có câu nói cuối cùng của Mộ Dung Hằng với Thái Tử: Vương phi của bốn vương, bốn vương thích sùng liền sùng.

Trái tim nàng không chịu nổi chế mà nhảy "thình thịch", phảng phất như có pháo hoa đang nổ ầm ầm trong lòng.

Khương Linh Lung mỉm môi cười trộm, không hiểu sao trong lòng lại vui mừng như vậy.

Về đến nhà, Khương Linh Lung hỏi: "Tướng công, ngài ở phòng nào? Thiếp đẩy ngài qua đó."

Mộ Dung Hằng ngẩng đầu nhìn nàng, "Nàng nói xem?"

"..." Về mặt Khương Linh Lung mờ mịt, "Thiếp không biết."

Hôm qua nàng mới vào cửa, làm sao biết được phòng hắn ở đâu?

Mộ Dung Hằng nhìn nàng một cái, sau đó mới nói: "Chúng ta đã là phu thê, đương nhiên phải ở cùng một chỗ."

Khương Linh Lung mở to hai mắt, "Phải... Phải vậy không..."

"Đi thôi, đẩy ta qua đó."

Khương Linh Lung do dự một lúc rồi gạt đầu, đẩy Mộ Dung Hằng tới viện của nàng.

Hai người bọn họ là phu thê, đúng là nên ở cùng một chỗ.

Chỉ là...

Nàng lặng lẽ nhìn chiếc túi được Mai Hương ôm ở trước ngực, nghĩ đến lời dặn dò của Thái Hậu, không khỏi âu sầu.

Làm sao bây giờ.

Khương Linh Lung đẩy Mộ Dung Hằng vào phòng.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Hằng tới phòng tân hôn của mình. Lọt vào tầm mắt, đầu đầu cũng là màu đỏ, chữ hi màu đỏ, giả cảm nền màu đỏ, chăn màn màu đỏ. Hấn không thích màu đỏ, nhưng hôm nay nhìn thấy, tâm tình lại tốt lên phần nào.

"Tướng công, thiếp đỡ ngài lên giường ngồi được không?" Khương Linh Lung chỉ chỉ cái giường thấp bên cạnh cửa sổ, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Hằng, dò hỏi hấn.

Mộ Dung Hằng "ừ" một tiếng.

Khương Linh Lung híp mắt cười, đẩy hấn đến trước giường, nâng hấn từ trên xe lăn dậy. Nhưng đừng nhìn Mộ Dung Hằng gầy, thật ra cũng khá nặng. Khương Linh Lung tốn bao nhiêu sức lực cũng không thể nâng hấn dậy.

"Mai Hương, lại đây giúp ta." Khương Linh Lung vẫy tay gọi Mai Hương.

Mai Hương vội vàng chạy tới.

Khương Linh Lung lùi sang một bên, muốn cùng Mai Hương mỗi người đỡ một bên cánh tay, nâng Mộ Dung Hằng lên giường. Nào biết Mai Hương mới vừa vươn tay, còn chưa chạm vào Mộ Dung Hằng, đột nhiên Mộ Dung Hằng trừng mắt nhìn nàng ấy, gầm lên, "Cút ngay!"

Mai Hương bị quát, sợ tới mức cả người run lên, quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, "Vương gia tha mạng! Vương gia tha mạng!"

Khuôn mặt Mộ Dung Hằng đen lại, vẻ mặt rất khó nhìn.

Khương Linh Lung ngây ngốc, sừng sốt vài giây mới phản ứng lại. Nàng vội vàng ngồi xổm xuống, đỡ Mai Hương dậy, không cao hứng nhìn về phía Mộ Dung Hằng, "Ngài làm gì vậy? Mai Hương đỡ ngài một chút, đỡ sai chỗ nào sao?"

Mộ Dung Hằng hừ lạnh một tiếng, sắc mặt nặng nề.

"Ngài..."

"Không phải muốn đỡ ta lên giường sao? Sao còn chưa tới?" Mộ Dung Hằng ghé mắt nhìn Khương Linh Lung một cái.

Khương Linh Lung tức giận, nói: "Thiếp có mỗi một mình, làm sao mà đỡ được!"

"Vậy đỡ từ từ, bản vương là người có tính nhẫn nại."

Khương Linh Lung cau mày, cắn môi, oán hận trừng mắt nhìn Mộ Dung Hằng một cái.

Nàng phát hiện tính tình nam nhân này rất kỳ quái.

Nàng thử đỡ Mộ Dung Hằng một lần nữa, nhưng không thể nâng hấn dậy hoàn toàn, mỗi lần đứng lên, dùng hết sức lực, Mộ Dung Hằng lại ngã ngồi xuống xe lăn.

Trán toát ra lớp mồ hôi mỏng, nàng nhìn về phía Mai Hương theo bản năng, vẫn mong có người giúp nàng.

Mai Hương thấy tiểu thư lại nhìn mình, sợ tới mức cả người phát run, liên tục lùi lại vài bước, mặt tràn ngập hoảng sợ.

Khương Linh Lung: "..."

Khương Linh Lung nhận mệnh. Kéo tay Mộ Dung Hằng lên vai nàng. Một tay kéo cánh tay hấn, một tay đỡ lưng hấn, hơi khom lưng, đứng lên, hít sâu một hơi, dùng hết sức lực toàn thân, căng bả vai đỡ Mộ Dung Hằng lên.

Bả vai tưởng chừng sắp bị đè sập, nàng nhanh chóng nâng Mộ Dung Hằng lên giường.

Lúc Mộ Dung Hằng nằm xuống, nàng cũng ngã xuống theo quán tính.

Nàng theo bản năng mà nhớ tới thân thể hấn, đột nhiên Mộ Dung Hằng duỗi tay ra, ôm lấy eo nàng.

Mộ Dung Hằng ở phía sau nàng. Hai người dính sát nhau, môi hấn dán vào tai nàng, hô hấp phả vào cổ nàng, có chút nặng, lại có chút ngứa.

Khương Linh Lung khản trương tới mức cả người căng cứng.

Tôn ma ma cùng Mai Hương thấy thế, lén lút rời khỏi phòng, đem cửa phòng đóng lại.

Trước nay Khương Linh Lung chưa từng dựa vào nam nhân gần như vậy, khản trương đến mức hô hấp đình trệ.

Mộ Dung Hằng chế trụ eo nàng, tay ôm chặt, khê cắn tai nàng, tiếng nói hơi khàn, "Tức giận?"

Khương Linh Lung cắn môi, không dám nói.

Mộ Dung Hằng cười nhạo. Cho dù dựa lưng về phía Khương Linh Lung, hấn vẫn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ tức giận của nàng. Nhất định là cắn môi phồng má, khuôn mặt tròn nhỏ rất đáng yêu.

Môi Mộ Dung Hằng nhẹ nhàng lướt qua vành tai Khương Linh Lung, ánh mắt hơi tối, tiếng nói khàn đi: "Khương Linh Lung, thân thể bản vương chỉ nàng mới có thể đụng vào, nàng không cảm thấy cao hứng sao?"

Vành tai Khương Linh Lung bỗng nhiên bị ngâm lấy, ướt át, khiến cả người nàng tê dại, ý thức hỗn loạn.

Lúc Mộ Dung Hằng nói, cả người nàng đột nhiên chấn động, rồi cuộc cũng từ trong ý thức hỗn độn dần phục hồi tinh thần.

Khó có thể tin, nàng quay đầu lại, nhìn về phía Mộ Dung Hằng.

Mặt Mộ Dung Hằng mang ý cười, khóe môi hơi nhếch, ngón tay đỡ cằm Khương Linh Lung, cười hỏi: "Thế nào? Còn tức giận sao?"

Đôi mắt Mộ Dung Hằng tỏa sáng, tưởng chừng như sắp phát ra điện.

Khương Linh Lung đối diện với tầm mắt của hắn, trái tim không chịu nổi mà đập thình thịch.

Nàng cắn chặt môi, không hề hé răng.

Mộ Dung Hằng thấy nàng không trả lời, hơi cúi đầu. Hắn cũng cúi đầu, môi tưởng chừng như chạm vào môi Khương Linh Lung, thanh âm cao lên, lại lần nữa hỏi: "Thế nào? Còn tức giận không?"

Thanh âm hắn trầm thấp, có hơi khàn, hơi thổi phả vào má Khương Linh Lung có mùi bạc hà, rất thơm.

Khương Linh Lung đỏ mặt không chịu nổi, lấy tay đẩy ngực hắn, mở miệng, thanh âm mềm mại, "Ngài... Ngài đừng dựa gần như vậy, ta không thờ được."

Nàng cảm thấy sắp hít thở không thông.

Mộ Dung Hằng hơi ngán ra, ngay sau đó cười nhạo một tiếng, "Mới thế này mà đã không thể thờ được? Muốn biết cảm giác không thể thờ được là sao không?"

Hắn không chi buông Khương Linh Lung ra, ngược lại còn ôm nàng chặt hơn.

Phản ngực mềm mại dán vào khuôn ngực cứng rắn của hắn, yết hầu Mộ Dung Hằng hơi nghẹn lại, ánh mắt tối đi.

Giây tiếp theo, hắn nâng cằm nàng lên, cúi đầu hôn đôi môi nhỏ mềm mại.

Khi hai đôi môi chạm nhau, Khương Linh Lung sợ tới mức ngực run lên, mở to hai mắt, phảng phất như có pháo hoa nổ tung trong đầu.

Cả người nàng cứng đờ, không có cách nào nhúc nhích, hàm răng cắn chặt.

Mộ Dung Hằng muốn hôn sâu hơn, lại phát hiện nha đầu này ngậm chặt răng, cả người căng thẳng, biểu tình khẩn trương như đang bị tra khảo.

Hắn nâng tay lên, vỗ nhẹ má nàng, giọng khàn khàn: "Thả lỏng chút."

Khương Linh Lung bị đánh vào mộng, sợ tới mức "A" một tiếng, miệng hơi mở ra.

Mộ Dung Hằng thừa cơ hội đi vào, thâm nhập sâu bên trong.

"Úm..." Khương Linh Lung bị dọa sợ, theo bản năng mà né tránh, nhưng Mộ Dung Hằng lại giữ chặt gáy nàng.

Thân thể của nàng, môi của nàng, hô hấp của nàng, đều bị hắn nắm giữ.

Khương Linh Lung bị hôn tới mức không thở nổi, không ai dạy nàng lúc này nên thở như thế nào mới được.

Nàng thở có một hơi, vẫn nghẹn ứ ở ngực, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng.

Hóa ra cảm giác không thể hít thở là như thế này, cảm giác giống như sắp chết.

Mộ Dung Hằng nhắm mắt lại, hôn đến ngiên, liên tục liếm láp, luyến tiếc không muốn buông ra. Sao môi của tiểu nha đầu này lại ngọt như vậy, ăn mật đường sao?

Mộ Dung Hằng chưa bao giờ hưởng qua tư vị tốt đẹp này, tham lam mà trầm mê trong đó.

Hắn tựa hồ như tìm lại được lạc thú để tồn tại.

Thẳng cho đến khi Khương Linh Lung bị hôn đến thiếu chút nữa hết hơi, ra sức đẩy hắn, Mộ Dung Hằng mới buông nàng ra.

Vừa được tự do, Khương Linh Lung lập tức che ngực lại, thở dốc từng hơi.

Mộ Dung Hằng nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, đáng vẻ không ngừng thở dốc, không nhìn được mà đưa tay xoa đầu nàng, trong ánh mắt tràn đầy sủng nịch, cười nói: "Nha đầu này không biết hít thở sao?"

Khương Linh Lung mím môi, không cao hứng, trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Ngài cho rằng ai cũng như ngài, kinh nghiệm phong phú sao?"

Miệng đã bị chặn, sao nàng có thể hít thở được?

Mộ Dung Hằng nghe lời nàng nói, đôi lông mày hơi nhíu lại, ngay sau đó ánh mắt ái muội mà nhìn nàng, cười nói: "Không có kinh nghiệm cũng không sao, về sau vì phu có thể chậm rãi dạy nàng."

"..." Khương Linh Lung nghĩ lại cảm giác bị Mộ Dung Hằng hôn, cùng hắn dây dưa, đầu đã loạn xạ, nàng bị hôn đến mức cả người nhũn ra.

Nghĩ lại, mặt tức khắc liền nóng lên.

Nàng đột nhiên phát hiện, tướng công của nàng có phần hư hỏng.

...

Một phen âm ỉ trôi qua, rốt cuộc Khương Linh Lung cũng xuống giường, có thể tự do.

Bởi vì chân Mộ Dung Hằng không tiện, chỉ có thể nằm ở trên giường.

Vừa rồi hấn chơi xấu, Khương Linh Lung không muốn nói chuyện với hấn, nhưng nghĩ đến chân của hấn, trong lòng lại có chút khó chịu.

Rốt cuộc vẫn là trượng phu của nàng.

Nàng nhìn hấn, hỏi: "Tướng công, ngài có muốn đọc sách không?"

"Đọc sách?" Mộ Dung Hằng hơi rù mi, nghi hoặc nhìn về phía nàng.

Khương Linh Lung nói: "Bằng không biết làm gì bây giờ. Nếu không, thiếp kể chuyện xưa cho ngài nghe."

Khương Linh Lung nói xong, chạy đến tủ quần áo của mình, tìm kiếm nửa ngày mới lấy ra quyển thoại bản trước kia mình từng viết, lại chạy tới trước mặt Mộ Dung Hằng, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hấn, "Thiếp đọc cho ngài nghe chuyện xưa nhé, được không?"

Bên ngoài gió lạnh gào thét, tuyết rơi, trong phòng lại ấm áp, nghe một chút chuyện xưa giết thời gian, dường như cũng rất tốt.

Mộ Dung Hằng gật đầu, "Được."

Từ sau khi bị thương, Mộ Dung Hằng rơi vào trạng thái nóng nảy, đã lâu không thả lỏng tâm tình giống như bây giờ.

Hấn nhìn Khương Linh Lung, thân thể nhích sát vào trong tường, vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh, nói: "Lại đây."

Khương Linh Lung sùng sốt, sau đó nghe lời ngồi ngay bên cạnh.

"Lại gần chút."

"..."

Khương Linh Lung nghe lời hấn nói, cảnh giác nhìn Mộ Dung Hằng.

Người này, không phải lại muốn làm chuyện xấu đấy chứ?

"Yên tâm đi, lần này không chạm vào nàng." Chỉ cần một ánh mắt của Khương Linh Lung, Mộ Dung Hằng liền biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Hấn giờ tay ra, ngón trở ngoắc ngoắc, hướng về phía Khương Linh Lung, "Ngoan, lại đây."

Giọng nói hấn trầm thấp, toàn thân tỏa ra sự bức bách khiến người khác không thể kháng cự.

Khương Linh Lung do dự hai giây, rốt cuộc vẫn tới gần chỗ hấn ngồi.

Mới vừa dịch qua, móng còn chưa chạm xuống, đột nhiên cánh tay Mộ Dung Hằng duỗi ra, một tay ôm nàng vào trong lòng ngực.

"Ôi!" Khương Linh Lung sợ tới mức kêu lên một tiếng, lập tức gãy giữa muốn bò dậy.

"Đừng nhúc nhích." Mộ Dung Hằng chế trụ thân thể nàng, không cho nàng nhúc nhích.

Khương Linh Lung vừa tức vừa thẹn, "Ngài... Ngài nói không chạm vào thiếp!"

Mộ Dung Hằng cười nhạo một tiếng, nói: "Không chạm vào nàng thì sao ta ôm nàng được?"

Hấn nói, đỡ thân mình Khương Linh Lung, làm nàng gối lên đùi hấn, hấn rử mắt là có thể thấy mặt nàng, rất vừa lòng, "Cứ như vậy kể đi, ta nghe."

Khương Linh Lung đột nhiên bị ôm vào trong lòng ngực, lúc này lại bị ép nằm trên đùi Mộ Dung Hằng, tức giận đến mức ngực khó chịu, ngẩng đầu trừng hấn.

Mộ Dung Hằng nhìn Khương Linh Lung cắn môi thở phì phì trừng hấn, nhịn không được giờ tay nhéo nhéo khuôn mặt mềm mại của nàng, nhếch môi cười, "Khương Linh Lung, sao nàng lại đáng yêu như vậy."

Cười rộ lên đáng yêu, ngay cả lúc tức giận cũng đáng yêu.

Khương Linh Lung kéo tay hấn ra, lẩm bẩm nói: "Đừng nhéo mặt, mặt đã béo rồi, nhéo vậy sẽ thành bánh bao."

Lần đầu tiên Mộ Dung Hằng gặp người so sánh chính mình như vậy, hấn phụt cười, nói: "Cho dù có thành bánh bao, cũng là bánh bao xinh nhất."

Khương Linh Lung nghe được liền ngẩn ra, ngược mắt nhìn hấn, "Thật ư?"

Nàng nhìn Mộ Dung Hằng, đôi mắt sáng lấp lánh, "Thiếp đẹp thật ư?"

Mộ Dung Hằng cong môi cười, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt Khương Linh Lung, thấp giọng nói: "Đúng, ta thấy đẹp nhất."

Khương Linh Lung nghe được, lập tức cong mắt cười. Không có nữ tử nào không thích người khác khen mình đẹp.

Khương Linh Lung được khích lệ, buổi tối lại tự mình xuống bếp nấu bữa tối cho Mộ Dung Hằng.

Lúc đồ ăn được bưng lên bàn, Mộ Dung Hằng nghĩ tới món bánh bao chiên buổi sáng, da đầu liền tê dại. Không thể không thừa nhận, Khương Linh Lung trình bày món ăn có hình có dạng, có hương thơm, khiến cho người ta rất muốn ăn.

Nhưng, khuyết điểm duy nhất chính là nêm nếm quá mặn.

Tuy vậy Mộ Dung Hằng vẫn căng da đầu, ăn sạch tất cả món ăn Khương Linh Lung làm.

Mặn đến nỗi ăn xong muốn uống hết cả nước trong hồ.

Mộ Dung Hằng đã lâu chưa ăn cơm, khiến quân gia vô cùng kích động. Ông trời có mắt! Ban cho Vương gia đáng thương của ông một Vương phi hiền huệ.

Khương Linh Lung thấy đĩa trắng tinh, rất kiêu ngạo, cười tủm tỉm nhìn Mộ Dung Hằng, "Thế nào? Đồ ăn ngon không?"

Mộ Dung Hằng nghiêm trang gật đầu, "Ngon."

Khương Linh Lung cười hì hì, tay chống ở trên bàn, nâng má, cao hứng nói: "Thiếp cảm thấy trù nghệ của thiếp có thể mở quán ăn, lúc đó sẽ làm ăn rất tốt."

Mộ Dung Hằng: "..."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thân mật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Ban đêm, Mộ Dung Hằng nằm trên giường, đợi Khương Linh Lung gần nửa canh giờ, nhưng cả người nàng giống như đóng đinh vào ghế, vẫn luôn ngồi ở trước gương, chải tóc hết lần này tới lần khác, tóc đã sớm mượt, nàng vẫn không ngừng chải.

Mộ Dung Hằng nghiêng người, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng, thật lâu sau, không thể nhịn được nữa, rốt cuộc hần cũng mở miệng: "Khương Linh Lung, nàng tính chải đầu cho đến tận hừng đông à?"

Khương Linh Lung nghe thấy giọng Mộ Dung Hằng, trong lòng nhảy lên một cái, trở nên vô cùng khẩn trương.

"Ta đếm ba tiếng, lên giường, ta bảo đêm nay không chạm vào nàng. Nhưng nếu nàng không nghe, chờ lát nữa đừng có khóc van xin ta." Mộ Dung Hằng đột nhiên nói, Khương Linh Lung sợ tới mức ngực run lên, đứng bật dậy khỏi ghế.

Nàng quay đầu lại, nhìn về phía Mộ Dung Hằng.

Biết rõ chân hần không tiện, cho dù nàng không nghe theo lời hần thì hần cũng không thể làm gì nàng. Nhưng cả người hần khí khái bức người, khiến người ta không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Khương Linh Lung nhìn hần, trong lòng lo sợ, nhẹ nhàng cắn môi.

Ngón tay Mộ Dung Hằng gõ lên ván giường hai cái, giọng nói mê hoặc: "Ngoan, lại đây."

Khương Linh Lung nhìn đôi mắt hần, cả người không tự giác mà chìm đắm trong đôi mắt đen nhánh thâm thúy đó, không tự chủ được, nàng ngoan ngoãn đi về phía hần từng bước một.

Mới vừa tới gần, tay đã bị Mộ Dung Hằng nắm lấy.

Đừng nhìn hần đi đứng không tốt, nhưng sức lực rất lớn, chỉ hơi dùng sức, cả người Khương Linh Lung đã ngã vào lòng ngực hần.

"Ồi..." Vào giây phút bị ngã, Khương Linh Lung hô lên theo bản năng, muốn bò dậy, nhưng thân thể đã bị Mộ Dung Hằng ôm lấy, "Đừng lộn xộn, đi ngủ."

Môi Mộ Dung Hằng dán vào tai Khương Linh Lung, hô hấp nóng ấm, giọng nói ôn nhu.

Ngực Khương Linh Lung run lên, thân thể hơi căng thẳng.

Khuôn ngực Mộ Dung Hằng rộng lớn, Khương Linh Lung nhỏ bé bị hần ôm vào trong ngực.

Mới đầu nàng có chút khấn trương, không dám nhúc nhích, cho đến khi hô hấp của Mộ Dung Hằng dần dần trầm ổn, nàng mới biết được hắn đã ngủ rồi.

Khương Linh Lung tròn tròn mắt, nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, dần dần cũng buồn ngủ. Trong chốc lát cũng nhắm hai mắt lại.

Đêm nay, Mộ Dung Hằng ngủ rất an ổn, lúc tỉnh lại thì trời đã sáng. Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên hắn ngủ ngon như vậy. Nữ tử trong ngực còn đang ngủ. Nàng ngủ rất ngoan, từ tối hôm qua đến giờ không nhúc nhích mấy, vẫn duy trì tư thế cuộn tròn trong lòng ngực hắn mà ngủ.

Mộ Dung Hằng cúi đầu nhìn nàng, nhìn lông mi dài của nàng, nhìn cái mũi cao thẳng... Còn có đôi môi kiều diễm ướt át.

Lúc tầm mắt nhìn xuống môi nàng, vết hầu Mộ Dung Hằng hơi nghẹn lại, ý thức không chịu khống chế, chế trụ đầu nàng, hướng tới, dịu dàng hôn lên đôi môi nàng.

Khương Linh Lung là bị hôn tỉnh. Mới sáng sớm đã bị hôn đến mức suýt không thở nổi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, thở hồng hộc. Quần áo cũng bị cởi bỏ. Trong lúc ý loạn tình mê, Mộ Dung Hằng từ môi nàng một đường đi xuống, hôn đến cổ, xương quai xanh...

Khương Linh Lung bị hôn đến mức cả người nhũn ra, trong não trống rỗng, đôi tay theo bản năng mà bám lấy bả vai Mộ Dung Hằng. Khó chịu tới nỗi nói không nên lời, rồi lại không biết tại sao lại khó chịu.

Lúc Khương Linh Lung cảm thấy mình sắp bị Mộ Dung Hằng ăn sạch, ngoài cửa đột nhiên có tiếng đập cửa, "Vương gia, Thất vương gia tới."

Giọng nói đột nhiên vang lên đã kéo hai người ra khỏi nhục dục hỗn loạn, bao nhiêu dục vọng đều bị gián đoạn.

Khương Linh Lung hoàn hồn trước, không biết ngoại thường (*áo ngoài*) của nàng đã bị ném đi đâu, trên người chỉ còn duy nhất một chiếc yếm thêu hình hoa sen.

"A!" Nàng sợ tới mức hô lên một tiếng, đột nhiên đẩy Mộ Dung Hằng ra, nhanh chóng lăn qua bên cạnh, ôm chặt lấy chính mình.

Khương Linh Lung cắn chặt môi, cảnh giác nhìn chằm chằm Mộ Dung Hằng, giống như coi hắn là sói hoang ăn thịt người.

Mộ Dung Hằng nhìn về mặt cảnh giác của Khương Linh Lung, bỗng dưng cười lớn, hắn cúi xuống sát lại gần, hôn Khương Linh Lung một cái, thấp giọng nói: "Sợ cái gì? Mới vừa rồi không phải rất hưởng thụ sao?"

Khương Linh Lung trừng mắt, khuôn mặt đỏ như nhò ra máu.

Mộ Dung Hằng không làm gì nàng nữa, chỉ nhéo khuôn mặt nhỏ tròn tròn, nói: "Bổn vương có việc, hôm nay tạm thời buông tha nàng."

Khương Linh Lung: "..."

...

Trong viện.

Mộ Dung Thâm đang cảm thấy chán đến chết, hắn ngồi trên ghế đá, trong tay thường thức một cái quạt ngọc.

Đợi một lúc lâu, rốt cuộc cũng thấy Mộ Dung Hằng đang tự đẩy xe lăn ra.

Mộ Dung Thâm vội đứng lên, "Tứ ca!"

Không biết có phải ảo giác của hắn hay không, tại sao hắn lại cảm thấy tinh thần và khí sắc của Tứ ca tốt hơn trước rất nhiều.

Có khi nào là do hiệu quả từ việc xung hỉ?

Mộ Dung Hằng đẩy xe lăn qua, "Ngồi đi."

Mộ Dung Thâm lấy lại tinh thần, một lần nữa ngồi xuống, nói: "Tứ ca, không phải lần trước đệ kể cho huynh về Đoạn Chi thần y trong truyền thuyết sao? Mấy ngày nay đệ vẫn luôn phái người hỏi thăm, hôm qua rốt cuộc cũng có tin tức."

Mộ Dung Hằng nhìn về phía hắn, ánh mắt ý bảo hắn tiếp tục nói.

Mộ Dung Thâm lại nói: "Tứ ca, Đoạn Chi thần y đang ở trên núi Thanh Dương, chúng ta lập kế hoạch, đi tìm thầy thuốc chữa bệnh đi."

Mộ Dung Hằng rũ mắt, nói: "Đã như thế này rồi, tìm thầy trị bệnh sẽ hữu dụng sao?"

"Đương nhiên! Tứ ca, Đoạn Chi thần y được xưng là Hoa Đà [1] tái thế, chỉ có chuyện ông ta không muốn cứu người, không có chuyện ông ta không cứu được. Ca, chỉ cần có hy vọng, chúng ta không được từ bỏ."

Mộ Dung Thâm có chút nóng nảy. Hắn sợ nhất chính là việc Tứ ca đánh mất ý chí sinh tồn. Trong khoảng thời gian này, Mộ Dung Hằng luôn trong trạng thái không ổn định, Mộ Dung Thâm hần rờ ràng nhất.

Tứ ca hắn trước kia khí phách hăng hái, uy phong凛冽, mấy ngày qua lại như kẻ đàn độn, ngày ngày uống say, chặt vật không thể tả.

Hắn mong Tứ ca có thể tốt lên, có thể đứng dậy, một lần nữa có được phong thái như xưa.

Mộ Dung Thâm khấn trương nhìn Mộ Dung Hằng, sợ hắn cự tuyệt.

Mộ Dung Hằng im lặng rất lâu mới gật đầu, "Đệ mau an bày lộ trình, bao giờ ổn chúng ta lên đường."

Mộ Dung Thâm có chút giật mình. Hắn còn cho rằng phải phải một phen miệng lưỡi mới thuyết phục được Tứ ca, không ngờ Tứ ca lại sáng khoái đáp ứng!

Mộ Dung Thâm không kiềm chế được sự tò mò, hỏi: "Ca, sao tự dung huynh lại nghĩ thông suốt vậy?"

Mộ Dung Hằng hít mắt nhìn hắn, "Như thế nào? Không phải vẫn luôn hy vọng huynh đồng ý trị liệu sao? Hiện tại huynh tiếp nhận rồi, đệ lại cảm thấy kỳ quái?"

"Không phải, chính là...tò mò."

Mộ Dung Hằng nhìn hắn một cái, nói: "Trước kia là do cảm thấy tồn tại rất mệt mỏi, hiện tại đột nhiên lại muốn được sống."

Có tiểu nương tử tốt như vậy, luyện tiếu rồi xa.

Mộ Dung Thâm nghe được, hơi có chút cảm khái.

Đề tài này quá nặng nề, hắn liền thay đổi đề tài, hỏi: "Tứ ca, Tứ tẩu đâu? Sao đệ không thấy?"

Nhắc tới Khương Linh Lung, sắc mặt Mộ Dung Hằng trở nên ôn nhu không ít, nói: "Còn ở trong phòng nghỉ ngơi."

Mộ Dung Thâm nhìn ca ca của mình, trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Hắn sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tứ ca lộ ra biểu tình ôn nhu.

Hay là, Tứ tẩu tử rất hợp khẩu vị của Tứ ca?

Quả là không dễ dàng, bông hoa ngàn năm không nở, nay lại có thể động tâm?

[1] Hoa Đà: là một thầy thuốc nổi tiếng thời cuối Đông Hán và đầu thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông được xưng tụng như một Thần y nổi tiếng không chỉ trong Trung Quốc mà trong các nước đồng văn hóa như, Việt Nam, Nhật Bản và Hàn Quốc, được xem là một trong những ông tổ của. Ông cùng Đồng Phụng và Trương Trọng Cảnh được xưng tụng làm Kiến An tam Thần y (建安三神医); cùng với Biền Thước, Trương Trọng Cảnh và Lý Thời Trân được xem là 4 vị đại danh y nổi tiếng bậc nhất trong lịch sử. (Nguồn: Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 8: Lại mặt

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Gà tới vương phủ ngày thứ ba.

Sáng sớm hôm nay, Khương Linh Lung vừa mới rời giường. Tôn ma ma liền nói với nàng: "Tiểu thư, hôm nay phải về lại mặt, người đã nói với Vương gia chưa?"

Khương Linh Lung ngủ đến mơ mơ màng màng, xoa đôi mắt, về mặt mờ mịt, "Lại mặt?"

"Đúng vậy! Tiểu thư, chẳng lẽ người chưa nói với Vương gia?"

Sáng sớm Mộ Dung Hằng đã ra ngoài, cũng không biết là đi đâu.

Tôn ma ma gấp gấp đến độ nóng nảy: "Ai da! Vậy phải làm sao bây giờ? Đây là lần đầu về phủ, Vương gia không đi theo, chẳng phải người sẽ bị Tổng gia chế giễu hay

sao!"

Lúc này Khương Linh Lung mới chậm rãi phục hồi tinh thần, nhìn quanh phòng, không thấy Mộ Dung Hằng, nàng liền hỏi: "Vương gia đâu?"

Tối hôm qua nàng ngủ không ngon, sáng nay liền dậy muộn hơn chút.

Tôn ma ma vội nói: "Lão nô cũng không biết! Sáng sớm đã ra ngoài, giờ vẫn chưa thấy về."

"Vậy khả năng là ngài ấy có công chuyện, chúng ta tự về cũng được." Khương Linh Lung nói.

"Hả? Tự về? Không được, tiểu thư của nô tỳ, nếu người tự về sẽ bị Tổng gia coi thường!"

Vốn dĩ Tôn ma ma đã có ý kiến với việc tiểu thư bị ép gả, toàn phủ Tổng gia không có một ai tốt! Đặc biệt là Long thị cùng Tổng Bảo Châu, nếu thấy chỉ có tiểu thư hồi phủ, không chừng sẽ còn nói vài lời châm chọc.

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

Chú tở hai người rồi rầm, đột nhiên Mai Hương kích động chạy vào, "Nương nương! Vương gia về rồi!"

Khương Linh Lung giật mình, đôi mắt Tôn ma ma sáng lên, bỗng nhiên nhẹ nhàng thở ra: "Đã trở lại rồi!"

"Sáng sớm Vương gia đã đi chuẩn bị lễ lại mặt, tràn đầy cả hai xe lớn!" Mai Hương nghĩ đến hai xe chứa đầy lễ vật ở cửa Vương phủ, rất là kích động.

"Hai xe lớn?!" Tôn ma ma khiếp sợ, mở to mắt nhìn.

Vừa rồi bà còn lo về lại mặt sẽ bị chê cười, không ngờ Vương gia không chỉ trở lại, cư nhiên còn chuẩn bị hai xe lễ vật lớn!

Tôn ma ma không khỏi kích động, nắm tay Khương Linh Lung nói: "Tiểu thư, vậy mà Vương gia lại để ý đến người."

Vừa dứt lời, Mộ Dung Hằng đã đẩy xe lăn vào từ bên ngoài.

Khương Linh Lung ngơ ngẩn mà nhìn về phía hấn. Ánh nắng ngày đông phản chiếu vào người hấn, trên đầu hấn như có một vàng vàng kim nhạt màu.

Tuy ngồi ở trên xe lăn, nhưng hấn ở nơi đó vẫn hào quang vạn trượng. Cho dù là Mộ Dung Hằng đứng, hay là Mộ Dung Hằng ngồi, chỉ cần là hấn, vẫn là người nhận được sự chú ý như trước, là chiến thần giáp sắt.

Thật sự.

Khương Linh Lung nhìn hấn, trong đầu bỗng nhiên có suy nghĩ: Hình như gả cho Mộ Dung Hằng là nàng lời lớn. Tất cả mọi người ghét bỏ hấn, lại không biết, cho dù hai chân tàn tật, hấn vẫn ưu tú như cũ, khiến cho người khác không dòi mắt được. Chỉ cần nhìn gương mặt anh tuấn kia cũng đủ khiến cảnh đẹp ý vui.

Khương Linh Lung bỗng nhớ tới giấc mộng tối hôm qua, mơ thấy Mộ Dung Hằng vẫn luôn hôn nàng, hôn đến cả người nàng nhũn ra, khiến nàng khó chịu đến nỗi muốn khóc. Đột nhiên, mặt nàng đỏ bừng, vội vàng dùi tằm mắt, không dám nhìn Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng nhìn nàng nói: "Nàng từ từ sửa soạn, ta ở bên ngoài chờ."

Nói xong, hấn liền tự đẩy xe lăn ra ngoài viện.

Khương Linh Lung được Tôn ma ma và Mai Hương hầu hạ rửa mặt chải đầu trang điểm.

Mộ Dung Hằng đặt mua cho nàng rất nhiều xiêm y trang sức, Tôn ma ma chọn lựa trong ngăn tủ, cuối cùng cũng lựa được một kiện y phục vô cùng ung dung quý phái, trường bào có thể thể hiện thân phận nhất.

Bộ y phục kia có chút rườm rà, chỉ mặc khi có dịp quan trọng.

Khương Linh Lung ngại mệt, nói: "Ma ma, người vẫn nên chọn cho ta một bộ y phục đơn giản, bộ màu vàng nhạt kia cũng không tồi."

"Không được!" Tôn ma ma nói như chém đinh chặt sắt: "Lần này tiểu thư trở về với thân phận Vương phi! Phải khiến cho bọn họ nhìn xem hiện tại người có bao nhiêu tốt! Đứng rồi, chờ lát nữa, thời điểm người Tổng gia quỳ xuống hành lễ, cứ để cho bọn họ quỳ lâu một chút, không thể để bọn họ chiếm tiện nghi!"

Tôn ma ma vừa hầu hạ Khương Linh Lung mặc xiêm y, vừa lải nhải: "Lão nô chỉ cần tưởng tượng đến việc người Tổng gia thấy tiểu thư thì phải quỳ xuống thỉnh an, trong lòng sẽ thoải mái! Hừ, mấy người Tổng gia kia không có ai tốt, biểu tiểu thư không chịu gả liền đẩy người xuống hố lửa..."

"Ma ma!" Khương Linh Lung nghe được liền nhũn mày, lạnh giọng chen ngang lời bà, sau đó ngẩng đầu, biểu tình nghiêm túc nhìn Tôn ma ma, nói: "Ma ma, tướng công ta rất tốt, ta không cho phép ai nói như vậy về ngài ấy. Về sau nếu người còn nói Vương gia không tốt, ta sẽ tức giận."

Tôn ma ma nghe lời nàng nói, ngẩn ra một lát.

Tiểu thư, đây là đang che chở trượng phu của nàng.

...

Khương Linh Lung được Tôn ma ma trang điểm đến thập phần quý phái, trên đầu cắm đầy kim thoa trân ngọc. Tuy rằng phú quý bức người, nhưng lại trông già đi vài tuổi.

Khương Linh Lung không thích, nhìn qua gương, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại, "Ta không muốn mặc bộ y phục này, cũng không muốn búi kiểu tóc này."

Tôn ma ma nói: "Tiểu thư, xiêm y và tóc rất đẹp, không tin người hỏi Mai Hương xem!"

Khương Linh Lung nhìn về phía Mai Hương, Mai Hương phụ họa Tôn ma ma, thành thật gật đầu, "Tiểu thư rất đẹp."

Thật ra Mai Hương cũng cảm thấy có hơi già...

"Tiểu thư, nếu người không tin thì đi ra ngoài hỏi Vương gia xem, chắc ánh mắt của Vương gia sẽ không sai đâu nhỉ?"

Khương Linh Lung do dự một chút, quả nhiên chạy ra hỏi Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng ngồi ở trong viện, đang phơi nắng, ánh nắng ấm ngày đông khiến cho con người ta vô cùng thoải mái.

Khương Linh Lung xách váy chạy bước nhỏ tới chỗ hắn.

Mộ Dung Hằng thấy lớp trang điểm của nàng, khóe mắt hơi giật giật.

Nha đầu này...

Khương Linh Lung chạy đến trước mặt hắn, có chút thẹn thùng, có chút xấu hổ, nhỏ giọng hỏi: "Tướng... Tướng công, thiếp trông có đẹp không?"

Nàng nói, còn xoay vài vòng trước mặt Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng thiếu chút nữa cười lớn, hắn nắm tay thành quyền, nhẹ nhàng khụ một tiếng, chân thành gật đầu, "Rất đẹp."

"Thật không?" Khương Linh Lung có phần không tin.

Mộ Dung Hằng gật đầu, lại nói một câu: "Nàng mặc cái gì cũng đẹp."

Trong lòng Khương Linh Lung nhảy dựng, bỗng dưng đỏ mặt.

Người này, cái gì cũng dám nói.

Xét thấy tất cả mọi người đều nói đẹp, vì thế Khương Linh Lung đành mặc bộ xiêm y màu lam có phần cứng nhắc kia, đeo một đầu trang sức, "ung dung quý phái" hỏi phủ.

Trước cửa Vương phủ dừng lại ba chiếc xe ngựa, ngoại trừ một chiếc là Mộ Dung Hằng và Khương Linh Lung ngồi, dư lại hai chiếc là lễ vật mang tặng Tổng gia.

Khương Linh Lung vừa mới nhìn thoáng qua, liền thấy rất nhiều châu báu trang sức.

Trên đường tới Tổng gia, nàng không nhịn được mà nói với Mộ Dung Hằng: "Thật ra không cần chuẩn bị nhiều như vậy đâu, quá lãng phí."

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, nói: "Ta biết Tổng gia đối xử với nàng không tốt, cũng biết sở dĩ nàng gả cho bốn vương là bị Tổng Lăng Thiên bức bách. Nhưng ta chuẩn bị nhiều lễ lại mặt không phải là tặng không cho Tổng Lăng Thiên, mà bởi vì nàng là thê tử Mộ Dung Hằng ta, ta phải cho nàng đủ thể diện, khiến bọn họ không dám xem nhẹ nàng."

Nói xong, hắn đột nhiên giữ chặt tay Khương Linh Lung, nghiêm túc nhìn nàng, nói: "Khương Linh Lung, gả cho ta đã là ủy khuất cho nàng, vậy thì ở phương diện khác, bốn vương sao có thể để nàng lại chịu ủy khuất được?"

Hắn đã điều tra rõ ràng, tuy Khương Linh Lung là ngoại chất nữ của Tổng Lăng Thiên, nhưng mấy năm nay, ông ta để nàng ở một chỗ hoang vắng chẳng quan tâm. Tuổi còn nhỏ đã phải ăn nhờ ở đậu, trong lòng không biết có bao nhiêu khổ sở. Hiện giờ lại bị bức ép gả cho tên tàn phế như hắn...

Mộ Dung Hằng nhìn Khương Linh Lung, đau lòng nhẹ nhàng xoa đầu nàng, ôn nhu nói: "Khương Linh Lung, từ giờ trở đi, ta sẽ che chở nàng thật tốt, không bao giờ để kẻ nào khi dễ nàng."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lật tẩy

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Khương Linh Lung nghe lời Mộ Dung Hằng nói, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Nàng ngơ ngẩn nhìn Mộ Dung Hằng, trái tim co thắt, vừa khó chịu lại vừa cảm động.

Từ khi cha nương mất, nàng vẫn luôn sống cuộc sống ăn nhờ ở đậu, chưa từng nghĩ tới, cũng không dám hy vọng xa vời sẽ có người che chở nàng.

Lời này của Mộ Dung Hằng khiến lòng nàng chua xót, không ngừng rơi nước mắt.

"Sao vậy? Đừng khóc nữa." Mộ Dung Hằng chưa từng an ủi nữ tử nào, vậy nên có phần hoảng loạn, vội kéo Khương Linh Lung vào lồng ngực, vừa lau nước mắt cho nàng, vừa không ngừng an ủi, "Đừng khóc. Ngoan, không có việc gì, không có việc gì."

Mộ Dung Hằng càng dỗ, Khương Linh Lung càng khóc đến thương tâm, nước mắt làm ướt xiêm y Mộ Dung Hằng, nàng nắm chặt ống tay áo của hắn, nức nở nói: "Tướng công, ngoại trừ cha nương, chưa từng có ai đối xử tốt với thiếp như vậy."

Hắn nói sẽ che chở nàng, hắn nói không bao giờ để người khác khi dễ nàng.

Khương Linh Lung khóc đến không thở nổi, bà vai không ngừng run rẩy.

Mộ Dung Hằng ôm chặt nàng, cằm dựa trên đỉnh đầu nàng, nhẹ giọng nói: "Nàng là nương tử của ta, ta không thương nàng thì ai thương nàng? Nàng có ghét bỏ ta không?"

Khương Linh Lung hít mũi, ngẩng đầu lên nhìn Mộ Dung Hằng, nức nở nói: "Tướng công, thiếp không chê ngài."

Mộ Dung Hằng nhìn hốc mắt đỏ bừng của nàng, khuôn mặt đầy nước mắt, hắn không nhìn được mà nỡ nụ cười, tay phải giúp nàng lau khô nước mắt, "Ta biết nàng không chê ta, nàng vì ta mà dám cùng Thái Tử tranh luận, không phải là đang che chở ta sao?"

Khương Linh Lung nhớ tới chuyện ở trong cung, bĩu môi, nói: "Thái Tử là người xấu."

Mộ Dung Hằng gật đầu, "Đúng vậy, cho nên sau này nàng cách xa hắn một chút, đừng đắc tội hắn. Hắn có chút tiểu nhân, khó lòng phòng bị, ta sợ hắn sẽ trả thù nàng."

Khương Linh Lung ngăn người, trên mặt hiện lên chút sợ hãi, "Hắn... Hắn sẽ trả thù thiếp sao?"

Mộ Dung Hằng cười khẽ, sờ đầu Khương Linh Lung, nói: "Đừng sợ, hắn có muốn trả thù thì không phải vẫn còn ta ở đây sao?"

Khương Linh Lung gật đầu. Nàng nhìn hắn, không biết vì sao, bỗng nhiên tràn ngập cảm giác an toàn.

Đây là trượng phu của nàng, hắn sẽ che chở nàng.

Xe ngựa nhanh chóng đến Tổng gia.

Tổng gia biết hôm nay Khương Linh Lung cùng Mộ Dung Hằng sẽ về lại mặt, từ sớm đã chờ ở cửa.

Tuy Mộ Dung Hằng đã trở thành kẻ tàn phế, nhưng rốt cuộc vẫn là Vương gia, binh quyền vẫn còn ở trong tay hắn, hắn không phải người có thể đắc tội.

Thời điểm xe ngựa dừng lại, Long thị tỉnh mắt, liếc mắt một cái liền thấy hai chiếc xe ngựa phía sau, tất cả đều là lễ vật lại mặt, kích động đến nỗi túm chặt cánh tay trượng phu, hạ giọng nói: "Ông trời ơi! Hai xe hồi môn lớn! Lãng Thiên, Tứ vương gia ra tay rất hào phóng!"

Tổng Lăng Thiên lập tức trừng mắt nhìn bà, ý bảo bà cầm miệng. Thật là chưa hiểu việc đời! Gào cái gì mà gào, không phát hiện Mộ Dung Hằng đang xuống xe ư?!

Mộ Dung Hằng xuống xe trước, Khương Linh Lung mới dẫm lên ghế để xuống xe.

Mộ Dung Hằng cầm tay nàng, đỡ nàng.

Tổng Lăng Thiên vội vàng mang theo hạ nhân trong phủ lại gần, quỳ xuống thỉnh an: "Vi thần thỉnh an Vương gia Vương phi, Vương gia Vương phi cát tường."

Một đám người quỳ gối.

Mộ Dung Hằng liếc mắt một cái, sắc mặt lạnh lẽo, mặt không biểu tình, cũng không kêu bọn họ đứng dậy.

Khương Linh Lung định hô "Miễn lễ" theo bản năng, bị Tôn ma ma lặng lẽ kéo lại.

Nàng ngẫm nghĩ, lúc trước khi nàng ngã bệnh, cữu cữu cùng cữu mẫu không chịu tìm đại phu cho nàng. Có lần sốt cao, nửa đêm nàng bắt đầu nói mê sảng, Tôn ma ma xin cữu mẫu thỉnh đại phu, cữu mẫu lại quát Tôn ma ma quấy rầy bà ngủ, sai người đánh hai mươi đại bản rồi đuổi ra. Một lần phát sốt kia, suýt nữa liền mất mạng.

Nghĩ xong, nàng cũng không hé răng.

Người Tổng gia quỳ đầy trên mặt đất, nửa ngày không thấy có ai gọi dậy, nhất thời có chút buồn bực.

Sao lại thế này?

Long thị quỳ tới nỗi đầu gối bắt đầu đau, lặng lẽ giương mắt nhìn Khương Linh Lung, thấy Khương Linh Lung đứng ở chỗ đó, không nói lời nào.

Trong lòng bà giận dữ. Nhà đầu chết tiết này, đã làm Vương phi mà còn không kêu miễn lễ cho bọn họ! Nếu không phải Bảo Châu nhường vị trí Vương phi cho nàng ta, nàng ta nghĩ mình là ai?

Long thị vô cùng tức giận, nhưng ngại Mộ Dung Hằng đang ở đây, không có cách nào phát tác.

Lại quỳ thêm một hồi lâu, Mộ Dung Hằng rốt cuộc cũng lạnh giọng mở miệng: "Đều đứng lên đi."

"Tạ Vương gia Vương phi!"

Tổng Lăng Thiên nom nóp lo sợ đứng lên. Tứ vương gia đã trở thành kẻ tàn phế, không nghĩ tới khí khái còn mạnh như vậy, vừa rồi quả thật hù chết ông.

"Vương gia, Vương phi, thỉnh vào trong ngôi." Tổng Lăng Thiên cung kính khom lưng, nghênh đón Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung vào trong.

Tuy nói trong lòng khó chịu, nhưng chuyện xã giao vẫn phải làm.

Nghênh đón người vào nhà, Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung ngồi ở chủ vị. Tổng Lăng Thiên cùng gia quyến đứng ở phía dưới.

Biểu tình Mộ Dung Hằng lãnh đạm, nhìn tới nỗi Tổng Lăng Thiên kinh hồn táng đảm.

Rõ ràng là đã biến thành như vậy, toàn thân vẫn còn khí thế áp bách người khác.

Mộ Dung Hằng không nói lời nào, toàn bộ đại sảnh an tĩnh không có tiếng vang.

Long thị thấy thế, không nhịn được mà đứng ra, giả cười với Khương Linh Lung, "Linh Lung, hồi nhỏ cứ mãi đi đoán mệnh cho con, đều nói con là người có phúc khí. Quả nhiên, hiện tại không phải đã trở thành Vương phi sao."

Trong lòng Khương Linh Lung cười lạnh, nhìn bà ta, nói: "Vẫn là nhờ phúc của cữu cữu và cữu mẫu, bằng không chuyện tốt như thế này sao có thể rơi xuống đầu ta, muội nói có đúng không, biểu tỹ?"

Nàng đang nói chuyện, đột nhiên nhìn về phía Tổng Bảo Châu bên cạnh.

"Hà? Muội... Muội nói cái gì?"

Từ lúc bắt đầu, Tổng Bảo Châu chỉ nhìn Mộ Dung Hằng, cả người rơi vào trạng thái hỗn loạn, ánh mắt không chút dịch chuyển, chỉ nhìn Mộ Dung Hằng.

Trước kia Tổng Bảo Châu rất thích Mộ Dung Hằng. Có một lần, Mộ Dung Hằng chiến thắng, ngày khai hoàn mặc chiến giáp màu bạc, cười tuấn mã, mang theo quân đội vào kinh thành, nhận được sự chào đón nhiệt tình của dân chúng.

Nàng ngồi ở tiệm cơm lâu hai, dựa vào vị trí cửa sổ, nhìn thấy rõ ràng phong thái lồi lạc của Mộ Dung Hằng.

Từ một khắc kia, nàng liền thích Mộ Dung Hằng. Nếu không phải hai chân hần tàn phế, hơn nữa nghe nói không thể viên phòng, nàng nằm mơ cũng muốn gả cho hần.

Đáng tiếc... Nàng thật sự không chấp nhận được việc trọng phu của mình là kẻ tàn phế, nàng cảm thấy phiền chán, sợ đi ra ngoài bị người khác cười nhạo, càng quan trọng là, nàng không muốn thù thân sống qua ngày.

Cho nên thời điểm Thái Hậu tứ hôn, nàng liều mạng đẩy mối hôn nhân này lên người Khương Linh Lung.

Nàng vốn tưởng rằng mình sẽ cao hứng, nhưng giờ phút này, nàng thấy cho dù ngồi ở trên xe lăn, Mộ Dung Hằng cũng phong thái nhẹ nhàng, trong lòng có chút hối hận.

Nam nhân phong độ nhẹ nhàng, phong thần tuấn lãng như vậy, rõ ràng nên là của nàng.

Trong lòng Tổng Bảo Châu khó chịu, phảng phất có thứ gì dè ở ngực, ghen đến mức nàng thờ không nổi, phi thường khó chịu.

Bởi vì tầm mắt ở trên người Mộ Dung Hằng quá mức nóng rực, Mộ Dung Hằng hơi hơi nâng mắt, liền thấy đối diện là một nữ tử mặc xiêm y hồng nhạt, đang si ngốc nhìn hần.

Vừa rồi Linh Lung kêu nàng ta là biểu tỹ, nói vậy nàng ta chính là kẻ vốn dĩ phải gả cho hần - Tổng Bảo Châu?

Mộ Dung Hằng không khỏi cảm thấy may mắn, may Tổng gia không đem Tổng Bảo Châu gả cho hần. So với tiểu nương tử của hần, quả thực một sợi tóc cũng kém hơn.

Hần đánh giá Tổng Bảo Châu. Tổng Bảo Châu lại cho rằng mình được Mộ Dung Hằng chú ý, lập tức trung ra nụ cười mà mình cảm thấy xinh đẹp nhất, hơi cúi đầu, thẹn thùng vuốt tóc.

Mộ Dung Hằng liếc nhìn nàng một cái cũng cảm thấy phiền chán, đang chuẩn bị dời tầm mắt, bỗng nhiên lại thấy đôi hoa tai của nàng ta.

Mộ Dung Hằng nhìn chằm chằm đôi hoa tai kia, đôi mắt hơi tối lại một chút.

Đây không phải là sinh lễ hần đưa cho Linh Lung sao? Tại sao lại ở trên tai nữ nhân này?

Mộ Dung Hằng nhìn nàng ta, ngón tay gõ hai cái trên bàn, bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Khương Linh Lung, "Đôi hoa tai kia không phải là sinh lễ bồn vương cho nàng sao? Sao thế, nàng đưa cho Tổng tiểu thư?"

Khương Linh Lung hơi ngần ra, sau đó liền nhìn sang Tổng Bảo Châu. Liền thấy trên tai Tổng Bảo Châu là đôi hoa tai mã não trong suốt màu đỏ.

Đôi hoa tai mã não này nàng chưa hề nhìn qua, chỉ là khi xuất giá, ma ma vẫn luôn nói hộp trang sức kia đáng lẽ ra phải là đôi hoa tai mã não. Nhưng lúc Tổng Bảo Châu đưa hộp tới, mở ra, lại là đôi khác.

Chắc là bị nàng ta đánh tráo.

Mộ Dung Hằng sờ đi liếc mắt một cái liền nhận ra, bởi vì khắp thiên hạ này chỉ có duy nhất một đôi hoa tai như vậy, đây là chiến lợi phẩm của hần. Lúc ấy cảm thấy đặc biệt liền giữ lại.

Không chờ Khương Linh Lung trả lời, Tôn ma ma lập tức mở miệng: "Vương gia, hóa ra đây là đôi khuyên tai ngài đưa! Lúc ấy vương phủ đưa sinh lễ, lão nô vô tình

thấy, bởi vì hộp khuyên tai này rất đặc biệt, cho nên lão nô đặc biệt nhớ rõ. Nhưng mà... thời điểm Vương phi nương nương xuất giá, lúc biểu tiểu thư mang chiếc hộp kia tới, khuyên tai bên trong liền biến thành một đôi bình thường. Lúc ấy lão nô còn tưởng lão nô hoa mắt nên mới nhìn lầm."

Lời này của Tôn ma ma tuy không nói rõ, nhưng ý trong đó lại thực rõ ràng là chỉ ra và xác nhận Tổng Bảo Châu đánh tráo.

Tổng Bảo Châu tức giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, chỉ tay vào Tôn ma ma, cá giận nói: "Tôn ma ma! Người nói hươu nói vượn gì đấy?! Khuyên tai này rõ ràng là phụ thân tặng cho ta, từ bao giờ lại biến thành sinh lễ của Khương Linh Lung?!"

Lời của nàng ta còn chưa dứt, liền cảm giác được một ánh mắt sắc bén nhìn về phía mình. Tổng Bảo Châu sợ tới mức ngực run lên, theo bản năng mà nhìn về tầm mắt đó.

Mộ Dung Hằng nhìn nàng ta, lạnh mặt, ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo.

Hắn không nói lời nào, nhưng chỉ cần ánh mắt lạnh lẽo kia thôi, liền khiến lòng người phát run.

Lời nói giáo biện tức khắc nghẹn ở cổ họng, nàng ta không còn dũng khí để nói.

Mộ Dung Hằng hơi giương mắt, lãnh đạm mở miệng, nói: "Tháo xuống."

Sắc mặt Tổng Bảo Châu trắng bệch, "Vương... Vương gia..."

"Sao nào? Còn muốn bốn vương sai người tháo xuống cho người?" Mộ Dung Hằng lạnh lẽo nhìn nàng ta, khuôn mặt không có chút kiên nhẫn.

Tổng Bảo Châu cắn môi, hốc mắt đỏ bừng như sắp khóc. Nếu tháo hoa tai xuống, chẳng phải thừa nhận nàng là kẻ đánh tráo sao?

Long thị thấy thế, làm sao có thể để nữ nhi chịu ủy khuất, vội cười vui vẻ hoà giải: "Vương gia, ngài hiểu lầm rồi, đôi khuyên tai này là lão gia đưa cho Bảo Châu, đôi khuyên kia của Linh Lung, có khi là do nàng không cẩn thận làm rơi. Đừng không, Linh Lung?"

Long thị nhìn về phía Khương Linh Lung, trên mặt là ý cười, nhưng trong mắt lại mang theo sự uy hiếp, buộc Khương Linh Lung phải phối hợp với bà ta.

Khương Linh Lung làm như không phát hiện, nói: "Cứu mẫu nói gì vậy, ta làm rơi sinh lễ của tướng công bao giờ? Từ trước tới nay ta không hề biết gì cả."

"Người..." Đôi mắt Long thị trừng lớn, định phát hỏa. Nha đầu chết tiệt kia, quả nhiên là ăn cây táo rào cây sung!

"Đủ rồi!" Mộ Dung Hằng phát hỏa, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua Long thị, nói: "Đôi khuyên tai màu đỏ kia là chiến lợi phẩm bốn vương thu được ở Phục Di ba năm trước, cả thiên hạ chỉ có duy nhất một đôi, các người còn dám giáo biện! Bốn vương nói lần cuối cùng, tháo ra!"

Mộ Dung Hằng nổi giận so với Diêm Vương còn đáng sợ hơn, Tổng Lăng Thiên sợ tới mức lòng bàn tay toát ra mồ hôi. Ông rõ ràng hơn bất cứ ai khác, vị Diêm Vương này một khi tức giận, ai cũng không đoán được kế tiếp hắn sẽ làm ra loại sự tình gì. Cho dù hiện tại hai chân hắn tàn phế, nhưng nếu bệ hạ không thu hồi binh quyền của hắn, hắn vẫn nắm quyền như cũ, ai cũng không dám bỏ qua.

Tổng Lăng Thiên nom nớp lo sợ mà đứng lên, trừng mắt với Tổng Bảo Châu, "Hỗn xược! Còn không mau tháo ra trả lại Vương phi nương nương!"

"Phụ thân..."

"Nhanh lên!" Lúc này Tổng Lăng Thiên cũng là một bụng hỏa khí, sao nha đầu này lại thiên cận như vậy, một đôi khuyên tai mà cũng hiếm lạ! Không chừng lại chịu vũ nhục như vậy!

Tổng Bảo Châu thấy sự tình không thể cứu vãn được nữa, cố nén nước mắt. Từ nhỏ tới lớn nàng ta chưa bao giờ phải chịu khuất nhục như vậy. Làm trò trước mặt hạ nhân, bắt nàng ta tháo hoa tai, khác gì tát một cái vào mặt nàng ta?

Tổng Bảo Châu đỏ mắt nhìn về phía Khương Linh Lung, muốn nàng nói giúp nàng ta một câu. Nhưng Khương Linh Lung không hề nhìn nàng ta, nàng an vị ngồi đó, giống như đang xem diễn.

Ngực Tổng Bảo Châu giống như bị cái gì lấp kín, nghẹn đến mức khó chịu. Đầu ngón tay bấm chặt vào da thịt, đau đớn khiến nàng ta nhớ rõ giờ phút này có bao nhiêu khuất nhục.

Nàng ta cố nén thống hận trong lòng, gỡ hoa tai xuống, run rẩy đưa qua.

Mộ Dung Hằng lạnh mặt tiếp nhận, liếc mắt một cái, ngay sau đó đột nhiên nắm chặt lòng bàn tay, hơi dùng chút sức, lúc mở tay ra, khuyên tai bên trong đã vỡ thành bột phấn.

Tất cả mọi người khiếp sợ, mở to hai mắt nhìn.

Khương Linh Lung cũng ngây ngẩn cả người, "Tướng công..."

Mộ Dung Hằng kéo tay nàng, nhìn nàng nói: "Đồ người khác dùng qua, chúng ta không cần, sau này bốn vương tặng cho nàng thứ khác tốt hơn."

Khương Linh Lung ngờ ngẩn nhìn hắn, phảng phất như có ánh nắng ấm áp len lỏi vào trong tim, cảm động không nói nên lời.

Hắn nói phải cho nàng thể diện, quả thật là cho đủ thể diện. Hắn khiến tất cả mọi người biết, hắn rất coi trọng nàng.

Khương Linh Lung nắm chặt lấy tay hắn theo bản năng. Nàng có tài đức gì mà lại có thể có được trượng phu tốt như vậy.

Ở phía bên này Khương Linh Lung đang vô cùng cảm động, phía bên kia, Tổng Bảo Châu thấy đôi hoa tai trần quý như vậy bị Mộ Dung Hằng bóp nát trong nháy mắt,

chỉ cảm thấy ngực giống như bị cái gì đó đâm mạnh. Thương tâm, khó chịu, khuấy nhức, tất cả cảm xúc đều có.

Hắn đòi lại đôi hoa tai rồi lại bóp nát nó, là ngại nàng ta dơ bẩn sao? Là ngại đồ vật nàng ta dùng qua không xứng để Khương Linh Lung mang sao?

Tổng Bảo Châu hận đến cắn răng, Khương Linh Lung là cái quái gì, chỉ là hài tử mồ côi không phụ mẫu, dựa vào cái gì mà có thể được đối đãi như vậy, dựa vào cái gì mà đập nàng ta dưới lòng bàn chân?!

Mộ Dung Hằng vùng tay lên, bột phấn trong lòng bàn tay rơi xuống. Khương Linh Lung thấy thế, liền lấy khăn lụa lau tay cho hắn.

Nàng cúi đầu, Mộ Dung Hằng nhìn nàng, thập phần nhu tình.

Hai người không coi ai ra gì, không đặt người Tổng gia vào mắt, không khí thực sự có chút xấu hổ.

Trong lòng Khương Linh Lung, thời điểm cừu cừu ép nàng thay Tổng Bảo Châu gả cho Mộ Dung Hằng, ơn dưỡng dục của Tổng gia đối với nàng, nàng đã trả xong.

Nàng có vận khí tốt nên mới gặp tướng công tốt như vậy, nhưng lúc cừu cừu ép nàng phải gả, lại biết rõ đây là hố lửa, còn cố tình đẩy nàng vào.

Cho nên, dù hiện tại trời xui đất khiến nàng gả đúng người. Nhưng ý đồ lúc trước của cừu cừu lại khiến nàng thất vọng hoàn toàn.

Cừu cừu như vậy, có cũng như không.

Tổng Lăng Thiên cũng thế, Long thị cũng thế, Tổng Bảo Châu cũng thế, ai cũng chưa từng nghĩ đến, Khương Linh Lung hiện lãnh trước kia, thế nhưng hôm nay sẽ không để bọn họ vào trong mắt.

Đổi lại là ngày thường, nhất định họ còn muốn răn dạy một phen, nhưng hiện tại Mộ Dung Hằng ở chỗ này, bọn họ có lòng cũng không dám. Mặt ngoài tuy rằng vẫn tươi cười, nhưng trong lòng lại coi Khương Linh Lung là kẻ ăn cây táo rào cây sung, hung hăng mắng một trận.

Mộ Dung Hằng và Khương Linh Lung cũng không ở Tổng phủ lâu, sau khi bóp nát đôi khuyên tai thì đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tổng Lăng Thiên lấy lòng, muốn bọn họ ở lại ăn cơm trưa, nhưng một cái liếc mắt Mộ Dung Hằng cũng không cho ông, khiến Tổng Lăng Thiên vô cùng tức giận.

Tổng Lăng Thiên ông tốt xấu gì cũng là tướng gia, cố tình Mộ Dung Hằng lại không để ông vào mắt.

Trước kia hắn ý vào chiến công hiển hách của mình, nắm binh quyền, lại được bệ hạ coi trọng, không coi ai ra gì còn chưa tính, nhưng hiện tại hắn còn dám tự tin như vậy?

Tổng Lăng Thiên âm thầm nghĩ, chờ bệ hạ thu hồi binh quyền của Mộ Dung Hằng, đến lúc đó hắn hoàn toàn trở thành chó rơi xuống nước, ông nhất định phải chế nhạo hắn một phen! Để xả hận mối thù suốt mấy năm qua không được tôn trọng!

Nhưng mà, mặc dù hiện tại trong lòng không thoải mái, ông ta cũng không dám đắc tội, chỉ có thể cung kính tiễn Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Xuân cung đồ

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Mộ Dung Hằng nói với Khương Linh Lung: "Nàng lên xe ngựa trước đi, ta có mấy lời muốn nói với Tổng đại nhân."

Khương Linh Lung sững sốt, sau đó liền gật đầu, nhìn Tổng Lăng Thiên nói: "Cừu cừu, Linh Lung cáo từ trước."

Tổng Lăng Thiên ghen một bụng khí, gương mặt tươi cười nói: "Vương phi nương nương đi thông thả, có rãnh thì nhớ về thăm phủ."

Khương Linh Lung không có ý kiến gì thêm, nàng cười một cái, xoay người lên xe ngựa trước.

Khương Linh Lung vừa đi, Tổng Lăng Thiên lập tức khần trương chờ Mộ Dung Hằng mở miệng. Ông cảm thấy Mộ Dung Hằng sẽ không nói lời gì tốt.

Quả nhiên, đang nghĩ ngợi liền nghe thấy Mộ Dung Hằng nói: "Tổng đại nhân, theo ta được biết, lúc trước người được Hoàng tổ mẫu tứ hôn cho ta là Tổng tiểu thư?"

Tổng Lăng Thiên sững sốt, sắc mặt trắng đi vài phần, lập tức trả lời: "Vương gia, không phải... Thái Hậu bảo vì thân gả nữ nhi cho ngài nhưng không nói rõ là Bảo Châu. Hơn nữa vì thân nghĩ bất tữ của Bảo Châu và bất tữ của Vương gia không hợp, sợ làm giảm tuổi thọ của ngài, cho nên mới để Linh Lung gả thay. Tuy Linh Lung là ngoại chất nữ, nhưng cũng coi như là một nửa nữ nhi ruột."

Tổng Lăng Thiên nói đường hoàng, Mộ Dung Hằng lại không kiên nhẫn, "Được rồi, luyện tiết nữ nhi của mình cho nên đẩy ngoại chất nữ vào hố lửa thì cũng đừng tìm cái cớ đường hoàng như thế. Bốn vương vì mặt mũi của Linh Lung, không truy cứu việc người vi phạm ý chỉ của Thái Hậu, nhưng các người nhớ kỹ, Linh Lung hiện tại là thế tử của Mộ Dung Hằng ta, trước kia các người khi dễ nàng, đối với nàng không tốt ta còn chưa tính, nhưng nếu về sau còn dám khi dễ nàng, bốn vương nhất định sẽ không tha cho các người!"

Lời của Mộ Dung Hằng khiến Tống Lăng Thiên sợ tới mức mặt trắng bệch. Cả người Mộ Dung Hằng tản ra khí lạnh, ngửi khí của hắn, ánh mắt của hắn vẫn giống như trước kia, khiến người ta không rét mà run.

Mộ Dung Hằng lạnh lùng nói: "Đem lời nói của bốn vương ghi tạc trong lòng. Đừng tưởng rằng hiện giờ hai chân của bốn vương bị phế là có thể không để bốn vương vào mắt, bốn vương muốn bóp chết một người, so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn, hiểu rõ chưa?"

"Hiểu, vi thần hiểu! Vương gia yên tâm, vi thần không dám có nửa phần không phải đối với Vương phi nương nương!" Tống Lăng Thiên sợ tới ngực toát ra mồ hôi lạnh, cúi người không dám đứng dậy.

Mộ Dung Hằng lạnh lẽo liếc ông một cái, đẩy xe lăn rồi đi.

Tống Lăng Thiên vẫn luôn cúi người, nhìn xe ngựa Vương phủ rồi đi mới đứng dậy, sắc mặt cực kỳ phức tạp.

Khí thế Mộ Dung Hằng quá mạnh, phảng phất như vương giả đang quan sát thiên hạ, cho dù ngồi trên xe lăn, cũng khiến người khác vô cớ sợ hãi.

Quả nhiên ông vẫn quá coi thường Mộ Dung Hằng.

Tống Lăng Thiên đột nhiên có chút hối hận, không biết không gả Bảo Châu cho Mộ Dung Hằng là đúng hay sai.

Xe ngựa Vương phủ vừa đi, Long thị lập tức chạy lên, phẫn nộ nói: "Cũng chỉ là tên tàn phế! Dám kiêu ngạo như thế!"

"Câm miệng!" Tống Lăng Thiên đen mặt, "Họa là từ miệng mà ra! Nàng không muốn sống nữa sao?!"

Ánh mắt Tống Lăng Thiên vô cùng nghiêm túc, Long thị sợ tới mức bả vai run lên, mặt trắng bệch, hỏi: "Lăng Thiên, ngài làm sao vậy?"

Tống Lăng Thiên nhìn bà, biểu tình nghiêm túc trước nay chưa từng có, nói: "Nàng nhớ kỹ, Mộ Dung Hằng tuyệt đối không phải là người chúng ta có thể đắc tội! Còn có, về sau nhìn thấy Khương Linh Lung, khách khí với nàng ta một chút! Hiện tại nàng ta có Mộ Dung Hằng chống lưng, đã không còn là hài tử mồ côi ở hậu viện Tống gia!"

Long thị nghe thấy phải khách khí với Khương Linh Lung, cả khuôn mặt xanh lại, phẫn hận nói: "Quả nhiên là bạch nhãn lang ăn cây táo rào cây sung! Trước kia ở phủ đệ ngoan như cừu con, hiện tại leo lên cao rồi, vuốt sói liền lộ ra!"

Nghĩ đến thái độ của Khương Linh Lung đối với bọn họ, Long thị liền tức giận cắn chặt hàm răng.

Tống Lăng Thiên phiền lòng, nói: "Được rồi, giờ nói thì có ích gì! Nhớ kỹ lời ta vừa nói, đừng gây họa cho ta! Còn có hôn sự của Bảo Châu cũng nên chuẩn bị, nàng mang nó tiến cung, để cho Bảo Châu chọn lựa tìm kiếm."

Long thị cắn giận nói: "Đã biết!"

...

Từ Tống gia trở về, tâm Khương Linh Lung như được ngâm trong hồ mật, vô cùng ngọt ngào.

Mộ Dung Hằng có việc ra ngoài, Khương Linh Lung an vị cả ngày ở trên ghế, nâng má ngây ngô cười.

Tôn ma ma cùng Mai Hương nhìn, không nhịn được mà trêu ghẹo, "Tiểu thư, miệng của người cũng sắp nhếch lên trời rồi."

Khương Linh Lung đỏ mặt, "Hai người các ngươi phiền muốn chết!"

Nhưng mà, nụ cười nơi đáy mắt lại nhiều thêm vài phần.

Bỗng nhiên, nàng nhớ tới đồ vật lần trước Thái Hậu nương nương ban cho, đôi mắt sáng ngời lên, vội nói: "Mai Hương, ngươi mau mang túi vải đen lần trước ta đưa cho ngươi lại đây!"

Mai Hương đưa chiếc túi màu đen cho Khương Linh Lung, tò mò hỏi: "Nương nương, trong này có cái gì vậy?"

"Ngươi... Ngươi đừng động vào!" Mặt Khương Linh Lung đỏ lên, ngượng ngùng ngẩng đầu, ấp úng nói: "Cái kia... Ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút, Mai Hương cùng ma ma cũng mau nghỉ ngơi đi."

Mai Hương cùng Tôn ma ma vâng một tiếng, đều lui xuống.

Đuổi người đi, trong phòng chỉ còn lại có một mình Khương Linh Lung. Túi vải đen được nàng ôm chặt vào lòng, hơn nửa ngày cũng chưa dám mở ra.

Ngày đó vội vàng nhìn thoáng qua, đến bây giờ nhớ lại mặt vẫn còn đỏ, trái tim đập thật nhanh.

Nàng muốn giao mình cho tướng công, nhưng nàng chỉ là một nữ hài tử... Nghĩ lại lời dặn dò của Thái Hậu, hiện giờ thân thể tướng công thực sự không tiện.

Cho nên bất luận thế nào, chung quy vẫn phải là nàng chủ động.

Nghĩ xong, Khương Linh Lung hạ quyết tâm, lấy hết dũng khí mở chiếc túi ra, bên trong có một quyển sách thiết kế vô cùng đẹp, bởi vì là xuân cung đồ, cho nên bìa sách không có tên.

Khương Linh Lung run tay, chuẩn bị mở ra.

Trong giây lát nghĩ đến cái gì đó, nàng vội từ mép giường đứng lên, chạy đến cửa, khóa cửa phòng lại từ bên trong.

Xem loại đồ vật này, nếu đột nhiên có người xông tới bắt gặp, về sau nàng nào có mặt mũi gặp người.

Bảo đảm cửa sổ đều được đóng kín, Khương Linh Lung mới ngồi trở lại mép giường, mặt đỏ hồng, cẩn thận mở sách ra.

Trang thứ nhất chính là hình ảnh một nữ nhân ngồi trên người một nam nhân, nam nữ đều không mặc quần, áo trên người cũng lỏng lẻo. Khương Linh Lung chỉ liếc mắt một cái, mặt đỏ tím đập, lập tức nhắm đôi mắt lại.

Không dám xem!

Rốt cuộc phải làm thế nào bây giờ?

Lúc này Khương Linh Lung thật sự phát sầu.

Nàng căng da đầu nhìn tiếp, càng về sau mặt càng đỏ, tim đập càng nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Xem lướt qua, nàng nhanh chóng khép sách lại, nhét vào trong túi vải đen.

Tuy rằng không nhìn kỹ, nhưng một quyển sách dày như vậy, trong đầu ít nhiều vẫn hiểu được.

Hình như... Hình như chỉ cần nàng ngồi trên người tướng công là được...

Bởi vì quyển xuân cung đồ này, Khương Linh Lung mắt hờn mắt vía cả ngày. Trong lòng có chút khẩn trương, có chút sợ hãi, nhưng sâu trong trái tim, lại phảng phất chờ mong một điều gì đó.

...

Cho đến buổi tối...

Mai Hương cao hứng chạy vào, kêu lên: "Nương nương! Vương gia đã trở lại!"

Trong lòng Khương Linh Lung lập bộp một chút.

Khương Linh Lung chạy ra bên ngoài, liền thấy Mộ Dung Hằng đang đẩy xe lăn vào trong viện. Phía sau còn có hai gã hộ vệ, nhưng Mộ Dung Hằng không cho người khác chạm vào xe lăn của hắn.

Mọi người, ngoại trừ Khương Linh Lung, không kẻ nào có thể chạm vào xe lăn của hắn. Hắn không muốn mình di chuyển phải dựa vào sự trợ giúp của người khác.

Khương Linh Lung thấy hắn cố hết sức đẩy xe lăn lại đây, vội chạy đến giúp hắn đẩy.

Lúc Khương Linh Lung chạy tới, mặt Mộ Dung Hằng vốn đang lạnh băng, giờ lại lập tức lộ ra ý cười.

Trở lại trong phòng, Mộ Dung Hằng cũng không màng hạ nhân đang ở đây, nắm lấy tay Khương Linh Lung, hơi dùng sức, Khương Linh Lung ngã vào lồng ngực hắn, ngồi trên đùi hắn.

Tôn ma ma, Mai Hương, Thanh Phong, Bạch Dương đều ở đây, Khương Linh Lung lập tức đỏ mặt, buồn bực xấu hổ đẩy Mộ Dung Hằng, "Ngài buông ta ra."

Ngực hắn cứng như đá, hoàn toàn không di chuyển chút nào.

Khương Linh Lung không có thói quen thân thiết trước mặt người khác, gãy gập trên đùi Mộ Dung Hằng, nhưng Mộ Dung Hằng lại không coi ai ra gì, ôm chặt nàng, cúi đầu, môi gần như chạm vào môi nàng.

Hơi thở ấm áp của hắn phả vào người nàng khiến nàng nhất thời nín thở, cả người căng chặt, khẩn trương nhìn Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng nhìn Khương Linh Lung đang khẩn trương bất an, không nhịn được cười, nhẹ nhàng nheo khuôn mặt tròn nhỏ của Khương Linh Lung, "Nha đầu này, khẩn trương cái gì? Ta còn có thể ăn nàng sao?"

Hôm nay sau khi đưa Khương Linh Lung hồi phủ, Mộ Dung Hằng liền ra cửa làm chút chuyện. Rõ ràng cũng chỉ mất nửa ngày, lại cảm thấy vô cùng lâu, trong đầu luôn hiện ra thân ảnh tiểu nương tử của hắn.

Mộ Dung Hằng sống hai mươi mấy năm, lần đầu tiên nếm thử tư vị một ngày như cách ba thu, thật đúng là tim gan còn cào, hận không thể kết thúc hết thảy, trở về gặp nàng.

Cứ như vậy thì lúc lên núi Thanh Dương tìm thầy trị bệnh còn phải mang nàng theo. Chỉ là tàu xe mệt nhọc, cũng không biết thân thể nàng chịu được không.

Mộ Dung Hằng nhìn Khương Linh Lung thật lâu, thích vô cùng, cúi đầu hôn lên môi nàng.

Khương Linh Lung sừng sốt, đôi mắt mở to. Mộ Dung Hằng giờ tay, ôn nhu che mắt nàng lại, cắn mút dây dưa.

Bọn hạ nhân nhìn thấy một màn này, sao còn dám đứng đây, lập tức lui xuống, lúc đi còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khương Linh Lung bị hôn đến mức cả người nhũn ra, đôi tay không tự giác mà ôm lấy cổ Mộ Dung Hằng.

Thật lâu sau, cảm giác Khương Linh Lung thờ không nổi, Mộ Dung Hằng mới buông nàng ra, mỉm cười nhìn nàng.

Khương Linh Lung ôm cổ hắn, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, mở miệng, thanh âm có chút nũng nịu, nàng nói: "Tướng công, ta hầu hạ ngài tắm rửa."

Mộ Dung Hằng ngơ ngẩn, hiển nhiên không dự đoán được nàng sẽ chủ động giúp hắn tắm rửa. Hắn nhìn nàng, ái muội mập mờ trong mắt, thấp giọng trả lời "Được".

Vốn tưởng rằng nha đầu này muốn làm cái gì, nhưng lúc tắm rửa, Khương Linh Lung lại thẹn thùng nhắm mắt lại, khiến Mộ Dung Hằng dờ khóc dờ cười.

Thật vất vả mới tắm rửa xong, Khương Linh Lung thở phào nhẹ nhõm. Lúc nàng hầu hạ tắm rửa, trộm nhìn thân thể Mộ Dung Hằng một cái, sợ tới mức tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Thân thể nam nhân quả nhiên rất khác so với nữ nhân, giống như trong sách vẽ vậy...

Cả một đêm Khương Linh Lung đều thực khấn trương, tới giờ lên giường nghỉ ngơi lại càng khấn trương hơn.

Vốn Khương Linh Lung còn tưởng Mộ Dung Hằng sẽ hôn nàng giống như ngày thường, hôn đến ý loạn tình mê, nàng sẽ thuận thế bò lên người hắn. Nào biết hôm nay hắn lại chỉ như chuồn chuồn lướt nước, hôn môi nàng một chút rồi ôm nàng, ôn nhu nói: "Ngủ đi."

Khương Linh Lung: "..."

Đầu óc Khương Linh Lung đều là hình ảnh ngày hôm nay, sao có thể ngủ được?

Nàng vui đầu trong lồng ngực Mộ Dung Hằng, đôi mắt mở to.

Qua một hồi lâu, rốt cuộc vẫn không nhện được mà nói: "Tướng công, ngài ngủ rồi sao?"

Trong phòng sáng lên ánh nến mỏng manh, Mộ Dung Hằng nghe thấy giọng Khương Linh Lung, nhẹ nhàng "ừm" một tiếng, trả lời: "Chưa ngủ, làm sao vậy?"

Khương Linh Lung liếm môi, nói: "Ngài còn nhớ rõ ngày ấy tiến cung, Hoàng tử mẫu gọi thiếp vào nội điện không?"

"Ừ"? Làm sao vậy?" Mộ Dung Hằng mở to mắt, cúi đầu nhìn nữ tử trong ngực.

Giọng Khương Linh Lung càng nhỏ, mang theo vài phần thẹn thùng, nói: "Hoàng tử mẫu bảo chúng ta nhanh sinh hài tử."

Mộ Dung Hằng ngẩn ra, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Khương Linh Lung nói xong, đơn giản lấy hết can đảm, lén lút dịch người, nàng trở mình, bò lên người Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, trở mặt vài giây, vào lúc Khương Linh Lung chuẩn bị cời y phục của hắn, đột nhiên hắn cầm lấy tay nàng, ánh lửa trong mắt bùng cháy, yết hầu khàn khàn, "Nàng biết nên làm thế nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hưu thư

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Khương Linh Lung nghĩ đến quyền sách xem lúc sáng nay, mắc cỡ đỏ mặt, nhẹ nhàng gạt đầu, "Thiếp... Chắc là thiếp biết..."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Mộ Dung Hằng hơi mập mờ.

Tiểu nha đầu này lại biết được chuyện đó?

Mặt Khương Linh Lung vô cùng đỏ, đỏ từ lỗ tai cho tới cổ.

Ánh mắt Mộ Dung Hằng nhìn nàng thật lâu, nhìn đến mức mặt nàng đỏ bừng, bởi vì khấn trương nên biểu tình vô cùng căng thẳng.

Tâm tình hắn sung sướng, khoe miệng hơi nhếch lên, buông lỏng tay Khương Linh Lung.

Hắn nằm trên giường, đôi tay lười biếng gối sau đầu, mặt mày mỉm cười nhìn Khương Linh Lung, rất có dáng vẻ mặc quân cứ hái.

Khương Linh Lung thấy hắn cười như vậy, càng xấu hổ hơn, "Ngài... đừng cười mà..."

Sao nàng lại cảm thấy hắn đang chờ nàng làm trò cười?

Nàng thờ dõc, che đôi mắt hắn lại, "Ngài... Không cho xem!"

Mộ Dung Hằng cười nhạo, giọng nói dịu dàng: "Được, ta không xem"

Khương Linh Lung thẹn thùng không muốn hấn nhìn, vì không yên tâm, nàng chạy xuống giường lấy một dải lụa trắng trong ngăn tủ, rồi lại chạy về trên giường, ngồi trên người Mộ Dung Hằng, muốn buộc dải lụa kia để che mắt Mộ Dung Hằng.

Lúc nàng đang chuẩn bị, sắc mặt Mộ Dung Hằng khẽ thay đổi, đột nhiên cầm tay nàng, mắt hơi híp lại, "Khương Linh Lung, ai dạy nàng trò này?"

Nha đầu này, còn bạo dạn hơn cả tưởng tượng của hấn, thế mà lại muốn che mắt hấn lại?

Khương Linh Lung run run nói: "Trò gì chứ... Thiếp... Thiếp sợ ngài nhìn lên."

Lúc này nàng vô cùng khần trương, nghĩ tới việc Mộ Dung Hằng đang nhìn mình, nàng không có mặt mũi đâu mà tiếp tục.

Mộ Dung Hằng: "..."

Thôi được, hấn hiểu sai, một tiểu nha đầu có thể hiểu được cái gì đâu.

Khương Linh Lung run rẩy xuống tay, quấn dải lụa trắng vài tầng, che đi đôi mắt Mộ Dung Hằng.

Sợ hấn thấy, nàng còn duỗi tay quơ quơ trước mắt hấn, "Tướng công, ngài có nhìn thấy không?"

Thình lình tối đen, dường như càng gia tăng sự kích thích. Mộ Dung Hằng cảm thấy cả người như bị lửa đốt lên, hấn túm lấy tay Khương Linh Lung, thanh âm trở nên khàn khàn, "Đừng náo loạn nữa, nhanh lên."

Khương Linh Lung thật sự xấu hổ, mặt đỏ, cả người cũng đỏ.

Lúc đọc sách, nàng cảm giác cái gì mình cũng làm được. Nhưng thực tế lúc làm, lại không thể bình tĩnh như vậy...

Cọ xát nửa ngày, mồ hôi cũng đã tuôn ra, nhưng nàng không tìm được "cửa" mà vào.

Khương Linh Lung gấp gấp đến mức sắp khóc, nghẹn ngào nói, "Tướng... Tướng công..... Chắc thiếp không làm được....."

Khương Linh Lung sốt ruột, cũng không chú ý tới sắc mặt Mộ Dung Hằng không đúng.

Nàng cọ xát trong chốc lát, Mộ Dung Hằng lại đột nhiên đỡ lấy bả vai nàng, ôm nàng, ấn nàng sang bên cạnh.

Mộ Dung Hằng gỡ dải lụa xuống, hấn ngồi dậy, nghiêng người, mặc lại y phục hỗn độn cho Khương Linh Lung, nhìn nàng thật lâu, một lúc sau, hấn mới lạnh nhạt nói: "Ngủ đi."

Khương Linh Lung hơi giật mình, nhìn hấn, "Tướng công..."

Mộ Dung Hằng che mắt nàng, giọng khàn khàn: "Không phải do nàng."

Khương Linh Lung giật mình, cầm tay Mộ Dung Hằng theo bản năng, "Tướng công..."

"Ngủ đi, ngoan."

Mộ Dung Hằng dịu dàng đắp chăn lên người Khương Linh Lung.

Khương Linh Lung nhìn hấn, rất đau lòng. Nàng chui vào lồng ngực hấn, nắm tay hấn thật chặt.

Mộ Dung Hằng theo bản năng mà tránh đi, lui về mép giường.

Khương Linh Lung cảm giác được sự tránh né của Mộ Dung Hằng, càng chui vào trong ngực hấn hơn, ôm chặt lấy eo hấn, nàng ngẩng đầu, đôi mắt trông mong, "Tướng công, thiếp lạnh, ngài ôm thiếp đi."

Mộ Dung Hằng hơi rừ mi, cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm, "Nàng..."

Khương Linh Lung che miệng hấn lại, "Tướng công, ngủ đi."

Nàng khần trương ôm hấn, nhắm mắt lại.

Đêm nay, đối với Mộ Dung Hằng mà nói, thật sự quá dài.

Tâm tình vất vả lắm mới có thể ổn định lại của hấn, bây giờ gặp sự tình vừa phát sinh, nó giống như một đòn cảnh cáo, lần nữa đẩy hấn vào vực sâu.

Gặp được Khương Linh Lung, nàng không chê hấn, xinh đẹp, thiện lương, đáng yêu. Hấn vốn tưởng rằng có thể cùng nàng bách niên giai lão [1].

[1] Bách niên giai lão: đầu bạc răng long, bên nhau hạnh phúc đến già

Nhưng đến chuyện phu thê thân mật với nàng cũng không làm được, hấn có tư cách ở bên cạnh nàng sao?

Đối với nam nhân mà nói, không có gì đã kích hơn so với chuyện này.

...

Ngày tiếp theo, lúc Khương Linh Lung tỉnh lại, Mộ Dung Hằng đã không còn nữa.

Khương Linh Lung hơi ngần ra một lát, sau đó bỗng nhiên xoay người xuống giường, chạy ra cửa.

Mai Hương ở bên ngoài, thấy tiểu thư nhà mình mặc trung y, để chân trần chạy ra thì vội tiến lên, "Nương nương! Như vậy rất lạnh, sao người không đi giày! Người mau về giường nằm đi, cẩn thận đừng để nhiễm lạnh." Nàng ấy vừa nói vừa đỡ Khương Linh Lung trở về phòng.

Khương Linh Lung giữ chặt cánh tay nàng ấy, "Vương gia đâu?"

Mai Hương nói: "Trời chưa sáng Vương gia đã ra cửa, có chuyện gì sao, nương nương?"

Khương Linh Lung đặt mông ngồi trên ghế, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, trong lòng có chút hốt hoảng.

Nàng không ngờ, tướng công thật sự.....

Cũng là do hai chân bị thương, nửa người dưới đều không còn tri giác?

Trước khi gả cho tướng công, nàng nghe được chuyện này, nghĩ đến việc phải thù thân mà sống, trong lòng có chút khó chịu.

Nhưng hiện tại, trong lòng nàng chỉ có sự đau lòng.

Tuy rằng không hiểu nhiều lắm, nhưng nàng cũng biết, chuyện này đối với nam nhân mà nói là có bao nhiêu đã kích.

Nàng sợ hán sẽ suy nghĩ lung tung.

"Vương gia có nói là đi đâu không?"

Mai Hương lắc đầu, "Không nói."

"Ồ..."

Mộ Dung Hằng biến mất, biến mất suốt ba ngày.

Khương Linh Lung gấp gấp không chờ nổi nữa, phải người đi tìm.

Nhưng hình như Mộ Dung Hằng cố ý trốn tránh nàng, tìm mấy lần, nửa phần manh mối cũng không có.

Mấy ngày nay, thậm chí chuyện lâm triều hán cũng xin nghỉ.

Trong đầu Khương Linh Lung luôn hiện ra hình ảnh Mộ Dung Hằng cô đơn lẻ loi, nôn nóng đến mức sắp khóc, Tôn ma ma cùng Mai Hương khuyên như thế nào cũng không được.

Nàng khóc lóc nói: "Tướng công sao lại đáng thương như vậy."

Khóc xong, Khương Linh Lung lại ra cửa tìm.

Bên ngoài gió lớn tuyết lớn, Tôn ma ma đau lòng, khuyên nhủ cả một đường, "Tiểu thư, hồi phủ đi, thân thể người không tốt, không thể gặp lạnh, Vương gia chắc là có chuyện gì ở bên ngoài, chờ mọi chuyện xong xuôi, tự nhiên ngài ấy sẽ hồi phủ."

"Làm gì có chuyện gì!" Khương Linh Lung biết, hán đang trốn tránh nàng.

Khương Linh Lung một hai phải tự mình ra ngoài tìm Mộ Dung Hằng.

Nàng cũng thông minh, trực tiếp đi tới phủ của Thất vương gia Mộ Dung Thâm.

Mộ Dung Thâm nghe hạ nhân báo, lập tức chạy ra nghênh đón, "Tứ tâu! Con gió nào đưa tâu tới đây! Mau, vào trong ngồi đi!"

Mộ Dung Thâm rất nhiệt tình, Khương Linh Lung lắc đầu, "Ta tới tìm tướng công, ngài ấy có ở đây không?"

Mộ Dung Thâm ngây cả người, "Tứ ca? Không có! Sao vậy, Tứ ca không ở nhà sao?"

Khương Linh Lung hồ nghi nhìn hán một cái, "Ngài ấy không ở chỗ đệ sao?"

Mộ Dung Thâm lắc đầu, "Thật sự không có, nhưng mà Tứ ca xảy ra chuyện gì sao?"

Mộ Dung Thâm có vẻ thực sự lo lắng, không hề giống như biết chuyện.

Khương Linh Lung lắc đầu, "Không có gì."

Hán thoát nhìn như thật sự không biết.

Mộ Dung Thâm thỉnh Khương Linh Lung vào nhà ngồi, Khương Linh Lung lắc đầu, "Ta còn muốn đi tìm tướng công, cáo từ."

Khương Linh Lung xoay người đi rồi, Mộ Dung Thâm nhìn chằm chằm bóng dáng nàng, không khỏi thờ dài.

...

Trở lại thư phòng.

Mộ Dung Hằng đang ngồi trên bàn viết gì đó.

Mộ Dung Thâm đi qua, không nhìn được mà khuyên nhủ, "Tứ ca, huynh ở chỗ của đệ cũng không phải là biện pháp tốt. Trời lạnh như vậy, tẩu tử ở bên ngoài chịu gió rét để tìm huynh, nếu nhiễm bệnh thì làm sao bây giờ?"

Mộ Dung Hằng không đáp, thật lâu sau, rốt cuộc cũng buông bút trong tay xuống.

Mộ Dung Thâm thấy lạ, tiến đến phía trước, cúi đầu liền thấy thứ Mộ Dung Hằng viết.

Hắn đột nhiên mở to hai mắt nhìn, "Tứ ca! Huynh làm gì vậy?!"

Mộ Dung Hằng bỏ tờ giấy vào phong thư, "Đưa cho nàng."

Mộ Dung Thâm vội vàng lấu đầu, "Không được! Ca! Có phải huynh điên rồi không?! Không phải huynh rất thích Tứ tẩu sao? Hưu thư này, sao có thể muốn đưa liền đưa được?!"

Mộ Dung Hằng ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt sâu kín, "Không thì sao? Để nàng đi theo huynh, thủ thân mà sống?"

Mộ Dung Hằng thật sự không biết việc mình "không được", hắn cho rằng chỉ là hai chân tàn phế, những mặt khác đều bình thường. Cho đến đêm qua mới phát hiện, toàn bộ nửa người dưới đều chết lặng, căn bản không có cảm giác gì.

Mộ Dung Thâm vội nói: "Tứ ca, huynh đừng vội! Không phải chúng ta còn lên núi Thanh Dương tìm thầy trị bệnh sao? Đoạn Chi thần y có thể trị bách bệnh, khẳng định là có thể chữa khỏi cho huynh! Hơn nữa, hiện tại huynh không có cảm giác, chính là bởi vì chân không tốt, chờ chân tốt, những mặt khác cũng sẽ tốt. Tứ ca, thật sự, huynh đừng từ bỏ hy vọng nhanh như vậy. Nếu đến cả Đoạn Chi thần y cũng không thể nào cứu được huynh, đến lúc đó huynh không muốn chậm trễ Tứ tẩu, đưa hưu thư cũng đâu có muộn?"

Mộ Dung Hằng im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn cất phong hưu thư đi.

Nghe theo Mộ Dung Thâm vậy, tìm thầy trị bệnh trước, sau đó mới quyết định nên làm như thế nào.

...

Khương Linh Lung ở bên ngoài giá rét tìm Mộ Dung Hằng một ngày, nửa đêm quả nhiên phát sốt.

Tôn ma ma cùng Mai Hương nôn nóng đến mức sốt ruột, Vương Phúc cả đêm tiến cung thỉnh thái y.

Lúc Mộ Dung Hằng ngồi xe ngựa trở về, vừa lúc gặp phải Vương Phúc cùng thái y đang chuẩn bị vào phủ.

"Vương Phúc." Án đường Mộ Dung Hằng nhíu lại, gọi ông.

Vương Phúc nghe thấy giọng hắn, vội vàng quay đầu lại, "Vương gia! Ngài đã trở lại!"

Mộ Dung Hằng nhìn thái y, hỏi: "Sao lại thế này?"

Vương Phúc thật thà kể lại: "Hôm nay Vương phi nương nương ở bên ngoài tìm Vương gia cả ngày, gặp gió lạnh nên phát sốt!"

Mộ Dung Hằng ngăn ra, lập tức nói: "Mau! Đẩy ta trở về!"

Khương Linh Lung sốt đến nỗi cả người nóng bỏng, khó chịu đến mức chảy nước mắt.

Tôn ma ma đau lòng vô cùng, "Đã bảo người đừng đi ra ngoài, thân thể của người từ nhỏ đã không thể gặp lạnh, giờ thì tốt rồi, lại phải chịu tội!"

Mai Hương lôi kéo Tôn ma ma, "Ma ma đừng nói nữa, nương nương đã rất khó chịu."

Tôn ma ma không nhìn được mà oán giận, "Cũng không biết Vương gia đi nơi nào? Nói biến mất liền biến mất, một chút tin tức cũng không có, thật là, cũng không biết có để tiểu thư nhà chúng ta ở trong lòng không?!"

"Ma ma, đừng nói nữa..." Giọng Mai Hương có hơi run, thấy quân gia đẩy Mộ Dung Hằng tới thì nhanh chóng quỳ xuống đất, "Vương... Vương gia..."

Tôn ma ma sùng sốt, quay đầu lại liền thấy Mộ Dung Hằng. Nghĩ đến lời chính mình vừa nói, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, quỳ trên mặt đất, "Vương... Vương gia!"

Mộ Dung Hằng cũng không để ý bọn họ, lập tức đi tới mép giường.

Khương Linh Lung cuộn tròn ở trong chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ bằng lòng bàn tay, khuôn mặt nóng đến mức đỏ bừng, thấy Mộ Dung Hằng trở về, hốc mắt nàng lập tức đỏ lên, khóc nói: "Ngài đã đi đâu?"

Lòng Mộ Dung Hằng tràn đầy sự tự trách, cầm chặt tay Khương Linh Lung, giọng nói có chút dỗi dằn: "Lung Nhi, xin lỗi, là ta không tốt, làm nàng chịu khổ."

Khương Linh Lung mím môi, khóc còn nhiều hơn.

Ủy khuất.

Thái y kê thuốc cho Khương Linh Lung, Khương Linh Lung uống, rồi cuộc nửa đêm cũng hạ sốt.

Bọn hạ nhân cũng lui ra, trong phòng chỉ còn hai người Khương Linh Lung và Mộ Dung Hằng.

Hai người ở trong chăn, ôm chặt nhau.

Khương Linh Lung dùng sức chui vào ngực Mộ Dung Hằng, thanh âm mềm mại, "Tướng công, ngài ôm chặt chút nha, thiếp lạnh."

Mộ Dung Hằng nghe, khấn trương ôm lấy Khương Linh Lung, hai thân thể gần như dán vào nhau, "Giờ thì sao? Đờ hơn chưa?"

Lúc này Khương Linh Lung mới vừa lòng, vui đầu trong lồng ngực Mộ Dung Hằng, "Mấy ngày nay ngài đi đâu?"

Mộ Dung Hằng thành thật nói, "Ở phủ thất đệ."

Khương Linh Lung sùng sốt, "Quả nhiên ở nơi đó! Đệ ấy dám gạt thiếp!"

Mộ Dung Hằng thấy Khương Linh Lung thờ phỉ phỉ, không khỏi cười nhạo, nhẹ nhàng sờ mặt nàng, "Ngoan, đừng nóng giận."

Khương Linh Lung mím môi, ngẩng đầu, không cao hứng trừng mắt nhìn Mộ Dung Hằng một cái, "Về sau ngài còn như vậy, thiếp sẽ không để ý tới ngài."

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, nói: "Sẽ không, không có về sau. Thật ra... Ta sợ uất ức cho nàng."

Khương Linh Lung nghe hắn nói, vội lắc đầu, "Sẽ không, thiếp không uất ức. Tướng công đối xử với thiếp tốt như vậy, trên đời này, ngoại trừ cha nương, cũng chỉ có ngài đối xử tốt với thiếp."

Hắn vẫn luôn che chở nàng.

Nàng hít mũi, nghiêm túc nhìn hắn, "Tướng công, ngài đã nói sẽ bảo vệ thiếp cả đời, vậy nên đừng bỏ rơi thiếp."

Mộ Dung Hằng gật đầu, "Không đâu."

Lại nói: "Đúng rồi, qua mấy ngày nữa ta sẽ lên núi Thanh Dương tìm thầy trị bệnh, trên núi có Đoạn Chi thần y, có lẽ sẽ chữa được chân của ta."

Khương Linh Lung nghe vậy, ánh mắt sáng lên, "Thật vậy ư?"

"Ừm, có khả năng." Mộ Dung Hằng cười cười, lại nói: "Nhưng mà, núi Thanh Dương ở đất Thục, có hơi xa, chuyến đi này..."

"Tướng công! Thiếp muốn đi, thiếp cũng phải đi!" Khương Linh Lung lập tức nói. Nàng không muốn tách ra với tướng công lâu như vậy, đồng thời nàng cũng muốn đi xem thế giới bên ngoài.

Nàng lớn như vậy, còn chưa xa nhà bao giờ.

"Không được, thân thể nàng không tốt, sẽ không chịu nổi." Ban đầu Mộ Dung Hằng cũng muốn mang Khương Linh Lung đi, nhưng lúc này thấy nàng trúng gió sinh bệnh, không dám mang nàng ra cửa nữa.

Khương Linh Lung nghe thấy lời này, ủy khuất mím môi, mắt trông mong nhìn Mộ Dung Hằng, "Tướng công..."

Nàng lôi kéo tay hắn, nhẹ nhàng làm nũng.

Mộ Dung Hằng lắc đầu, không chấp nhận.

"Tướng công..."

Giọng Khương Linh Lung mềm mềm mại mại, từng tiếng tướng công, kêu đến nỗi lòng Mộ Dung Hằng như bị cào ngứa, nháy mắt mềm rất nhiều, giọng nói cũng không còn kiên định, "Không được, nếu ở trên đường sinh bệnh, ta sẽ đau lòng..."

Mộ Dung Hằng còn chưa nói xong, Khương Linh Lung đột nhiên bật dậy, hôn môi hắn...

Mộ Dung Hằng nháy mắt đông cứng.

Khương Linh Lung đỏ bừng mặt, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn, "Tướng công, đáp ứng rồi?"

Mộ Dung Hằng: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hận thù

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Từ khi Mộ Dung Hằng đáp ứng sẽ dẫn Khương Linh Lung ra ngoài, ngày nào Khương Linh Lung cũng phải quần lấy hấn hỏi: "Tướng công, khi nào thì chúng ta đi?"

Mỗi lần như vậy Mộ Dung Hằng đều trả lời nàng, chờ qua mấy ngày nữa.

Kết quả trong chốc lát, nàng lại chạy tới hỏi, khiến Mộ Dung Hằng dở khóc dở cười.

Hành trình lên núi Thanh Dương tìm thầy trị bệnh, trải qua một ngày lại một ngày Khương Linh Lung dò hỏi, cuối cùng cũng đã đến.

Trước ngày xuất phát một ngày, bệ hạ mở tiệc trong cung, mời riêng Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung, còn có Mộ Dung Thâm.

Trên bàn cơm, lão Hoàng đế uống chút rượu, nhìn nhi tử mình yêu thích nhất, trong mắt hàm chứa nước mắt, "Hằng nhi, mong rằng lần này tìm thầy trị bệnh có kết quả tốt, giang sơn này, trăm chờ giao cho con."

Trong điện chỉ có huynh đệ Mộ Dung Hằng và Mộ Dung Thâm, lão Hoàng đế cũng không e dè, nói ra lời trong lòng.

Mộ Dung Hằng vội nói: "Nhi thần sợ hãi, phụ hoàng đừng nói như vậy."

Lão Hoàng đế nói: "Trẫm biết, con không muốn tranh cùng đại ca con, cũng không hiềm lạ ngôi vị Hoàng đế này, nhưng luận tài trị quốc, đại ca con kém xa so với con. Hon nữa, nó hay đồ kị, hay nghi ngờ, không có lòng độ lượng, nếu đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho nó, chỉ sợ con và Thâm nhi đều không có kết cục tốt."

Lời lão Hoàng đế nói chính là sự thật. Mộ Dung Tỳ là cái dạng gì, mọi người đều biết.

Mộ Dung Hằng cùng Mộ Dung Thâm đều không hé răng, không khí trở nên ngưng trọng.

Khương Linh Lung không hiểu chuyện chính trị, tay đặt ở dưới bàn, lặng lẽ nắm chặt tay Mộ Dung Hằng, không tiếng động cổ vũ, phảng phất như đang nói: Vô luận tương lai như thế nào, thiếp đều ở bên cạnh ngài.

Mộ Dung Hằng cầm tay nàng lại, vô cùng khấn trương.

Lúc xuất cung, lão Hoàng đế luôn dặn dò chuyện đi này Mộ Dung Hằng phải cẩn thận, lại nhắc Mộ Dung Thâm mang nhiều người theo, bảo hộ Mộ Dung Hằng cho tốt.

Mộ Dung Thâm thận trọng đồng ý, "Phụ hoàng yên tâm, có nhi tử ở đây, tuyệt sẽ không để Tứ ca chịu thương tổn."

Lão Hoàng đế gật đầu, "Tốt, huynh đệ hai con tình cảm thâm hậu, phụ hoàng an tâm."

Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung, Mộ Dung Thâm xuất cung. Chân trước mới đi, phía sau, lão công công hầu hạ bệ hạ liền lặng lẽ gọi một thái giám, thấp giọng phân phó: "Đi nói cho Thái Tử điện hạ, ngày mai Tứ vương gia khởi hành, lên núi Thanh Dương tìm thầy trị bệnh."

Tiểu thái giám lĩnh mệnh, lặng lẽ đi về hướng Đông Cung.

...

Đông Cung, Hợp Nguyên điện.

Mộ Dung Tỳ biết được Mộ Dung Hằng muốn đi tìm thầy trị bệnh, phần nộ tới mức gạt hết chung trà xuống đất.

Hắn cắn chặt răng, hai mắt đỏ như máu, "Đáng chết! Đã biến thành tên tàn phế, thế nhưng còn vọng tưởng đứng lên, nằm mơ!"

Trong điện, một hắc y thị vệ cẩn thận dò hỏi: "Điện hạ, có muốn phái người..."

Mộ Dung Tỳ cười lạnh một tiếng, "Nếu hắn muốn đi tìm thầy trị bệnh, cũng đừng trách bản Thái Tử tàn nhẫn độc ác, hắn có mạng ra ngoài, nhưng về thì không còn mạng đâu!"

Thật vất vả mới đi đến ngày hôm nay, thật vất vả mới chờ đến ngày Mộ Dung Hằng biến thành kẻ tàn phế, hắn tuyệt không thể thất bại trong gang tấc, tuyệt đối không thể cho Mộ Dung Hằng có cơ hội đứng lên!

Hắc Ưng lập tức khom người đáp: "Thuộc hạ minh bạch, thuộc hạ đi làm ngay!"

"Được, lui xuống trước đi..."

"Choang..."

Mộ Dung Tỳ vừa dứt lời, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng "choang", hình như có thứ gì đó rơi vỡ.

Gương mặt Mộ Dung Tỳ tối sầm, "Ai ở bên ngoài!"

Hắc Ưng nhanh chóng quay đầu, mở cửa, trên hành lang trống không, không có ai. Nhưng mà trước cửa lại có một chậu hoa bị vỡ.

Mộ Dung Tỳ đi ra, tầm mắt rơi vào chậu hoa vỡ, khuôn mặt âm hàn tới cực điểm.

"Thái Tử..."

"Người lui xuống đi, cứ theo lời ta nói vừa rồi mà làm."

Hắc Úng nghe vậy, lập tức lĩnh mệnh, "Thuộc hạ minh bạch, thuộc hạ đi làm ngay!"

Minh Tâm ra khỏi Hợp Nguyên điện, trái tim đập thình thịch.

Lúc chạy về Thanh Lan điện, sắc mặt nàng trắng bệch, trên trán, trong lòng bàn tay, tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Nha hoàn Tú Nhi thấy thế, sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên, "Nương nương, nương nương, người làm sao vậy? Sao sắc mặt người lại khó coi như vậy?"

Nàng cầm tay chủ tử, lại phát hiện lòng bàn tay Minh Tâm lạnh lẽo, không ngừng phát run.

"Nương nương, người làm sao vậy? Người đừng dọa Tú Nhi!" Tú Nhi sợ tới mức sắp khóc, nàng chưa từng nhìn thấy bộ dáng thất hồn lạc phách như thế này của chủ tử.

Mỗi Minh Tâm run rẩy, muốn nói chuyện, yết hầu lại giống như bị đốt cháy, không nói nên lời.

Nàng quá bất ngờ.

Đường đường là Thái Tử điện hạ, trượng phu của nàng, thế nhưng lại muốn đẩy thân đệ đệ vào chỗ chết.

Lời nói ngoan độc, ngữ khí hung ác...

Không! Nàng cần phải nói cho Tứ ca ca!

Nàng đã biết rõ Mộ Dung Hằng sắp gặp nguy hiểm, không thể không nói gì được.

Nàng nắm chặt tay Tú Nhi, kinh hoàng mở miệng: "Tú nhi, người nghe ta nói, người..."

"Thái Tử điện hạ tới!"

Cả người Minh Tâm chấn động, trong mắt tràn đầy thần sắc hoảng sợ.

Mộ Dung Tỳ đi vào, ánh mắt lạnh băng nhìn Tú Nhi, lạnh giọng quát lớn: "Đi ra ngoài!"

Tú Nhi sợ tới mức cả người run lên, vội nói: "Vâng, nô tỳ cáo lui!"

Nàng ấy vừa nói vừa hoảng loạn lui ra ngoài.

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn hai người Mộ Dung Tỳ cùng Minh Tâm.

Mộ Dung Tỳ khoanh tay đứng phía sau Minh Tâm, giọng lạnh nhạt, không có nửa phần độ ấm, "Qua đây."

Minh Tâm cắn chặt răng. Nàng không cự tuyệt được, cũng không dám cự tuyệt.

Nàng quay đầu lại, sắc mặt tái nhợt nhìn hấn, "Thái Tử."

Mộ Dung Tỳ nhìn nàng, biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập ghét bỏ.

Trong lòng Minh Tâm đau nhói.

Gã cho Mộ Dung Tỳ đã nửa năm, trước nay hấn vẫn luôn dùng ánh mắt lạnh băng, ghét bỏ nhìn nàng giống như nàng không phải thể tử của hấn, mà là thứ đồ vật ghê tởm gì khác.

Nàng thật sự không hiểu, nếu chán ghét nàng, vì sao lại muốn cưới nàng?

Lời thề son sắt năm đó, nói dối nàng lớn lên, sẽ cưới nàng làm vợ, vì sao lại biến thành như thế này?

Có phải, hứa hẹn năm đó, hấn đã sớm quên?

Mộ Dung Tỳ giờ tay, nâng cằm Minh Tâm, giọng cực lạnh: "Sao nào? Đã gấp không chờ nổi muốn đi cáo trạng với Tứ ca ca của nàng?"

Minh Tâm cắn chặt môi, hốc mắt đỏ bừng mà nhìn hấn, "Vì sao ngài lại muốn làm như vậy? Đó là đệ đệ của ngài!"

"Câm miệng! Mộ Dung Tỳ ta không có đệ đệ như vậy!" Mộ Dung Tỳ giống như bị đâm vào chân, đột nhiên hung hăng bóp lấy cổ Minh Tâm.

Dường như hấn coi nàng là công cụ phát tiết, trừng mắt nhìn nàng, một lần lại một lần nói Mộ Dung Hằng không phải...

"Nếu hấn là đệ đệ của ta, không nên lúc nào cũng tranh với ta, chỗ nào cũng đoạt nổi bật của ta! Nếu hấn là đệ đệ của ta, nên thu liễm mũi nhọn, chứ không phải không coi ai ra gì, coi Thái Tử như bài trí! Nếu hấn là đệ đệ của ta, không nên giữ binh quyền trong tay, không chịu giao ra đây. Nhiều năm như vậy, phụ hoàng thích hấn, Hoàng tổ mẫu cũng thích hấn, văn võ bá quan ủng hộ hấn, tướng sĩ tôn sùng hấn là chiến thần, hấn là duy nhất! Ta thì sao? Ta đường đường là Thái tử Đại Yến, lại giống như tên hề nhảy nhót, không ai để ta vào mắt!"

Minh Tâm, nàng nói đi, ta sai rồi sao? Ta bị áp chế nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngay cả quyền phản kháng cũng không có? Ta là nam nhân, đường đường là Thái Tử, không phải là con rối, không phải là cái bóng của Mộ Dung Hằng! Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà hấn áp chế ta khắp mọi nơi?! Nàng có biết không, bởi vì hấn, nhiều

năm như vậy, ta sống có bao nhiêu thống khổ?

Ta biết... Ta biết phụ hoàng vẫn luôn muốn phế bỏ ta, nếu không phải có quy củ của tiên hoàng, trưởng tử làm Thái Tử. Nếu không có lý do để phế bỏ Thái Tử, chỉ sợ phụ hoàng đã sớm lập Mộ Dung Hằng làm Thái Tử! Mấy năm nay, ngài vẫn luôn mong ta sai, thậm chí vẫn luôn trông ngóng ta phạm sai lầm, bởi vì một khi ta phạm sai lầm, ngài liền phế bỏ ta, lập Mộ Dung Hằng làm Thái tử!"

Mộ Dung Tỳ phần nộ tới cực điểm, bi thống tới cực điểm. Nói được một lúc, hai mắt hấn đỏ tươi như máu, thân thể không khống chế được mà run rẩy, giọng nói cũng đang run rẩy!

Hắn buông lỏng Minh Tâm ra, lao đảo lùi về sau vài bước, bộ dáng có chút hoảng hốt, hấn không có nỗi một ai để tâm sự, nhìn Minh Tâm, môi hấn run lên, "Nàng có biết, mấy năm nay ta có bao nhiêu cô độc, có bao nhiêu sợ hãi không? Nàng có biết không, rằng ta phải đi trên băng mỏng để tồn tại?"

Minh Tâm đã sớm rơi lệ đầy mặt, nàng đi qua, ôm chặt lấy hấn, "Tướng công, ngài còn có ta, còn có hài tử của chúng ta, ngài không một mình, thiếp cũng không để ngài một mình, ngài đừng như vậy, lòng ta khó chịu."

Minh Tâm nghẹn ngào khóc thút thít, ôm chặt lấy hấn.

Người nam nhân này, thì ra lại yếu ớt như vậy.

Nàng luôn miệng nói yêu hấn, nhưng lại chưa từng hiểu hấn.

Khó trách, khó trách hấn sẽ biến thành như vậy. Thì ra mấy năm nay, hấn sống ủy khuất như vậy.

"Tướng công..."

"Đủ rồi!" Mộ Dung Tỳ đột nhiên bẻ cánh tay Minh Tâm đang ôm hấn, thần sắc trở nên lạnh nhạt, "Đừng tưởng rằng bản Thái Tử cùng nàng nói mấy câu, nàng liền cảm thấy ta và nàng giống nhau. Nàng nghĩ nàng là ai?"

Cũng chỉ là công cụ để hấn trả thù Mộ Dung Hằng mà thôi.

Hấn lạnh lẽo nhìn nàng một cái, rồi đi.

Lúc đi tới cửa, đột nhiên nhớ tới cái gì, hấn lại nhắc nhở: "Ta khuyên nàng đừng tự chủ trương, mật báo với Mộ Dung Hằng. Hiện tại nàng là Thái Tử Phi của Mộ Dung Tỳ ta, nếu ta xảy ra chuyện, nàng cùng Minh gia, trên dưới hơn trăm người, một người cũng chạy không thoát."

Minh tâm nghe lời hấn nói, sắc mặt trắng bệch, như rơi vào hầm băng.

...

Ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Khương Linh Lung đã lặng lẽ ra khỏi giường.

Nghĩ đến ngày hôm nay được xuất phủ, tối hôm qua nàng đã hưng phấn đến nỗi một đêm không ngủ.

Nàng ngủ ở bên trong, lúc bò qua người Mộ Dung Hằng, sợ đánh thức hấn, tay chân nhẹ nhàng giống như kẻ trộm.

Cũng may Mộ Dung Hằng vẫn đang ngủ say.

Khương Linh Lung khoác thêm áo choàng rồi ra cửa, tới phòng bếp làm bữa sáng.

Lúc làm bữa sáng xong, trở về phòng ngủ, trời cũng đã sáng.

Vào phòng, Mộ Dung Hằng vẫn đang ngủ.

Khương Linh Lung che miệng cười, đi đến mép giường, quỳ gối, đôi tay chống ở ván giường, cong mắt, cười tủm tỉm nhìn Mộ Dung Hằng, "Tướng công, nên dậy rồi."

Khương Linh Lung cười hi hi tiến đến bên Mộ Dung Hằng, nhẹ nhàng gọi hấn.

Nhưng Mộ Dung Hằng lại không dậy.

"Tướng công, tướng công yêu quý, mau dậy đi." Khương Linh Lung lại ngọt ngào kêu.

Thật ra Mộ Dung Hằng đã sớm tỉnh, từ lúc Khương Linh Lung đẩy cửa ra ngoài, hấn đã tỉnh.

Chẳng qua hấn đang đợi.

Tiểu nha đầu này có rất nhiều cách gọi hấn rời giường, nhưng hấn thích nhất lúc nàng hôn hấn.

Quả nhiên, Khương Linh Lung gọi nửa ngày, thổi khí bên lỗ tai hấn, khiến hấn ngứa cùn cào, nhưng vẫn không tỉnh.

Khương Linh Lung bĩu môi, nói thầm: "Chắc là tối hôm qua ở trong cung uống nhiều rượu, hôm nay mới ngủ say như vậy."

Vừa nói thầm, nàng vừa bĩu môi tiến đến trước mặt Mộ Dung Hằng, hôn hấn, "Tướng công, mau rời giường, hôm nay chúng ta phải ra ngoài."

"Tướng công?"

Khương Linh Lung lại hôn vài cái, chụt chụt, hôn tới nổi miệng mềm lại, nàng bẹp miệng, "Tướng công, nếu ngài không tỉnh lại, về sau ta sẽ không hôn ngài nữa."

Mộ Dung Hằng ngăn người, đột nhiên mở mắt.

Khương Linh Lung phồng quai hàm, hừ hừ nói: "Tướng công, ngài được một tác lại muốn tiến một thước, ta hôn mười cái, ngài cũng không chịu tỉnh lại."

Mộ Dung Hằng đột nhiên ngậy ngốc, hơi giật mình hỏi, "Nàng biết ta giả bộ?"

Khương Linh Lung giả vờ tức giận, trừng mắt nhìn hắn, "Ngài nghĩ ta khờ à?"

Nàng biết hắn muốn hôn nàng, nhưng không ngờ hắn lại hư hỏng như vậy, bắt nàng phải hôn thật nhiều.

Mộ Dung Hằng: "..."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khởi hành

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: *Quanh*

Beta: *Nhược Vy*

Sau khi Khương Linh Lung làm cơm sáng, hầu hạ Mộ Dung Hằng rửa mặt xong liền đẩy hắn ra ngoài thất ăn cơm.

Mới đi ra, vừa vặn gặp Mộ Dung Thâm từ bên ngoài đi tới.

Khương Linh Lung vội tiếp đón hắn, "Thất đệ, tới sớm như vậy, ăn cơm sáng chưa?"

Mộ Dung Thâm cười nói: "Còn chưa đâu, đệ tới đây để an bài nhân mã."

Khương Linh Lung cong mắt cười, nói: "Chúng ta cũng chưa ăn, cùng nhau ăn đi."

Khương Linh Lung làm mấy món nàng thành thạo nhất, bánh bao chiên, còn có cháo đường đỏ [1] và một đĩa nhỏ đậu que muối chua [2].

Mộ Dung Hằng thấy nương tử nhà mình nhiệt tình mời Mộ Dung Thâm ăn cơm sáng, thái dương hơi căng lại một chút.

Tầm mắt dừng ở trên bàn ăn.

Trên bàn là mấy món tiểu nương tử nhà hắn thích làm nhất, bánh bao chiên cùng cháo đường đỏ, lại thêm một đĩa nhỏ đậu que muối chua.

Thật ra là khá ngon, chỉ là có phần mặn chút, ngọt chút...

Ừm, tiểu nương tử nhà hắn khẩu vị thiên nặng.

Khương Linh Lung nhiệt tình, vội vàng sai Mai Hương chuẩn bị thêm một bộ chén đĩa.

Ba người vây quanh bàn, ngồi xuống.

Mộ Dung Thâm nhìn bàn đồ ăn, nhớ lại trước kia cả ngày Tứ ca không ăn cơm, có chút kinh ngạc, "Tứ ca, bây giờ huynh đã bắt đầu ăn uống lại rồi ư?"

Mộ Dung Hằng gật đầu.

Khương Linh Lung cười tủm tỉm nói: "Tướng công chỉ ăn những món tấu làm."

Mấy ngày hôm trước nàng sinh bệnh không thể nấu cơm, đại sư phụ phòng bếp làm gì đó, toàn bị hắn đồ hết.

Mộ Dung Thâm kinh ngạc, "Cái gì? Tất cả đều là Tứ tấu làm ư?"

Tuy Khương Linh Lung làm đồ ăn khẩu vị thiên nặng, nhưng hình thức lại rất đẹp, còn rất thơm.

Khương Linh Lung thấy Mộ Dung Thâm kinh ngạc, trong lòng đặc biệt kiêu ngạo, nói: "Đúng vậy, đều là Tứ tấu làm, phụ thân tẩu trước kia là đầu bếp nổi tiếng, tất cả bản lĩnh của tẩu đều học được từ người!"

"Khụ khụ..."

"Tướng công, ngài làm sao vậy?"

Mộ Dung Hằng che miệng, "Không có việc gì, chỉ là... Sặc thôi."

Hắn thật đúng là không nhìn ra, tiểu nương tử nhà hắn khen ngợi chính mình lại không hề thờ đố.

Mộ Dung Thâm giống như phát hiện được tân đại lục, rất kích động, "Ông trời, thật đúng nhìn không ra, Tứ tẩu còn có một tay trù nghệ tốt, Tứ ca, huynh thật có phúc khí."

Mộ Dung Thâm nhìn về phía Mộ Dung Hằng, ánh mắt phá lệ hâm mộ.

Khi nào hắn mới có thể tìm được vị nương tử hiền huệ như vậy?

Mộ Dung Hằng cười, cầm tay Khương Linh Lung nói: "Có thể cưới được nương tử như nàng làm vợ, quả thật là phúc khí ba đời của Mộ Dung Hằng ta."

Khương Linh Lung nhìn hắn, cong mắt cười, mặt đầy hạnh phúc.

Mộ Dung Thâm nhìn phu thê hai người ân ái ái, trong lòng tức khắc thật lạnh.

Hắn đây là sáng sớm tinh mơ chạy tới tìm ngược?!!

Hai vợ chồng này ngược cầu độc thân như hắn thật sự vui sao???

"..." Mộ Dung Thâm quyết định hóa bi thương thành đồ ăn, cầm lấy đôi đũa, gấp cái bánh bao chiên lên, một miếng cắn vào trong miệng.

Một khắc hắn cắn xuống kia, đôi mắt Mộ Dung Thâm trừng lớn, chỉ cảm thấy mình đang ăn một đồng muối!

Mặn đến nổi sắc mặt hắn biến xanh.

Theo bản năng mà muốn nhổ ra, nào biết còn chưa kịp, đầu gối dưới bàn của hắn đột nhiên bị ám khí đánh thật mạnh.

A...

Mộ Dung Thâm bị ám khí đánh lên, vừa mới chuẩn bị nhổ bánh bao ra tức khắc nghẹn ở yết hầu, trừng mắt nhìn về phía đầu sỏ gây tội.

Mộ Dung Hằng nhìn chằm chằm hắn, đôi mắt nguy hiểm híp lại.

Cho dù không nói gì, nhưng Mộ Dung Thâm đã có thể từ trong ánh mắt của Tứ ca nhìn ra sự cảnh cáo sâu sắc...

Ánh mắt Tứ ca phảng phất như đang nói: Đệ dám nhổ ra xem!

Mộ Dung Thâm bị Tứ ca dọa, lập tức nuốt bánh bao xuống.

Mẹ ơi... Quá mặn!!!

Đây là trù nghệ của Tứ tẩu? Đột nhiên hắn không hề hâm mộ Tứ ca nữa! Chỉ có đồng tình!!!

Mộ Dung Thâm nuốt bánh bao, nặn đến mức hắn phải húp kèm thêm một ngụm cháo.

Nào biết miếng cháo vừa vào trong miệng, nuốt nửa thì nhổ ra.

Mẹ nó... Rốt cuộc thì nếm bao nhiêu đường!!!

Một miếng cháo cùng miếng bánh bao ở trong miệng, rất muốn nhổ ra, hắn nhìn sang Tứ ca theo bản năng.

Mộ Dung Hằng liếc hắn, trong mắt mười phần là ý cảnh cáo.

"..." Mộ Dung Thâm khóc không ra nước mắt.

Nhưng mà... So với bị Tứ ca tra tấn cho đến chết, hắn thà bị mặn ngọt tra tấn còn hơn!

Mộ Dung Thâm cố chống cự, nuốt miếng cháo xuống.

Trong lòng hắn vô cùng hối hận. Rốt cuộc hắn có bao nhiêu luẩn quẩn trong lòng, tự nhiên lại chạy đến chỗ Tứ ca xin cơm!

Nuốt xong miếng cháo, Mộ Dung Thâm lập tức buông đũa, điên cuồng uống nước.

Khương Linh Lung gấp đồ ăn cho Mộ Dung Hằng, Mộ Dung Hằng thông thả ăn.

Khương Linh Lung vừa nhìn hắn vừa cười tùm tùm hỏi, "Ngon không?"

Mộ Dung Hằng nghiêm túc gật đầu, "Ngon."

Mộ Dung Thâm trở mắt nhìn: Ca ca của đệ, trọn tròn mắt nói dối như vậy, thích hợp sao?!!

Khương Linh Lung được kích lệ, cái miệng nhỏ nhếch lên tận trời cao.

Quay đầu, nàng lại cười tủm tỉm hỏi Mộ Dung Thâm, "Thất đệ, ngon không?"

"..." Mộ Dung Thâm nhìn qua Tứ ca theo bản năng.

Mộ Dung Hằng hípmắt, phảng phất đang nói: Dám nói không thể ăn xem.

Mộ Dung Thâm gượng cười, gợn ngón cái lên, "Đặc biệt ngon!"

"Đúng không!" Khương Linh Lung cực kỳ vui vẻ, lấy chiếc đĩa sạch gấp cho Mộ Dung Thâm thêm một cái bánh bao, đặc biệt nhiệt tình nói: "Về sau hãy tới đây thường xuyên, lần tới tâu sẽ làm nhiều thêm."

Mộ Dung Thâm nhìn trong chén lại nhiều thêm một cái bánh bao...

Ông trời, có thể không ăn được không?

Cuối cùng Mộ Dung Thâm vẫn phải chịu "dâm uy" của Tứ ca, căng da đầu giải quyết sạch sẽ bánh bao cùng cháo.

Ăn xong bữa sáng, Mộ Dung Thâm cảm thấy có thể vài ngày nữa cũng không ăn nổi.

Ôi.....

Thừa dịp Khương Linh Lung về phòng thay quần áo, Mộ Dung Thâm không nhịn được, lặng lẽ hỏi Mộ Dung Hằng một câu, "Tứ ca, có phải vị giác Tứ tâu có chút vấn đề không?"

Mộ Dung Hằng nhàn nhạt "ừ" một tiếng, "Vị giác Lung Nhi có chút vấn đề, chúng ta cảm thấy hương vị có phần nặng, nàng sẽ cảm thấy như vậy mới thích hợp."

À... Thì ra là như thế.

Mộ Dung Thâm im lặng một lát, lại không nhịn được mà nói: "Tứ ca, đệ cảm thấy huynh nên nói việc này với Tứ tâu, bằng không Tứ tâu sẽ cho rằng mình làm đồ ăn rất ngon."

Mộ Dung Hằng liếc một cái, "Chuyện này có vấn đề?"

"Ừm..."

"Bổn vương chính là muốn khen nàng, chính là muốn cho nàng cảm thấy mình làm đồ ăn rất ngon, đệ có ý kiến sao?"

"..."

Mộ Dung Thâm oán giận đến mức nói không nên lời.

Xem như hấn hoàn toàn chịu phục.

Tứ ca của hấn là thê nô! Từ đầu tới cuối là thê nô! Bệnh vực người của mình một cách đáng sợ!

Nhưng mà, lúc này Mộ Dung Thâm nằm mơ cũng không nghĩ tới, tương lai chính mình bảo hộ tiểu nương tử còn có phần liều mạng ngang Tứ ca hấn.

Đương nhiên, chuyện này đề nói sau...

...

Ra cửa, Khương Linh Lung ngồi trên xe ngựa, vẫn luôn hưng phấn nhìn đông nhìn tây, kéo rèm xe ngựa ra, liếc nhìn bên ngoài, gió tuyết thổi qua mặt nàng, nhưng nàng hoàn toàn không cảm thấy lạnh, chạm vào gió rét, còn vui vẻ cong đôi mắt cười.

Lúc ra khỏi cửa thành, nàng kích động bắt lấy tay Mộ Dung Hằng, không ngừng kêu lên, "Ra rồi, chúng ta ra rồi!"

Mộ Dung Hằng cầm tay nàng, nhìn nàng vui vẻ như vậy, tâm tình cũng tốt theo, khoe miệng hấn hơi cong, khoe mắt đuôi lông mày đều là ý cười hạnh phúc.

Mộ Dung Thâm ngồi ở đối diện, cả kinh tới nỗi cảm sắp rớt ra ngoài.

Hấn chưa bao giờ thấy Tứ ca cười, đã thế còn cười vui vẻ như vậy. Quả nhiên, sức mạnh của ái tình đúng là vĩ đại.

Khương Linh Lung thò đầu ra ngoài nhìn xung quanh một lúc lâu, rốt cuộc cũng cảm nhận được cái lạnh, lùi về sau.

Khuôn mặt nhỏ bị đông lạnh đến đỏ rực.

"Lạnh rồi phải không?"

Khương Linh Lung rút cổ, ủy khuất chui vào lòng Mộ Dung Hằng, ngẩng đầu nhìn hấn, mềm yếu nói: "Có hơi lạnh."

Mộ Dung Hằng xốc chiếc áo khoác lông cáo màu đen lên, ôm Khương Linh Lung vào lòng ngực, áo khoác bao trùm hai người, "Hiện tại thì sao, đỡ hơn chút nào chưa?"

Mộ Dung Hằng cúi đầu, nhìn Khương Linh Lung.

Khương Linh Lung ngẩng đầu, cười ngọt ngào, "Khá hơn rồi, cảm ơn tướng công."

Nói xong liền hôn lên mặt Mộ Dung Hằng.

Đôi mắt Mộ Dung Hằng hơi tối lại, nhìn Khương Linh Lung mỉm cười ngọt ngào, ánh mắt dừng ở đôi môi phàn nộn của nàng, giống như bị mê hoặc, cúi đầu hôn xuống.

Khương Linh Lung ngậy người, mở to hai mắt.

Vốn chỉ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng đôi môi mềm mại phảng phất như có ma lực, hôn rồi liền không hề muốn tách ra.

Mộ Dung Hằng vươn tay, nâng gáy Khương Linh Lung, hôn sâu.

Mộ Dung Thâm ngồi ở đối diện, thấy hai vợ chồng này ở ngay trước mặt hân hôn mãnh liệt, theo bản năng ho khan một tiếng. "Khụ khụ... Cái kia..."

Mộ Dung Thâm ho khan khiến hai người sực tỉnh.

Khương Linh Lung phục hồi tinh thần, lúc này mới nhớ trên xe ngựa còn có người khác, vội vàng đẩy Mộ Dung Hằng ra.

Nàng cúi đầu, mặt đỏ bừng.

Mộ Dung Hằng hôn đến mê mẩn, đột nhiên bị đệ đệ không có mắt xen ngang, tâm tình đương nhiên là khó chịu, đen mặt nhìn hân.

Mộ Dung Thâm có phần xấu hổ, nói: "Cái kia... Hai người cũng phải cố kỵ đệ chứ?"

Hân là một nam nhân độc thân, sao có thể chịu được kích thích này?

Mộ Dung Hằng nheo mắt lại, "Vì sao huynh phải cố kỵ đệ?"

"..."

"Huynh bắt đệ ngồi đây sao?"

"..."

Một lát sau, Mộ Dung Thâm oán giận, xám xịt xuống xe ngựa, cười ngựa mà đi.

Bên ngoài gió lạnh, Mộ Dung Thâm ngồi trên lưng ngựa, lạnh đến mức rụt cổ.

Thị vệ Lâm Dương cười ngựa đi theo bên cạnh, "Thất gia, sao ngài lại cười ngựa? Mùa đông khắc nghiệt, quá lạnh."

Mộ Dung Thâm rụt cổ, mắt nhìn bông tuyết trên không trung đang không ngừng bay xuống, thật lâu sau mới cắn răng căm giận nói một câu, "Có một số người, có thể từ liễn chê ta chướng mắt!"

...

Xe ngựa đi thẳng một đường, lúc trời tối, rốt cuộc đi tới một tiểu thành, thành Tương Dương.

Xe ngựa ngừng ở một gian khách điểm sạch sẽ xa hoa.

Lão bán khách điểm ra bên ngoài xem, nhìn thấy đoàn người, một chiếc xe ngựa xa hoa, bên cạnh còn có bảy tám người đang cười ngựa, y phục màu đen, mùi phàn khí thể.

Dẫn đầu đoàn người là một nam tử trẻ tuổi, mặc y phục màu lam nhạt, trên vai khoác áo lông cáo màu trắng. Nam tử có bề ngoài cực kì anh tuấn, gờ tay nhắc chân đều là quý khí.

Vị chương quây cũng là người trải đời, liếc mắt một cái liền nhìn ra đoàn người này không phú thì quý. Vì thế lập tức nhiệt tình đi ra ngoài đón.

Mộ Dung Thâm dẫn đầu, xuống khỏi lưng ngựa, vị chương quây mập mạp vội vàng ra đón, mặt đầy tươi cười, "Công tử muốn ở trọ?"

Mộ Dung Thâm "ừm" một tiếng, trực tiếp ném một túi bạc cho chương quây, "Bao khách điểm!"

Chương quây ngẩn người, "Bao... Bao cả khách điểm? Chuyện này..."

Chương quây có chút khó xử, giọng thương lượng với Mộ Dung Thâm: "Công tử, ở trong điểm, trước đó cũng có vài khách trọ, ngài xem... Có thể... Tạm chấp nhận một chút? Nếu không, ta có thể đề toàn bộ lầu hai cho các ngài ở, tuyệt đối không để người khác tới quấy rầy!"

Mộ Dung Thâm lạnh giọng nói: "Không được! Ta cho người nửa khắc, đuổi những người không liên quan đi!"

"Chuyện này..." Triệu chương quây có hơi khó xử, trong điểm cũng có vài khách trọ là người không đơn giản, đặc biệt là cô nương mặc y phục đồ kia...

Nhưng... Nhưng ông lại luyến tiếc túi bạc nặng trĩu trong tay, do dự mãi, cắn răng đáp ứng, "Được! Ta đi vào nói với các khách nhân. Công tử có muốn lên trên lầu nghỉ ngơi không?"

Mộ Dung Thâm "ừm" một tiếng, Triệu chương quây vui vẻ, lập tức sai tiểu nhị dắt ngựa vào chuồng.

Mấy thị vệ tiến lên hỗ trợ, nâng Mộ Dung Hằng từ trên xe ngựa xuống, đỡ hân ngồi xe lân.

"Điêu phu nhân xuống." Mộ Dung Hằng ngồi ổn định rồi, lập tức phân phó Lâm Dương.

"Vâng, công tử." Lâm Dương vừa mới chuẩn bị, quay đầu lại liền thấy Vương phi nhảy từ trên xe ngựa xuống.

Mí mắt hấn giật giật một chút, Vương phi... Thật đúng là không câu nệ tiểu tiết.

Nhưng mà, so với những thiên kim tiểu thư yếu ớt, Vương phi lại thật bình dị gần gũi.

Mộ Dung Hằng thấy Khương Linh Lung trực tiếp nhảy từ trên xe ngựa xuống, mày nhăn lại, không vui mà mắng nàng, "Nói bao nhiêu lần rồi? Không được nhảy xuống, nếu ngã thì làm sao bây giờ?!"

Khương Linh Lung cười hi hi le lưỡi, "Sẽ không đâu."

Nàng ra phía sau Mộ Dung Hằng, giúp hấn đẩy xe lên, vừa đẩy vừa khoe khoang, "Thiếp rất linh hoạt, trước nay chưa từng ngã."

Mộ Dung Hằng nghe Khương Linh Lung kiêu ngạo nói, trong lúc nhất thời cũng dở khóc dở cười.

Nàng đẩy Mộ Dung Hằng tới khách điểm, mới vừa tới cửa liền nghe thấy tiếng cãi nhau, giọng nói rất lớn, "Dựa vào cái gì?! Hấn là hoàng đế sao?! Ta đã ở chỗ này vài ngày, dựa vào cái gì bọn họ mới tới, chúng ta lại phải đi?!"

Lên lầu hai phải qua cầu thang ở lầu một, một tiểu cô nương đang đứng ở nơi đó.

Nàng mặc một thân xiêm y màu đỏ như lửa, y phục áo ngắn cùng quần [3], dưới chân là một đôi giày màu đỏ, thoạt nhìn trông rất sạch sẽ linh hoạt, bên hông còn đeo một thanh chủy thủ.

Làn da nàng ta rất trắng, khuôn mặt hạt dưa, cái trán cao tron bóng, đôi mắt rất lớn, hốc mắt sâu, mũi cao thẳng, miệng nhỏ, là một mỹ nhân tiêu chuẩn.

Nhưng khác với Khương Linh Lung, Khương Linh Lung là thanh tú đáng yêu, hồng (đỏ) y nữ tử trước mắt lại mang theo một sự mạnh mẽ, có phần giống người dị vực.

Lục Song Ngưng vừa chuẩn bị xuống dưới ăn cơm, đột nhiên bị chuông quây thông báo đòi phòng, tức giận phát hỏa, chống nạnh nói: "Dù sao thì ta sẽ không đi! Làm gì cũng phải có trước có sau! Cho dù có phải đi, cũng là bọn họ đi mới đúng!"

"Đúng vậy, lão bản làm ăn buôn bán cũng quá không có nghĩa khí! Không thể bởi vì người ta cho ông nhiều tiền, ông liền đuổi khách trọ ra? Chúng tôi cũng không phải chưa cho ông tiền." Mấy khách trọ bị đuổi cũng phụ họa, vô cùng phẫn nộ.

Chuông quây mấp bị khách trọ phản nản, có phần không chống đỡ được, nhưng thật sự không muốn từ bỏ số bạc Mộ Dung Thâm cho ông, một túi tiền lớn như vậy, tương đương lời lãi mấy tháng. Ông căng da đầu, tận lực thương lượng, "Tiểu cô nương, vài vị khách quan, mọi người cũng đừng khó xử ta, thành Tương Dương này còn rất nhiều khách điểm, nếu không thì mọi người sang chỗ khác trọ đi?"

"Không! Ta nhất định phải ở lại đây! Có bản lĩnh thì ông ném ta ra ngoài đi!" Lục Song Ngưng nổi nóng, hung hăng trừng mắt nhìn chuông quây.

"Chuyện này..."

Triệu chuông quây ngại khó, vừa vặn thấy Mộ Dung Thâm kiểm tra trên lầu xong, đang đi xuống dưới, ánh mắt ông sáng lên, giống như thấy cứu tinh, vội xin Mộ Dung Thâm giúp đỡ, "Công tử, ngài xem..."

Vừa rồi Mộ Dung Thâm ở trên lầu đã nghe thấy tiếng cãi nhau, ánh mắt lạnh băng nhìn Lục Song Ngưng, "Người không đi?"

Mộ Dung Thâm khi thế bức người, Lục Song Ngưng ngây ra một lúc, ngay sau đó lại thẳng sống lưng, đón nhận ánh mắt hấn, "Đương nhiên! Ta đã ở đây vài ngày, dựa vào cái gì mà người dám đuổi ta đi!"

Nam nhân này có bề ngoài tốt như vậy, thế mà lại là một kẻ vô lễ!

Vừa dứt lời, đột nhiên, một vật nặng ném về phía nàng.

Nàng theo bản năng tiếp được, là một thỏi vàng.

Lục Song Ngưng bỗng dưng mở to hai mắt nhìn, "Người có ý gì?"

"Tổng cổ người, cầm tiền, rút đi!" Giọng Mộ Dung Thâm rất lạnh, không coi ai ra gì.

Lục Song Ngưng sống mười mấy năm, lần đầu nhìn thấy một nam nhân vô lễ như vậy, trừng mắt nhìn hấn, tức giận nói không nên lời.

Mộ Dung Thâm thấy nàng bất động, đôi mắt nguy hiểm híp lại một chút, "Sao nào? Muốn ta động thủ?"

Không phải Mộ Dung Thâm muốn làm như vậy, chỉ là đi ra ngoài, không thể không đề phòng người không liên quan. Dù sao thì, chân Tử ca chính là bị ám toán đầu độc mới tàn phế.

"Người... người... người này quả thực quá vô lễ!" Lục Song Ngưng tức giận đến nổi mặt đỏ lên, đột nhiên ném thỏi vàng vào mặt Mộ Dung Thâm, "Ta liều mạng với người!"

Lục Song Ngưng gào thét, nhào qua phía Mộ Dung Thâm.

Nam nhân này dám coi nàng là kẻ ăn mày!

Mộ Dung Thâm nhìn nàng nhào qua, trong lòng có hơi bất ngờ, không ngờ nữ nhân này lại là quả ớt cay.

Bắt quả, quả ớt cay này thân thù quá kém.

Lục Song Ngưng mới vừa đi tới, cánh tay đã bị Mộ Dung Thâm giữ lại, ngay sau đó, đột nhiên chặn ngang bả nàng lên.

"A! Ngươi làm gì?!"

Hết thây phát sinh ở trong chớp nhoáng, Lục Song Ngưng còn không phản ứng kịp, người đã bị Mộ Dung Thâm khiêng trên vai.

Mộ Dung Thâm khiêng nàng đi ra ngoài.

"Vương bát đản (tên khốn kiếp), mau thả ta ra!" Lục Song Ngưng tức giận, dùng sức đâm vào bả vai Mộ Dung Thâm.

Nhưng mà nam nhân này lại cứng như đá, không chút dao động.

Đi xuống lầu, lúc đi qua Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung, Mộ Dung Thâm nói với Mộ Dung Hằng: "Tứ ca, phòng đã kiểm tra rồi, không có vấn đề gì, huynh cùng Tứ tẩu lên lầu trước đi. Đệ đi ném nữ nhân này ra ngoài đi."

Mộ Dung Hằng gật đầu, ý bảo hắn đi.

Mộ Dung Thâm khiêng Lục Song Ngưng ra ngoài khách điểm.

"Trưởng công, vì sao lại đuổi mọi người đi?" Khương Linh Lung kinh ngạc, cũng có phần khó hiểu.

Mộ Dung Hằng nắm tay nàng, giải thích: "Tránh cho việc ngoài ý muốn. Lung Nhi, có một số việc nàng không hiểu, nàng có biết, vì sao hai đùi này của ta bị phế không?"

...

Mộ Dung Thâm khiêng Lục Song Ngưng ra khỏi khách điểm, một đường đi ra ngoài.

Lục Song Ngưng vừa tức vừa sợ, không ngừng đâm hấn, "Ngươi buông ta ra, vương bát đản! Đến tận cùng là ngươi muốn làm gì? Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi có hiểu không?! Ngươi không buông ta ra, ta... Ta báo quan!"

Mộ Dung Thâm cười lạnh một tiếng: "Báo quan? Vậy mà ngươi lại muốn đi báo quan."

Lục Song Ngưng nghe ngữ khí của hắn, tựa hồ hoàn toàn không sợ hãi.

"Tên hỗn đản này, mau thả ta ra!" Lục Song Ngưng thấy hắn khiêng mình, càng đi càng xa, xung quanh không có người, trong đầu nàng nghĩ đến mấy chuyện đáng sợ, sợ tới mức mồ hôi lạnh tuôn ra, giọng nói cũng bắt đầu phát run, "Ngươi... Ngươi không buông ta ra, ta... Ta cắn ngươi!"

Mộ Dung Thâm: "..."

"Ta cắn đây..."

Mộ Dung Thâm ngẩn ra, nữ nhân này là kẻ ngốc sao?

Đứng dưới tán cây, Mộ Dung Thâm đang chuẩn bị ném nàng xuống, nhưng còn chưa kịp, bả vai đột nhiên truyền đến sự đau đớn.

Dưới tình thế cấp bách, Lục Song Ngưng cắn rất sâu, hàm răng cắn mạnh vào thịt, máu tanh ngập tràn trong khoang miệng.

Mộ Dung Thâm bị đau, theo phản xạ có điều kiện mà thả Lục Song Ngưng xuống. "Đáng chết, ngươi là cẩu à?!"

Lục Song Ngưng bị ném xuống mặt đất, cả người đều đau. Nhưng giờ phút này nàng cũng không rảnh lo, chịu đau bò dậy, hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Dung Thâm một cái, "Ngươi mới đáng chết! Ngươi chờ đây! Ta sẽ trở về báo thù!"

Mộ Dung Thâm sống hai mươi mấy năm, trước nay chưa ai dám mắng hắn, sắc mặt lập tức tối sầm, "Xem ra là ngươi muốn chết!"

Hắn nói, liền chuẩn bị bắt nàng lại.

Ngay lập tức, Lục Song Ngưng ném đạn dược, "oành" một tiếng, nháy mắt sương khói tràn ngập không khí.

Chờ sương khói tản ra, Lục Song Ngưng sớm đã không còn.

Mộ Dung Thâm nhìn chằm chằm phương hướng xa xa, đôi mắt hơi nhú lại.

Lục Song Ngưng chạy thoát được, liếc mắt nhìn xung quanh một cái, hàm răng cắn chặt, xem như nhớ kỹ Mộ Dung Thâm.

Lần này Lục Song Ngưng xuống núi Thanh Dương, vốn có ý du sơn ngoạn thủy, nào biết sẽ gặp phải vật chướng ngại kia, tâm tình liền đi xuống.

Lão sư phụ còn nói nếu nàng xuống núi sẽ gặp phải vận đào hoa, hừ, đào hoa đâu không thấy, lại đụng phải một đầu có vấn đề!

Lục Song Ngưng thở phì phì mà đi về phía trước, tính toán quay về núi...

[1] Cháo đường đỏ:

Video hướng dẫn làm cháo đường đỏ:

<https://www.youtube.com/watch?v=oRbPDh4513w>

[2] Đậu que muối chua:

Video hướng dẫn làm đậu que muối chua:

<https://www.youtube.com/watch?v=DaExHKK0irw>

[3] Y phục dạng áo ngắn cùng quần

Bạn đang đọc truyện *Mộng Như Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Âm sát

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Bà vai Mộ Dung Thâm bị cắn đến chảy máu, hấn đánh phải đen mặt trở lại khách điểm.

Lúc đó, Khương Linh Lung cùng Mộ Dung Hằng vừa mới xuống lầu ăn cơm.

Khách điểm đã không còn người ngoài, đám khách nhân kia thấy tiểu cô nương lợi hại như vậy bị khiêng đi, sợ tới mức nhanh chóng thu thập đồ vật chạy mất.

Khương Linh Lung thấy Mộ Dung Thâm trở về, vội vẫy tay gọi, "Thất đệ, mau tới ăn cơm."

Tâm tình Mộ Dung Thâm không tốt lắm, không nói một lời, ngồi xuống.

Mộ Dung Hằng liếc mắt một cái liền phát hiện máu trên vai hấn, nhíu mày hỏi: "Sao lại thế này?"

Mộ Dung Thâm tức giận nói: "Nữ nhân kia giống như cầu vậy!"

Mộ Dung Hằng nghe hấn nói, nháy mắt đã hiểu.

Hoá ra niện vết thương này là do nữ tử kia cắn?

Hấn không nhịn được mà cười một cái, nói: "Coi như đệ gặp được khắc tinh. Thế nào? Sao không bắt nàng ta lại?"

Nhắc tới chuyện này, Mộ Dung Thâm càng tức giận, đen mặt nói: "Đệ cũng muốn bắt! Nhưng nữ nhân kia có chút công phu mèo cào, thế mà trên người còn cất giấu đạn được!"

Mộ Dung Thâm tức giận đến mức sắp phát điên! Nếu hấn nhìn thấy nữ nhân kia một lần nữa, nhất định phải đánh nàng đến mức cha nương không nhận ra mới có thể giải hận trong lòng!

Mộ Dung Thâm sống hai mươi mấy năm, chưa phải chịu ghen khuất như ngày hôm nay lần nào!

Khương Linh Lung cũng thấy vết thương trên vai Mộ Dung Thâm, vội nói: "Đề tẩu đi tìm Vương đại phu bôi thuốc cho đệ."

Trước khi ra ngoài có mang theo thái y, quả nhiên là hữu dụng.

Khương Linh Lung nói xong liền đứng lên.

"Aiz, đừng đừng đừng, ngàn vạn lần đừng!" Mộ Dung Thâm vừa nghe gọi thái y, sợ tới mức liền tiếp ngăn cản. Hấn đường đường là Thất vương gia Đại Yến, bị nữ nhân cắn thương thì thôi, nếu còn bị truyền ra ngoài... Ha ha, vậy thì hấn không còn mặt mũi nữa.

Khương Linh Lung thấy Mộ Dung Thâm không chịu, nhìn sang phía trượng phu dò hỏi.

Mộ Dung Hằng kéo tay nàng, nói: "Ngồi xuống đi, đừng để ý đệ ấy."

"Thật sự không có việc gì sao?"

"Không có việc gì, không có việc gì, đệ hay hậu đậu, tứ tẩu không cần gấp gáp."

Lúc này Khương Linh Lung mới ngồi xuống, "VẬY ăn cơm đi."

Nàng vừa nói vừa cầm bát, chuẩn bị xới cơm cho Mộ Dung Thâm.

Mộ Dung Hằng thấy thế, giật lấy cái bát trong tay Khương Linh Lung, sau đó đưa cho Mộ Dung Thâm, nhướn mày nhìn hắn, "Chính mình có tay, còn để tẩu tử chiếu cố đệ, không biết xấu hổ sao?"

"..."

Mộ Dung Thâm ngầy ngốc hay giãy, cầm giận cầm lấy bát cơm.

Có nương tử thì ghê gớm lắm sao?? Chờ lần này trở lại kinh thành, hắn cũng xin Hoàng tổ mẫu tứ hôn một tiểu nương tử mềm mại cho hắn!

...

Bởi vì vội vàng lên núi Thanh Dương tìm thầy trị bệnh, cho nên cũng tính toán không nghỉ ngơi nhiều, ở khách điểm cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau, đoàn người lại tiếp tục xuất phát lên đường.

Lúc xe ngựa đi tới cửa thành, Khương Linh Lung xóc mạnh, nhìn ra bên ngoài.

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, ôn nhu hỏi: "Muốn ở lại đi dạo không? Nếu muốn, chúng ta ở đây thêm một ngày."

Mộ Dung Hằng biết Khương Linh Lung chưa xa nhà bao giờ, thấy nàng vẫn luôn nhìn ra bên ngoài, có chút không đành lòng.

Nhưng mà Khương Linh Lung nghe xong lại thả mình xuống, nàng nhìn Mộ Dung Hằng, lắc đầu nói: "Không cần, tướng công, lên đường vẫn quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là chữa khỏi chân của ngài. Hơn nữa, một mình thiếp dạo chơi cũng không có gì vui, chờ chân tướng công tốt rồi, hai ta cùng nhau du ngoạn mới vui."

Khương Linh Lung chớp đôi mắt ngập nước nhìn Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng đuổi tay kéo nàng vào lồng ngực, cúi đầu nhìn nàng, khoe miệng mỉm cười, "Nói vậy thì, vì có thể bồi nương tử đi chơi, ta cũng mong sớm hồi phục."

Khương Linh Lung thuận tay ôm cổ hắn, nói: "Không phải sao. Tướng công, chờ ngài khỏe rồi, Lung Nhi sinh hài tử cho ngài."

Đôi mắt Khương Linh Lung mở lớn, sáng lấp lánh nhìn Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, chỉ cảm thấy trong lòng giống như được ánh nắng ấm áp chiếu vào, trái tim lấp đầy hạnh phúc.

Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt xinh đẹp của Khương Linh Lung, thấp giọng nói: "Lung Nhi, nàng biết không, trước khi gặp được nàng, ta gần như đã từ bỏ sinh mệnh này."

Từ thiên chi kiều tử [1] chiến công hiển hách trở thành phế nhân cả ngày ngồi trên xe lăn, hắn tự nhận bản thân có tâm lý vững vàng, nhưng cũng không thể thừa nhận được sự chênh lệch lớn như vậy.

[1] Thiên chi kiều tử: con cưng của trời, ý chỉ người nổi bật, vượt trội

Khương Linh Lung xuất hiện, giống như bàn tay vươn vào bóng đêm, kéo hắn ra khỏi địa ngục.

Mỗi ngày ở bên Khương Linh Lung, phảng phất còn vui vẻ hơn cuộc sống hai mươi mấy năm qua của hắn.

Khương Linh Lung dựa vào lồng ngực Mộ Dung Hằng, đôi tay ôm eo hắn, giọng nói mềm mại: "Tướng công, ngài đừng sợ, ngài sẽ tốt lên thôi, chờ ngài tốt rồi, ngài vẫn sẽ là Tứ vương gia uy phong lẫm liệt, là anh hùng bảo vệ đất nước trong mắt dân chúng."

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, thấp giọng hỏi: "Nếu cả đời này ta không tốt lên được thì sao?"

Khương Linh Lung nhìn hắn, "VẬY ngài còn có thiếp, cho dù cả đời này cũng không thể tốt lên được, cho dù cái gì cũng mất đi, ngài vẫn còn có thiếp."

Câu nói "Ngài vẫn còn có thiếp" của Khương Linh Lung, đối với Mộ Dung Hằng mà nói, so với bất luận thứ gì khác còn có tác dụng tốt hơn.

Hắn nhìn nàng, kiên định nói: "Ta sẽ tốt hơn, vì nàng, ta sẽ nỗ lực tốt lên."

"Được, tướng công, cố lên." Khương Linh Lung ngọt ngào cười, ôm Mộ Dung Hằng chặt hơn.

Ngực Mộ Dung Hằng ấm áp, nàng không nhịn được mà cảm thán một câu, "Tướng công, ngài thật ấm."

Mộ Dung Hằng cong môi cười, cung chiêu xoa đầu nàng "Thật ngốc."

...

Xe ngựa ra khỏi thành Tương Dương, đi được nửa ngày, buổi trưa, Mộ Dung Thâm cười ngựa lại gần, nói: "Tứ ca, phía trước có quán trà, chúng ta dừng lại uống ly trà nghỉ chân một chút."

Mộ Dung Hằng gật đầu, "Được."

Đoàn người ngừng lại, bởi vì Mộ Dung Hằng không tiện nên không xuống xe, phân phó Mộ Dung Thâm, "Đệ mang các huynh đệ đi uống trà nghỉ ngơi, huynh không

xuống."

Mộ Dung Thâm hơi ngắn người, "Tứ ca, không xuống dưới nghỉ ngơi một chút sao? Ở trong xe ngựa lâu không buồn chán à?"

Mộ Dung Hằng lắc đầu, "Không cần, mang xe lăn ra đây cũng khá phiền toái."

Khương Linh Lung vội nói: "Thất đệ đi đi, nơi này có tàu bồi tướng công rồi."

Mộ Dung Thâm chân chờ một lúc, gật đầu, "Được, đệ mang các huynh đệ đi nghỉ ngơi, bọn họ đi một ngày đường cũng mệt mỏi."

Nói xong, liền bảo các huynh đệ qua quán trà phía đối diện.

Khương Linh Lung cùng Mộ Dung Hằng ở trong xe ngựa, Khương Linh Lung nằm trên đùi Mộ Dung Hằng, ngẩng đầu nhìn hắn, cười ngọt ngào.

Mộ Dung Hằng thấy nàng cười ngây ngô liền cười nhạo một tiếng, "Nàng cười cái gì?"

Khương Linh Lung nhìn Mộ Dung Hằng, đôi mắt phát ra ánh sáng, "Tướng công, sao ngài lại đẹp như vậy?"

Mộ Dung Hằng vui vẻ cười, "Nàng cũng đẹp."

Khương Linh Lung cười hi hi, "Ánh mắt tướng công thật tốt."

Ở trên xe ngựa một lúc, đột nhiên bên ngoài có tuyết rơi, Khương Linh Lung ngồi dậy khỏi đùi Mộ Dung Hằng, xóc mạnh xe, gió lạnh vù vù tiến vào, Khương Linh Lung lạnh đến mức run cầm cập, nhanh chóng thả mạnh xe xuống, rụt cổ nói: "Tướng công, bên ngoài thật lạnh."

Mộ Dung Hằng vội khoác áo choàng bên cạnh lên vai Khương Linh Lung, "Mặc nhiều chút, nàng cảm lạnh ta sẽ đau lòng."

Hắn vừa nói vừa vẩy chặt áo choàng quanh cổ nàng, thắt dây lại.

Phần cổ áo choàng có một vòng lông vô cùng mượt mà màu trắng, quần dưới cảm Khương Linh Lung, vốn dĩ mặt nàng đã nhỏ, bị lông tơ ấm áp che khuất một phần ba, khuôn mặt trông càng nhỏ hơn, chỉ có đôi mắt vô cùng to tròn, sáng lấp lánh, liếc nhìn hắn, muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

Mộ Dung Hằng nhìn, tâm mềm như nước, hắn ôm Khương Linh Lung vào lồng ngực, cúi đầu hôn nàng, nhẹ giọng nói, "Lung Nhi, nàng thật ngoan."

Khương Linh Lung cười hi hi, trong lòng ngọt như mật.

Mộ Dung Hằng nhìn nàng cười, chỉ cảm thấy như ánh nắng ấm áp, đẹp như giấc mộng.

Hai người lưu luyến ôm nhau, đột nhiên, một vật gì đó đập vào bên ngoài xe ngựa, khiến chiếc xe ngựa xóc nảy một chút.

"A!" Khương Linh Lung sợ tới mức thét chói tai, còn không kịp phản ứng, liền cảm giác lực đạo Mộ Dung Hằng ôm eo nàng tăng thêm vài phần.

Nàng kinh hoàng mà ngẩng đầu, chưa bao giờ nhìn thấy hắn có biểu tình ngưng trọng như thế.

Hắn trầm mặt, quát lên, "Kẻ nào?!"

Bên ngoài, một giọng nam vang lên, "Người muốn mạng người!"

Lời còn chưa dứt, một thanh kiếm dài trực tiếp xuyên qua màn xe, đâm vào.

Thích khách kia giống như nhìn thấu bên trong, trường kiếm hướng về phía Mộ Dung Hằng.

Khương Linh Lung ở trong lồng ngực Mộ Dung Hằng, lúc trường kiếm kia đâm tới, nàng sợ tới mức mặt trắng bệch, một giây sau, bàn tay ấm áp phủ lên đôi mắt nàng, nhẹ giọng nói: "Đừng nhìn."

Kẻ dùng kiếm là một cao thủ, một nhát kiếm đâm vào vừa nhanh vừa chuẩn lại tàn nhẫn, muốn tránh cũng không kịp, Mộ Dung Hằng trực tiếp dùng tay chắn lại, cùng câu nói dụ dỗ "Đừng nhìn" của hắn, Khương Linh Lung còn nghe thấy được tiếng da thịt xé rách.

Nàng sợ tới mức ngực run lên, nước mắt trào ra, "Tướng công..."

Nàng theo bản năng muốn kéo bàn tay Mộ Dung Hằng đang che đôi mắt mình lại, Mộ Dung Hằng lại càng giữ chặt, "Ng Sloan, đừng nhìn."

Mộ Dung Hằng nắm chặt thân kiếm sắc bén, lưỡi kiếm đâm sâu vào lòng bàn tay, máu tươi chảy ào ào như nước.

Chảy nhiều máu như vậy, lại từ đầu tới cuối không hô một tiếng, phảng phất như thanh kiếm kia không đâm vào người hắn.

Khương Linh Lung bị che mắt lại, không nhìn thấy gì, sợ đến mức cả người phát run, nghẹn ngào nói, "Tướng công, ngài không sao chứ?"

Mộ Dung Hằng lắc đầu, "Không có việc gì, Sloan, đừng sợ."

Hắn dứt khoát ấn đầu Khương Linh Lung vào trong lồng ngực, bảo hộ chặt chẽ.

Bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt, hắn là Mộ Dung Thâm dẫn người qua cứu.

Nhưng nghe tiếng động cũng biết đối phương có rất nhiều người, bên Mộ Dung Hằng hiển nhiên không chiếm ưu thế.

Thế tới ào ạt.

Ánh mắt Mộ Dung Hằng lạnh băng, lòng bàn tay đột nhiên dùng sức, nội lực tỏa ra, thân kiếm đột nhiên bắn ra ngoài.

Hắn có nội lực kinh người, thích khách ngoài kia đang nắm chuôi kiếm, lòng bàn tay tê rần. Mộ Dung Hằng thừa cơ, tay dùng sức, đoạt lấy kiếm.

Đào khách thành chủ, Mộ Dung Hằng xoay thân kiếm lại, đâm ra phía ngoài cực nhanh.

Thích khách bên ngoài còn chưa kịp phản ứng, ngực bị kiếm đâm, thân mình lao đảo, trực tiếp ngã xuống xe ngựa.

Nguy cơ được giải trừ, nhưng còn không đợi Mộ Dung Hằng kịp chuẩn bị, đột nhiên bốn phương tám hướng có tiếng bước chân cực nhanh đang hướng về đây.

Tất cả đều là cao thủ!

Sắc mặt Mộ Dung Hằng âm trầm tới cực điểm, lòng bàn tay tiếp tục xoay, vô số ám khí từ xe ngựa phóng ra.

Bên ngoài, vô số tiếng kêu thảm thiết, thích khách ngã xuống.

Nhưng mà, đám thích khách này giết mãi không hết, đã chết một nhóm, giây tiếp theo, lại có nhóm mới xuất hiện.

Mộ Dung Thâm ở bên ngoài giết đỏ cả mắt, quay đầu thấy vô số tên bị mặt đang hướng về phía xe ngựa, hét lớn một tiếng, "Bảo hộ Tứ ca!"

Vừa nói xong, vô số ám khí từ trong xe ngựa bắn ra.

Chân Mộ Dung Hằng không tiện, nhưng bản thân hắn có võ nghệ cao cường, ám khí càng xuất thần nhập hóa, đối phó với nhiều thích khách như thế này, cùng lắm thì giết được bao nhiêu thì giết.

Từ đầu tới cuối, hắn ấn chặt đầu Khương Linh Lung, không cho nàng xem, cũng không cho nàng nghe.

Hắn không muốn làm nàng sợ hãi.

Nhưng mà, mới giải quyết xong một nhóm thích khách, xe ngựa lại đột nhiên mất khống chế, chỉ nghe tiếng con ngựa đầu đàn hí vang, chiếc xe ngựa điên cuồng chạy đi, vô cùng xóc nảy.

Xe ngựa hoàn toàn mất khống chế, trong chớp nhoáng đã vọt tới vực sâu.

"Tứ ca!"

Xe ngựa chạy thẳng xuống vực sâu, tốc độ phi thường nhanh, nhanh đến mức căn bản không kịp cứu, hơn nữa Mộ Dung Thâm cùng các hộ vệ đều bị thích khách vây đánh, trong lúc nhất thời không thể thoát thân, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe ngựa rơi xuống vực.

"Tứ ca!" Mộ Dung Thâm la lên, hốc mắt đỏ tươi, dùng kiếm đâm tên thích khách ngăn cản hắn, mũi chân điểm một cái, xoay người xông ra khỏi vòng vây.

Hắn chạy nhanh tới rìa vực, nhưng đã không còn kịp. Khi hắn chạy tới, xe ngựa đã rơi xuống đáy vực.

"Tứ ca!"

Xe ngựa của Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung cứ như vậy rơi xuống vực sâu. Hết thấy đều phát sinh trong vài giây ngắn ngủi, không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội phản ứng kịp.

Mộ Dung Thâm đứng cạnh rìa vực, nhìn xe ngựa rơi xuống trong nháy mắt, đầu óc trống rỗng, trái tim đau đớn.

Bên cạnh rìa vực vẫn đang đánh nhau kịch liệt. Đột nhiên, ai đó bên đối phương rống lớn một tiếng, "Mộ Dung Hằng đã chết! Toàn quân lui!"

Một đám hắc y nhân bị mặt nhanh chóng rút lui.

Lâm Dương muốn mang theo nhân mã đuổi theo, Mộ Dung Thâm quát lên: "Đừng đuổi theo! Cứu người quan trọng hơn!"

Lâm Dương dừng bước, đi đến bên cạnh Mộ Dung Thâm, "Vương gia..."

Đôi mắt Mộ Dung Thâm nhìn chằm chằm bên dưới vực sâu, giọng nói có chút run rẩy: "Tìm người, lập tức tìm người!"

"Vâng, Vương gia!"

Lâm Dương cao giọng đáp, xoay người, tầm mắt nhìn xuống vực sâu vạn trượng, trái tim đập mạnh, chỉ sợ...

Lâm Dương đột nhiên lắc đầu: Không có khả năng! Chủ tử là người hiền ắt sẽ được phù hộ! Trận chiến sông Bạch Nghi hung hiểm như vậy, Vương gia bị trọng thương, không phải vẫn còn sống đó sao?

Phải, sẽ không có chuyện gì!

Lâm Dương không ngừng an ủi chính mình, đi đến phía trước, hô lớn một tiếng, "Các huynh đệ, cùng ta xuống núi! Không tìm thấy Vương gia, mọi người lấy chết tạ tội!"

Nói xong, Lâm Dương dẫn đầu đi phía trước, các hộ vệ đi theo sau, nhanh chóng đi xuống vách núi.

Hai canh giờ (bốn tiếng) sau, mọi người rút cuộc cũng đi xuống đáy vực.

Nhưng mà, tìm thật lâu lại không phát hiện Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung. Không chỉ không thấy người, ngay cả xe ngựa cũng không tìm được.

"Vương gia, vùng phụ cận xung quanh đã tìm hơn mười lần, khả năng là không ở đây..."

Lâm Dương tiến lên báo cáo, sắc mặt Mộ Dung Thâm âm trầm tới cực điểm, lửa giận trong mắt ngập trời, "Sao lại không ở đây?! Xe ngựa rơi xuống vực sâu, người mất mà không thấy sao?!"

Vì quá lo lắng nên tinh thần Mộ Dung Thâm không tốt, lửa giận không có chỗ phát tiết. Lâm Dương vô tình chạm vào thuốc nổ.

Lâm Dương bị bỏng, không dám hé răng, lại tiếp tục trở về tìm.

Đột nhiên, bên kia bờ sông có một hộ vệ hô to, "Tìm được rồi! Tìm được xe ngựa rồi!"

Cả người Mộ Dung Thâm chấn động, đi nhanh tới chỗ bờ sông.

Bọn thị vệ đang vớt xe ngựa lên.

Xe ngựa rơi vỡ nên chỉ còn mảnh nhỏ, có thể thấy được là thâm khốc đến mức nào.

Mộ Dung Thâm thấy xe ngựa cơ hồ vỡ thành từng mảnh nhỏ, cả người như rơi vào trong hầm băng, vô cùng lạnh lẽo.

Xe ngựa đã thành như vậy, huống chi là thân xác...

Sắc mặt Mộ Dung Thâm trắng bệch, lão đảo, từng bước đi qua bờ sông, khàn giọng hỏi: "Người đâu?"

"Bẩm Vương gia, người còn chưa tìm được. Nhưng nếu xe ngựa ở dưới sông, nói vậy người cũng..."

"Tìm, lập tức tìm! Sông phải thấy người, chết phải thấy xác!"

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thoát chết

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Thời điểm Mộ Dung Hằng tỉnh lại, toàn thân đau nhức.

Khoảnh khắc hần mở mắt, ánh dương bên ngoài chiếu vào khiến đôi mắt hần đau nhói, theo bản năng nhắm mắt lại, nhưng lại lập tức mở ra, "Lung Nhi! Lung Nhi!"

Hần hô to, không ai đáp lại hần.

Giờ phút này hần đang ở trong một thạch động. Giữa thạch động có một đồng cùi lừa đang cháy, lửa cháy rất to, chắc là vừa mới đốt. Nhưng trong thạch động không thấy bóng dáng Khương Linh Lung.

Trong lòng Mộ Dung Hằng lo lắng không thôi, giãy giụa từ trên giường đá bò dậy.

Hần muốn xuống giường nhưng hai chân căn bản không hề có lực, không thể cảm giác được gì.

Cánh tay phải bị trọng thương, hơi dùng chút sức chút liền đau đến nổi mồ hôi đầy đầu. Hần cắn răng, cố nén cơn đau, đột nhiên xoay người, cả người té xuống khỏi giường đá.

Một tiếng "rầm" vang lên, tiếng động cực lớn.

Khương Linh Lung đang ở ngoài sông bắt cá, nghe thấy tiếng động, sợ tới mức giày cũng không đi, cất bước chạy vào thạch động.

Đi vào liền thấy Mộ Dung Hằng đang nằm trên mặt đất, gian nan bò ra bên ngoài. Nàng nhìn mà lòng đau xót, hốc mắt đỏ lên.

"Tướng công!" Khương Linh Lung chạy nhanh tới chỗ Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng nghe thấy giọng nàng, đột nhiên ngẩng đầu, thấy Khương Linh Lung đang đứng trước mặt hần, trái tim rút cuộc mới bình ổn lại.

Hần khăn trương bắt lấy tay Khương Linh Lung, lo lắng hỏi: "Lung Nhi, nàng không sao chứ? Có bị thương không?"

Khương Linh Lung thấy Mộ Dung Hằng lo lắng cho mình như vậy, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống, nàng nâng Mộ Dung Hằng từ trên mặt đất dậy, nức

nở nói: "Thiếp thì có thể có chuyện gì? Lúc ngã xuống, ngài bảo hộ thiếp chặt chẽ, chính mình lại đứng vào cự thạch to lớn, người bị thương nặng mới là ngài."

Xe ngựa mất khống chế, rơi xuống vực trong nháy mắt, căn bản không cứu kịp. Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Mộ Dung Hằng ôm chặt Khương Linh Lung vào ngực, xe ngựa rơi xuống, hai người bọn họ văng ra khỏi xe, đứng phải vô số cục đá bén nhọn, cuối cùng lúc rơi vào trong nước, đầu cùng lưng Mộ Dung Hằng đập vào cự thạch, máu không ngừng trào ra, không còn ý thức.

Cả người hắn bị đá nhọn đâm vào, chảy rất nhiều máu, mà Khương Linh Lung ngoại trừ chịu chút kinh hách, một chút thương tổn ngoài da cũng không có.

Khương Linh Lung nhìn Mộ Dung Hằng không ngừng chảy máu, sợ tới mức khóc lớn, liều mạng gọi tên Mộ Dung Hằng, nhưng gọi như thế nào hắn cũng không tỉnh. Nàng khóc lóc nâng Mộ Dung Hằng dậy, cố gắng, đi rất xa mới tìm thấy thạch động có thể nghỉ chân này.

Nàng lại không biết y thuật, đỉnh núi hoang vu vắng vẻ, không có ai để xin giúp đỡ, tổn biết bao nhiêu công sức cũng không cầm được máu.

Nàng khóc tới nỗi tâm như vỡ vụn, lại không dám dùng thảo dược lung tung trên núi. Cũng may ông trời phù hộ, năng lực tự lành của Mộ Dung Hằng tương đối mạnh, không bao lâu đã không còn chảy máu nữa, chỉ là vẫn luôn hôn mê.

Lúc này thấy Mộ Dung Hằng rốt cuộc cũng tỉnh lại, tâm Khương Linh Lung mới bình ổn, đỡ hắn lên trên giường, khóc lóc nói: "Tướng công, thiếp thật sự rất sợ, nếu ngài có chuyện không hay xảy ra, thiếp sẽ đau lòng chết mất."

Nàng đỡ Mộ Dung Hằng nằm xuống, ngồi ở trên giường, nước mắt giống như bột nước, từng giọt từng giọt không ngừng rơi xuống.

Mộ Dung Hằng không muốn nàng khóc, giờ tay ôm nàng vào lòng, muốn an ủi nàng một phen.

Khương Linh Lung lại vội vàng ngăn cản hắn, nhẹ nhàng nói: "Tướng công đừng ôm, trên người của ngài toàn là vết thương."

Nàng sợ chạm vào hắn.

Mộ Dung Hằng lại không màng, cánh tay phải không có lực, nhưng còn có cánh tay trái, hắn thoáng dùng sức đã ôm chặt Khương Linh Lung vào ngực.

"Tướng công..." Khương Linh Lung cố đẩy Mộ Dung Hằng ra, hơi giãy giụa.

"Đề ta ôm một chút." Mộ Dung Hằng càng ôm nàng chặt hơn, nhẹ giọng nói: "Đề ta ôm một chút..."

Chỉ có ôm nàng, lỗ trống trong lòng hắn mới có thể tốt hơn một chút.

Khương Linh Lung sợ mình giãy giụa làm đau vết thương của hắn, dứt khoát nghe lời đề Mộ Dung Hằng ôm mình, "Tướng công, chờ ngài tốt rồi, chúng ta lên núi đi. Thiếp vừa mới tìm thấy đường lên núi, có thể tìm đại phu trị liệu cho ngài."

"Ta không có việc gì, chúng ta ở chỗ này thêm mấy ngày cũng không sao." Mộ Dung Hằng nói, chỉ cần có thể được ở bên cạnh nương tử, ở đâu cũng không thành vấn đề.

Khương Linh Lung nghe được lời này, sợ tới mức vội bật dậy từ trong ngực Mộ Dung Hằng, trùng trùng nói: "Tướng công, không được! Ngài bị thương rất nặng, cần phải thỉnh đại phu để trị bệnh mới được, bên cánh tay phải của ngài bị đá cắt, vết cắt vừa sâu vừa dài, tuy không chảy máu nhưng vẫn đang sưng lên, nếu mà mưng mủ, chỉ sợ cánh tay này cũng sẽ bị phế! Còn có gáy cũng bị đứng phải, chảy rất nhiều máu, nếu trị liệu trễ, lưu lại di chứng..."

Khương Linh Lung càng nói càng sợ, hốc mắt đỏ lên nhìn hắn, "Tướng công, ngày mai chúng ta lên núi đi, thiếp tìm được đường rồi."

Mộ Dung Hằng lắc đầu, "Không được, chân ta không đi được, ta vẫn ổn, chúng ta ở đây chờ Thất đệ tới cứu, chắc là không phải chờ lâu."

Khương Linh Lung nghe lời hắn nói, cảm thấy cũng có chút đạo lý, gật đầu: "Chúng ta chờ nhiều nhất là một ngày, nếu qua một ngày, Thất đệ vẫn không tới, chúng ta liền tự lên núi. Sức thiếp lớn, có thể cố gắng, tướng công."

Mộ Dung Hằng nghe lời này, nhìn bộ dáng nghiêm túc của Khương Linh Lung, đôi mắt cảm thấy hơi cay cay.

Hắn vội vàng nâng mặt, cầm chặt tay Khương Linh Lung, thấp giọng thờ dãi, "Đồ ngốc."

Dáng vẻ này của hắn, tất cả mọi người tránh còn không kịp, chỉ có nha đầu ngốc này tri kỷ che chở hắn.

Mộ Dung Hằng nằm có chút lâu, cả người khó chịu, Khương Linh Lung cẩn thận nâng hắn dậy, ngồi cạnh đốt lửa, "Tướng công, ngài ngồi một lát đi, sưởi ấm chút, đừng để lạnh."

Nàng nói xong liền đứng lên.

Mộ Dung Hằng lập tức giữ chặt nàng, "Nàng đi đâu?"

Khương Linh Lung nói: "Thiếp ra ngoài bắt cá, trưa hôm nay chúng ta ăn cá nướng đi."

Mộ Dung Hằng rũ mắt, lúc này mới phát hiện Khương Linh Lung còn để chân trần. Trong lòng hắn đau xót, lập tức nói: "Đừng bắt cá, nàng mau đi giày vào! Đừng để cảm lạnh!"

Biểu tình Mộ Dung Hằng rất nghiêm túc. Trời lạnh như vậy, thân thể Khương Linh Lung vốn không tốt, sao có thể để nàng đi bắt cá.

Khương Linh Lung không nghe, chạy ra bên ngoài, vừa chạy vừa kêu, "Ngài đừng cản thiếp!"

Nàng muốn bắt hai con cá, một con để nướng, một con để nấu canh cho hắn. Bị thương nhiều như vậy, phải bổ dưỡng cho tốt.

Mộ Dung Hằng nhìn Khương Linh Lung chạy ra, kêu như thế nào cũng không được.

Ở trong thạch động nhìn ra bên ngoài, hắn thấy Khương Linh Lung để chân trần chạy quanh sông, trong lòng hắn đau đớn, đột nhiên đâm mạnh vào đôi chân mình.

Giờ khắc này, hắn vô cùng cảm hận mình là một phế nhân. Nếu hắn là người hoàn hảo, sao có thể để thê tử của mình vì mình mà chịu khổ.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm Khương Linh Lung, nhìn nàng cảm cây gãy không ngừng đâm xuống lòng sông, biểu tình thay đổi thất thường, trong chốc lát là vì thấy cá mà hưng phấn, trong chốc lát lại vì không có cá mà lộ ra biểu tình uể oải.

Mộ Dung Hằng cứ nhìn nàng như vậy.

Nàng kéo ống quần, đứng ở trong lòng sông. Phía sau là núi tuyết mờ mịt. Áo khoác trên người nàng dính đầy bùn đất, trên mặt cũng có. Tóc tai lộn xộn, dáng vẻ thực sự rất chật vật. Nhưng Mộ Dung Hằng lại cảm thấy cá đời này hắn chưa bao giờ gặp được nữ nhân nào đẹp như vậy, đẹp hơn bất cứ ai, kể cả là thiên tiên hạ phàm.

Nàng là mạng sống của hắn.

Khương Linh Lung đi hơn nửa ngày, đôi mắt nhìn chằm chằm dưới sông, quyết không chịu từ bỏ.

Ngoại trừ cá, nàng không biết tìm gì cho tướng công ăn. Chính nàng có thể không ăn, nhưng tướng công chảy nhiều máu như vậy, thân thể suy yếu, nếu không bồi bổ chỉ sợ sẽ chịu không nổi.

Nghĩ xong, ý chí chiến đấu của nàng tăng thêm mười phần.

Khương Linh Lung vốn rất sợ lạnh, nếu đôi lại là ngày thường, chỉ sợ đã sớm ngã bệnh. Nhưng hiện tại có lẽ biết mình còn phải chiếu cố tướng phu, cho nên không dám sinh bệnh.

Nếu nàng sinh bệnh thì không thể chăm sóc tướng công.

Khương Linh Lung nhìn chằm chằm cá trong sông, đột nhiên một con cá chui qua chân nàng, ánh mắt nàng sáng lên, trực tiếp ném cái gậy, dùng tay bắt lấy, tốc độ cực nhanh, con cá còn chưa kịp trốn thoát thì đã rơi vào tay Khương Linh Lung.

Khương Linh Lung vui vẻ, đôi mắt cong lên, "Quả là con cá béo."

Một tay nàng cầm cá, một tay vẫy vẫy Mộ Dung Hằng ngồi trong thạch động, hưng phấn kêu lên, "Tướng công! Thiếp bắt được cá!"

Mộ Dung Hằng nhìn gương mặt tươi cười của nàng, khóe miệng cũng cong lên, trong lòng ấm áp, lại có chút đau lòng.

Khương Linh Lung ôm cá ra khỏi sông, nào biết dưới chân dẫm phải phiến đá, vừa chạm vào liền ngã ngồi trong nước.

"Ui da!" Nàng kêu lên một tiếng theo phản xạ có điều kiện.

"Lung Nhi!" Trái tim Mộ Dung Hằng đột nhiên co rụt lại.

Khương Linh Lung bò dậy khỏi mặt nước, thật ra thì không đau, chỉ là nàng cảm thấy có hơi mất mặt.

Nàng vừa xoa hông vừa cười ngây ngô với Mộ Dung Hằng, "Tướng công, thiếp không sao."

Mộ Dung Hằng nhìn nàng cười, trong lòng tức khắc nhẹ nhàng thờ ra, không biết nên cười hay là nên đau lòng.

Cuối cùng, hắn lại lắc đầu, dờ khóc dờ cười.

Bắt được một con cá, Khương Linh Lung liền có kinh nghiệm, nhanh chóng bắt được thêm một con nữa, đều là cá lớn.

Giết cá xong, nàng vui mừng chạy về thạch động.

Ở trong động được một lúc, Mộ Dung Hằng liền bắt nàng cời chiếc quần đang ướt nhẹp ra.

Khương Linh Lung vội vàng làm cơm trưa, "Tướng công, tí nữa thay."

"Không được, phải thay đã, mặc đồ ướt trên người sẽ dễ sinh bệnh." Mộ Dung Hằng cau mày, rất lo lắng.

Khương Linh Lung dẫu miệng, "Tướng công, ngài lái nhai nhiều quá."

Mộ Dung Hằng: "..."

Nha đầu này còn dám ghét bỏ hắn?

Khương Linh Lung vẫn không nghe Mộ Dung Hằng, bận rộn làm việc.

Nàng chạy vào trong góc, lấy một chiếc nồi cũ nát, tính dùng chiếc nồi này để nấu canh cá.

Nàng bỏ con cá đã được giết, rửa sạch vào bên trong, sau đó cầm nồi chạy ra ngoài lấy nước sông sạch sẽ, rồi lại chạy về, đặt nồi lên cái giá trên đồng lửa mà nàng đã chuẩn bị sẵn từ trước, để đun nước.

Hắn là trong thạch động này từng có người ở, nồi niêu cùng chén đĩa đặt ở một góc, tuy rằng bụi bẩn, nhưng tẩy rửa sạch sẽ thì vẫn có thể dùng được.

Chuẩn bị canh cá xong, Khương Linh Lung lại ra bên ngoài tìm một nhánh cây nhỏ, xiên nó qua con cá còn lại rồi cũng đặt lên giá để nướng.

Bận bận xong rồi, Mộ Dung Hằng ngược mắt nhìn nàng, khuôn mặt tối sầm, cực kì không cao hứng, "Có thể coi quần được chưa?"

Mộ Dung Hằng tự dung nói câu này, Khương Linh Lung không kịp phục hồi tinh thần, suýt sặc nước bọt ở yết hầu, e thẹn nói: "Tướng công, ngài... Ngài thật xấu mà..."

Mộ Dung Hằng nhìn Khương Linh Lung đang giả vờ liếc mắt đưa tình một cách hài hước, không nhịn được mà bật cười, hất giơ tay, một tay kéo Khương Linh Lung vào lồng ngực, cúi đầu nhìn nàng, "Nha đầu này, học được ở đâu đấy?"

Khương Linh Lung ngẩng đầu từ trong ngực Mộ Dung Hằng, mắt đối mắt với hắn, cười hi hi nói: "Thoại bản viết."

Nàng đọc được những lời này vào lúc thư sinh đùa giỡn tiểu thư, tiểu thư sẽ e thẹn mà nói một câu, "Lang quân, chàng thật là xấu!"

Mộ Dung Hằng hạ mí mắt, "Nàng còn xem thoại bản?"

Khương Linh Lung gật đầu, "Đúng vậy."

Mộ Dung Hằng lập tức nhăn mày, mặt đen mắng nàng, "Sau này không cho đọc nữa! Thứ này chỉ dạy hư nàng!"

"Nào có..."

"Sao lại không? Sau này nếu nàng còn đọc, ta thấy một quyển sẽ đốt một quyển."

Mộ Dung Hằng lần đầu nghiêm khắc với Khương Linh Lung như vậy.

Khương Linh Lung thờ phỉ phỉ chui ra khỏi lồng ngực Mộ Dung Hằng, tròn trĩnh mắt nhìn hắn một cái, "Tướng công, ngài không nói đạo lý!"

Mộ Dung Hằng hừ một tiếng, "Dù sao cũng không cho xem, nàng muốn đọc sách, lúc nào cũng có thể vào thư phòng của ta, nơi đó sách gì cũng có."

"Còn lâu thiếp mới đọc mấy quyển sách cổ đấy!"

Dù sao thì nàng vẫn xem thoại bản! Cùng lắm thì lần sau đọc lên, đọc xong liền cất đi! Khương Linh Lung âm thầm nghĩ.

Mộ Dung Hằng nhìn thấu động tác nhỏ của Khương Linh Lung, đối với tâm tư của nàng rõ như lòng bàn tay. Nghĩ thầm, chờ khi trở về, hắn sẽ lục soát hết một lần, thoại bản này, hắn thấy một quyển sẽ đốt một quyển, không thể để nương tử ngoan ngoãn nhà hắn bị dạy hư.

Mộ Dung Hằng chọc giận Khương Linh Lung, lúc sau muốn cùng nàng nói gì, nàng cũng quay đầu đi, không chịu đáp lại hắn.

Mộ Dung Hằng đuổi tay kéo nàng, "Lung Nhi..."

Khương Linh Lung uốn éo thân mình, "Ngài đừng gọi thiếp."

Mộ Dung Hằng kéo ống tay áo nàng không buông, "Lung Nhi, đừng nóng giận, ta cũng chỉ muốn tốt cho nàng."

Khương Linh Lung hừ một tiếng, "Tốt với thiếp thì không nên cướp đoạt sở thích của thiếp!"

"Ngoại trừ những quyển sách đó, nàng muốn đọc cái gì cũng được." Mộ Dung Hằng khom lưng cúi đầu, mong nương tử có thể để ý đến hắn một chút.

Tiểu nương tử nhà hắn không nói lời nào với hắn, lòng hắn liền luống cuống.

Khương Linh Lung hừ hừ, mặc kệ hắn, bỏ tay hắn ra khỏi ống tay áo nàng, tự mình lật con cá đang nướng.

Cá đã nướng được một lúc lâu, thơm nức mũi. Nồi canh cá cũng dần chuyển sang màu trắng, chỉ cần ngửi mùi liền biết thơm ngon vô cùng.

Mộ Dung Hằng thấy nương tử thật sự tức giận, nàng thà rằng nhìn chăm chăm vào cá cũng không chịu liếc nhìn hắn một cái, khiến Mộ Dung Hằng dờ khóc dờ cười.

Tiểu nha đầu này một khi tức giận, rất khó dỗ.

Mộ Dung Hằng im lặng một lát, đột nhiên che ngực lại, đau đớn khẽ hô một tiếng.

Khương Linh Lung nghe thấy giọng hắn, đột nhiên quay đầu, "Tướng công, ngài làm sao vậy?!"

Mộ Dung Hằng cố ý ra vẻ thống khổ, "Đau ngực..."

"Hả!" Khương Linh Lung lập tức khăn trương, vội ngồi bên cạnh Mộ Dung Hằng, chạm vào ngực hắn, "Đau chỗ nào? Sao ngực lại đau? Chẳng lẽ lúc rơi xuống còn đụng vào ngực?"

Khương Linh Lung nhìn về mặt đau đớn của Mộ Dung Hằng, đau lòng rơi nước mắt, "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Trên người tướng công nhiều vết thương như vậy cũng không thấy kêu đau, nhưng hiện tại hắn đột nhiên kêu đau, khẳng định là rất đau.

Khương Linh Lung vô cùng sốt ruột, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Mộ Dung Hằng không giả bộ được nữa, vội ôm Khương Linh Lung vào trong lồng ngực, đau lòng nói: "Ngoan, đừng khóc, ta không đau, nàng tha thứ cho ta, ta sẽ không đau nữa."

Khương Linh Lung ngăn người, nước mắt vẫn còn vương trên lông mi, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Hằng, "Ngài gạt thiếp?"

Mộ Dung Hằng: "Không lừa nàng, nàng không để ý tới ta, ta sẽ đau."

"Ngài..."

Mộ Dung Hằng cẩn thận lấy lòng, "Nương tử đừng nóng giận, ta sai rồi, đều là ta sai, về sau không lừa nàng nữa."

Hắn không ngờ nàng sẽ sót ruột đến mức òa khóc.

Khương Linh Lung phụng mặt, tức giận nói: "Tướng công, về sau ngài còn gạt thiếp, thiếp sẽ không để ý đến ngài, ngài không biết thiếp rất lo lắng sao?"

"Được được được, vì phu sai rồi, lần sau không dám nữa." Mộ Dung Hằng nhanh chóng ôm Khương Linh Lung vào lòng, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn nàng một chút.

Khương Linh Lung ngẩng đầu trừng hắn, còn chưa nguôi giận.

Mộ Dung Hằng tươi cười "Nương tử, nàng thật ngọt."

Nói xong, lại cúi đầu hôn xuống.

Lần này không còn là chuồn chuồn lướt nước mà là thâm nhập tiến vào, cho tới khi Khương Linh Lung không thở nổi mới buông ra.

"Lung Nhi, nàng thật đúng là muốn mạng của ta mà." Mộ Dung Hằng vui mặt vào cổ Khương Linh Lung, lúc nói, hơi thở của hắn nhẹ nhàng phả vào cổ Khương Linh Lung, khiến cả người nàng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Gặp thần y

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Cá đã nướng xong, toàn bộ thạch động tràn ngập mùi thơm của cá nướng, nước trong nồi canh cá cũng đã ngả sang màu trắng, ngửi mùi là đã cảm thấy vô cùng tươi ngon.

Khương Linh Lung múc canh cá vào cái bát đã được rửa sạch sẽ, đưa cho Mộ Dung Hằng, "Tướng công, uống miếng canh làm ấm thân mình đã."

Khương Linh Lung vừa nói vừa bung bát canh cá lên, cầm thìa chuẩn bị đút cho Mộ Dung Hằng. Lúc này, đột nhiên bên ngoài có tiếng sột soạt, giống như có thứ gì từ trong bụi cây chui ra.

Khương Linh Lung sợ tới mức nhảy dựng lên, dựa vào người Mộ Dung Hằng theo phản xạ có điều kiện, ôm chặt cánh tay hắn, khuôn mặt nhỏ tròn đầy sợ hãi, "Tướng công... Là... Là cái gì vậy?"

Mộ Dung Hằng cầm tay nàng, "Đừng sợ."

Hắn nói, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm về hướng cửa động, ám khí đã trong tay, lúc đang chuẩn bị bắn ra, đột nhiên một bóng dáng màu trắng nhảy vọt đến.

Khương Linh Lung tỉnh mắt, lập tức kêu lên, "A! Chỉ là chó con!"

Khương Linh Lung vội vàng đứng lên, chạy về phía con chó nhỏ.

Chú chó lông trắng ngồi xổm ngoài cửa thạch động, đôi mắt to đen như mực cảnh giác nhìn chăm chăm Khương Linh Lung, nhưng nó không hề chạy.

Khương Linh Lung đến gần mới phát hiện đuôi phải nó bị thương, đang chảy máu.

"Tướng công! Nó bị thương!" Khương Linh Lung thấy chân chú chó con bị thương, có chút đau lòng, ngồi xổm xuống, thật cẩn thận vờn tay, "Cún con, người đừng sợ, tỷ tỷ tới cứu người..."

Giọng nói Khương Linh Lung mềm mại, dỗ chó con như dỗ hài tử.

Quả nhiên là chú chó con thả lỏng cảnh giác, Khương Linh Lung liền nhân cơ hội nhẹ nhàng ôm nó.

Nàng cảm giác được chú chó con trong lòng nàng đang phát run, thập phần đau lòng, "Tướng công, nó rất sợ hãi."

Khương Linh Lung ôm cún con ngồi bên cạnh đống lửa.

Mộ Dung Hằng nhìn nàng ôm cún con, trông giống như đang ôm một hài tử, trái tim lập tức mềm lại.

Mộ Dung Hằng không khỏi nghĩ, không biết nếu Lung Nhi ôm hài tử sẽ như thế nào? Nhất định còn dịu dàng hơn cả hiện tại. Nghĩ tới, hần lại hận không thể mau chóng lên núi Thanh Dương, mau chóng chữa khỏi hai chân.

Có một số việc, hần chờ không kịp.

Khương Linh Lung rất thích động vật nhỏ, khi còn bé nàng có nuôi một con thỏ, sau đó thỏ con bệnh chết, nàng còn khóc vài ngày.

Lúc này thấy cún con bị thương, nàng vội lấy khăn tay trong ngực ra, băng bó phần chân bị thương cho con chó.

Cún con này trông rất sạch sẽ, chắc là có chủ nhân. Chỉ là không biết chủ nhân nó có ở quanh đây hay không.

Khương Linh Lung đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy ngoài thạch động có tiếng kêu, "Tiểu bắt điểm (nhóc con), tiểu bắt điểm..."

Là giọng của một ông lão.

Vừa nghe thấy tiếng kêu, cún con trong lòng Khương Linh Lung sủa to, nó rất muốn nhảy xuống, nhưng đùi phải bị thương, không còn sức, chỉ có thể rên rì.

Khương Linh Lung vội ôm nó đứng lên, "Tướng công, chắc đó là chủ của con chó này!"

Khương Linh Lung nói xong liền chạy ra bên ngoài.

"Lung Nhi!"

Khương Linh Lung chạy rất nhanh, Mộ Dung Hằng còn chưa kịp gọi nàng, người đã chạy tới cửa thạch động.

Mà lúc này, trước cửa động xuất hiện một ông lão tóc trắng xoá, đứng trước mặt Khương Linh Lung.

Bởi vì đột nhiên có người lạ xuất hiện, Mộ Dung Hằng lập tức khẩn trương, tay sờ vào ám khí.

Ông lão kia nhìn cún con trong lòng Khương Linh Lung, "Ôi, tiểu bắt điểm của lão, cũng may lão tìm thấy người! Nếu không tìm thấy người, chẳng phải lão nhân gia ta sẽ khóc chết sao."

"Lão nhân gia, đây là chó của người sao? Nó bị thương, ta đã băng bó đơn giản cho nó."

"Phải phải phải, là tiểu bắt điểm của lão!" Ông lão ôm cún con vào ngực, "Ôi, tiểu bắt điểm cùng lão lên núi hái thuốc, bị một con lợn rừng cắn phải, nó đau nên kêu thảm thiết, nhanh chóng trốn vào lùm cây, ta tìm nửa ngày cũng không thấy. Tiểu bắt điểm này theo ta hơn bốn năm, nếu không thấy, ta sẽ đau lòng chết."

Ông lão vừa nói, vừa cảm ơn Khương Linh Lung: "Tiểu cô nương, cảm ơn người, người thật tốt."

Khương Linh Lung ngượng ngùng cười, "Không có gì, ta cũng không giúp được gì."

"Ôi, sao lại không giúp được gì, nếu không phải người cứu tiểu bắt điểm giúp lão, khả năng đến giờ lão cũng chưa tìm thấy nó, nói không chừng còn bị thất lạc."

Đang nói, đột nhiên ông lão ngửi được mùi thơm của canh cá, đôi mắt lập tức sáng ngời, "Ôi trời, canh cá thơm quá."

Không chờ Khương Linh Lung phản ứng lại, ông lão tóc trắng đã đi vào trong sơn động.

Bát canh cá đặt trên mặt đất, Mộ Dung Hằng còn chưa kịp uống, ông lão chạy vào, trực tiếp bụng bát lên uống, "Ông trời ơi, thơm quá!"

Từ khi nha đầu Song Ngưng xuống núi du ngoạn, đã lâu rồi ông chưa được ăn thứ gì ngon như vậy. Cảm khái một tiếng, chưa kịp để cho Khương Linh Lung và Mộ Dung Hằng có cơ hội phản ứng, ông đã ngửa đầu uống sạch bát canh cá.

Cả người Khương Linh Lung ngầy ra, phục hồi tinh thần lại thì chạy nhanh tới, "Người... Sao người lại có thể như vậy!"

Nhìn canh cá nàng cực khổ nấu cho tướng công lại bị lão già này uống sạch sẽ, Khương Linh Lung giận sôi máu, khuôn mặt nhỏ nhắn lại.

Ông lão tám tấc khen: "Ai nha, tiểu nha đầu cũng quá keo kiệt, không phải chỉ uống một chén canh thôi sao, cần gì phải đến mức này?"

"Người..." Khương Linh Lung tức giận, tay run run chỉ vào ông lão, mãi không nói ra lời.

"Ai nha, tiểu nha đầu này nấu canh cá không tồi, tuy không khéo tay bằng tiểu đồ nhi của lão, nhưng cũng miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn."

"..." Khương Linh Lung khiếp sợ nhìn ông, lão nhân này... Có bệnh à? Uống canh nàng nấu cho tướng công thì không nói, thế mà còn dám ghét bỏ nàng!!!

Khương Linh Lung giận sôi, còn muốn cãi cọ thêm, Mộ Dung Hằng vốn không nói chuyện lại đột nhiên kéo tay nàng, "Lung Nhi, bỏ đi."

"Tướng công..."

Mộ Dung Hằng lắc đầu, "Bỏ đi, lão nhân gia lớn tuổi, chúng ta nhường đi."

"..."

"Hừ hừ, nghe thấy chưa, tiểu cô nương, tướng công ngươi quả là người thức thời!"

"Người!" Khương Linh Lung tức giận dậm chân, Mộ Dung Hằng nhẹ nhàng kéo nàng, ý bảo nàng ngồi xuống. Nàng không cao hứng, trừng mắt nhìn lão nhân kia một cái, thờ phỉ ngồi bên cạnh Mộ Dung Hằng, không chịu thua nói: "Tướng công ta đương nhiên là người thức thời, không giống một số người, chưa được sự đồng ý đã trộm đồ ăn của người khác!"

"Hừ hừ, tướng công ngươi là người thức thời, đáng tiếc lại là kẻ tàn phế."

Một câu nói chọc đúng chỗ đau của Mộ Dung Hằng. Sắc mặt Mộ Dung Hằng tối sầm, cả người trở nên lạnh lẽo.

Khương Linh Lung tức giận muốn đánh người, trừng mắt nhìn, "Ngươi mới tàn phế, cả nhà ngươi đều là tàn phế!"

"Hắc hắc, miệng tiểu cô nương này thật ác độc! Lão không ngại nói cho ngươi, chân của tướng công nhà ngươi, chỉ có lão có thể trị, ngươi không lấy lòng lão nhân ta cho tốt, về sau chỉ có ngươi hối hận!"

Lời này vừa thốt lên, Khương Linh Lung cùng Mộ Dung Hằng đều ngây ngốc.

Mộ Dung Hằng khiếp sợ, nghiêng đầu nhìn về phía lão nhân, "Lão nhân gia, lời ngươi vừa nói chính là sự thật? Ngươi có thể trị thương cho chân của ta?"

Lão nhân hừ hừ, kiêu ngạo ngẩng cằm, "Hừ, vốn là có thể trị, nhưng nương tử ngươi không lễ phép, lão nhân ta không muốn cứu!"

Cả người Khương Linh Lung cứng đờ, giây tiếp theo liền chạy đến trước mặt ông, "Lão nhân gia, xin lỗi, thật sự xin lỗi, ngài đại nhân bỏ qua cho tiểu nhân, ngàn vạn lần đừng cùng ta so đo, ta cầu xin ngài, ngài cứu tướng công của ta đi, chỉ cần có thể cứu hần, cái gì ta cũng làm!"

Ông lão quay đầu, không cao hứng hừ một tiếng.

Khương Linh Lung lấy lòng, lôi kéo ống tay áo của ông lão, nhỏ nhẹ cầu xin, "Lão nhân gia, lão gia gia, cầu xin người..."

"Hừ hừ, vừa rồi không phải rất lợi hại sao."

"Thực xin lỗi lão gia gia, là ta sai, ta thật sự không cố ý, ta... Bởi vì canh này ta nấu riêng cho tướng công ăn, cho nên mới... Tướng công ta bị thương, thân thể không tốt, ta muốn hần bồi bổ thân thể..." Khương Linh Lung nói, đột nhiên có chút ủy khuất, nước mắt vòng quanh hốc mắt.

Lão nhân rút cuộc cũng quay đầu lại, thấy nước mắt của Khương Linh Lung đang cầu xin nhìn ông, nhất thời mềm lòng, "Ai da, được, xem như ngươi cứu tiểu bất điểm của lão, có phần ân tình này, lão sẽ cứu tướng công của ngươi."

Khương Linh Lung nghe xong, đôi mắt sáng lên, quý xuống trước mặt lão nhân gia, không ngừng nói lời cảm tạ, "Cảm ơn, cảm ơn lão gia gia!"

"Được rồi được rồi, đứng lên đi."

Mộ Dung Hằng vội nâng nương tử dậy, nhìn nàng vì hần cầu tình, vì hần quý xuống, trái tim vô cùng khó chịu.

Nhưng Khương Linh Lung lại tươi cười đầy mặt, kích động cầm tay Mộ Dung Hằng, "Tướng công, ngài được cứu rồi, được cứu rồi!"

Mộ Dung Hằng cười, vừa cao hứng lại vừa cảm thấy vô cùng chua xót.

Ông lão ở bên cạnh nhìn, hừ hừ, nói: "Vận khí của các ngươi cũng tốt, trùng hợp gặp lão đang hái thuốc gần đây, lại trùng hợp cứu tiểu bất điểm của lão, đổi lại là ngày thường, các ngươi ở trước mặt lão quý ba ngày ba đêm, đập vỡ đầu, lão cũng không cứu."

"..."

Mộ Dung Hằng ngăn ra trong chốc lát, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thử hỏi một câu, "Lão nhân gia, ngài chính là người mà khắp nơi đồn thổi, Đoạn Chi thần y trong truyền thuyết phải không?"

Làm đại phu, phần lớn đều hành y cứu người. Chỉ có Đoạn Chi thần y trong truyền thuyết, có một thân bản lĩnh, lại rất ít khi cứu người, tính tình cổ quái.

Tuy vậy, người trước mắt này, hình như cũng không có đứt tay [1].

[1] Đoạn chi: đoạn (断): đứt; chỉ (指): tay

Đương nhiên, có thể danh xưng Đoạn Chi thần y không có nghĩa là người đó bị đứt tay.

Ông lão liếc mắt nhìn Mộ Dung Hằng, hừ hừ nói: "Xem như ngươi có mắt! Gặp phải Lục Tông Dung ta, xem như tiểu tử ngươi gặp may!"

"Đa tạ, đa tạ thần y! Được thần y cứu giúp, sau này nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, tại hạ nhất định sẽ vượt lửa qua sông, có chết cũng không chối từ!"

Nội tâm Mộ Dung Hằng vô cùng kích động. Lúc trước Mộ Dung Thâm đã bảo hần chuẩn bị tâm lý thật tốt, nói Đoạn Chi thần y cứu người dựa vào tâm tình, cho dù có trị được bệnh cũng không muốn trị. Hiện giờ không ngờ lại trong họa có phúc, ngã xuống vực sâu, lại gặp phải người họ đang tìm, coi như không phí chút công sức nào.

Khương Linh Lung nghe thấy thần y đồng ý chữa bệnh, vui vẻ nhảy lên, vội hỏi: "Lão gia gia, ngài còn muốn ăn canh cá không? Ta đây liền đi bắt cá, nấu canh cho ngài uống!"

Lục Tông Dung hừ một tiếng, "Đi đi, làm nhiều một chút, nấu ít như vậy còn chưa đủ nhét kê răng!"

"Vâng! Ta đây đi ngay!" Khương Linh Lung vui mừng chạy ra bên ngoài. Mộ Dung Hằng nhìn thân ảnh của thê tử, khóe môi hơi cong lên.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Khương Linh Lung vui vẻ như thế.

Lục Tông Dung thuận miệng cảm khái một câu, "Tuy nương tử ngươi có phần ngốc nghếch, nhưng đối xử với trượng phu là người lại rất tốt."

Mộ Dung Hằng gật đầu, "Có thể cưới được nàng làm thê tử, là phúc khí ba đời của ta."

Im lặng một lát, Mộ Dung Hằng đột nhiên nhớ tới một chuyện, thấp giọng hỏi: "Thần y, có chuyện này ta muốn hỏi một chút."

"Sao vậy?" Lục Tông Dung ngẩng đầu nhìn hắn.

Mộ Dung Hằng có hơi xấu hổ, sò mũi nói: "Chính là sao 'thứ kia'... không chịu phản ứng? Cũng là do chân bị thương sao?"

Nói xong, tại Mộ Dung Hằng hơi đỏ lên. Loại sự tình này thật đúng là khó có thể mở miệng.

Lục lão đầu rất kinh ngạc, đôi mắt nhìn xuống bên dưới của Mộ Dung Hằng, "Thứ kia của ngươi cũng có vấn đề?!"

Mộ Dung Hằng vô cùng quần bách, cắn răng nói: "Cái kia không có vấn đề! Nhưng có thể là do hai chân không có cảm giác, cho nên nơi đó cũng..."

Ông trời!

Mộ Dung Hằng thật muốn đào cái hố để vùi mình vào!

Mất mặt, quá mất mặt!!!

Lục Tông Dung cười ha ha, "Ai da, bề ngoài tuấn tú lịch sự như vậy, thế mà lại không viên phòng được, ha ha, cười chết lão! Nương tử của ngươi thật đáng thương."

"Ngươi cười đủ chưa?!" Mộ Dung Hằng đen mặt, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn ông.

Hắn thật là hối hận, đáng lẽ ra không nên nói chuyện này!!

Lục Tông Dung cười đủ rồi, vỗ bả vai hắn, "Yên tâm yên tâm, tiểu tử, có lão nhân ở đây, bảo đảm sẽ khiến ngươi sinh long hoạt hổ [2], kim thương không ngã [3]! Ha ha ha"

[2] Sinh long hoạt hổ: tương tự câu khoe như vâm của Việt Nam

[3] Kim thương không ngã: hiểu nôm na là dai sức, kéo dài

"..."

Gặp quý, đây mà là thần y? Bệnh tâm thần thì có!!!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thập Toàn Đại Bổ hoàn

Edit: Quanh

Beta: Nhục Vỵ

Khương Linh Lung đứng trong lòng sông, bắt được thêm mấy con cá, nấu canh rồi lại nướng thêm một con, hầu hạ lão thần y thập phần vừa lòng.

Khương Linh Lung thấy ông đã ăn uống no say, nhân cơ hội hỏi: "Thần y gia gia, hiện tại ngài có thể chữa trị cho tướng công ta được chưa?"

Lục lão đầu lười nhác vờn vai, "Gấp cái gì, chờ lão nghỉ ngơi một chút, các người cùng lão về núi Thanh Dương đi."

Lại nhìn về phía Khương Linh Lung, nói: "Chân tướng công ngươi không phải chuyện nhỏ, cho dù lão chữa trị được cũng không phải chỉ trong chốc lát, cần phải có thời gian."

Khương Linh Lung gật đầu, "Ta biết..."

Nàng cũng không dám hy vọng xa vời chân tướng công sẽ lập tức tốt lên, đương nhiên, nếu có thể nhanh chóng sinh long hoạt hổ thì càng tốt.

Lục lão đầu ôm cún con rồi khỏi đồng cũi, đi đến bên giường đá.

Giường đá kia đã được Khương Linh Lung quét tước sạch sẽ cho Mộ Dung Hằng ngủ, ở trong động này chỉ có một cái duy nhất.

Thấy thế, nàng chạy tới theo bản năng, "Ai da, thần y gia gia, giường này..."

Khương Linh Lung đứng trước giường, có phần khó xử nhìn Lục lão đầu.

Hình như... Không cho người ta ngủ cũng không tốt lắm, chân tướng công có thể chữa khỏi hay không còn phụ thuộc vào ông ta.

Lục lão đầu nhíu mày, "Tiểu nha đầu này ngăn lão làm gì?"

Khương Linh Lung rồi rầm một lúc, giọng cười, "Không... Không có gì, ngài mau đi ngủ đi!"

Nói xong, nàng lùi sang bên cạnh, nhường vị trí cho ông.

Lục lão đầu cười tủm tỉm nằm xuống, "Ai da, đi nhiều ngày như vậy, lâu rồi chưa được ngủ ngon, giường đá này rất sạch sẽ, còn lót thêm lớp áo choàng. Ấm áp, thật ấm áp!"

Áo choàng là Khương Linh Lung cởi ra, cố ý lót thêm cho Mộ Dung Hằng sưởi ấm.

Nàng trộm dẩu miệng, yên lặng quay đầu trở lại bên người Mộ Dung Hằng, lại gần tai hắn, nhỏ giọng nói: "Tướng công, chúng ta nhường giường cho Lục thần y đi, lão nhân tuổi lớn, ngủ trên giường sẽ thoải mái hơn, lúc ngài nghỉ ngơi thì cứ dựa vào thiếp mà ngủ."

Nàng vừa nói vừa duỗi thẳng hai chân, vỗ vỗ chân, ra vẻ hiền ngang lắm liệt, "Ngủ trên đùi thiếp!"

Mộ Dung Hằng không nhịn được mà bật cười, "Người nàng nhỏ như vậy, ta ngủ trên đùi nàng, chẳng phải sẽ đè bẹp chân nàng sao?"

"Sao có thể?" Khương Linh Lung ôm Mộ Dung Hằng cười khanh khách, cười đến mức đôi mắt cong như vầng trăng non.

Mộ Dung Hằng nhếch miệng, cung chiêu xoa đầu nàng, "Vui vẻ vậy sao?"

"Đương nhiên là thiếp vui vẻ, tướng công sắp tốt lên rồi."

Mộ Dung Hằng cong môi cười, cúi đầu hôn nàng, "Đồ ngốc."

Khương Linh Lung cười vui vẻ hơn, đôi mắt tủm tỉm, khiến trái tim người ta mềm nhũn.

Trời dần tối, ngoài sơn động, bóng tuyết là tả tơi, trong sơn động, ngọn lửa kêu lách tách.

Khương Linh Lung nằm trong lòng ngực Mộ Dung Hằng, hai người nhỏ giọng nói chuyện.

"Tướng công, ngài biết kẻ muốn giết ngài là ai không?"

Ngón tay Mộ Dung Hằng nhẹ nhàng quăn mái tóc dài mềm mại của Khương Linh Lung, khẽ nói: "Đại khái đoán được."

Khương Linh Lung ngẩng đầu nhìn hắn, "Ai vậy?"

Mộ Dung Hằng không lừa dối nàng, "Ngoại trừ Thái Tử thì không còn ai khác."

"Vị Thái Tử xấu xa kia? Vì sao hắn lại làm như vậy, không phải hắn là ca ca ngài sao?"

Khương Linh Lung mới chỉ thấy Thái Tử một lần duy nhất, chính là lần tiến cung thỉnh an Hoàng nữ nãi nãi. Thái Tử nói chuyện quá khó nghe, lúc ấy nàng chỉ cho rằng hắn cùng tướng công không hợp, lại không ngờ rằng, thế nhưng hắn lại lệnh cho sát thủ giết tướng công.

Đây mà là huynh đệ sao?

Mộ Dung Hằng nhìn chăm chú vào ngọn lửa đang cháy lên, ánh mắt trở nên sâu thẳm.

Vì sao lại đối xử với hắn như vậy? Sao hắn lại không biết?

Từ nhỏ đến lớn đại ca luôn coi hắn là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, tuy là thân huynh đệ, kỳ thật đối đãi với hắn lại như đối đãi với địch nhân.

Sợ hắn đoạt mất ngôi vị Thái Tử? Nhưng ngôi vị Hoàng đế kia, hắn đâu có muốn.

Hiện giờ có Linh Lung, hắn càng nguyện ý cùng nàng ẩn cư nơi núi sâu, không màng thế sự, nam cây nữ dệt, con cái vây quanh, an ổn sống qua ngày.

"Lung Nhi, chờ chân ta ổn rồi, ta sẽ trả lại binh quyền cho phụ hoàng, hai ta tìm nơi nào có phong cảnh hữu tình, cùng nhau sống nốt nửa phần đời còn lại, được không?"

Mộ Dung Hằng thấy nơi hoàng thất người lra ta gât, không đã kích ngấm ngấm thì là công khai, nên thập phần khát vọng cuộc sống bình thường.

Mộ Dung Hằng nói xong, đợi nửa ngày, không thấy Khương Linh Lung trả lời hắn, cúi đầu thì lại phát hiện tiểu nha đầu này ngủ trong lòng ngực hắn rồi.

Lông mi cong dài, theo gió thổi, hơi hơi lay động.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Như Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Oan gia ngõ hẹp

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Tuyết rơi rất lâu, tuy rằng bên ngoài có ánh mặt trời, nhưng do tuyết rơi, nhiệt độ so với hôm qua còn thấp hơn. Khương Linh Lung chui ra khỏi lồng ngực Mộ Dung Hằng, nói: "Tướng công, thiếp ra ngoài kiếm củi đốt lửa, lửa đã sắp tàn, rất lạnh."

"Nhất thiết phải đi sao?" Mộ Dung Hằng ôm chặt Khương Linh Lung, hỏi nàng.

Khương Linh Lung gật đầu, "Hơi lạnh. Tướng công, ngài để thiếp đi đi."

Khương Linh Lung biết tướng công không muốn nàng ra ngoài chịu lạnh, nhưng nếu không đốt lửa, tất cả mọi người sẽ đông cứng.

Mộ Dung Hằng mím môi, không hề rảnh.

Hắn không muốn để thế tử đi làm những việc này, nhưng đối mặt với loại tình huống này, hắn thật sự vô lực.

Hắn nắm tay Khương Linh Lung, rất lạnh.

Trời sinh nàng thể hàn, cả thân thể đều lạnh, ôm nàng lâu như vậy, một chút cũng không ấm lên.

Mộ Dung Hằng ngẩng đầu, nhìn về phía cửa động.

Lục lão đầu đang ngồi ở đó, chuyên tâm sửa sang chỗ thảo dược mấy ngày này ông hái được trong núi.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên mái tóc hoa râm của Lục lão đầu, Mộ Dung Hằng phát hiện, tuổi của lão thần y này rất lớn.

Cũng không thể bắt ông đi nhặt củi.

Do dự mãi, chung quy vẫn gật đầu, "Nàng nhặt xong thì lập tức trở về, ngàn vạn đừng ở bên ngoài lâu, biết chưa?"

Khương Linh Lung ngẩng đầu, tím tím cười: "Rõ rồi, tướng công."

Nói xong, nàng liền đứng lên, chạy chậm ra ngoài.

Cũng may là vận khí tốt, nàng vừa ra ngoài liền thấy đoàn người đi về phía bên này, tập trung nhìn kỹ, người dẫn đầu chẳng phải là Mộ Dung Thâm sao?

Tối hôm qua Mộ Dung Thâm nhận được tín hiệu liên lạc của Tứ ca, nhưng bởi vì tối qua tuyết rơi nhiều, đoàn người mắc kẹt ở lưng chừng núi, cho nên chậm trễ đến tận bây giờ.

Thấy Khương Linh Lung không bị thương, trái tim Mộ Dung Thâm mới dần bình ổn, bước nhanh qua, "Tứ tẩu, tẩu không sao chứ, Tứ ca đâu?"

Khương Linh Lung lắc đầu, "Tướng công bị thương, nhưng ngài ấy không có việc gì, hơn nữa chúng ta đã gặp được Đoạn Chi thần y."

Mộ Dung Thâm ngăn ra, "Thật vậy sao?"

Khương Linh Lung hí mắt cười, quay đầu chỉ vào Lục lão đầu đang ngồi ở cửa động loay hoay với đồng thảo dược, "Thấy chưa? Đó chính là Đoạn Chi thần y."

Mộ Dung Thâm nhìn qua theo tầm mắt của Khương Linh Lung, chỉ thấy một lão nhân đầu tóc trắng xoá.

Về Đoạn Chi thần y, tất cả đều là nghe đồn, không ai biết đó là nam hay nữ, già hay trẻ. Tuy vậy, giờ nhìn lại cũng thấy có chút khí chất của thần y.

Vừa đi tới sơn động, hắn vừa khẽ hỏi, "Tứ tẩu, nghe nói tình hình Đoạn Chi thần y rất kỳ quặc, thế nào, hai người đã nói chuyện cần ngài ấy trị bệnh chưa?"

Khương Linh Lung nhỏ giọng nói: "Không hẳn là tình hình kỳ quặc, nhưng mà chuyện là một lão nhân hạo sắc thì thiên chân vạn xác [1]!"

[1] Thiên chân vạn xác: vô cùng xác thực

"Hả?"

Khi nói chuyện, đã đi tới cửa động, Khương Linh Lung còn chưa kịp nói tiếp, Lục lão đầu đã mở miệng, "Nha đầu này lại đang nói bậy về lão nhân gia? Đừng cho rằng tuổi lão lớn là không nghe thấy, lão nói cho ngươi, lỗ tai lão rất thính."

Khương Linh Lung bị lật tẩy, cười thề lưỡi.

Sau khi Mộ Dung Thâm tới, nghỉ ngơi trong chốc lát, đoàn người liền chuẩn bị xuất phát.

Xe ngựa ngừng ở bên ngoài, Lục lão đầu ôm tiểu bát điem chui vào xe ngựa trước, thỏa mãn than thở, "Lão nhân ta sống cả đời, chưa bao giờ được ngồi xe ngựa xa hoa như thế này, nay phải hưởng thụ mới được."

Khương Linh Lung cùng Mộ Dung Hằng đã thấy nhiều nên không trách Lục lão đầu, Mộ Dung Thâm lại khiếp sợ trừng mắt, nhỏ giọng nói với Mộ Dung Hằng: "Tứ ca, da mặt lão già này thật dày."

Mộ Dung Hằng cười nhạo, "Đúng vậy."

"Ai da, vậy phải làm sao bây giờ, để đệ bảo người mua thêm một chiếc xe ngựa."

"Không sao, chỉ là thêm một người mà thôi."

...

Dưới chân núi có đường, xe ngựa đi theo giao lộ, không bao lâu đã đến quan đạo [2].

[2] Quan đạo: đường xây bởi dân

Lúc này đi lại rất thuận lợi, sau lần bị ám sát, thích khách không còn xuất hiện, không bao lâu liền tới đỉnh núi Thanh Dương.

Trong núi Thanh Dương, có một khoảng sân không lớn không nhỏ. Trong viện có các loại hoa cỏ không biết tên, mặc dù là trời đông giá rét nhưng vẫn bung nở rực rỡ.

Lục Song Ngưng rảnh rỗi không có việc gì, mặc thật dày, ngồi xõm trên nền tuyết đắp người tuyết.

Người tuyết đã có hình dạng, nàng ấy vuốt cằm, cân nhắc nên trang trí gì cho người tuyết.

Đột nhiên, tiểu sư đệ từ bên ngoài chạy vào, kích động kêu, "Sư tỷ! Sư phụ đã trở lại!"

Lục Song Ngưng bủn rủn, không chút để ý, "Trở về thì trở về, còn muốn sư tỷ ra nghênh đón à."

"Không chỉ mỗi sư phụ, còn có rất nhiều khách tới!"

Tiểu sư đệ Nhiếp Vân năm nay mới mười lăm tuổi, rất ít xuống núi, cũng ít khi gặp người khác, cho nên vô cùng hiếu khách.

"Thật à? Lão sư phụ chủ động dẫn người vào núi, quả là chuyện hiếm có."

"Đúng vậy, hình như là tìm thầy trị bệnh."

Lục Song Ngưng sững sờ ngẩn đầu, không biết nên kinh ngạc hay nên vui vẻ, "Thật lạ, lão sư phụ mà lại thiện tâm đi cứu người?"

Lục Song Ngưng vô cùng tò mò, dạng người gì có thể khiến lão sư phụ thiện tâm cứu giúp?

Nàng phui tay, lau sạch sẽ tuyết trong tay, muốn lên đỉnh núi nhìn xem.

Mới vừa đi qua liền thấy một chiếc xe ngựa xa hoa tiến vào từ đỉnh núi.

Lục Song Ngưng hé miệng, đang chuẩn bị kêu lên, ánh mắt đảo qua, đột nhiên nhìn thấy nam nhân cười ngựa dẫn đầu.

Lục Song Ngưng trừng mắt, "Ồi chào! Hóa ra là tên vương bát đần này!"

Đột nhiên giữa nền tuyết trắng mênh mông xuất hiện một thân ảnh màu đỏ rực, phá lệ thu hút ánh mắt người khác.

Lục Song Ngưng còn chưa mở miệng, Mộ Dung Thâm đã thấy nàng, nghe nàng mắng chửi, đôi mắt hơi hạ xuống, đột nhiên cười khẽ, "Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, tiểu cầu muội."

Đôi mắt Lục Song Ngưng từng lớn, tức giận đến mức ngón tay phát run, "Ngươi... Ngươi mắng ai là cầu?!"

"Tiểu nha đầu cần người, không phải là cầu muội sao?"

Lục Song Ngưng bị Mộ Dung Thâm chọc tức, ngực phập phồng.

Tiểu cầu muội? Tiểu cầu muội?!

Đôi mắt nàng híp lại, cổ ý nói, "Tiểu hồn đần, có tin tiểu cầu muội sẽ cần chết ngươi không!"

Mộ Dung Thâm: "..."

Tiểu cầu muội này là kẻ ngốc à?

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Khương Linh Lung xúc màn xe nhìn ra bên ngoài, liền thấy một nữ tử mặc y phục đỏ rực đang đứng trên nền tuyết.

Nữ tử đó... Hình như đã từng gặp ở đâu rồi?

Khương Linh Lung trở mắt, Lục lão đầu nghe thấy giọng nói đồ nhi, lập tức xúc màn xe, vẫy tay với Lục Song Ngưng, "Ha ha, nha đầu Song Ngưng, hôm nay biểu hiện không tồi, thế mà lại tự mình tới đón sư phụ."

Lúc này tâm tình Lục Song Ngưng không tốt, chỉ vào Mộ Dung Thâm, "Sư phụ, con nói với người, con và tiểu hồn đần này có đại thù! Ngài không thể dẫn hán vào núi!"

Lục lão đầu không tỏ vẻ gì, "Vậy được, không cho hấn vào núi."

"Nghe thấy chưa, tiểu hỗn đản!" Lục Song Ngưng kiêu ngạo hếch cằm, mặt đầy khinh thường nhìn Mộ Dung Thâm.

"Lâm càn!" Lâm Dương tức giận quát một tiếng, theo bản năng muốn rút kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hôn môi

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Lục Song Ngưng sợ tới mức cả người cứng đờ, "Ngươi... Ngươi muốn làm gì?"

Nàng giãy giụa theo bản năng, nhưng sức lực tên hỗn đản này thật lớn, eo nào tưởng chừng như sắp gãy đôi!

Mộ Dung Thâm vô cùng khó chịu, cắn răng trừng mắt nhìn Lục Song Ngưng, "Ta nói lại lần cuối, đưa giải được ra đây!"

"Ta không... Uhm!"

Lục Song Ngưng còn chưa nói xong, đột nhiên nam nhân trước mặt lại gần, không kịp phòng bị, đôi môi lạnh lẽo kia phủ lên môi nàng.

Cả người Lục Song Ngưng ngây ngốc, trong đầu trống rỗng, lúc nàng phản ứng lại thì đột nhiên đẩy Mộ Dung Thâm ra, "Ngươi... Tên sắc lang này!"

Mộ Dung Thâm bắt lấy tay nàng, "Giải được!"

"Ta không..."

Mộ Dung Thâm híp mắt lại, tóm lấy tay Lục Song Ngưng, đột nhiên ôm nàng vào trong ngực, cúi đầu, làm bộ lại muốn hôn nàng.

Lục Song Ngưng sợ tới mức kêu to, "Đưa đưa đưa! Ta đưa giải được cho ngươi!"

Lúc này Mộ Dung Thâm mới ngừng lại, nhìn nàng quát lớn, "Đem ra đây!"

Lục Song Ngưng tức giận cắn môi, không can tâm lấy chiếc bình sứ màu trắng trong ngực ra.

Nàng không nghĩ tới, sức lực tên nam nhân này quá lớn, nàng lại không có võ công, cùng hấn đối nghịch, người nhận phần thua chỉ có thể là nàng.

Nhưng mà vì sao hấn lại...

Đột nhiên nàng cảm thấy chỗ bị hôn giống như bị lửa đốt, rất nóng.

Mộ Dung Thâm uống giải được xong, cảm giác ngứa ngáy trong xương cốt mới dần tiêu tan.

Tiểu nha đầu này, tuổi chưa lớn, không ngờ tâm địa đã ác độc như thế!

Nàng hạ độc hấn, tuy rằng không muốn mệnh của hấn, nhưng lúc phát tác, so với đòi mệnh còn thống khổ hơn.

Tầm mắt không tự giác dừng ở trên môi Lục Song Ngưng, hấn mím môi, dòi mắt đi.

Lại nói: "Đẫn ta vào núi."

Lục Song Ngưng nhú mày, "Không cần! Sư phụ đã nói..."

"Sao nào? Muốn bị hôn?"

"..."

Cuối cùng Lục Song Ngưng vẫn dẫn Mộ Dung Thâm vào núi.

Lục Song Ngưng đi ở phía trước, trong miệng lầm bầm mắng: "Tiểu hỗn đản, ngươi chờ xem, thù này không báo, tên của Lục Song Ngưng ta sẽ bị đảo ngược!"

Giọng Lục Song Ngưng rất nhỏ, nhưng Mộ Dung Thâm là người tập võ, nhĩ lực rất thính, cho dù khoảng cách xa cũng có thể nghe rõ ràng giọng của nàng, hấn hừ lạnh, "Tiểu cậu muội, ta khuyên ngươi đừng có gây chuyện với ta, với chút quỷ kế này của ngươi, ta còn không để vào mắt."

Nói xong hấn liền bước nhanh hơn, chỉ cần ba bước đã vượt lên trước Lục Song Ngưng.

Lục Song Ngưng đuổi theo phía sau, "Người bót khoác lác đi! Đây là do người sử dụng thủ đoạn hạ lưu, hiện tại người còn dám nói như vậy với ta sao?!"

Lục Song Ngưng quát xong, theo bản năng sờ môi, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh kia...

Ai da, nghĩ cái gì vậy!

Lục Song Ngưng ra sức lắc đầu, vứt bỏ cái suy nghĩ gây bức bối kia.

...

Vào núi, tiêu đồ nhi Nhiếp Vân vô cùng hiếu khách, nhiệt tình tiếp đón Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung, dẫn bọn họ vào phòng.

Đi vào, Nhiếp Vân liền không nhận được mà theo chân bọn họ tán gẫu, "Vị công tử này, vận khí của ngài thật tốt, mấy năm nay sự phụ ta rất hiếm khi cứu người, sự phụ đáp ứng cứu ngài, nói thật, đây là phúc khí của ngài. Y thuật của sự phụ ta đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, chân của ngài chắc chắn là có thể nhanh chóng được chữa khỏi."

Mộ Dung Hằng cười nói, "Đương nhiên, ta tin năng lực của Lục thần y."

Nhiếp Vân cười ha ha, "Được, ta đây không quấy rầy mọi người nữa, mọi người lặn lội đường xa, trước nghỉ ngơi một lát, chờ sự tỷ trở về là có thể ăn cơm."

Mộ Dung Hằng lễ phép gật đầu, "Làm phiền tiểu công tử."

Nhiếp Vân đi rồi, trong phòng chỉ còn Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung.

Khương Linh Lung phui bốt tuyết đọng trên xiêm y của Mộ Dung Hằng, hỏi: "Tướng công, muốn thiếp đỡ ngài lên giường nghỉ ngơi không?"

Bôn ba một đường, xác thật là có chút mệt mỏi.

Mộ Dung Hằng gật đầu, "Nàng cũng ngủ đi."

Khương Linh Lung cười tủm tỉm, chậm rãi đỡ Mộ Dung Hằng lên giường, hai người cởi áo ngoài, chui vào trong ổ chăn.

Chân Khương Linh Lung rất lạnh, lúc chui vào chăn không cẩn thận đụng vào chân Mộ Dung Hằng.

Mây Mộ Dung Hằng nhăn lại, "Sao lại lạnh như vậy?"

Khương Linh Lung cười hi hi lè lưỡi, "Không có gì đâu, ở bên ngoài lâu sẽ như vậy,"

Nàng nói, lui chân về theo bản năng.

Mộ Dung Hằng nói: "Nàng đừng lui về, đặt ở trên đùi ta, ta sưởi ấm cho nàng."

Khương Linh Lung ngẩng đầu nhìn hắn, "Rất lạnh đó."

"Nhanh lên, đừng khi dễ chân ta không thể động đây."

"Tướng công, thiếp không khi dễ ngài."

Khương Linh Lung nghiêm trang nói, ngoan ngoãn đặt bàn chân lạnh lẽo lên đùi Mộ Dung Hằng, mới vừa để vào liền than một tiếng, "Tướng công, thật ấm."

Mộ Dung Hằng cong môi cười, kéo Khương Linh Lung vào trong lồng ngực, "Nghỉ ngơi một lát đi, mấy ngày nay mệt rồi."

Khương Linh Lung gật đầu, đôi mắt nhắm lại, mới một lúc đã ngủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Châm cứu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: *Quanh*

Beta: *Nhược Vy*

Châm cứu hơn mười ngày, suốt nửa phải từ bỏ, thử chuyển sang phương pháp khác.

Nào biết buổi sáng hôm nay, lúc Mộ Dung Hằng thử đứng dậy khỏi xe lăn, lại xảy ra kỳ tích.

Ban đầu hắn cho rằng sẽ giống như trước, còn chưa kịp đứng lên đã lại ngã ngồi.

Khương Linh Lung đứng bên cạnh, khẩn trương nhìn, sợ Mộ Dung Hằng ngã xuống. Mấy ngày nay nàng không ngừng nhìn tướng công một lần lại một lần định đứng lên, rồi một lần lại một lần ngã xuống.

Thật ra Mộ Dung Hằng không sao, thất bại thì thử lại, nhưng Khương Linh Lung vô cùng đau lòng, nhiều lần nàng muốn khuyên Mộ Dung Hằng từ bỏ, nhưng nhìn hấn chấp nhất muốn đứng lên như vậy thì không đành lòng. Nàng khẩn trương nhìn Mộ Dung Hằng, vươn tay, tùy thời chuẩn bị đỡ lấy hấn.

Tay Mộ Dung Hằng chống ở trên tay vịn xe lăn, dùng sức, thân thể dần dần đứng lên. Chân chạm đất, hấn hít một hơi thật sâu, chậm rãi buông tay vịn xe lăn ra, vẫn có chút sợ, đôi tay hơi buồng lỏng ra lập tức nắm lại.

Tay đủ lực để có thể chống đỡ thân thể hấn, nhưng hấn muốn rèn luyện chân của mình.

Khương Linh Lung ở bên cạnh không ngừng khuyên, "Tướng công, ngài từ từ, đừng gấp gáp, cẩn thận chút."

Vốn Mộ Dung Hằng đang khẩn trương, nhưng nghe giọng nói dịu dàng của Khương Linh Lung, lòng bỗng nhiên trở nên yên ổn. Hấn thở sâu, dần dần buông tay ra, theo bản năng mà dồn hết sức vào đùi.

Vốn tưởng rằng sẽ ngã xuống, thế nhưng hấn lại chống đỡ được. Tuy rằng hai chân vẫn còn run rẩy, nhưng không ngã xuống ngay, chuyện này đã đủ khiến hấn hưng phấn.

Khương Linh Lung cũng cực kỳ hưng phấn, "Trời ạ! Tướng công! Ngài đứng được rồi, ngài thật sự đứng được rồi!"

Mộ Dung Hằng kích động không nói nên lời, hấn không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm tình mình lúc này. Kích động, hưng phấn, mừng như điên... Tất cả đều không thể diễn tả hết tâm tình của hấn.

Từ khi hai chân trúng độc, không thể đi lại, khoảng thời gian đấy, hai chữ tuyệt vọng cũng không thể diễn tả hết tâm tình của hấn. Hấn cảm thấy tồn tại không còn ý nghĩa gì nữa.

Hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới, thế nhưng mình còn có cơ hội được đứng lên một lần nữa.

Hấn vô cùng kích động, tuy thời gian đứng dậy ngắn, nhưng ít nhất cũng đã cho hấn hy vọng, rồi sẽ có một ngày, hấn sẽ giống như trước, có thể đi lại, có thể cưỡi ngựa, có thể săn thú, có thể đánh giặc. Mộ Dung Hằng như tìm lại được sự khí phách hăng hái trước kia, một Mộ Dung Hằng như vậy mới xứng đôi với nương tử tốt của hấn.

Khương Linh Lung kích động chạy đi tìm Lục Tông Dung.

Lục Tông Dung kiểm tra cẩn thận cho Mộ Dung Hằng, bắt hấn đứng dậy một lần nữa.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, lá gan Mộ Dung Hằng lớn hơn, lúc đứng lên đã nhanh chóng buông tay ra, lúc này hấn cũng kiên trì đứng lâu hơn.

Lục lão đầu vừa lòng vuốt râu, "Xem ra là tìm đúng phương pháp trị bệnh rồi, theo tình huống hiện tại của ngươi, qua nửa tháng là có thể thấy kết quả."

"Đa tạ thần y!" Mộ Dung Hằng kích động, cũng vô cùng hưng phấn, hấn chỉ hận không thể lập tức đứng lên.

Lục lão đầu xoa tay, nói: "Nếu có thể đứng lên, tiếp theo, mỗi ngày đi bộ khoảng nửa canh giờ (một tiếng), rèn luyện cơ bắp căng chân, ít nhiều cũng có hiệu quả."

"Được."

Những ngày kế tiếp, Khương Linh Lung đỡ Mộ Dung Hằng đi lại trong sân. Ban đầu ngay cả đứng cũng không đứng được, bây giờ mỗi ngày dựa vào Khương Linh Lung đỡ, hấn đi gần nửa canh giờ, có lúc Khương Linh Lung buông hấn ra, hấn còn có thể tự đi được hai bước.

Tiến bộ như vậy, thật khiến người khác hưng phấn.

Hấn gấp gáp không chờ nổi, mau chóng muốn tốt lên.

Rèn luyện cả một buổi sáng dọc quanh sân, Mộ Dung Hằng đã cảm nhận rõ hơn trí giác của hai chân.

Hấn nắm tay Khương Linh Lung, cao hứng nói: "Lung Nhi, rất nhanh thôi ta sẽ đứng được, nàng có biết hiện tại việc ta muốn làm nhất là gì không?"

Khương Linh Lung lắc đầu, đôi mắt to tròn xoe nhìn hấn, "Không biết."

Khóe môi Mộ Dung Hằng nhếch lên, thân thể tiến lên phía trước, đôi môi nóng ẩm chạm vào tai Khương Linh Lung, ở vành tai nàng nhẹ giọng nói mấy chữ.

Khương Linh Lung nghe được thì cả mặt đỏ bừng, oán trách liếc Mộ Dung Hằng một cái, "Tướng công, ngài thật vô lại."

Mộ Dung Hằng nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Khương Linh Lung, không nhịn được mà cười ra tiếng, giờ tay xoa đầu nàng, cười nói: "Cái này mà bảo vô lại? Xem ra thật sự phải nhanh chóng tốt lên, để nàng nhìn xem cái gì mới gọi là chân chính vô lại."

Lúc hấn nói lời này, đôi mắt nhìn Khương Linh Lung, ái muội trong mắt không chút che giấu.

Khương Linh Lung vô cùng xấu hổ, đầm nhẹ bả vai hấn một cái, "Tướng công, ngài bắt nạt thiếp."

Mộ Dung Hằng cười, mặt mày toàn là ý cười thoải mái.

Trên hành lang, Mộ Dung Thâm nhìn Tứ ca cười, cũng không khỏi cong khóe môi. Lâu lắm rồi hấn chưa thấy Tứ ca cười vui vẻ như vậy.

Từ khi xảy ra chuyện, hấn chứng kiến Tứ ca từ khí phách hăng hái trở thành kẻ tàn phế, cả ngày chật vật nhốt mình trong phòng, từng có một lần, hấn cho rằng Tứ ca sẽ không chịu đựng được nữa, mà chính vào lúc Tứ ca khó khăn nhất kia, Hoàng tổ mẫu tứ hôn Tứ tẩu cho Tứ ca.

Hấn thấy tâm tình Tứ ca dần tốt lên, thấy Tứ ca một lần nữa có hy vọng sống.

Hiện giờ, rốt cuộc cũng có thể đứng dậy khỏi xe lăn, tuy rằng tạm thời không thể đi đứng giống người bình thường, nhưng mới hai mươi ngày ngắn ngủi trôi qua liền có hiệu quả như vậy, tin rằng không cần bao lâu, Tứ ca sẽ có thể khôi phục như trước..

"Tứ gia, Tứ phu nhân, Thất gia, ăn cơm!" Nhiếp Vân vui mừng chạy tới, vẫy tay với Mộ Dung Hằng ở ngoài sân.

Khương Linh Lung vội cười, "Ai da, tới đây!"

Khương Linh Lung chuẩn bị lấy xe lăn cho Mộ Dung Hằng, Mộ Dung Hằng lắc đầu, "Không cần, đỡ ta qua đó, hiện tại ta có thể đi rồi."

Đôi mắt Khương Linh Lung cong cong, nói: "Được, tướng công."

...

Nhiếp Vân vào nhà bếp bụng thức ăn, thấy trên mâm có một đĩa thịt băm hương cá [1] liền sùng sốt, "Sư tỷ, sao hôm nay lại làm thịt băm hương cá? Sư tỷ đã làm thịt băm hương cá hơn mười ngày rồi!"

Thật là kỳ lạ, trước kia sư tỷ nấu ăn rất đa dạng mà? Sao bây giờ lại làm thịt băm hương cá? Lại còn ngày nào cũng làm.

Lục Song Ngưng bị hỏi, mặt ửng đỏ mắt tự nhiên, "Đệ... Đệ hỏi nhiều như vậy làm gì! Sư tỷ thích làm, đệ không thích thì đừng ăn!"

Nhiếp Vân tự dung bị mắng, vượt mũi nói: "Đệ không thích ăn, nhưng hình như vị Thất gia kia rất thích ăn."

Lục Song Ngưng giống như bị dẫm vào chân, không khỏi cất cao giọng "Ai da! Đệ nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì, nhanh bụng đồ ăn đi."

"Được được, đã biết."

Nhiếp Vân bụng thịt băm hương cá đi rồi, Lục Song Ngưng nhìn chằm chằm miếng thịt, không tự giác mà nhú mồm.

Lục Song Ngưng, người quả thực là có bệnh.

...

Lúc ăn cơm, Lục lão đầu nói với Khương Linh Lung: "Chút nữa lão dạy cách châm huyết vị cùng thủ pháp châm cứu cho người, tuy hiện tại chân tướng công người đã chuyển biến tốt đẹp nhưng vẫn cần điều trị trường kỳ, mỗi ngày châm cứu một lần, cứ như vậy nửa năm, cho tới lúc hoàn toàn ổn rồi, vẫn phải điều trị châm cứu, sợ về sau tái phát."

Bởi vì phải châm cứu trong nửa năm, mà Mộ Dung Hằng không có khả năng cứ ở trên núi, cho nên dạy kỹ thuật cho nương tử hấn là tốt nhất.

Dĩ nhiên Khương Linh Lung cũng biết chuyện này, chỉ là nàng không tin vào mình, thấp thỏm hỏi: "Thần y gia gia, liệu ta có làm được không? Nếu ta học không được, đâm sai huyết vị thì sao?"

Lục lão đầu nói: "Tuy nha đầu người nhìn có hơi ngốc, nhưng mà không đến mức ngay cả chuyện này cũng không làm được chứ?"

Khương Linh Lung nghe xong, mở to mắt nhìn.

Mộ Dung Hằng nhú mồm, cực kỳ bênh vực người của mình, "Lão thần y, ta cảm thấy hình như ngài hiểu lầm nương tử ta rồi, nương tử ta rất thông minh."

"Ai da, phải không? Trí thông minh của nàng cũng không quá rõ ràng."

Mộ Dung Hằng: "..."

Khương Linh Lung cúi đầu bịt miệng, nhìn Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng nắm chặt tay nàng, "Không sao, vì phu biết nàng thông minh là được, có một số người ánh mắt không được tốt cho lắm."

Nói xong, còn liếc mắt nhìn Lục lão đầu.

Lục lão đầu: "..."

Lục lão đầu đang ăn cơm, đột nhiên cảm thấy có gì đó là lạ. Không biết sao lại thế, đã mấy ngày hôm nay rồi, lão cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nói rốt cuộc là không đứng chỗ nào.

Ông ấp úng nói: "Sao mấy ngày nay ta lại cảm thấy thiếu thứ gì nhỉ?"

Tiếng nói vừa dứt, tiểu đồ nhi Nhiếp Vân liền tiếp chuyện, "Thiếu giọng nói của sư tỷ, sư phụ, ngài không cảm thấy đạo này sư tỷ rất yên tĩnh sao?"

Lục lão đầu: "Ha ha, con nói mới thấy đúng!"

Ông lập tức vươn tay, sờ vào trán Lục Song Ngưng, "Nha đầu Song Ngưng, không phải trùng tà đó chứ?"

Ngày thường Lục Song Ngưng nói rất nhiều, suốt ngày lải nhải, toàn bộ đỉnh núi đều là giọng nói riu rít của nàng. Trong núi chỉ có ba người thầy trò bọn họ, nhưng bởi vì có Lục Song Ngưng, ngày ngày trôi qua thật phần nào nhiệt.

Tuy nhiên mấy ngày nay Lục Song Ngưng lại trở nên ít nói, cũng không lớn giọng ồn ào, cho nên Lục lão đầu mới cảm thấy không thích hợp, nhưng trong lúc nhất thời không phát hiện ra, lúc này nghe tiểu đồ nhi nói, đột nhiên bừng tỉnh.

"Ai da, không nóng, cũng không phát bệnh phải không? Nha đầu Song Ngưng, hình tượng văn tĩnh này không giống con." Lục lão đầu thật phần khó hiểu, lẩm bẩm nói một câu.

Lục Song Ngưng kéo tay sư phụ xuống, đang chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên Mộ Dung Thâm đối diện nói, "Lục thần y, không phải ta nói chứ đồ đệ này của ngài từ đầu đến cuối đều không hợp hình tượng văn tĩnh, muốn nói văn tĩnh, Tứ tẩu nhà chúng ta mới là văn tĩnh, tiểu cầu muội... Hừm, giống như nam nhân vậy."

Lục Song Ngưng nghe xong, đột nhiên đập bàn, "Tiểu hồn dân, ngươi nói cái gì?!!!"

Mộ Dung Thâm tấm tắc nói: "Xem đi xem đi, bản tính bại lộ rồi."

"Ai da, nha đầu Song Ngưng, chú ý hình tượng, hình tượng!"

"Hình tượng cái rắm!" Lục Song Ngưng sắp tức điên rồi! Nam nhân thú! dám nói nàng giống nam nhân?

Nàng giống nam nhân chỗ nào? Nàng giống nam nhân chỗ nào?!

Lục Song Ngưng vô cùng tức giận, nhưng nam nhân đối diện lại ra vẻ không liên quan đến mình, cầm đĩa gấp món thịt băm hương cá nàng làm.

Nàng làm món thịt băm hương cá, hầu như chỉ có Mộ Dung Thâm ăn, chỉ có hắn thích.

Lục Song Ngưng nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn, đột nhiên trong lòng cảm thấy hốt hoảng, không chờ Mộ Dung Thâm gấp thức ăn, nàng đã bung cái đĩa lên.

Mộ Dung Thâm sững sờ, "Ngươi làm gì vậy?"

Lục Song Ngưng tức giận cắn răng, "Tiểu cầu muội thì đương nhiên là mang đi cho chó ăn! Ngài đại gia cao cao tại thượng, ta đây hầu hạ không nổi!"

Nói xong liền quay đầu, bụng đĩa thịt băm hương cá còn dư hơn một nửa ra ngoài, bỏ vào trong bát tiểu bát điểm, "Tiểu bát điểm, tới ăn cơm!"

"..."

...

Cơm nước xong trở về phòng, Lục lão đầu dạy Khương Linh Lung cách châm cứu.

Khương Linh Lung cảm châm, khăn trương tới mức tay không ngừng run, Mộ Dung Hằng kéo tay nàng, dịu dàng an ủi, "Lung Nhi, nàng đừng sợ, theo lời thần y nói, cứ việc châm là được."

Khương Linh Lung sợ hãi, sợ tới mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, "Tướng công, thiếp sợ..."

"Đừng sợ, ta tin nàng."

Mộ Dung Hằng nắm chặt tay Khương Linh Lung, ánh mắt kiên định nhìn nàng.

Khương Linh Lung nhìn hắn, bỗng bình tĩnh trở lại.

Nàng thờ sâu, ngồi quỳ gối trước giường, theo lời Lục lão đầu nói, đâm châm đầu tiên vào huyệt vị.

Có chút căng thẳng, nàng ngẩng đầu dò hỏi Lục lão đầu, "Thần y gia gia, là nơi này sao?"

Lục lão đầu vuốt râu gật đầu, "Không sai, xem ra đúng là người rất thông minh."

Được thần y khen thông minh, Khương Linh Lung có phần tin tưởng, hô hấp bình tĩnh, chậm rãi đâm ngan châm vào sâu trong huyệt vị.

"Rất tốt." Lục lão đầu khen nàng, "Chính là vị trí đó, ngươi nhớ kỹ."

Khương Linh Lung gật đầu, "Ta nhớ rồi."

Châm lần thứ nhất xong, mấy lần sau liền xuống tay tốt hơn, trong chốc lát đã châm chính xác tất cả các huyệt vị.

Đương nhiên, sau khi châm xong, cả người Khương Linh Lung đã dính đầy mồ hôi.

Lục lão đầu nói: "Quen tay hay việc, đây là lần đầu tiên, làm nhiều thêm vài lần là có thể thành thạo."

Khương Linh Lung gật đầu, "Ta đã biết, cảm ơn thần y gia gia."

Lục lão đầu đứng lên khỏi ghế, đâm phía sau lưng, "Ai da, lão nhân tuổi lớn, ngồi lâu liền đau lưng, trở về ngủ đây."

"Thần y gia gia đi thông thả."

Lục lão đầu đi rồi, Khương Linh Lung mới về lại mép giường, hỏi Mộ Dung Hằng, "Tướng công, ngài cảm thấy thiếp châm có đau không? Là thiếp châm đau hay Lục thần y châm đau."

Mộ Dung Hằng cong môi cười, "Đương nhiên là Lục thần y, Lung Nhi của ta đau lòng ta như vậy, sao dám nặng tay."

Khương Linh Lung nghe xong, lúc này mới nở nụ cười.

"Tướng công, chúng ta ngủ trưa đi, ăn no liền muốn ngủ."

Mộ Dung Hằng phụt cười ra tiếng, yêu chiều xoa đầu Khương Linh Lung, "Tiểu trư, ăn no liền muốn ngủ."

Khương Linh Lung cười, "Ta mới không phải là tiểu trư, tiểu trư là cái dạng này..."

Nàng nói, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng đẩy mũi, ồm ồm nói: "Đây mới là mũi heo."

Mộ Dung Hằng bật cười không ngừng, không nhịn được mà xoa đầu Khương Linh Lung, "Nha đầu này, sao lại đáng yêu như vậy? Nàng muốn bắt linh hồn của bốn vương đi sao?"

Khương Linh Lung cười tủm tỉm nhìn hắn, "Thiếp muốn hồn của chàng, chàng đồng ý sao?"

"Đương nhiên, sao lại không cho? Nàng muốn mệnh của ta, ta cũng cho!" Mộ Dung Hằng nói, giờ tay chế trụ đầu Khương Linh Lung, vùi nàng vào sâu trong lồng ngực hắn, cúi đầu hôn nàng..

Ăn cơm chiều xong, Lục Song Ngưng ở trong phòng, nằm trên giường bắt chân chéo, ngây ngốc nhìn chằm chằm nóc giường.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng đàn du dương, phiêu đảng cả đỉnh núi.

Lại bắt đầu!

Lục Song Ngưng nhú mày, lấy gối che lỗ tai, vốn dĩ không muốn nghe, nhưng lại không tự giác dựng lỗ tai lên.

Trong viện có một cây đàn, năm đó Lục Song Ngưng muốn học đàn, Lục lão đầu nhờ người làm cho nàng. Kết quả nàng học chưa tới hai ngày liền la hét quá khó, không có hứng thú, vì thế cây đàn này vẫn luôn đặt ở bàn đá trong sân, dính đầy tro bụi.

Ngày ngày ở trong núi nhàm chán, Mộ Dung Thâm không có việc gì, đàn một hai khúc giết thời gian.

Lục Song Ngưng ở trong phòng, trộm nhếch miệng. Đánh đàn lợi hại thì sao? Khoe khoang cái gì?

Khinh thường thì khinh thường, nhưng nàng vẫn không nhịn được mà bò ra khỏi giường, đi đến bên cửa sổ, cẩn thận mở một góc cửa sổ, tránh ở phía sau, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài.

Mộ Dung Thâm mặc trường bào màu xanh nhạt, bên người hắn là tuyết trắng xoá, hắn ngồi ở chỗ kia giống như ánh dương, hấp dẫn ánh mắt người khác.

Lục Song Ngưng bĩu môi. Không thể không thừa nhận, bên ngoài tiểu hồn đàn này rất đẹp, đánh đàn cũng khá tốt, chính là tính tình không tốt, còn thích đối nghịch với nàng, còn... Còn khi dễ người ta...

Lục Song Ngưng bỗng nhiên nhớ tới ngày đó, theo bản năng chạm vào môi mình.

Đã qua lâu như vậy, nhưng ngày ấy, cảm giác lạnh lẽo chạm vào môi nàng, ở trong đầu sao cũng không vứt được.

Nàng thật sự không biết, sao lại có người xấu xa như vậy?

[1] Thịt băm hương cá (Yuxiang shredded pork): một món ăn phổ biến trong ẩm thực Tứ Xuyên, "hương cá" ở đây chỉ việc món ăn có mùi cá, nhưng trong thành phần nguyên liệu không có cá, mùi tanh của cá bắt nguồn từ cách pha chế gia vị như ớt đỏ, hành tây, gừng, tỏi, đường, muối, nước tương một cách đặc biệt

Hình ảnh thịt băm hương cá:

Video hướng dẫn làm thịt băm hương cá:

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Trở về

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Mộ Dung Hằng đang nói chuyện với Lục lão đầu, tầm mắt Mộ Dung Thâm nhìn xung quanh một vòng, không nhìn được mà hỏi Nhiếp Vân, "Sư tỷ ngơoi đâu?"

Hai ngày nay Mộ Dung Thâm không thấy tiểu cầu muối, ngày thường nha đầu kia hay cãi nhau vài câu với hắn, đột nhiên biến mất, có chút không quen.

Nhiếp Vân nói: "Hai ngày này sư tỷ không thoải mái, vẫn luôn ở trong phòng nghỉ ngơi."

Mộ Dung Thâm nhíu mày, "Không thoải mái? Chẳng phải hai ngày trước còn tốt sao? Nàng làm sao vậy?"

"Ta cũng không rõ lắm, sư tỷ không nói, sư phụ muốn khám nhưng sư tỷ không chịu, nhốt mình ở trong phòng, cũng không biết sư tỷ làm sao."

"Không nói tại sao không thoải mái ư?"

"Chưa nói."

"Hiện tại nàng đang ở trong phòng?"

"Đúng vậy? Thất vương gia, làm sao vậy?"

"Ta đi xem nàng."

Mộ Dung Thâm nói xong liền quay đầu nói với Khương Linh Lung, "Tứ tẩu, thân thể tiểu cầu muối không thoải mái, đệ đi xem nàng, tí nữa về."

Khương Linh Lung gật đầu, vội hỏi: "Lục cô nương làm sao vậy?"

"Không biết, đệ đi trước."

Mộ Dung Thâm nói xong liền quay đầu, bảo Nhiếp Vân dẫn hắn về núi.

Một lúc sau, Lục lão đầu cũng đi mất.

Khương Linh Lung vội đỡ Mộ Dung Hằng, nói: "Tướng công, Thất đệ trở về núi thăm Lục cô nương, chúng ta lên xe chờ đệ ấy đi."

Mộ Dung Hằng giật mình, "Thăm Lục cô nương?"

"Đúng vậy, thật ra ta cảm thấy Thất đệ rất thích Lục cô nương, tuy rằng thường xuyên cãi nhau, nhưng hình như mỗi lần cãi nhau xong, tâm tình đệ ấy rất tốt."

Mộ Dung Hằng cười lớn, "Oan gia."

Hai người lên xe ngựa.

...

Phía bên kia, Mộ Dung Thâm đi tới phòng Lục Song Ngưng, gõ cửa.

Lục Song Ngưng đau dạ dày, cuộn tròn ở trong chăn, nghe thấy tiếng đập cửa, phiền lòng gào một câu, "Đừng gõ!"

Mộ Dung Thâm cau mày, "Là ta."

Lục Song Ngưng nghe thấy giọng Mộ Dung Thâm, đôi mắt sáng ngời, đột nhiên xốc chăn từ trên giường ngồi dậy. Nàng không nghe lầm phải không? Là hồn đàn Mộ Dung Thâm đúng không?

"Lục Song Ngưng, mở cửa." Đang nghĩ ngợi, giọng Mộ Dung Thâm lại truyền đến.

Lục Song Ngưng đột nhiên giật mình, hoàn toàn tỉnh táo. Ai da, thật đúng là tên hồn đàn Mộ Dung Thâm!

Nàng sốt ruột xuống giường, chạy tới trước gương đồng để chải đầu.

Mộ Dung Thâm vẫn luôn ở bên ngoài gõ cửa, "Dù ngươi không mở cửa, ta vẫn vào được!"

"Ai da, tới đây, thúc giục cái gì!" Lục Song Ngưng búi kiêu tóc đơn giản, bước nhanh tới mở cửa. Vừa nhìn thấy Mộ Dung Thâm liền tức giận, "Sao ngươi lại tới đây? Không phải các ngươi đi rồi sao?"

Mộ Dung Thâm liếc nhìn nàng một cái, "Nghe nói ngươi không thoải mái?"

Lục Song Ngưng ngây ra một lúc, nói: "Có chút, làm sao thế?"

"Chẳng phải ngươi là đại phu sao? Không thoải mái thì tự bốc thuốc cho mình, lại vô dụng tới nỗi phải để sư phụ ngươi bốc thuốc, đã thế còn không cho ông ấy khám là có ý gì?" Giọng Mộ Dung Thâm không tốt lắm, như là đang giáo huấn.

Lục Song Ngưng không cao hứng, "Ngươi quản ta nhiều như vậy làm gì, ngươi cũng không là gì của ta, sao phải quản ta!"

Mộ Dung Thâm khoanh tay trước ngực, dựa vào vách tường trên cửa, nghiêng đầu nhìn Lục Song Ngưng nói: "Ngươi cho rằng ta muốn quản ngươi? Nếu không phải ngày nào ngươi cũng làm thịt bằm hương cá cho ta, ngươi nghĩ rằng ta sẽ nguyện ý quản ngươi?"

Trong lòng Lục Song Ngưng nhảy dựng, phảng phất như nỗi lòng của mình bị chọc thủng, "Ngươi... Ngươi nói vậy gì đó, ai thêm làm..."

"Món kia, sư phụ ngươi không thích ăn, sư đệ ngươi cũng không thích ăn, Tứ ca Tứ tẩu đều không thích ăn, chỉ có mỗi ta thích ăn mà thôi. Những thức ăn khác ngươi nấu rất đa dạng, vậy mà món kia, ngươi làm suốt một tháng. Lục Song Ngưng, ngươi dám nói không phải làm cho ta?"

Mộ Dung Thâm nói, đột nhiên ngả người, bả vai dựa vào tường, khoe miệng cong lên, cười nhìn Lục Song Ngưng, trong ánh mắt mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Lục Song Ngưng bị ánh mắt của Mộ Dung Thâm nhìn tới mức trái tim run lên, nói năng lộn xộn, "Ngươi... Ngươi nghĩ linh tinh gì đấy... Ai nói không ai thích ăn? Chẳng lẽ ta thích ăn thì không được sao? Ngươi... Ngươi có thể đừng tự mình đa tình được không, ngươi cho rằng... Ngươi cho rằng ngươi là ai... A!"

Lục Song Ngưng còn chưa dứt lời, Mộ Dung Thâm đột nhiên tiến tới gần.

Khuôn mặt phóng đại ở trước mắt nàng, môi gần như chạm vào môi nàng.

Lục Song Ngưng sợ tới mức ngừng thở, "Ngươi... Ngươi muốn làm gì?"

Đáy mắt Mộ Dung Thâm đều là ý cười, đột nhiên hỏi, "Tiểu cầu muối, không phải là ngươi thích ta chứ?"

Lục Song Ngưng trừng mắt, "Ngươi... Ngươi đừng nói vậy! Sao có thể... Sao ta có thể thích tên hồn đàn như ngươi!"

Lục Song Ngưng phản bác, nắm chặt lòng bàn tay, lùi lại hai bước, cách xa Mộ Dung Thâm ra một chút.

Đột nhiên hấn dựa gần như vậy, đầu óc nàng cũng sắp hỏng rồi.

Ý cười trong mắt Mộ Dung Thâm càng sâu, đột nhiên hỏi nàng, "Thế nào? Muốn xuống núi với ta không?"

Trái tim Lục Song Ngưng run rẩy, khiếp sợ nhìn về phía hắn, "Ngươi... Ngươi nói cái gì?"

Mộ Dung Thâm nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên lại nói: "Không có gì."

Lục Song Ngưng: "..."

Mộ Dung Thâm đột nhiên đứng thẳng người, nói: "Lần trước lúc ở khách điểm ném ngươi ra ngoài, ta xin lỗi, chúng ta cũng coi như không đánh không quen, vết cấn mà ngươi cấn ta cũng thật tàn nhẫn, đến bây giờ vẫn còn đau răng, cho nên coi như hòa."

Lục Song Ngưng mím môi, không hề rặng.

Mộ Dung Thâm coi một miếng ngọc bội trắng bên hông, đưa cho Lục Song Ngưng, "Cái này tặng cho ngươi, về sau tới kinh thành, tới Thất Vương phủ tìm ta, với khối ngọc bội này, bọn hạ nhân sẽ cho ngươi vào."

Nói xong liền nhét vào tay Lục Song Ngưng.

Lục Song Ngưng siết chặt, nhìn hấn.

Mộ Dung Thâm cũng nhìn nàng, trong lúc nhất thời, hai người không ai nói chuyện.

Thật lâu sau, Mộ Dung Thâm đột nhiên giơ tay, sờ đầu Lục Song Ngưng, "Ta đi đây, tiểu cầu muội, chiếu cố chính mình cho tốt."

Lục Song Ngưng mím môi, ngực giống như nghẹn lại, tưởng như muốn nói, rồi lại không biết nên nói cái gì.

Mộ Dung Thâm quay đầu, cất bước đi về phía trước.

Lục Song Ngưng nhìn bóng dáng hấn, nhìn hấn càng ngày càng xa, mắt thấy hấn sắp ra khỏi sân, đột nhiên nàng hô lên một tiếng, "Mộ Dung Thâm!"

Bước chân Mộ Dung Thâm hơi ngừng lại, quay đầu nhìn nàng.

Lục Song Ngưng cắn môi, giọng nói nhỏ đi vài phần, "Đi đường cẩn thận."

Mộ Dung Thâm nhìn nàng thật lâu, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, "Ta biết rồi."

...

Lúc Mộ Dung Thâm ra khỏi núi, Lâm Dương tiến lên một bước, "Thất gia."

Mộ Dung Thâm gật đầu, "Đi thôi, xuất phát."

Khương Linh Lung nghe thấy giọng Mộ Dung Thâm, xúc màn xe lên, cười tủm tỉm hỏi Mộ Dung Thâm, "Sao nhanh như vậy đã trở lại rồi? Lục cô nương đâu?"

Mộ Dung Thâm trả lời: "Nàng ở trong núi."

Khương Linh Lung che miệng cười, "Tẩu còn tưởng rằng đệ sẽ mang nàng ấy về."

Mộ Dung Thâm ngây ngốc, "Sao Tứ tẩu lại nói vậy?"

Mộ Dung Hằng đáp lời: "Tứ tẩu của đệ cho rằng, đệ mang đệ muội (em dâu) về cho nàng ấy."

"... Sao có thể, Tứ tẩu nghĩ nhiều rồi."

Mộ Dung Thâm nói xong, xoay người lên ngựa.

Tuy rằng đôi khi cũng cảm thấy tiểu cầu muội rất đáng yêu, nhưng có thể là hấn không thích dạng người như này?

Từ nhỏ Mộ Dung Thâm đã tương đối thích tiểu thư thực nữ khuê các, cho nên cho rằng mình sẽ không bao giờ thích loại người cá tính như Lục Song Ngưng.

Đương nhiên, lúc này hấn đâu biết, tương lai có một ngày sẽ bị vả mặt.

Có đôi khi, duyên phận tới chính là tới, mặc kệ đến tốt cùng người thích loại người gì.

...

Đoàn người đi mất gần nửa tháng, nửa tháng này, Khương Linh Lung vẫn kiên trì chăm sóc cho Mộ Dung Hằng, mỗi ngày sẽ dừng xe lại, để Mộ Dung Hằng có thể xuống xe ngựa tập đi.

Nửa tháng sau, rốt cuộc đoàn người cũng về tới kinh thành.

Vào kinh, Mộ Dung Thâm liền cáo biệt với Mộ Dung Hằng, từng người hồi phủ.

Một đường bốn ba, lúc về nhà, trời đã tối đen, Khương Linh Lung cùng Mộ Dung Hằng đang chuẩn bị rửa mặt nghỉ ngơi, nào biết còn chưa kịp nằm xuống, trong cung lại sai người tới truyền chỉ, bệ hạ thiết gia yến, mời Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung tiến cung dùng bữa.

Khương Linh Lung nằm ở trên giường lẩn lộn qua lại, vô cùng đáng thương nhìn Mộ Dung Hằng, hỏi: "Tướng công, chúng ta có thể không đi hay không? Ta mệt mỏi quá, muốn nghỉ ngơi."

Mộ Dung Hằng cười một tiếng, ôm nàng lên đùi mình, cúi đầu hôn Khương Linh Lung, dịu dàng nói: "Phụ hoàng tự mình sai người tới truyền chỉ, không đi không được. Đi ăn một bữa cơm, ăn xong chúng ta liền trở về, không tham gia hoạt động trong cung."

Khương Linh Lung kinh ngạc, "Còn có hoạt động ư?"

"Đúng vậy, mỗi lần kết thúc gia yến, Hoàng tử mẫu sẽ tổ chức ca múa cho mọi người, tuy vậy, nếu lúc đó nàng mệt, chúng ta không tham gia cũng được."

Thật ra Khương Linh Lung không thích tiến cung, hơn nữa tham gia gia yến, khẳng định có rất nhiều Hoàng tử, Vương gia, Quý Phi nương nương gì đó, người nhiều, nàng không hề thích.

Nhưng tướng công đã nói như vậy, nàng không đi lại có vẻ không lễ phép.

Aiz..

...

Lúc ra cửa, Mộ Dung Hằng không ngồi xe lăn, chống quai trọng, cứ như vậy vào cung.

Đến nơi, trong đại điện đã vô cùng náo nhiệt, phi tử trong cung, Vương gia Hoàng tử cùng với gia quyến, kể cả tiểu hài tử, toàn bộ đều đã tới, đang ở bên trong trò chuyện vô cùng náo nhiệt.

Lúc Mộ Dung Hằng chống quai trọng đi vào đại điện, tầm mắt mọi người đều nhìn về phía hắn.

Những lần trước kia Mộ Dung Hằng đều ngồi trên xe lăn, hôm nay lại đột nhiên chống quai trọng tới, tất cả mọi người ở đây đều thất thần.

Hoàng Thái Hậu phục hồi tinh thần đầu tiên, đột nhiên từ ghế trên đứng dậy, đi đến trước mặt Mộ Dung Hằng, kích động nói: "Lão Tứ, chân của con..."

Mộ Dung Hằng cười, "Bẩm Hoàng tổ mẫu, đang chậm rãi khôi phục, chất nhi bất hiếu, mấy ngày nay đã làm Hoàng tổ mẫu nhọc lòng."

"Không nhọc lòng, không nhọc lòng!" Lão thái thái vô cùng kích động, "Chỉ cần con có thể khỏe lên thì cái gì cũng tốt! Tới tới tới, hai người các con, chuẩn bị ăn cơm."

Hoàng Thái Hậu vừa nói, vừa lôi kéo Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung, để hai người ngồi bên cạnh bà.

Hoàng đế cũng vô cùng vui vẻ, hô lớn, "Người đầu đã đến đông đủ, truyền Ngự Thiện Phòng mang đồ ăn tới!"

Tất cả đi tới ngồi ở một cái bàn tròn, một bàn có thể ngồi hơn hai mươi người.

Ngồi ở giữa chính là bệ hạ cùng Thái Hậu, bên cạnh bệ hạ là Hoàng Hậu, mà vị trí bên cạnh Thái Hậu vốn là Thái Tử Mộ Dung Tỳ, nhưng Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung bị Thái Hậu kéo tới ngồi bên người bà, Mộ Dung Tỳ đành phải dịch xuống, ngồi ở bên cạnh Khương Linh Lung.

Chỗ ngồi này rất xấu hổ, nhưng ngồi cũng đã ngồi, cũng không đòi được nữa, trong không khí gượng gạo, tất cả mọi người không dám thở mạnh.

Duy chỉ có Thái Hậu cùng bệ hạ, lại phảng phất không hề cảm thấy không ổn, cảm xúc không có biến hóa gì lớn. Thái độ này nói rõ, trong lòng bọn họ, Mộ Dung Hằng quan trọng hơn Mộ Dung Tỳ.

Mộ Dung Tỳ tức giận cắn chặt răng.

Trước đó không lâu, thích khách được phái đi trở về nói Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung đã ngã xuống vực sâu vạn trượng, hắn tưởng rằng hai người họ chết là không thể nghi ngờ, lại không nghĩ rằng, hôm nay bọn họ đã trở lại! Quan trọng nhất là, thế nhưng chân Mộ Dung Hằng đang dần khôi phục!!!!

Mộ Dung Tỳ hiểu rõ, một khi Mộ Dung Hằng hồi phục, phụ hoàng cùng Hoàng tổ mẫu sẽ tìm mọi cách lấy đi vị trí Thái Tử của hắn!

Nhưng hắn tuyệt đối, tuyệt đối không thể để loại chuyện này phát sinh!

Nếu không còn vị trí Thái Tử, hắn có khác gì phế nhân??

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chỉ có nàng

Edit: Quanh

Beta: Nhục Vỵ

Lúc trở về vương phủ, trời đã khuya.

Trở về phòng, Khương Linh Lung lập tức nằm lên giường, Tôn ma ma vội vàng tiến lên: "Nương nương, người còn chưa rửa mặt, sao có thể lên giường nằm? Mau đứng lên rửa mặt, rửa mặt xong hãy ngủ tiếp."

Tôn ma ma vừa nói vừa nâng Khương Linh Lung dậy.

Khương Linh Lung mệt tới mức không muốn động dậy, duỗi người, "Để ta nghỉ một lát."

"Ai da, rửa mặt rồi nghỉ." Tôn ma ma vô cùng gấp gáp, tiểu thư không hề chú trọng hình tượng chút nào, nếu sau này bị Vương gia chán ghét, cưới nữ nhân khác vào phủ, đến lúc đó chỉ sợ là khóc cũng không kịp!

"Nương nương, mau đứng lên, mau đứng lên đi." Tôn ma ma càng nghĩ càng lo lắng, không ngừng thúc giục Khương Linh Lung, "Nương nương, nếu người không sạch sẽ, Vương gia chán ghét người thì làm sao bây giờ? Một khi Vương gia chán ghét người, nửa đời sau sẽ không có ngày lành, hơn nữa..."

Tôn ma ma vẫn luôn lải nhải ở bên tai, nói rất nhiều, Khương Linh Lung có chút phiền, đang chuẩn bị ngồi dậy, liền nghe thấy giọng Mộ Dung Hằng vang lên, "Cứ để nàng ấy nằm, người đem chậu rửa mặt đến đặt ở mép giường là được."

Tôn ma ma nghe thấy, lập tức quay đầu lại, vội quỳ gối vãn an, "Lão nô thỉnh an Vương gia."

"Được rồi, mang nước rửa mặt tới đây."

"Vâng, lão nô đi ngay!" Tôn ma ma nói, lập tức lui ra ngoài.

Mộ Dung Hằng chống quải trượng, từng bước một đi tới mép giường.

Tới mép giường, để quải trượng sang một bên, hấn ngồi ở mép giường, duỗi tay sờ mặt Khương Linh Lung, "Nàng nằm đi, lát nữa mang nước tới, lau qua loa là được."

Khương Linh Lung ngẩng mặt, ngón út tinh tế nhẹ nhàng chạm vào đầu ngón tay Mộ Dung Hằng, đôi mắt không hề chớp, nhìn hấn, hỏi: "Chàng có nghe thấy lời ma ma vừa nói không? Ma ma nói, tương lai có một ngày chàng sẽ phiền chán ta, không thích ta, còn có khả năng sẽ cưới nữ nhân khác vào cửa, sau đó ta bị biếm lãnh cung, sống cuộc sống lẻ loi hiu quạnh cả đời. Ma ma nói, nữ nhân của đế vương phần lớn là kết cục này, lúc nào ta cũng phải lấy lòng chàng mới có thể được chàng thích... Tướng công, thật vậy sao?"

Hỏi đến câu cuối, giọng nàng đã rất nhỏ, khăn trương nhìn Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng lắc đầu, ánh mắt kiên định, "Ta sẽ không như vậy. Lung Nhi, nàng tin tưởng ta, ta chỉ sủng ái nàng, đời này sẽ không thích người khác, cũng không cần nàng tốn công lấy lòng ta, càng không có khả năng sẽ cưới nữ nhân khác, nàng hiểu không?"

Hấn vừa nói, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mịn màng của Khương Linh Lung, tiếng nói dịu dàng: "Lung Nhi nhà chúng ta tốt như vậy, sao ta có thể không thích nàng, cả đời cũng không thể."

Nurong từ tốt như vậy, là phúc ba đời mới có thể có được nàng, sao có thể không thích.

Khương Linh Lung nhìn ánh mắt dịu dàng của Mộ Dung Hằng, vừa rồi còn có chút lo lắng, nháy mắt liền ngọt ngào, giống như được ngâm trong hũ mật.

Nghiêng thân mình, nàng gác đầu lên đùi Mộ Dung Hằng, tay ôm cổ hấn, cong mắt, cười tủm tỉm nhìn hấn, "Tướng công, chàng thật tốt."

Mộ Dung Hằng nhướn mày, cười: "Ta tốt như vậy, nàng không có gì khen thưởng sao?"

Khương Linh Lung cười hì hì, kéo cổ hấn xuống, bĩu môi hôn một cái, "Cao hứng không, tướng công?"

Mộ Dung Hằng cong môi, "Lâu hơn chút chút nữa, ta sẽ càng cao hứng."

Khương Linh Lung che miệng cười, đột nhiên lại nghĩ tới chuyện này, "Đúng rồi, tướng công, lần này chúng ta ở bên ngoài bị thích khách đuổi giết, chàng không định kể cho phụ hoàng sao? Nếu như đúng là Thái Tử làm, hấn tệ như vậy, khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha cho chàng."

"Đương nhiên là ta biết. Nói cho phụ hoàng cũng vô dụng, quan trọng nhất chính là có chứng cứ, không có chứng cứ mà tham tấu thì sẽ bị Mộ Dung Tỳ trả đũa, nói ta mơ ước vị trí Thái Tử, hãm hại hấn."

"Nhưng phụ hoàng cùng Hoàng tổ mẫu đều thích ngài, bọn họ sẽ tin tưởng ngài."

Mộ Dung Hằng lắc đầu, "Bọn họ tin tưởng thì có ích gì? Không có chứng cứ, không đủ sức thuyết phục. Huống chi mấy năm nay, Thái Tử Mộ Dung Tỳ cũng không phải kẻ ngốc, triều đình có rất nhiều người của hấn. Lần này hai chân ta bị phế, trước kia có một ít đại thần trung lập, giờ sỏi nổi đầu phục Mộ Dung Tỳ, hiện tại hơn phân nửa triều đình đều là người của hấn, muốn vận ngã hấn không phải chuyện dễ dàng."

Khương Linh Lung cái hiểu cái không, "Nhưng nếu không vận ngã hấn, lần sau hấn lại phái người tới ám sát chàng thì làm sao bây giờ? Hấn ở nơi tối tăm, chúng ta ở chỗ sáng, khó lòng phòng bị."

Mộ Dung Hằng nhìn dáng vẻ lo lắng của Khương Linh Lung, không khỏi bật cười, nói: "Những việc này nàng đừng lo lắng, ta có biện pháp, nàng cứ thanh thản với vị trí Tứ vương phi của nàng đi, mỗi ngày nàng vui vẻ, ta liền cao hứng."

Khương Linh Lung ngồi dậy khỏi đùi Mộ Dung Hằng, nắm tay hấn, nghiêm túc nói: "Nhưng ta lo lắng cho chàng. Lần này là chúng ta mạng lớn mới không xảy ra chuyện, nhưng lần sau, ta sợ nếu có gì không hay xảy ra với chàng, ta sẽ sống không nổi."

"Sẽ không, ta tuyệt đối sẽ không có việc gì." Mộ Dung Hằng đau lòng ôm Khương Linh Lung vào trong lồng ngực, an ủi nói: "Lung Nhi, nàng phải tin tưởng ta, nếu phải đối phó, đến Mộ Dung Tỳ ta còn không để vào mắt. Chỉ là..."

"Chỉ là gì?" Khương Linh Lung ngẩng đầu, khăn trương nhìn hấn.

"Chỉ là, nếu thật sự vận ngã Mộ Dung Tỳ, phụ hoàng sẽ truyền vị trí Thái Tử cho ta."

Khương Linh Lung ngẩn ra, ngờ ngác nhìn hấn, "Vậy... Vậy nếu phụ hoàng truyền vị trí Thái Tử cho chàng, tương lai chàng sẽ lên làm Hoàng đế?"

Mộ Dung Hằng gật đầu, "Đúng vậy. Lung Nhi, nàng hy vọng ta làm Hoàng đế sao?"

Ngực Khương Linh Lung như bị nắm chặt, yết hầu nghẹn lại, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng hỏi một câu, "Ngài thì sao? Ngài muốn làm hoàng đế ư?"

"Không muốn. Ta muốn cùng nàng tìm một chỗ sơn thủy hữu tình ẩn cư, buổi sáng xem mặt trời mọc, buổi tối xem mặt trời lặn, cùng nhau sinh hài tử, ta dạy bọn nó tập võ luyện kiếm, nàng dạy bọn nó đọc sách biết chữ, cả đời bình ổn, không lo không nghĩ."

Khương Linh Lung nghe xong, đột nhiên nhào vào lòng Mộ Dung Hằng, "Vậy chàng đừng làm Hoàng đế, tướng công, chúng ta theo lời chàng nói, tìm nơi sơn thủy ẩn cư, không có người khác, chỉ có hai người chúng ta, tương lai còn có con của chúng ta... Ngày ngày trôi qua như vậy, ta cũng rất thích."

Khương Linh Lung nghe thấy Mộ Dung Hằng nói có khả năng sẽ làm Hoàng đế, giây phút kia, trong lòng nàng cảm thấy khăn trương sợ hãi.

Hiện tại Mộ Dung Hằng là Vương gia, hẳn có thể chỉ có mình nàng, nhưng làm Hoàng đế thì không giống. Các đời Hoàng đế, có vị nào mà không tam cung lục viện? Nếu Mộ Dung Hằng thật sự làm Hoàng đế, cho dù hẳn thích nàng, chỉ sợ cũng không có khả năng chỉ có mình nàng.

Khương Linh Lung đột nhiên sợ hãi, ôm chặt Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng nhẹ nhàng vỗ vai nàng, thấp giọng nói: "Lung Nhi, đừng sợ, cho dù ta thật sự làm Hoàng đế, ta cũng sẽ chỉ có mình nàng, sẽ không có tam cung lục viện, sẽ không có bất kì nữ nhân khác."

Khương Linh Lung ngây người, ngẩng đầu lên, "Chàng.. Chàng biết ta đang nghĩ gì?"

Mộ Dung Hằng cong môi cười, nhẹ nhàng nheo mắt nàng, "Tốt xấu gì ta cũng lớn hơn nàng mười tuổi, trong đầu nàng nghĩ cái gì, ta còn có thể không rõ ư?"

Khương Linh Lung mím môi, nhìn hắn hỏi: "Nếu chàng thật sự làm Hoàng đế, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ [1]. Cho dù chàng không muốn cưới nữ nhân khác, nhưng nếu những lão thần đó bức chàng thì sao?"

[1] Thân bất do kỷ: chuyện không phải tự mình quyết là được, hoàn cảnh đưa đẩy

Khương Linh Lung xem qua không ít thoại bản, nhớ rõ có chuyện xưa, chính là một vị Hoàng tử yêu nữ tử dân gian, hứa hẹn một đời chỉ có mình nàng, không có nàng không sống được. Lúc Hoàng tử đăng cơ làm Hoàng đế, vẫn sủng ái nữ tử dân gian như cũ, nhưng các đại thần rất không vừa lòng, mọi người liên hợp lại buộc Hoàng đế thu nạp hậu cung, còn mắng nữ tử dân gian kia là yêu nữ hại nước hại dân.

Hoàng đế bị ép buộc, một lần lập rất nhiều phi tử.

Nữ nhân hậu cung càng lúc càng nhiều, mỗi một nữ nhân đều có gia thế bồi cánh tốt, có nữ nhi của tướng quân, có nữ nhi của Thừa tướng, nữ tử dân gian kia ở trong cung tử cô vô thân, hết lần này tới lần khác bị vu oan hãm hại, nam nhân đã từng thương yêu nàng cũng không hề tin tưởng nàng, hẳn thích nữ nhân khác, biếm nữ tử dân gian vào lãnh cung.

Nữ tử kia đau buồn sinh bệnh, lúc chết còn chưa tới hai mươi tuổi.

Câu chuyện này, Khương Linh Lung ấn tượng rất sâu, lúc đọc còn chảy không ít nước mắt.

Hiện tại nàng cảm thấy, tình huống trước mắt của nàng rất giống với câu chuyện xưa kia.

Nếu Mộ Dung Hằng làm Hoàng đế, nàng cũng sẽ có kết cục như vậy sao?

Bởi vì sợ hãi, sắc mặt trở nên tái nhợt vài phần.

Mộ Dung Hằng vuốt tóc nàng, kiên định nói: "Nếu các đại thần bức ta, ta liền giết bọn họ. Một người ép, ta liền giết một người, mười người ép, ta liền giết mười người, giết đến khi bọn họ không dám bức bách ta mới thôi."

Khương Linh Lung nghe xong, khiếp sợ, "Vậy... Vậy không phải sẽ biến thành bạo quân sao?"

"Không sao cả, đó là giết những kẻ xen vào chuyện của người khác, muốn bức bốn vương phụ lòng người Hán. Lung Nhi của ta vốn đáng thương, nếu hậu cung có những nữ nhân khác, không biết nàng còn bị khi dễ thành cái dạng gì."

Khương Linh Lung nhin cười không được, trong lòng lập tức yên ổn không ít. Dựa vào lồng ngực Mộ Dung Hằng, nhỏ nhẹ nói: "Mặc dù vậy nhưng ta vẫn muốn cùng chàng ăn cơm nơi núi rừng, buổi sáng xem mặt trời mọc, buổi tối xem mặt trời lặn, ngắm lại liền cảm thấy vô cùng hạnh phúc."

Mộ Dung Hằng cười nói, "Ta cũng vậy."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Được hay không, nàng sẽ biết

Edit: Quanh

Beta: Nhục Vy

Lúc Mộ Dung Hằng đề lên, Khương Linh Lung khăn trương tới mức cứng lại, đôi mắt nhìn chằm chằm hắn, một lúc sau mới nói: "Tướng... Tướng công... Cái kia... Cái kia của chàng... Được rồi sao?"

Là một nam nhân, sao có thể nghe lọt lời này?

Môi Mộ Dung Hằng chạm vào tai Khương Linh Lung, thấp giọng nói: "Được hay không, nàng sẽ biết."

Hô hấp nóng bỏng phả vào tai Khương Linh Lung, nóng tới mức cả người nàng run lên, theo bản năng muốn né tránh.

Mộ Dung Hằng lại không cho nàng cơ hội, nghiêng đầu hôn lên môi nàng.

Không hề dịu dàng, nụ hôn này vừa hung hăng vừa tàn nhẫn, cắn nuốt liếm mát. Đầu lưỡi nặng nề cạy mở răng nàng, răng môi triển miên, tiến quân thần tốc như vào chỗ không người.

Khương Linh Lung bị hôn đến mức thở hồng hộc, đẩy ngực Mộ Dung Hằng ra theo bản năng, nhưng hần giống như được đúc bằng đồng, hoàn toàn đẩy không ra.

"Tướng... Tướng công..." Khương Linh Lung thở không nổi, mở miệng nói, giọng mềm như bông, không có chút sức lực, nhưng chính giọng nói mềm mại như vậy, mới dễ dàng câu mất lòng người.

Hô hấp Mộ Dung Hằng trở nên thô nặng, hơi buông môi nàng ra, rồi lại hôn xuống, hôn cái cổ mảnh khảnh của nàng, xương quai xanh, cuối cùng dừng ở trước ngực mềm mại.

Cách lộp trung y mỏng, đôi môi nóng bỏng dừng ở trước ngực Khương Linh Lung, cả người nàng rùng mình, ôm chặt đầu Mộ Dung Hằng theo bản năng, tiếng nói khàn khàn giống như sắp khóc, "Tướng... Tướng công..."

Mộ Dung Hằng ngẩng đầu, thấp giọng hỏi: "Sao thế?"

Mặt Khương Linh Lung đỏ rần, đôi mắt ướt át như sắp khóc, đầu ngón tay chạm vào tóc Mộ Dung Hằng, nhẹ giọng ní non, "Khó chịu... Tướng công, khó chịu....."

Giọng nàng giống như mèo con, xuyên thẳng vào lòng Mộ Dung Hằng, hần nhìn nàng, ánh mắt tối thêm vài phần, thân thể hướng lên trên, môi lại lần nữa dán vào tai Khương Linh Lung, giọng nói khàn khàn mang theo vài phần ý cười, "Nói cho ta, nơi nào khó chịu?"

Khương Linh Lung nhắm chặt mắt, cắn môi, không chịu nói.

"Nói, nơi nào khó chịu?" Mộ Dung Hằng cười hỏi, tay cũng không nhàn rỗi, chui vào vạt áo Khương Linh Lung..

Bàn tay nóng bỏng dán vào da thịt, nóng đến mức cả người Khương Linh Lung phát run, nắm chặt tay Mộ Dung Hằng theo bản năng, đôi mắt ướt đầm nhìn Mộ Dung Hằng, "Tướng... Tướng công, ta... ta sợ..."

Mộ Dung Hằng cúi đầu, hôn nhẹ lên môi nàng, "Đừng sợ, Lung Nhi, đừng sợ..."

Giọng nói khó nhọc, đột nhiên hần ôm Khương Linh Lung lên, để nàng đối mặt với hần.

Đôi tay hần chạm vào bả vai nàng, sau đó chậm rãi cời trung y ra.

Da thịt trắng nõn một tắc lại một tắc bại lộ trước mặt, Mộ Dung Hằng hô hấp nặng nề, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, không hề chớp lấy một cái.

Khương Linh Lung thẹn thùng, mặt đỏ bừng, thân thể giống như bị đặt lên củi thiêu, vô cùng nóng bỏng.

Toàn bộ lớp trung y bị cời ra, chỉ còn lại một chiếc yếm màu hồng cánh sen.

Khương Linh Lung thấy Mộ Dung Hằng đang nhìn chăm chăm vào ngực nàng, che hai tay trước ngực theo bản năng, run rẩy nói: "Tướng công, đừng... Đừng nhìn....."

Mộ Dung Hằng đã lạc vào con mê, kéo đôi tay đang che đầy thân thể xuống, giọng khàn khàn: "Không cần che, rất đẹp."

Bàn tay hần hướng ra đằng sau, cời dây yếm, trong nháy mắt, vạt che đầy cuối cùng bị vứt ở trên giường.

Khương Linh Lung xấu hổ, mặt đỏ như sắp nhỏ máu, muốn dùng tay che đầy, lại bị Mộ Dung Hằng đè lại.

Nàng không dám ngẩng đầu đối diện với Mộ Dung Hằng, tim đập thình thịch, như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Mộ Dung Hằng nhìn cơ thể Khương Linh Lung, giống như một khối ngọc hoàn mỹ không tí vết. Đôi mắt hần chuyển sang màu đỏ tươi, yết hầu giống như bị lửa đốt, cơ thể như rơi vào chảo lửa, rốt cuộc cũng không khống chế được, cúi người, đè nàng trên giường.

...

Nửa đêm, bên ngoài tuyết rơi lớn.

Mai Hương quay trở về sau khi làm việc xong. Ngày thường đám thị vệ hay ở trong sân trông coi, nay lại không thấy, chỉ có Tôn ma ma gác đêm, nhưng không đứng trước phòng tiểu thư, mà lại đứng ở trong viện, đi đi lại lại.

Mai Hương ngây người, "Ma ma, sao người lại ở đây? Tuyết lớn như vậy, mau vào hành lang đứng đi."

Nói xong, liền kéo Tôn ma ma tới chỗ hành lang.

Tôn ma ma chưa kịp ngăn cản, đã bị nàng kéo đến hành lang.

Mới vừa tới bậc thang, liền nghe thấy trong phòng có tiếng nước nổ, có vẻ vô cùng thống khổ.

Mai Hương nghe thấy, vô cùng khiếp sợ, trừng mắt nhìn Tôn ma ma, "Ma ma, người nghe thấy không? Tiếng kêu ở trong phòng là của tiểu thư sao? Trời ạ, sao lại khóc thảm thương vậy, có phải có chỗ nào không thoải mái không?"

Mai Hương nói, theo bản năng chuẩn bị đẩy cửa.

Tôn ma ma sợ tới mức linh hồn nhỏ bé sắp bay mất, một tay kéo nàng trở về, chọc vào gáy nàng, hạ giọng nói: "Nha đầu ngu ngốc này! Làm loạn cái gì đấy?!"

"Nô tỳ không quấy rối, người nghe đi, tiểu thư đang khóc."

"Ai nha! Cái đứa ngốc này, mau nhỏ giọng lại!" Giọng Mai Hương không nhỏ, Tôn ma ma sợ tới mức che miệng nàng lại.

Mai Hương trừng mắt, cảm thấy rất kỳ quái, tiểu thư khóc lớn như vậy, sao Tôn ma ma lại mặc kệ không quản?

Tôn ma ma kéo nàng xuống bậc thang, ra ngoài viện, trừng mắt nhìn nàng: "Ta buông ngươi ra, nhưng ngươi không được phép ồn ào!"

Mai Hương dùng sức gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Lúc này Tôn ma ma mới bỏ tay ra khỏi miệng nàng.

Mai Hương kỳ quái hỏi: "Ma ma, rốt cuộc là tiểu thư làm sao vậy?"

Tôn ma ma nói: "Không có gì, tiểu thư đang vui sướng đấy."

"Hả?"

Tôn ma ma ngẩng đầu nhìn Mai Hương, lắc đầu thờ dài, "Tiểu nha đầu không có kiến thức. Tiểu thư khóc không phải vì thân thể không thoải mái, mà là vì Vương gia đang làm đau tiểu thư!"

"Hả?" Mai Hương càng nghe càng không hiểu, "Có ý gì?"

Tôn ma ma quả thực bị nha đầu này làm tức chết rồi, xua tay nói: "Bỏ đi, nói ngươi cũng không hiểu, tóm lại tiểu thư không có việc gì, ngươi cũng đừng manh động mới sống qua ngày, giờ thì về phòng nghỉ ngơi đi, nơi này có ta trông giữ là được."

Mai Hương "À" một tiếng, "Nô tỳ về phòng đây."

Khoảng thời gian này bị đại nha hoàn kia bắt ép làm việc, thật sự mệt muốn chết.

Đắm lưng, nàng mệt mỏi lê thân về phòng.

Sau khi Mai Hương về phòng, Tôn ma ma ngồi trên ghế đá trong sân.

Tuyết rất lớn, trong chốc lát trên mặt đất đã xuất hiện lớp tuyết dày.

Trong không trung, không ngừng vang lên tiếng Khương Linh Lung khóc thút thít xin tha.

Tôn ma ma tui cười, chấp tay trước ngực, nhìn lên không trung, "Lão gia, phu nhân phù hộ, rốt cuộc tiểu thư đã trưởng thành."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Mai Hương gặp nạn

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Mộ Dung Hằng chải tóc cho Khương Linh Lung, Tôn ma ma ở bên ngoài gõ cửa, cẩn thận nói: "Vương gia, trong cung có người tới, nói là bệ hạ tuyên ngài tiến cung."

Tay cầm lược của Mộ Dung Hằng hơi ngừng lại.

Khương Linh Lung quay đầu nhìn hấn, "Mới sáng sớm phụ hoàng đã tuyên chàng vào cung, có chuyện gì mà quan trọng thế?"

Mộ Dung Hằng: "Có thể là muốn hỏi quá trình chân ta khôi phục."

Ngày hôm qua nhiều người, hấn và phụ hoàng không có thời gian nói chuyện.

"Muốn ta tiến chàng không?" Khương Linh Lung nhìn Mộ Dung Hằng, nói.

Mộ Dung Hằng mỉm cười, sờ đầu nàng, nói: "Không cần, tối hôm qua nàng đã vất vả rồi, hôm nay nghỉ ngơi nhiều chút."

Mộ Dung Hằng không đề cập tới còn tốt, nhắc tới chuyện này, Khương Linh Lung liền tức giận, nhịn không được mà mắng hấn, "Chàng còn không biết xấu hổ mà nói!"

Trong mắt Mộ Dung Hằng toàn là ý cười.

Tư vị tối hôm qua, thật sự là tiêu hồn thực cốt [1].

[1] Tiêu hồn thực cốt: có thể hiểu là tư vị mất hồn, sung sướng sáng khoái

Đời này hẳn chưa từng trải qua vui sướng như vậy. Tận cùng của vui sướng, vui sướng đến mức quên mất chính mình đang ở đâu.

Khương Linh Lung đứng lên, nói: "Ta gọi Mai Hương tới mức nước, ta hầu hạ chàng rửa mặt."

Nói xong liền đi ra ngoài.

Mở cửa, Tôn ma ma đang đứng ở bên ngoài, thấy Khương Linh Lung chỉ mặc trung y, bên ngoài khoác thêm kiện áo choàng đơn giản, tức khắc liền nóng nảy, "Ai nha, trời lạnh như vậy, sao nương nương không mặc thêm? Phải chú ý thân thể."

Khương Linh Lung cong môi cười, "Không sao, trong phòng có lò sưởi."

Hiện tại không giống như trước kia, hồi còn ở tại phủ Cửu Cửu, mùa đông muốn sưởi ấm, đến than đá còn không có. Mộ Dung Hằng biết nằng sợ lạnh, liền sai người làm cái lò sưởi ở giữa phòng. Đỉnh lò rất lớn, than đá ở bên trong cháy lên, tỏa ra nhiệt khí. Cho nên dù bên ngoài rất lạnh, nhưng vào phòng sẽ ấm áp.

Khương Linh Lung ra bên ngoài nhìn xung quanh, liếc mắt một cái, "Ma ma, Mai Hương đâu?"

Từ ngày hôm qua trở về đã không thấy Mai Hương, nha đầu này, không biết lại chạy đi đâu rồi?

Tôn ma ma nói: "Nương nương, Mai Hương đang làm việc. Nương nương muốn lấy nước phải không? Lão nô mức nước cho người."

Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Khương Linh Lung vẫn còn ngây ngốc. Mới sáng sớm, Mai Hương làm gì vậy?

Tôn ma ma nhanh chóng bụng chầu rửa mặt tới, Mộ Dung Hằng vừa mặc xong quần áo, Khương Linh Lung lấy khăn giúp hắn rửa mặt, hỏi: "Giữa trưa chàng có về ăn cơm không?"

Mộ Dung Hằng nói: "Chắc là có."

Khương Linh Lung cười tủm tỉm gật đầu, "Được! Ta chờ chàng về!"

Mộ Dung Hằng cười, sờ đầu nàng, dịu dàng đáp, "Được."

Trong cung thúc giục, Mộ Dung Hằng cũng không kịp ăn sáng, vội sửa soạn thỏa đáng. Khương Linh Lung tiễn hắn, cùng hắn ra cửa, chờ hắn lên xe ngựa, nàng vẫn đứng nhìn theo hướng xe ngựa, sau đó mới chậm rãi xoay người.

Lúc lên bậc thang, Tôn ma ma vội vàng tiến lên, cẩn thận đỡ Khương Linh Lung, không ngừng nói: "Chậm một chút, nương nương chậm một chút... Ai da, cẩn thận bậc thang!"

Khương Linh Lung không khỏi buồn cười, "Ma ma thật kỳ quái, ta không phải tiểu hài tử."

Vẫn luôn kêu nàng chậm một chút, giống như nàng sắp té ngã.

Tôn ma ma vội nói: "Hiện tại không giống như trước, giờ nương nương đã là đại nhân, nói không chừng trong bụng người đã có tiểu vương gia đấy."

Khương Linh Lung sùng sốt, theo bản năng sờ bụng, có chút khần trương nhìn Tôn ma ma, "Thật sự... Thật sự sẽ có tiểu vương gia sao?"

Tôn ma ma cười, "Cũng có thể là tiểu quận chúa."

Khương Linh Lung rất thích hài tử, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh hài tử hồng hào mập mạp, cực kỳ đáng yêu.

Khương Linh Lung cong môi cười, đột nhiên rất mong chờ đứa nhỏ này.

Tôn ma ma hỏi: "Nương nương, người thích nam hay nữ?"

Khương Linh Lung suy nghĩ một chút, nói: "Ta đều thích, tốt nhất là sinh nhi tử trước, sau đó sinh nữ nhi, về sau ca ca có thể bảo hộ muội muội, thật tốt."

"Đúng vậy, nam hài là tốt nhất, một đứa không đủ, tốt nhất là sinh thêm mấy đứa, khẳng định Vương gia sẽ càng thích người."

"..."

Khương Linh Lung bĩu môi không đáp.

Tướng công thích nàng hay không, cùng với việc nàng sinh nam hay nữ có quan hệ gì sao? Nếu nàng không sinh được, chẳng lẽ tướng công sẽ không thích nàng?

Đột nhiên cảm thấy quan điểm của mình và ma ma có chút khác nhau, nàng dứt khoát không nói chuyện này nữa.

"Đúng rồi, ma ma, Mai Hương đâu?" Lúc đi đến hậu hoa viên, Khương Linh Lung nghĩ tới Mai Hương, nói: "Sao từ ngày hôm qua trở về ta chưa thấy Mai Hương? Nàng ấy làm việc ở đâu?"

Nhắc tới Mai Hương, sắc mặt Tôn ma ma có chút kỳ lạ, cúi đầu nói: "Ngày hôm qua Mai Hương làm việc làm đến khuya, lúc trở về, nương nương đã nghỉ ngơi."

Khương Linh Lung nghe xong, ấn đường hơi nhíu lại, "Tôi hôm qua làm việc đến khuya, sáng sớm hôm nay lại làm việc? Đâu ra nhiều việc như vậy? Ai bắt nàng ấy làm?"

Tôn ma ma vội nói: "Chuyện này nương nương không hỏi, lão nô cũng chuẩn bị bẩm báo với người. Sự tình là thế này, nương nương cùng Vương gia rời kinh chưa được mấy ngày, Mai Hương ở phía sau hoa viên, không cẩn thận đụng phải Lục Ý cô nương. Vốn chỉ là chuyện nhỏ, Mai Hương cũng xin lỗi, nhưng Lục Ý kia lại không buông tha, nói là Mai Hương cố ý đâm vào nàng ta, không tôn trọng nàng, còn tát Mai Hương một cái, từ đó về sau mỗi ngày tra tấn Mai Hương, mỗi ngày an bài Mai Hương làm rất nhiều việc, làm không xong còn không có cơm ăn. Vốn dĩ chuyện này, ngày hôm qua nương nương trở về, lão nô muốn bẩm báo cho người, nhưng mà người cùng Vương gia tiến cung, lúc sau lại nghỉ ngơi, lão nô cũng không dám quấy rầy."

Khương Linh Lung nghe xong, sắc mặt đã rất khó nhìn, khuôn mặt căng thẳng, "Lục Ý kia, chính là đại nha hoàn ta thấy lần trước?"

"Bẩm nương nương, đúng vậy."

Tay Khương Linh Lung nắm chặt thành quyền, cắn răng hỏi: "Mai Hương ở đâu?"

"Hắn là đang ở phòng giặt, lão nô mang nương nương qua xem."

Tôn ma ma dẫn Khương Linh Lung tới phòng giặt, vừa đi vừa nói: "Nương nương, có câu này, lão nô không biết có nên nói hay không."

"Sao thế? Ma ma cứ nói thẳng."

Tôn ma ma im lặng trong chốc lát, lúc sau mới nói: "Nương nương, lão nô thấy, rõ ràng Lục Ý kia biết Mai Hương là người của nương nương, còn không kiêng nể gì mà tra tấn Mai Hương, rõ ràng là không cho người thể diện, đối phó với Mai Hương, thật ra chính là không để người vào mắt."

Khương Linh Lung cau mày, nói: "Ta cũng đâu có xích mích gì với nàng ta."

"Tuy không có khúc mắc, nhưng từ nhỏ Lục Ý đã theo hầu bên cạnh Vương gia, đối với Vương gia có chút không an phận, thấy Vương gia sủng người, trong lòng liền ghen ghét."

Khương Linh Lung mím môi, không lên tiếng.

Thật ra ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lục Ý, nàng đã nhìn ra chút manh mối. Không nghĩ tới, thật đúng là thích Vương gia.

Trong chốc lát đã tới phòng giặt, còn chưa đi vào, liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết, cùng với âm thanh nằng nặc hung ác tức giận.

"Tiểu tiện nhân này! Bảo người giặt đồ, người còn dám ở chỗ này lười biếng! Đừng tưởng rằng Vương phi đã trở lại, liền cho rằng có người chống lưng! Ta nói cho người biết, tiểu tiện nhân người hôm nay không giặt sạch hết chỗ xiêm y, lão nương sẽ đánh chết người! Trừng cái gì mà trừng?! Tiểu tiện nhân còn dám trừng lão nương, lão nương đánh chết người, đánh chết người!"

Tôn ma ma lập tức đẩy cửa phòng giặt ra.

Trong viện, Mai Hương ngồi xồm trên mặt đất, nủi xiêm y ở trước mặt nàng ấy.

Phòng giặt to lớn như vậy, thế nhưng chỉ có một mình nàng ấy giặt quần áo, đám nha hoàn hoặc ngồi hoặc đứng, đều đang nghỉ ngơi.

Một lão thái bà mặc xiêm y của ma ma quần sự, cầm roi trong tay, hung thần ác sát, không ngừng đánh vào người Mai Hương.

Mai Hương bị đánh đến run run, theo bản năng muốn đứng lên né tránh.

Nhưng mà lúc nàng ấy chuẩn bị đứng lên, lão thái bà lạnh giọng nói, "Đề nàng ta lại! Tiểu tiện nhân! Còn muốn tránh!"

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức có hai nha hoàn xông tới, hung hăng giữ chặt Mai Hương.

Mai Hương bị giữ chặt, trốn tránh không được, chỉ có thể để mặc cây roi không ngừng quất vào người mình.

Nàng ấy đau đến mức thét chói tai, không ngừng kêu cứu mạng.

Lúc cửa mở ra, Khương Linh Lung vừa vận nhìn thấy một màn này.

Trái tim giống như bị kim đâm, vô cùng đau đớn. Nàng hô to, "Dừng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Trừng phạt Lục Ý

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Khương Linh Lung ra lệnh xong, để Tôn ma ma đỡ Mai Hương, cùng nhau quay về trong viện.

Lục Ý nhanh chóng bị mang vào viện, thấy Khương Linh Lung cũng không quỳ, chỉ hành lễ đơn giản, hô một tiếng "Vương phi."

Lò sưởi trong phòng rất ấm áp, Khương Linh Lung ngồi trên ghế, trong tay còn ôm một cái lò sưởi. Nàng khẽ nâng mí mắt, nhân nhật nhìn Lục Ý, "Thấy bốn vương phi, sao lại không quỳ?"

Lục Ý vốn không phục Khương Linh Lung, đứng thẳng tắp ở chỗ đó, nói: "Bẩm Vương phi nương nương, Vương gia đặc biệt cho phép nô tỳ không phải quỳ trước bất kỳ ai trong phủ."

Khương Linh Lung hơi ngần ra, cho phép nàng ta không phải quỳ?

Nha hoàn này có quan hệ gì với tướng công?

Lục Ý thấy Khương Linh Lung ngây ngốc, liền biết nàng ta không làm gì được nàng! Dù gì khi Du phi nương nương còn sống, nàng cũng được chính miệng nương nương ban tặng cho Vương gia. Mấy năm nay, nàng vẫn luôn ở bên cạnh Vương gia, tuy Vương gia chưa bao giờ chạm vào nàng, nhưng sớm hay muộn nàng cũng là người của Vương gia!

Vị Vương phi này, cũng chỉ là tiểu nha đầu mà thôi. Tuy nói là biểu tiểu thư tướng phủ, nhưng nàng đã hờn qua, vị biểu tiểu thư này ở tướng phủ không được sủng ái, sống trong căn viện hẻo lánh, căn bản không có ai để ý sống chết của nàng ta.

Một nha đầu cha nương chết sớm, nhà mẹ đẻ không có bối cảnh, nàng thật đúng là không để nàng ta vào mắt.

Từ nhỏ nàng đã đi theo bên cạnh Du phi, tuy là nha hoàn, nhưng Du phi nương nương lại coi nàng như nữ nhi mà nuôi dưỡng, từ nhỏ đến lớn ở cùng Vương gia, lại chiếu cố hẳn nhiều năm như vậy, nếu thật sự cãi nhau với Vương phi, thế nào Vương gia cũng sẽ cho nàng chút mặt mũi.

Ngẫm như vậy, Lục Ý càng thêm không kiêng nể gì, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Vương phi kêu ta tới là có chuyện gì? Nếu không có việc gì, ta đi trước, còn rất nhiều chuyện đang chờ ta xử lý."

Nàng xưng "ta", không có nửa phần tôn trọng với Khương Linh Lung.

Khương Linh Lung vốn không phải người dễ tức giận, nếu Mai Hương không bị khi dễ thành như vậy, nàng còn không tính toán so đo. Nhưng lúc này lại vô cùng bức tức, ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Lục Ý, "Bốn vương phi còn chưa cho đi, ngươi gấp cái gì?"

Lục Ý không kiên nhẫn nói: "Ngài còn muốn phân phó gì?"

Khinh thường rõ ràng như vậy, Khương Linh Lung có tốt tính thế nào cũng hoàn toàn phát giận, đột nhiên nàng đập bàn, "Làm càn! Ngươi có thái độ gì đây! Tôn ma ma, và mệnh nàng ta!"

"Vâng! Nương nương!" Giọng Tôn ma ma to lớn vang dội, bước đến trước mặt Lục Ý, chưa cho nàng ta cơ hội phản ứng, vung tay tát, hung hăng và lên mặt Lục Ý.

Mai Hương ở bên cạnh nhìn, tâm tình vô cùng sáng khoái, mấy ngày qua phải chịu ủy khuất, giờ phảng phất như không coi ai vào mắt.

Lục Ý bị tát cho ngây ngốc, nàng ta khó tin, trừng mắt nhìn Tôn ma ma, "Ngươi... Ngươi dám đánh ta? Ngươi biết ta là ai không?"

Tôn ma ma hừ lạnh một tiếng, "Ta mặc kệ ngươi là ai, ngươi bất kính với nương nương, nên đánh!"

Lục Ý bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Khương Linh Lung.

Nàng ta cắn chặt môi, hận ý trong mắt không thêm che dấu.

Khương Linh Lung nhìn nàng, nói: "Một cái tát này là đánh ngươi không coi ai ra gì, bất kính với ta. Kế tiếp, chính là đòi lại công đạo cho Mai Hương."

Khương Linh Lung vừa nói xong, trong lòng Lục Ý không tự chủ mà run lên một chút.

Không biết vì sao, nàng ta bỗng nhiên cảm thấy tiểu nha đầu này lợi hại hơn rất nhiều so với tưởng tượng của nàng ta, cũng không mềm yếu dễ bắt nạt.

"Vương... Vương phi nương nương, lời này của ngài là có ý gì?"

"Ta có ý gì, không phải chính ngươi rõ ràng nhất sao? Mai Hương theo ta mười mấy năm, hai chúng ta cùng nhau lớn lên, tuy là chủ tớ, lại thân như tỷ muội. Lần này ta cùng tướng công xa nhà, ngươi thừa dịp ta không có ở đây, vô cớ ức hiếp tra tấn Mai Hương, sai nàng làm việc nặng không nói, còn dám dùng tư hình!"

Đột nhiên giọng Khương Linh Lung cất cao, vừa dứt lời, kêu Mai Hương tới, bắt nàng gấp ống tay áo lên, Mai Hương làm theo.

Dưới lớp xiêm y thật dày, trên cánh tay tinh tế, tất cả đều là vết xanh tím, có bị roi quất, cũng có bị gậy gộc đánh. Đều là lúc nàng ấy đang làm việc, bị ma ma quân sự đánh.

Lục Ý cau mày, nói: "Vương phi nương nương, có thể ngài hiểu lầm rồi, vết thương trên người Mai Hương không liên quan đến nô tỳ. Nô tỳ thừa nhận là nô tỳ an bài Mai Hương đi làm việc, nhưng nô tỳ là đại nha hoàn của Vương phủ, an bài thủ hạ nha hoàn là chức trách của nô tỳ, dù sao thì tuy Vương phủ chúng ta có tiền, nhưng cũng không đủ để nuôi kẻ rảnh rỗi."

Khương Linh Lung hít một hơi nhìn nàng ta, nói: "Ngươi muốn an bài thủ hạ của ngươi làm việc, đó là chuyện của ngươi, nhưng tay ngươi cũng dài quá dài rồi, người bên cạnh ta, khi nào đến phiên ngươi gọi?! Ngươi nói vết thương trên người Mai Hương không liên quan tới ngươi? A, ngươi cho rằng ta là hài tử ba tuổi sao? Không có ngươi ở phía sau sai sử, những ma ma quân sự đó dám đụng đến người của ta?"

"Vương phi..."

"Câm miệng! Ta không muốn nghe ngươi nói! Chuyện ngươi làm với Mai Hương, hôm nay ta phải đòi lại trên người ngươi! Ngươi đâu..."

Khương Linh Lung vừa dứt lời, đột nhiên hô lớn một tiếng, "Ngươi đâu."

Còn chưa nói xong, bên ngoài lập tức có mấy thị vệ đeo đao đi vào.

Đó đều là thị vệ Mộ Dung Hằng tự mình huấn luyện, đặc biệt lưu lại trong viện, bảo hộ Khương Linh Lung.

Thị vệ cầm đầu tên là A Tứ, vừa tiến đến, tay đã ôm quyền, giọng nói to lớn vang dội, hỏi: "Vương phi nương nương, ngài có gì cần phân phó!"

Khương Linh Lung giờ tay chỉ vào Lục Ý, "Ngươi này, kéo xuống cho ta, đánh ba mươi đại bản!"

"Vâng, nương nương!"

Mộ Dung Hằng bồi dưỡng những người này, trước kia vẫn luôn nghe theo Mộ Dung Hằng, hiện tại phụng mệnh bảo hộ Vương phi, đương nhiên là nghe theo Khương Linh Lung.

A Tứ quay đầu lại, nhìn Lục Ý nói: "Lục Ý cô nương, đắc tội!"

Nói xong, hần đảo mắt một cái, hai gã thị vệ bên cạnh lập tức tiến lên một bước, trực tiếp đè bả vai Lục Ý lại.

Lục Ý kinh hãi, liều mạng giãy giụa, "Không! Các ngươi không thể đối xử với ta như vậy! Vương phi... Vương phi nương nương, ngài không thể đối xử với nô tỳ như vậy! Ngài dám làm vậy, chờ Vương gia trở về, sẽ không bỏ qua cho ngài!"

Khương Linh Lung nghe thấy lời này, một ngọn lửa vô danh bùng cháy trên đầu, án đường nhú lại, nhìn sang đám thị vệ, "Thất thân làm gì? Còn chưa động thủ?"

A Tứ lập tức đáp một tiếng, "Vâng! Vương phi nương nương!"

Lục Ý bị bắt ra bên ngoài, cột vào ghế dài.

Nàng ta khóc lóc âm ỉ, miệng không ngừng kêu lên, "Buông ta ra! Buông ta ra! Các ngươi không thể đối xử với ta như vậy! Ta chính là người được Du phi nương nương ban cho Vương gia, các ngươi không thể đối đãi với ta như vậy! A!"

Bàn tử đập xuống, Lục Ý đau đến mức thét chói tai, suýt nữa ngất đi.

Khương Linh Lung vẫn ngồi trong phòng, đôi mắt nhìn ra cửa, nhìn gậy gộc từng chút từng chút nặng nề rơi trên người Lục Ý.

Mai Hương chạy tới, đột nhiên quỳ gối trước mặt Khương Linh Lung, "Tiểu thư, cảm ơn người! Cảm ơn người thay nô tỳ báo thù."

Khương Linh Lung bị dọa nhảy dựng, vội nâng Mai Hương dậy, "Cảm tạ cái gì? Chúng ta đều là tỷ muội, ta vì ngươi mới làm chuyện này, huống chi ngươi cũng bị ta liên lụy mới có thể bị tra tấn lâu như vậy, nếu nói, ta còn phải xin lỗi ngươi."

Mai Hương lắc đầu thật mạnh, hốc mắt đỏ lên, "Cảm ơn người, thật sự cảm ơn người, tiểu thư."

Khương Linh Lung vỗ tay nàng ấy, cười một cái. Nàng đi xuống phía dưới, nhìn về phía Tôn ma ma, "Vừa nãy Lục Ý nói, là ai ban nàng ta cho Vương gia?"

Tôn ma ma gật đầu, "Vâng, lão nô cũng nghe thấy, nàng ta nói sinh thời Du phi nương nương ban nàng ta cho Vương gia."

Án đường Khương Linh Lung nhú lại.

Đương nhiên là nàng biết Du phi, chính là mẫu thân của Mộ Dung Hằng, năm Mộ Dung Hằng mười bốn tuổi, nhiễm bệnh qua đời.

"Ma ma, ban cho Vương gia là có ý gì?"

Khương Linh Lung nhìn ra bên ngoài, thuận miệng hỏi một câu.

Tôn ma ma do dự một chút, nói: "Chính là... Chính là có ý kia..."

"Là thiếp của Vương gia sao?"

"Không không không, nàng ta chỉ có thân phận nha hoàn, khả năng là nha hoàn thông phòng..."

Một tiếng "bộp" vang lên, lò sưởi trong tay Khương Linh Lung đột nhiên rơi xuống đất.

Tôn ma ma khiếp sợ, vội ngồi xổm xuống nhặt.

Trong đầu Khương Linh Lung trống rỗng, trái tim đau đớn từng cơn.

Nha hoàn thông phòng...

Đột nhiên nàng nhớ tới đêm qua, tướng công cùng nàng làm chuyện đó, rõ ràng là có vẻ rất quen thuộc, chẳng lẽ đã...

Nàng ngẫm nghĩ, đôi mắt bỗng dưng đỏ lên, nước mắt ở hốc mắt không ngừng lay động. Nàng cố chịu đựng, không để nước mắt rơi xuống.

Tôn ma ma nhặt lò sưởi lên, nhìn chủ tử nhà mình ngờ ngẩn mắt hờn, trong lòng cũng đau lòng, tận tình khuyên bảo, "Nương nương, nam nhân đâu có ai là không chạm qua một hai nữ nhân? Đừng nói là Vương gia, thiếu gia công tử bình thường trước khi thành thân, trong nhà cũng sẽ an bài một hai nha hoàn thông phòng, rất bình thường. Nương nương ngàn vạn lần đừng để trong lòng, cũng ngàn vạn lần đừng vì chuyện này mà cãi nhau với Vương gia. Người nhớ kỹ, nữ nhân ghen tuông, phạm vào thất xuất [1], sẽ khiến nam nhân chán ghét."

[1] Thất xuất: Bày có để bỏ vợ trong thời phong kiến. Bao gồm: Không con, dâm, không thờ cha mẹ chồng, lăm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa.

Tôn ma ma nói bên tai Khương Linh Lung rất nhiều, Khương Linh Lung lại không nghe lọt chữ nào, lúc này đầu óc nàng chỉ nghĩ tới, chờ Mộ Dung Hằng trở về, nàng phải hỏi hần cho kĩ!

...

Buổi sáng Mộ Dung Hằng ra cửa, vốn nói trưa sẽ về ăn cơm, nhưng vì trong cung có việc bận, đến tối mới trở về.

"Lung Nhi, ta về rồi." Mộ Dung Hằng vừa đẩy cửa vừa kêu.

Nào biết mở cửa ra liền thấy Khương Linh Lung đã ngủ.

Mộ Dung Hằng sững sốt, "Nương tử, sao hôm nay ngủ sớm vậy?"

Khương Linh Lung tức giận trừng hần một cái, không tiếp lời.

Mộ Dung Hằng đi qua, ngồi ở mép giường, cúi người muốn hôn nàng. Nửa ngày không gặp đã như cách ba thu, vừa nẩy ở trong cung, lúc nói chuyện với phụ hoàng, trong đầu hần chỉ có tiểu nương tử. Bởi vì quá nhớ nương tử, cho nên chuyện vừa xong, cơm tối cũng không ăn trong cung, lập tức hồi phủ.

Ai ngờ, vừa mới chuẩn bị hôn, đột nhiên một cái gối bay về phía hần.

Mộ Dung Hằng ngây ra, vội bắt chiếc gối lại, mở to mắt, kinh ngạc nhìn đầu sỏ gây tội, "Nương tử... Nàng làm sao vậy?"

Khương Linh Lung thờ phỉ phỉ, ngồi dậy từ trên giường, trừng mắt nhìn hần, "Ta hỏi chàng, lúc trước chàng có bao nhiêu nữ nhân?!"

Mộ Dung Hằng sững sốt, "Nữ nhân gì? Ta không có nữ nhân..."

Vừa trở về liền bị chất vấn trước kia từng có bao nhiêu nữ nhân, Mộ Dung Hằng tròn tròn mắt, hoảng hốt bày tỏ lòng trung thành, "Nương tử, quá oan uổng! Trước khi gặp nàng ta chưa từng có nữ nhân nào khác."

Khương Linh Lung hí mắt nhìn hần, có phần không tin, "Thật sự không có sao? Vậy đêm qua chàng..."

"Đêm qua làm sao?"

Khương Linh Lung mím môi, nửa câu sau không nói ra, nàng ngồi dậy khỏi giường, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc, nhìn chăm chăm hần, "Chuyện nha hoàn thông phòng là như thế nào?"

"Nha hoàn thông phòng? Làm gì có nha hoàn thông phòng? Không có, nàng nghe ai nói lung tung vậy?"

Mộ Dung Hằng vô cùng sốt ruột, Khương Linh Lung hồ nghi liếc hần một cái, "Thật sự không có?"

Mộ Dung Hằng giơ tay phải lên thề, "Không có, tuyệt đối không có! Hàng năm ta luôn ở biên quan, sao có thể có lòng tư tưởng nữ nhân? Không thể nào."

Khương Linh Lung bĩu môi, biểu tình trên mặt hơi thả lỏng một chút, "Vậy chuyện của Lục Ý là sao?"

"Lục Ý? Lục Ý là nha hoàn của ta, sao thế?"

Mộ Dung Hằng nghe Khương Linh Lung nhắc tới Lục Ý, trong lòng hơi bất an.

Khương Linh Lung ngồi xếp chân trên giường, không cao hứng trừng mắt nhìn hần, "Lục Ý là đại nha hoàn của chàng, thừa dịp ta cùng chàng ra ngoài, hung hăng tra tấn nha hoàn của ta, lại bắt nàng ấy đi làm việc nặng, hết gây gộc lại tới quát roi, chàng nói xem, nàng ta làm sao vậy!"

Mộ Dung Hằng nghe xong, ấn đường hơi nhíu lại.

"Không chỉ có vậy, nàng ta thấy ta cũng không quý, hoàn toàn không coi ta là Vương phi, còn luôn miệng nói nàng ta là người được Du phi nương nương ban cho chàng. Ta tức giận, sai người đánh nàng ta mấy chục bản tử."

Khương Linh Lung cũng không gạt hần, ăn ngay nói thật. Nói xong, nàng giương mắt nhìn Mộ Dung Hằng, xem biểu tình của hần.

Đang chau mày, không biết là nghĩ gì.

Khương Linh Lung không tự giác cắn môi, nói: "Ta đánh nàng ta, chàng có trách ta không? Dù sao ta cũng là Vương phi của chàng, giáo huấn kẻ khi dễ nha hoàn của ta, hần là không quá phận?"

Mộ Dung Hằng vội nói: "Nghĩ gì vậy, ta sẽ không trách nàng."

"Vậy sao chàng lại có biểu tình nghiêm túc như vậy." Khương Linh Lung nhỏ giọng nói thăm.

Thật ra nàng có chút ý vào việc Mộ Dung Hằng thích nàng, nhưng nếu vì chuyện này mà hần trách nàng, nàng sẽ thương tâm đến chết.

Mộ Dung Hằng thấy Khương Linh Lung tức giận, vội ôm nàng vào trong ngực dỗ dành, "Nương tử đừng nóng giận, ta không có ý trách nàng, làm sao ta dám trách nàng, Lục Ý khi dễ người trong phòng nàng, lại không tôn trọng nàng, nàng giáo huấn nàng ta là đúng. Nhưng mà ta thề, Lục Ý thật sự không phải là nha hoàn thông phòng của ta, ta thừa nhận năm đó mẫu thân bệnh nặng, là người ban nàng ta cho ta, bởi vì Lục Ý đã theo hầu mẫu thân từ nhỏ, có tình cảm vô cùng tốt với mẫu thân, trước khi mẫu thân qua đời đã ban nàng ta cho ta, để ta thu nàng ta làm thiếp. Nhưng ta không có ý kia với nàng ta, mấy năm nay nàng ta theo ta, chỉ chăm sóc việc ăn uống và cuộc sống hàng ngày, không còn gì khác."

Khương Linh Lung nhìn hấn, không nói lời nào.

Mộ Dung Hằng có phần sốt ruột, "Nương tử, ta thề, thật sự không có!"

Khương Linh Lung nhìn chăm chăm hấn, im lặng trong chốc lát, xụ mặt nói: "Ta không thích Lục Ý."

"Ta hiểu."

"Chàng không hiểu." Khương Linh Lung đứng thẳng, nhẹ nhàng kéo tay Mộ Dung Hằng, nói: "Tướng công, ma ma nói với ta, nữ nhân không thể đồ kỵ, đồ kỵ là phạm vào thất xuất. Chàng là Vương gia, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, ta phải tiếp thu, phải học được cách cùng nữ nhân khác chung sống hoà bình. Ta không hiểu chuyện này, mẫu thân ta mất sớm, từ nhỏ đến lớn không ai dạy ta mấy thứ này, hơn nữa trong trí nhớ của ta, phụ thân cũng chỉ có mình mẫu thân. Ta mặc kệ chàng có phải là Vương gia hay không, ta không muốn chàng có nữ nhân khác. Nếu như chàng không trở về, ta thực sự cho rằng Lục Ý là nha hoàn thông phòng của chàng, ta sẽ khóc đến chết."

Khương Linh Lung bẹp miệng, đôi mắt hồng hồng nhìn Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, vừa đáng thương vừa động lòng người.

Mộ Dung Hằng vội néo mặt nàng, dịu dàng ôm hôn, "Nương tử ngoan, đừng nghe ma ma nói vậy, lần trước không phải ta đã nói với nàng rồi sao, ta sẽ không có nữ nhân khác, trước kia không có, về sau cũng không có. Lung Nhi của chúng ta tốt như vậy, ta có một mình nàng là đủ rồi."

Khương Linh Lung nhìn hấn, đôi mắt ngập nước, "Thật không?"

Mộ Dung Hằng nghiêm túc, "Thật, còn thật hơn cả vàng."

Khương Linh Lung nháy mắt bị chọc cười, cao hứng ôm cổ hấn, hôn lên mặt hấn, cười hi hi nói: "Tướng công, ta biết chàng tốt với ta nhất mà."

Mộ Dung Hằng sùng nịnh xoa đầu nàng, "Còn tức giận không?"

Khương Linh Lung dùng sức lắc đầu, "Không tức giận, không tức giận."

Mộ Dung Hằng cười, hôn môi nàng, "Nương tử ngoan."

Đột nhiên, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Vương gia, là lão nô."

Là quân gia Vương Phúc.

Mộ Dung Hằng nghiêng đầu nhìn thoáng qua cửa, "Có chuyện gì?"

"Vương gia, ngài... Ngài có thể ra đây không?"

"Có việc thì nói đi." Mộ Dung Hằng nói.

Đứng ở cửa, Vương Phúc e ngại Khương Linh Lung, có hơi khó xử.

Do dự một lúc lâu, ông ấp úng nói, "Vương gia... Là... Là Lục Ý cô nương, nàng... Nàng sắp không được."

Khương Linh Lung nghe thấy, đột nhiên mở to mắt nhìn, "Không thể nào? Buổi sáng còn không có chuyện gì mà!"

Buổi sáng sau khi Khương Linh Lung sai người đánh Lục Ý, lập tức bảo Tồn ma ma đi thỉnh đại phu cho Lục Ý, đại phu nói là bị thương ngoài da, không có gì trở ngại.

Nghe thấy lời này, Khương Linh Lung không khỏi sốt ruột, cầm chặt tay Mộ Dung Hằng, "Tướng công, chàng tin tưởng ta, ta chỉ sai người đánh nàng ta ba mươi bần tử, hơn nữa ta có bảo đại phu kiểm tra cho nàng ta, đại phu nói là bị thương ngoài da, không có gì trở ngại."

Giáo huấn thì giáo huấn, nhưng nàng không muốn tướng công hiểu lầm nàng là người tâm địa độc ác.

Khương Linh Lung hoảng hốt nhìn Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng vội trấn an nàng, "Ta biết, ngoan, không sao đâu."

Khương Linh Lung sốt ruột đến mức nước mắt sắp rơi, giải thích: "Tướng công, tuy rằng ta không thích nàng ta, nhưng ta sẽ không ngoan độc muốn mạng của nàng ta!"

"Ta biết, Lung Nhi thiện lương như vậy, ta tin tưởng nàng, nàng đừng khóc." Mộ Dung Hằng thấy Khương Linh Lung sốt ruột đến mức sắp khóc, vô cùng đau lòng, ôm chặt nàng, từng chút từng chút vỗ vai nàng, nhẹ giọng trấn an, "Nàng đừng sợ, ta qua xem một cái, nàng nghỉ ngơi trước, được không?"

Khương Linh Lung ngẩng đầu, khẩn trương nhìn hấn.

Mộ Dung Hằng nói: "Ngoan, ta sẽ sớm trở về."

Khurong Linh Lung mím môi, im lặng một hồi lâu mới nhẹ nhàng gật đầu, "Ta chờ chàng."

Mộ Dung Hằng gật đầu, xoa nhẹ đầu nàng, đứng dậy đi ra ngoài.

.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không cho chàng đụng vào ta

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Lúc Mộ Dung Hằng trở về phòng, Khurong Linh Lung đang chờ hấn.

Bởi vì lo lắng khẩn trương, cho nên nàng đứng trong sân, thấy Mộ Dung Hằng trở về, nàng lập tức chạy tới, "Tướng công, Lục Ý..."

Mộ Dung Hằng nhíu mày, lập tức cầm chặt tay nàng, "Sao lại ra ngoài? Trời lạnh như vậy, nàng xem tay nàng thật lạnh."

Vừa nói, vừa kéo Khurong Linh Lung vào trong phòng.

Khurong Linh Lung sốt ruột, không ngừng hỏi hấn, "Rốt cuộc là như thế nào? Nàng ta có làm sao không?"

Vào phòng, Mộ Dung Hằng dắt Khurong Linh Lung tới lò sưởi ở giữa phòng, nắm tay nàng, hướng về phía lò sưởi.

"Tướng công..."

Mộ Dung Hằng vuốt đầu nàng, "Nương tử ngốc, lo lắng cái gì, nàng ta không sao."

Khurong Linh Lung nghe xong, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, "Ta còn thật sự nghĩ là..."

Nàng thật sự sợ Lục Ý xảy ra chuyện gì, cho dù nàng ta không phải nha hoàn thông phòng của tướng công, nhưng dù sao cũng đã theo hấn nhiều năm như vậy, nếu thực sự có cái gì, nàng sợ tướng công sẽ mắng nàng.

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, nói: "Mấy chục đại bản mà thôi, còn không đến mức đòi mạng nàng ta, nàng ta tranh thủ lúc nàng không ở đây, tự tiện đối phó với người trong phòng nàng, lại bắt kính với nàng, phạt nàng ta mấy chục đại bản, là nàng ta nên chịu."

Mộ Dung Hằng vừa nói, vừa dắt Khurong Linh Lung đến mép giường, "Lên giường trước đi, ta đi tắm, lát nữa về."

Nói xong, hấn xốc chăn giúp Khurong Linh Lung.

Khurong Linh Lung co chân, lên giường, chui vào trong chăn.

Mộ Dung Hằng để chăn lại gần, tỉ mỉ dịch chăn cho nàng.

Toàn thân được chăn bông dày bao bọc, nửa bên mặt cũng ở trong chăn, chỉ lộ ra một đôi mắt đen bóng, sáng lấp lánh nhìn Mộ Dung Hằng, "Tướng công, sao tối nào chàng cũng phải tắm rửa vậy, như thế rất lạnh."

Mộ Dung Hằng cười cười, "Thói quen."

Mộ Dung Hằng thích sạch sẽ, cho dù trước kia đôi chân không tiện, vẫn sai người chuẩn bị nước tắm mỗi ngày, hấn sẽ ngâm mình một lát.

Hấn cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi Khurong Linh Lung, "Ngoan, nương tử, chút nữa ta về."

Khurong Linh Lung gật đầu, "Tướng công, ta chờ chàng."

Ở phía sau phòng tắm, hạ nhân đã chuẩn bị nước, nước vẫn còn ấm, Mộ Dung Hằng cởi quần áo, vào chậu tắm.

Cần đây, so với hồi còn ở núi Thanh Dương, tình trạng có vẻ tốt hơn.

Chỉ cần không đi quá nhanh, thậm chí còn không cần quai trọng.

Nhưng không thể đi nhanh được.

Mộ Dung Hằng gác chân lên chậu tắm, nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu nghĩ tới lời nói của phụ hoàng với hấn ngày hôm nay.

"Đại ca con tư chất ngu dốt, lòng dạ hẹp hòi, thật sự không thích hợp làm vua của một nước. Lão Tứ, phụ hoàng biết chí con không ở giang sơn, nhưng ngoại trừ con, chẳng thật sự không biết nên giao giang sơn cho ai. Tổ tiên không dễ dàng mới có được thiên hạ, nếu lại tàn ở thế hệ này, trăm chết cũng không nhắm mắt."

Hôm nay phụ hoàng đã nói rất rõ ràng, muốn phế đại ca, truyền ngôi vị Hoàng đế cho hần, nhưng chỉ hần không ở đây, thật sự không có hứng thú với ngôi vị Hoàng đế.

Nửa đời trước, hần đã cống hiến toàn bộ cho quốc gia, hơn mười tuổi tham gia chiến trường, những năm gần đây, mỗi ngày có hơn phân nửa thời gian là ở biên cương, thậm chí ăn Tết cũng không có cách nào trở về.

Cho nên những ngày tháng sau này, hần chỉ muốn bình an, sống vì chính mình, không nhọc lòng quá nhiều.

Nhưng phụ hoàng...

Mộ Dung Hằng bỗng nhiên cảm thấy có chút bức bối, không nghĩ ra, cũng nghĩ không thông.

Lúc trở về phòng, quả nhiên Khương Linh Lung còn chưa ngủ, đôi mắt mở to đợi hần.

Khương Linh Lung thấy Mộ Dung Hằng tới, lập tức lui vào trong, vỗ ván giường, "Tướng công, mau lên đây, đừng để lạnh."

Mộ Dung Hằng vừa mới tắm rửa xong, chỉ mặc trung y đơn giản. Hần cong môi cười, xốc chăn, nhanh chóng lên giường.

Vừa lên giường, hần ôm Khương Linh Lung vào lòng theo bản năng. Khương Linh Lung nằm trong ngực hần, thân thể nhỏ nhỏ, đầu óc vẫn nghĩ tới chuyện đêm nay, nhỏ giọng hỏi: "Tướng công, sự tình hôm nay, chàng thật sự không trách ta sao?"

Mộ Dung Hằng cúi đầu nhìn nàng, "Vì sao ta phải trách nàng?"

Hần vuốt đầu nàng, nhẹ giọng nói: "Nàng còn nhỏ, tính tình lại nhu thuận, ta còn lo nàng sẽ bị khi dễ, cho nên cố ý phái mấy người A Tứ bảo hộ nàng. Nhưng mà hiện tại xem ra, tiểu nha đầu này cũng sẽ phản kháng."

Mộ Dung Hằng đang nói, đột nhiên cười rộ lên, nhìn Khương Linh Lung, khoe mắt đuôi lông mày đều là ý cười.

Khương Linh Lung ngờ ngác nhìn hần. Cho nên..... Hần đang khen nàng làm đúng phải không?

"Lung Nhi, nàng nhớ kỹ, hiện tại nàng là Vương phi của bốn vương, là nữ nhân bốn vương yêu nhất, về sau nếu lại có người không coi nàng ra gì, nàng cứ việc giáo huấn họ."

Khương Linh Lung nghe xong, vô cùng cảm động, đôi mắt ngập nước nhìn hần, "Vây... Vây nếu ta gây họa thì làm sao bây giờ?"

Mộ Dung Hằng cười, "Gây họa thì thế nào? Cho dù trời có sập xuống cũng có ta chống cho nàng."

Khương Linh Lung ôm chặt Mộ Dung Hằng, cười tủm tỉm nói: "Tướng công, chàng thật tốt."

Khương Linh Lung đột nhiên ôm chặt Mộ Dung Hằng, ngực mềm mại dính sát vào ngực hần. Hô hấp Mộ Dung Hằng cứng lại, dường như trong thân thể có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Đã cảm dục từ rất lâu, một khi khai trai, tựa như sói hoang bị nhốt trong lồng giam, mấy trăm năm chưa hề ăn thịt.

Mộ Dung Hằng đột nhiên xoay người, đè Khương Linh Lung dưới thân. Cả người Khương Linh Lung run lên, vội đẩy ngực hần, "Tướng công, chàng..."

Lời còn chưa nói xong, môi đã bị lấp kín.

Mộ Dung Hằng hôn vô cùng tàn nhẫn, phảng phất như muốn nuốt Khương Linh Lung vào bụng.

Khương Linh Lung bị hôn đến mức thở không nổi, không ngừng đẩy Mộ Dung Hằng, "Tướng... Tướng công..... Khó... Khó chịu..."

Mộ Dung Hằng phát giác Khương Linh Lung thật sự thở không nổi, lúc này mới hơi buông nàng ra.

Khương Linh Lung vừa thở được, lập tức che cổ lại, không ngừng há miệng thở dốc.

Mộ Dung Hằng nhìn Khương Linh Lung bị hôn đến hít thở không thông, há mồm thở dốc, không nhịn được mà bật cười, "Nương tử, nàng không sao chứ?"

Khương Linh Lung tức giận, đá vào chân hần, "Chàng còn hỏi!"

Vừa rồi hần hưng dữ như vậy, giống như muốn cắn nuốt nàng.

Mộ Dung Hằng cười, tiến lại gần, đôi mắt nhìn chăm chăm nàng, giọng nói khàn khàn, nói: "Lung Nhi, nàng có biết nàng rất ngọt ngào không, ta không nhịn được."

Mặt Khương Linh Lung hơi hồng, tròn mắt nhìn hần một cái, bĩu môi nói: "Chàng luôn khi dễ ta."

Ý cười trong mắt Mộ Dung Hằng càng sâu, hần cúi xuống, giam cầm Khương Linh Lung dưới thân, trong mắt lập loè sự ái muội, giọng nói trầm thấp, chạm vào lỗ tai Khương Linh Lung, khẽ cười nói: "Thế này mà nói là khi dễ? Sao ta có thể khi dễ nàng được?"

Khương Linh Lung bĩu môi, "Nói dối, rõ ràng tối hôm qua còn khi dễ ta."

"Tối hôm qua?" Mộ Dung Hằng nhướn mày, không nhịn được bật cười, "Nương tử ngốc, tối hôm qua có khi dễ đâu? Đó là thương nàng."

Khương Linh Lung vội che miệng hắt lại, "Chàng còn nói!"

Mộ Dung Hằng mỉm cười, Khương Linh Lung che miệng hắt, hắt liền thuận thế hôn lòng bàn tay nàng.

Lòng bàn tay Khương Linh Lung rất nóng, theo bản năng lui tay về, mím môi trừng mắt nhìn Mộ Dung Hằng một cái.

Mộ Dung Hằng cao hứng cười, lại xoay người, ôm Khương Linh Lung vào lòng, ngón tay nhẹ nhàng chọc khuôn mặt nhỏ non mềm, "Nương tử, đừng nóng giận."

Khương Linh Lung chu môi, nói: "Ta không tức giận."

Mộ Dung Hằng nhìn miệng nàng chu lên, thật sự đáng yêu, lại cúi đầu hôn nhẹ môi nàng một chút, "Nương tử, làm sao bây giờ, lại muốn nàng."

Khương Linh Lung nghe được, bị dọa cho sợ, "Không được! Không phải lần trước chúng ta đã thống nhất rồi sao? Ta không đồng ý, chàng không thể đụng vào ta!"

Tối hôm qua bị dày vò, hiện tại còn rất đau đấy, sao có thể chịu được hắt dày vò thêm nữa.

Mộ Dung Hằng còn muốn thương lượng thêm, "Nương tử, hôm nay ta sẽ nhẹ nhàng."

Nhuyễn ngọc ôn hương [1] trong ngực, lúc này Mộ Dung Hằng chỉ cảm thấy cả người như sắp thiêu cháy.

[1] Nhuyễn ngọc ôn hương: mềm mại; trắng trẻo; ấm áp; thơm hương; câu nói dùng để chỉ cơ thể phụ nữ

Khương Linh Lung không chịu, lùi vào trong giường né tránh, cảnh giác nhìn chằm chằm Mộ Dung Hằng, "Ta không cần! Chàng.. Nếu chàng khi dễ ta, sau này ta sẽ không cho chàng vào phòng!"

Mộ Dung Hằng: "..."

Cuối cùng Mộ Dung Hằng vẫn không dám đối nghịch với tiểu nương tử.

Nói giỡn, vì sáng khoái nhất thời, nếu về sau ngày nào cũng bị nhốt ngoài cửa, chẳng phải là bi kịch lớn?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tới Kinh thành

Edit: Quanh

Beta: Nhục Vy

Mộ Dung Hằng và Mộ Dung Thâm rời núi Thanh Dương chưa tới hai ngày, Lục Song Ngưng đã chịu không được, nói với Lục Tông Dung một tiếng, mang theo bọc hành lý rời xuống núi.

Hành trình của nàng rất chậm, hơn nữa dọc đường còn ăn ăn uống uống, chậm mất mấy ngày mới tới kinh thành.

Lúc xếp hàng, Lục Song Ngưng cong mắt nhìn vị quan sai bên cạnh đang kiểm tra người vào thành, hỏi: "Đại ca, huynh biết Thái vương phủ ở đâu không?"

Vị quan sai nghe thấy, kỳ quái đánh giá Lục Song Ngưng, cau mày hỏi: "Người là ai? Hỏi Thái vương phủ làm gì?"

"Ta là bằng hữu của Thái vương gia!" Lúc buột miệng thốt ra, chính Lục Song Ngưng cũng thất thần.

Từ khi nào tiểu hồn đản kia lại biến thành bằng hữu của nàng?

Vừa dứt lời, đột nhiên có người chạm vào nàng từ phía sau.

Lục Song Ngưng ngẩn người, quay đầu lại, liền thấy vài tên thị vệ mang đao đứng ở phía sau, người cầm đầu đúng là người của Mộ Dung Thâm, Lâm Dương.

Vị quan sai vừa rồi đang nói chuyện với Lục Song Ngưng, thấy Lâm Dương, vội cung kính hành lễ, hô một tiếng, "Lâm đại nhân."

Lâm Dương khẽ gật đầu, đảo mắt nhìn sang Lục Song Ngưng, cười nói: "Ta mới nghe thấy giọng của Lục cô nương. Sao cô nương lại tới Kinh thành?"

Lục Song Ngưng không ngờ vừa tới Kinh thành đã gặp được người quen, vui vẻ vỗ bả vai Lâm Dương, "Ai nha! Thật là trùng hợp! Ta muốn đi tìm Vương gia của người, người chỉ đường cho ta đi."

Lâm Dương kinh ngạc, "Cô nương muốn tìm Vương gia?"

Lục Song Ngưng ngẩng người, gật đầu, "Đúng... Đúng vậy, ta vừa tới Kinh thành, trời đất xa lạ, nghĩ tới Vương gia cũng coi như là nửa người quen... Ta muốn tới chỗ hắt ở mấy ngày, người cảm thấy...tiện không?"

Lúc Lục Song Ngưng nói lời này, có chút chột dạ, trông mong nhìn Lâm Dương.

Lâm Dương không nhịn được cười, "Tiện! Đương nhiên là tiện! Vương gia chúng ta không có Vương phi, không có gì bất tiện!"

"Aiz... Cái này không liên quan đến ta, ta muốn tới Kinh thành chơi vài ngày, xin ở nhờ thôi."

Trong mắt Lâm Dương thấp thoáng ý cười, "Được, Lục cô nương đi theo ta, ta dẫn cô nương tới Vương phủ."

Lục Song Ngưng nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, "Lâm Dương, cảm ơn người."

Lâm Dương cười, "Không cần khách khí, Lục cô nương, mời."

Lâm Dương dẫn Lục Song Ngưng trực tiếp tới Thất Vương phủ.

Vào phủ, đang chuẩn bị tới chỗ Vương gia, Từ quân gia tiến lên nói: "Vương gia tới phủ Từ gia rồi."

Nói xong, ánh mắt ông nhìn Lục Song Ngưng phía sau Lâm Dương, hỏi: "Vị cô nương này là ai?"

Lâm Dương vội giới thiệu, "Vị này chính là đồ đệ của Đoạn Chi thần y, Lục cô nương."

"A, hóa ra là đồ đệ của Đoạn Chi thần y, Lục cô nương, ta là quân gia của Vương phủ, cô nương cứ kêu ta là lão Từ."

Lục Song Ngưng cười đến mức đôi mắt cong cong, "Được."

Mộ Dung Thâm không ở đây, Lâm Dương liền bảo quân gia an bài chỗ ở cho Lục Song Ngưng, còn cố ý lén lút kéo ông sang một bên, nhỏ giọng nói: "Tốt nhất là sắp xếp ở gần với viện của Vương gia."

Lão Từ sừng sốt, "Có ý gì? Cô nương này muốn ở lại Vương phủ, Vương gia biết không?"

"Tạm thời Vương gia không biết, người đừng hỏi nhiều, nhanh chóng an bài chỗ ở cho người ta đi."

Lão Từ nghi hoặc nhìn Lâm Dương, có hơi khó xử, "Thế này thì không ổn cho lắm? Không được Vương gia đồng ý thì không thể để cô nương kia vào ở, nếu Vương gia trách tội thì làm sao bây giờ?"

Lâm Dương vỗ bả vai lão Từ, lặng lẽ nói: "Ta nói thật với người, vị Lục cô nương này, về sau chúng ta có khả năng phải kêu một tiếng Vương phi, cho nên chuyện ở lại Vương phủ, người phải chú tâm chút."

Lão Từ nghe xong, đột nhiên mở to hai mắt nhìn, "Người nói... Chính là sự thật?"

Lâm Dương sờ cằm, "Ta đoán."

Hồi ở trên núi Thanh Dương, ngày nào Vương gia cũng cãi nhau với Lục cô nương, trước kia làm gì có chuyện nói nhiều với cô nương khác như vậy?

Ồn ào nhốn nháo, tựa như đôi oan gia hoan hỉ.

Lão Từ cân nhắc một chút, nghĩ thầm, nếu thật sự là Vương phi tương lai, vậy thì phải cẩn thận đối đãi!

Ông vội vàng quay đầu, cười hòa ái dễ gần với Lục Song Ngưng, cong thân mình, làm tư thế mời với Lục Song Ngưng, nói: "Lục cô nương, mời vào, lão nô dẫn cô nương vào trong phòng."

Lục Song Ngưng khom lưng nói lời cảm tạ, "Cảm ơn, phiền ngài rồi."

"Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ, Lục cô nương quá khách khí!"

Lục Song Ngưng khom lưng nói lời cảm tạ, khiến lão Từ có phần hào cảm.

Đầu năm nay, có rất nhiều kẻ kiêu căng ngạo mạn, khinh thường hạ nhân, vị Lục cô nương này, thế nhưng lại khom lưng nói lời cảm tạ với một nô tài, chỉ cần điểm này đã đủ khiến người ta thích.

Lão Từ có thái độ tốt với Lục Song Ngưng, vừa dẫn Lục Song Ngưng vào phủ, vừa giới thiệu từng nơi cho nàng.

Lục Song Ngưng đi vào trong vương phủ, không khỏi lú lờ, "Mộ Dung Thâm cũng quá mức xa xỉ rồi? Một mình hấn ở một nơi lớn như vậy? Lại còn có nhiều người hầu hạ, chẳng phải quá mức khoa trương sao?"

Lão Từ nghe thấy Lục Song Ngưng hô thẳng tên Vương gia, sợ tới mức ngực run lên, vội vàng nói: "Lục cô nương, cô nương không thể gọi thẳng tên Vương gia được, đây là đại bất kính với Vương gia."

"Phải không?" Lục Song Ngưng cảm thấy rất kỳ lạ, nói: "Tên không phải là dùng để gọi sao? Không gọi thì giờ kêu là gì?"

Từ nhỏ Lục Song Ngưng sống ở trên núi, tuy sau này cũng thường xuống núi chơi, nhưng tiếp xúc với nàng cũng chỉ là dân chúng bình thường như nàng, đúng là không hiểu quy củ của Hoàng tộc tôn quý.

Lão Từ vội dạy nàng, "Lục cô nương, gọi là Vương gia mới được."

Lục Song Ngưng bấu môi, không đáp.

Hồi ở núi Thanh Dương, nàng không cao hứng liền kêu hân là hân đản, vương bát đản, cũng đâu thấy Mộ Dung Thâm tức giận với nàng? Có thể thấy được là Từ quân gia làm quá rồi.

...

Ở một nơi khác, Mộ Dung Thâm ăn xong bữa cơm, mặn đến nỗi uống liên tục bảy tám chén nước.

Đột nhiên uống nhiều nước như vậy, Khương Linh Lung cảm thấy kỳ lạ, hỏi hân, "Thật đệ, đệ làm sao vậy? Có phải đồ ăn quá mặn không?"

Đôi mắt Mộ Dung Thâm sáng ngời, vừa định dùng sức gạt đầu, ánh mắt Mộ Dung Hằng đảo qua, giống như con dao sắc bén.

Mộ Dung Thâm lúng túng, lập tức lắc đầu, "Không không không, Từ tẩu làm đồ ăn rất vừa, không hề mặn chút nào! Thật đấy, không hề mặn chút nào!"

Khương Linh Lung hồ nghi nhìn hân, "... Vậy sao đệ uống nhiều nước vậy..."

"À... Cái này, cơm nước xong đệ có thói quen uống nhiều nước!"

"Ồ, ra là vậy." Khương Linh Lung yên tâm, tiếp tục ăn cơm.

Vị giác của Khương Linh Lung có vấn đề, cho nên vẫn luôn cảm thấy đồ mình làm rất ngon, nhưng chi hợp khẩu vị của nàng, đối với người bình thường, thật sự quá mặn.

"Hôm nay đệ cố ý tới tìm ta, đến tốt cùng là có chuyện gì?"

Mộ Dung Hằng buông đôi đũa trong tay, nhìn Mộ Dung Thâm hỏi.

Mộ Dung Thâm đứng thật là có chuyện quan trọng muốn nói với Mộ Dung Hằng, nhưng...

Hân liếc nhìn Khương Linh Lung theo bản năng.

Mộ Dung Hằng hiểu ý, nói: "Có gì thứ cứ nói thẳng, không có gì là Lung Nhi không thể nghe."

Chuyện Mộ Dung Thâm muốn nói có phần kín đáo, không khỏi ho khan một tiếng, "Ừm... Chuyện này, liên quan tới cái kia của huynh..."

Mộ Dung Hằng ngược lên, nhìn hân một cái, "Đệ định ở đây nói với huynh mấy lời vô ích?"

Mộ Dung Thâm cười khan, "Ồi chao, là lời đồn đãi về huynh."

"Lời đồn đãi gì?" Mộ Dung Hằng uống trà, vô cùng bình tĩnh.

Mộ Dung Thâm lại rất nghiêm túc, nhìn Mộ Dung Hằng, nói: "Hôm nay lúc đệ vào triều, chợt nghe trong cung có lời đồn, nói huynh..."

Đang nói lại đột nhiên dừng lại.

Mộ Dung Hằng nhíu mày nhìn hân, "Đồn gì về huynh?"

"Đồn rằng huynh... không thể viên phòng..."

Mộ Dung Hằng nghe xong, chợt nhíu mày, "Chẳng phải trước kia vẫn luôn đồn đoán chuyện này sao?"

"Lần này thì khác..." Mộ Dung Thâm cũng nhíu mày, nói: "Lần này rõ ràng là có người ở sau thao túng lời đồn, mục đích chính là để mọi người nghĩ huynh không có con nối dòng."

Hoàng thất coi trọng nhất là gì? Đương nhiên là con nối dòng. Nếu Mộ Dung Hằng không có con nối dòng, cho dù bệ hạ muốn lập hân làm Thái Tử cũng không được, người đầu tiên phản đối sẽ là văn võ bá quan.

Loại đồn đoán này, không cần nghĩ cũng biết là ai ở phía sau thao túng.

Khương Linh Lung ở bên cạnh nghe thấy, mắt tròn xoe, "Ai nói tướng công ta không được?! Đúng là nói mò!"

Mộ Dung Hằng: "..."

Mộ Dung Thâm nghe được, thiếu chút nữa cười lớn, "Đúng đúng đúng, loại chuyện này, Từ tẩu có quyền lên tiếng nhất!"

Khương Linh Lung sùng sốt, trong nháy mắt mặt trở nên đỏ hồng.

Trời ạ, nàng đang nói gì vậy?!

Mộ Dung Hằng hí mắt nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Khương Linh Lung, trùng mắt với Mộ Dung Thâm, "Đệ ngựa da à?"

Mộ Dung Thâm cười gượng, lại trở nên nghiêm túc, "Từ ca, tốt nhất là huynh và Từ tẩu nên sinh hài tử, tránh cho có kẻ thù diệt lung tung."

Mộ Dung Hằng gạt đầu, "Biết rồi."

Mộ Dung Thâm nói xong liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Mộ Dung Hằng tiễn hân ra cửa, cả đường muốn nói lại thôi.

Mộ Dung Thâm nhìn ra hấn có tâm sự, hỏi: "Tứ ca, huynh làm sao vậy? Có gì muốn nói à?"

Mộ Dung Hằng vẫn đi về phía trước, im lặng thật lâu, rốt cục cũng mở miệng: "Chuyện phụ hoàng có ý định lập huynh làm Thái Tử, đệ cũng biết?"

Mộ Dung Thâm: "Đương nhiên, trong tất cả các huynh đệ, phụ hoàng yêu thương huynh nhất."

Mộ Dung Hằng cười khò, lập tức hỏi Mộ Dung Thâm, "Theo đệ, huynh nên làm như thế nào? Đệ cũng biết, chỉ huynh không ở đây."

"Đương nhiên là nghe theo phụ hoàng!" Mộ Dung Thâm khiếp sợ nhìn Mộ Dung Hằng, nghiêm túc nói: "Tứ ca, đệ biết chí của huynh không ở đây, nhưng huynh có nghĩ tới hay không, nếu Đại ca thuận lợi đăng cơ, liệu huynh đệ chúng ta có còn đường sống? Không chỉ có chúng ta, ngay cả Tứ tẩu cũng bị liên lụy! Tứ ca, vấn đề này, hấn là huynh rõ hơn đệ chứ?"

Mộ Dung Hằng nở nụ cười khò, "Đúng vậy, huynh là người hiểu rõ hậu quả nhất, vốn huynh đã không còn lựa chọn nào khác."

Mộ Dung Thâm nhìn, vỗ bả vai hấn, nói: "Tứ ca, huynh yên tâm, cho dù huynh chọn làm gì, đệ cũng sẽ ủng hộ huynh."

Mộ Dung Hằng cười nói, "Biết rồi, cảm ơn đệ, lão Thất."

"Ồi chào, huynh đệ chúng ta là một, nói cảm ơn làm gì."

Hai người vừa đi vừa nói, trong chốc lát đã tới cửa Vương phủ.

Mộ Dung Thâm chào tạm biệt Mộ Dung Hằng, chuẩn bị rời đi. Tuy vậy, mới đi được hai bước, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, Mộ Dung Thâm quay đầu lại đi tới chỗ Mộ Dung Hằng, nghiêm túc nhìn hấn, "Tứ ca, có lời này, đệ đã nghĩ rất lâu rồi!"

Mộ Dung Hằng liếc mắt nhìn hấn, "Nói đi."

Mộ Dung Thâm thở dài, nói: "Tứ ca, nói thật, huynh không định tìm thái y chữa trị cho Tứ tẩu sao? Mỗi bữa đều phải ăn nhiều muối như vậy, thời gian dài đối với thân thể hai người cũng không tốt."

Mộ Dung Thâm nói lời này, Mộ Dung Hằng khẽ cười, nói: "Đệ không nói huynh cũng biết, tuy vậy đệ nói đúng, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp tốt."

Mộ Dung Hằng đã hẹn với thái y, hai ngày nữa sẽ tới kiểm tra cho Khương Linh Lung. Chỉ là trước khi thái y tới, còn phải nói với nàng.

"Ồi, vậy là tốt rồi. Tứ ca, đệ về đây." Mộ Dung Thâm nói.

Mộ Dung Hằng nhàn nhạt "Ừ" một tiếng, "Về đi."

Mộ Dung Thâm rời khỏi Tứ Vương phủ, trên đường về phủ lại thấy Lâm Dương vội vàng chạy tới.

"Ban ngày ban mặt, chạy lung tung đi đâu đấy?"

Lâm Dương tiến lên, kích động nói: "Vương gia, ngài có biết hôm nay thần thấy ai không?"

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Khẩu vị nặng

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Mộ Dung Thâm nhưng mảy nhìn Lâm Dương, "Ai?"

Lâm Dương thần bí cười, nói: "Là Lục cô nương, Lục Song Ngưng, nàng ấy tới kinh thành!"

Mộ Dung Thâm ngăn người, "Sao nàng ấy lại tới? Người thấy nàng ấy ở đâu? Giờ nàng ấy đang ở đâu?"

"Vương gia, ngài đừng nóng vội, lúc này Lục cô nương đang ở Vương phủ, hình như là đặc biệt xuống núi tìm ngài." Lâm Dương nói, trong lòng càng cảm thấy hai người này có gì đó mờ ám.

Cả ngày ở trên núi cãi nhau, nhưng khi Lục cô nương xuống núi lại không đi tìm Tứ vương phi, cố tình lại chạy tới tìm Thất gia nhà bọn họ, đây không phải mờ ám thì là gì?

Lâm Dương giống như phát hiện một bí mật cực lớn, trái tim không ngừng vui mừng nhảy nhót.

Mộ Dung Thâm nghe nói Lục Song Ngưng tới, bước nhanh về phủ.

Lão Từ an bài Lục Song Ngưng ở bên cạnh viện Mộ Dung Thâm, còn sắp xếp hai nha hoàn chiếu cố cho nàng. Lục Song Ngưng thụ sủng nhược kinh [1], nàng lớn lên ở trong núi, sao phải cần người ta hầu hạ, nhanh chóng đuổi người đi.

[1] Thụ sủng nhược kinh: được chiều mà lo sợ

Sân không lớn, có hai ba gian phòng, trong viện có ao cá, trong ao nuôi rất nhiều cá vàng. Lục Song Ngưng ngồi bên cạnh ao, lục lợi chút đồ ăn vặt của chính nàng trong túi, xé thành những miếng nhỏ, ném vào trong hồ cho cá ăn.

Trong đầu tự dưng lại nghĩ tới nụ hôn trên núi cùng Mộ Dung Thâm.

Mấy ngày hôm trước hỏi sư đệ, nếu nó hôn một cô nương, sẽ như thế nào?

Sư đệ thực nghiêm trang nói: "Đương nhiên là cưới nàng! Đệ cũng không phải là kẻ tùy tiện chiếm tiện nghi của cô nương nhà người ta đâu."

Lời nói của Nhiếp Vân giống như búa tạ đập vào ngực Lục Song Ngưng. Thật ra nàng không biết mình tới Kinh thành để làm gì, cũng không biết mình tới tìm Mộ Dung Thâm để làm gì?

Lục Song Ngưng ngồi bên ao cá, không tự giác mà thờ dài.

Thực phiền.

Nàng lớn như vậy, còn chưa trải qua phiền não giống như bây giờ lần nào.

Mộ Dung Thâm đi vào trong viện, thấy Lục Song Ngưng ngồi bên ao cá, cúi đầu, đang xem cá trong ao.

Mộ Dung Thâm đi qua, nhướn mày cười, "Sao nào? Tiểu cầu muội, nhớ ta không?"

Lục Song Ngưng sững sốt, nghe thấy giọng của hắn thì lập tức ngẩng đầu lên, "Ngươi... Ngươi nói vậy đó!"

Mộ Dung Thâm chấp hai tay trước ngực, khẽ cười nói: "Ta đi chưa được bao lâu, ngươi liền gấp gấp không chờ nổi xuống núi tìm ta?"

Lục Song Ngưng trừng lớn đôi mắt, "Ai... Ai tìm ngươi?!"

Mộ Dung Thâm nhìn nàng, ý cười trong mắt càng sâu, nói: "Ta vừa mới nghe Lâm Dương nói, ngươi vào kinh liền vội vã tìm ta? Còn không phải nhớ ta sao?"

"Đừng... Đừng dát vàng lên mặt mình! Sao ta có thể nhớ tên hỗn đản như ngươi, ta... Ta vì mới đến đây, trời đất xa lạ, nghĩ ngươi ở trên núi ăn nhiều bữa cơm của ta như vậy, cuối cùng vẫn thiếu ta một phần nhân tình, ta tới ở nhờ hai ngày, có sao không?"

Lục Song Ngưng nói hết lời, cảm thấy mình nói vô cùng có đạo lý, lập tức cảm thấy hợp tình hợp lý, héch cằm, đối diện với Mộ Dung Thâm, "Ngươi yên tâm, ta ở chỗ ngươi hai ngày, chờ ta quen với Kinh thành rồi, ta sẽ ra bên ngoài ở, sẽ không quấy rầy ngươi!"

Mộ Dung Thâm nhìn nàng, không nhịn được cười, "Ngươi gấp cái gì? Tới thì tới, cứ ở chỗ của ta. À, nếu ngươi cảm thấy ngại khi ở đây, vừa lúc đầu bếp trong phủ của bản vương xin nghỉ về nhà, ngươi ở lại nấu cơm cho ta."

Từ khi Mộ Dung Thâm trở về từ núi Thanh Dương, ăn uống thực sự rất khó khăn, ăn cái gì cũng cảm thấy không phải mùi vị kia. Cho dù Lục Song Ngưng không tới, hắn cũng tính đi tìm nàng.

Lục Song Ngưng nhíu mày, "Mộ Dung Thâm, ngươi có ý gì? Ngươi coi ta là đầu bếp sao?"

"Đầu có, không phải đầu bếp của ta không ở đây sao, xem như ngươi giúp ta đi? Đương nhiên, ta cũng sẽ không để ngươi làm không công, ngươi muốn cái gì, chỉ cần ta có thể, ta sẽ thỏa mãn ngươi."

Lục Song Ngưng im lặng nhìn hắn, bầu môi không cao hứng.

"Ôi chào, tiểu cầu muội, đừng mất hứng, tới đây, ca ca mang muội đi dạo Kinh thành." Mộ Dung Thâm nói, thuận tay khoác vai Lục Song Ngưng.

Cả người Lục Song Ngưng cứng đờ, lập tức tránh hắn theo bản năng. Mộ Dung Thâm sững sốt, nhìn về phía nàng.

Lục Song Ngưng mím môi, "Nam... Nam nữ thụ thụ bất thân, ngươi... Ngươi đừng động tay động chân!"

Lục Song Ngưng nói xong liền tiến lên phía trước.

Mộ Dung Thâm ở phía sau nhìn bóng dáng nàng, thấp giọng lầm bầm một câu, "Thụ thụ bất thân? Không phải đã thân (hôn) rồi sao?"

"Ôi! Tiểu cầu muội, ngươi chạy cái gì, chờ ta!"

Lục Song Ngưng đang đi, đột nhiên lại chạy. Mộ Dung Thâm thấy thế, bước nhanh đuổi theo.

Lão Từ xem đến mức ngây ra, lắc cánh tay Lâm Dương, hỏi hắn, "Có phải Vương gia nhớ lầm hay không? Chẳng phải Trương đại trù đang ở trong phủ sao? Từ bao giờ thành xin nghỉ rồi?"

Lâm Dương cười lớn, "Thế này mà người cũng không hiểu?"

Lão Từ: "... Ngươi hiểu?"

Lâm Sương: "Hức... Ta cũng không hiểu lắm..."

...

Mấy ngày gần đây Mộ Dung Hằng không bận gì, ngày nào cũng trong phủ, chăm chú, tập đi, đọc sách, bồi tiểu nương tử của hắn.

Hôm nay, hắn vừa mới tập đi ở trong viện xong, lúc về phòng liền thấy Khương Linh Lung ngồi trên giường, trên giường còn có chiếc bàn nhỏ, trên đó là bàn cờ.

Một tay Khương Linh Lung chống cằm, nhàm chán chơi cờ với chính mình.

Mộ Dung Hằng đi qua, cười nói: "Tự mình chơi cờ? Xem ra Lung Nhi cũng rất lịch sự tao nhã."

Khương Linh Lung ngẩng đầu nhìn hắn, bĩu môi nói: "Cái gì mà lịch sự tao nhã, thật nhàm chán."

Nói xong, nàng liền giữ chặt tay Mộ Dung Hằng, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn, "Tướng công, chàng đi nước cờ tiếp theo đi."

Mộ Dung Hằng gật đầu, "Chơi cờ không thành vấn đề. Nhưng mà, trước khi chơi cờ, ta có chuyện muốn nói với nàng."

Về mặt của Mộ Dung Hằng rất nghiêm túc.

Khương Linh Lung nhìn hắn, tự dưng có chút khản trương, ngồi ngay ngắn, "Tướng công, chuyện gì vậy?"

Mộ Dung Hằng im lặng một lát, suy nghĩ nên mở miệng thế nào. Tiểu nương tử của hắn trước nay luôn cảm thấy mình làm đồ ăn rất ngon, nếu đột nhiên hắn nói với nàng, thật ra là rất mặn, liệu nàng có bị đá kích?

Mộ Dung Hằng biết nàng có lòng tự trọng, nếu không lần trước ở núi Thanh Dương đã kêu Lục thần y chữa trị cho Lung Nhi.

Mấy ngày trước hắn có hỏi thái y, ăn đồ mặn nhiều không tốt cho cơ thể, cho nên vấn đề vị giác của Lung Nhi không thể kéo dài thêm.

Trong lòng hắn yên lặng sắp xếp từ ngữ, sau đó nắm tay nàng, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng, "Nương tử, là thế này, mấy ngày trước Lục cô nương có tới Kinh thành, hiện đang ở chỗ lão Thất..."

"Cái gì? Lục cô nương tới Kinh thành? Ôi, sao nàng ấy lại tới chỗ lão Thất? Đáng lẽ ra là nàng ấy nên tới tìm ta!" Khương Linh Lung không có bằng hữu, trước kia ở trên núi còn có Lục Song Ngưng, lúc này nghe tin nàng ấy xuống núi, chỉ hận không thể lập tức chạy tới chơi với nàng ấy.

Mộ Dung Hằng thấy Khương Linh Lung kích động, vội đề bả vai nàng, "Nàng đừng vội, nghe ta nói hết."

Lúc này Khương Linh Lung mới lấy lại tinh thần, vội ngồi xuống, "Được được được, tướng công nói đi, ta nghe."

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, nói: "Như thế này, hiếm khi Lục cô nương tới Kinh thành, ta muốn đề nàng ta trị bệnh cho nàng."

Khương Linh Lung sùng sốt, "Bệnh gì? Ta không có bệnh, tướng công, chàng đang nói cái gì vậy?"

Khương Linh Lung cảm thấy rất kỳ lạ. Nàng rất tốt, sao tướng công lại nói phải chữa bệnh cho nàng?

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, im lặng một lát, sau đó vỗ một cái xuống giường, nhanh chóng có hạ nhân bưng đồ ăn tiến vào.

Có bánh ngọt, có đùi gà, còn có ngỗng nướng.

Khương Linh Lung "a" một tiếng, nói: "Tướng công, còn chưa tới giờ ăn đâu."

Mộ Dung Hằng cười, sai người bưng đồ ăn lên chiếc bàn nhỏ.

Khương Linh Lung xếp bằng ngồi thẳng, cúi đầu ngửi, "Thơm quá, tướng công, đây là đầu bếp trong phủ làm sao?"

Mộ Dung Hằng lắc đầu, "Không phải, là ta sai người ra bên ngoài mua. Bánh hoa hạnh [*] này mua ở cửa hàng điểm tâm lớn nhất Kinh thành, đùi gà này mua ở cửa hàng gà nướng có danh tiếng khá tốt, ngỗng nướng mua ở cửa hàng có lão bảo đã được trăm tuổi, đều là đồ ăn rất ngon, nàng mau nếm thử đi."

Khương Linh Lung chỉ mới nghe Mộ Dung Hằng nói, cũng đã nuốt nước miếng thèm thuồng, "Nghe đã thấy rất ngon nha."

Mộ Dung Hằng thâm trầm nhìn nàng, nói: "Vậy nàng mau nếm thử đi."

Khương Linh Lung "ừm" một tiếng, lập tức cầm lấy đùi gà, gấp chân gà lên.

Xé miếng thịt, vừa mới bỏ vào miệng, đôi mày nàng lập tức nhíu lại, muốn nhổ ra theo bản năng.

"Trời ạ, thật khó ăn, có phải chàng bị lừa hay không, không có chút hương vị gì cả!"

"Phải không? Ta cảm thấy rất ngon, hương vị cũng vừa đủ."

Khương Linh Lung cau mày, kỳ quái nhìn hắn một cái, "Sao lại thế..."

Nàng nói, lại ăn thêm một miếng, không ngoài ý muốn lại nhổ ra, "Thật sự không có hương vị."

Rõ ràng là khó ăn như vậy, sao tướng công lại nói ngon?

Khương Linh Lung cảm thấy rất kỳ lạ, có chút gì đó không thích hợp.

Mộ Dung Hằng lại nói: "Vậy nàng ăn thử bánh ngọt và ngỗng nướng đi."

Khương Linh Lung mím môi, ngậy người trong chốc lát liền cầm lấy đôi đũa, nếm thử chút bánh hoa hạnh và ngỗng nướng.

Rất kỳ lạ, nàng vẫn cảm thấy không có chút hương vị gì như cũ.

Giống như đang nhai sáp vậy.

Nàng ngẩng đầu, mờ mịt nhìn Mộ Dung Hằng, "Mấy món này rất được hoan nghênh sao?"

"Đúng vậy."

Khương Linh Lung theo bản năng mà siết chặt đầu ngón tay, "Nhưng tại sao ta lại cảm thấy không có vị gì... Tướng công, chàng có cảm nhận được hương vị không?"

Mộ Dung Hằng gật đầu, nhìn nàng nói: "Có, rất vừa."

"..." Khương Linh Lung mở to hai mắt, khó tin hỏi, "Vậy... Đó là do vị giác của ta có vấn đề sao?"

Người khác sẽ cảm thấy rất ngon, vì sao nàng lại cảm thấy không có hương vị gì? Cho nên là nàng có vấn đề?

Câu hỏi cuối này của Khương Linh Lung chính là câu hỏi mấu chốt, Mộ Dung Hằng cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: "Thật ra ta đã sớm phát hiện vị giác của nàng có chút vấn đề, sau đó cũng hỏi Tôn ma ma. Tôn ma ma nói, bởi vì nàng rất khó cảm nhận được hương vị, cho nên trước kia ở tướng phủ, ngày thường nấu cơm cho nàng, Tôn ma ma cho thêm rất nhiều muối, cho nhiều một chút, nàng mới có thể cảm nhận được hương vị."

Khương Linh Lung ngờ ngẩn nhìn chằm chằm Mộ Dung Hằng, mỗi lúc đóng lúc mở, muốn nói cái gì nhưng nửa ngày cũng chưa nói được một câu.

Trước kia Tôn ma ma nói nàng có khẩu vị nặng, nhưng nàng không ngờ sẽ nghiêm trọng như vậy, nghiêm trọng tới mức hương vị bình thường, nàng cũng nếm không ra?

Nhưng trong khoảng thời gian này nàng hay nấu cơm cho tướng công, đều là dựa theo khẩu vị của chính nàng..

Khương Linh Lung bỗng nhiên phục hồi tinh thần, túm chặt tay Mộ Dung Hằng theo bản năng, "Tướng công, những món ăn ta nấu cho chàng..."

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, có phần dờ khóc dờ cười, nói: "Phải, có hơi mặn."

"Nhưng chàng nói rất ngon, hơn nữa lần nào cũng ăn hết sạch."

Mộ Dung Hằng sùng nịch xoa đầu nàng, nói: "Nướng từ làm cho ta, ta nhất định phải ăn hết."

Khương Linh Lung: "..."

Bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày trước Thất đệ tới ăn cơm nàng làm, liền không ngừng uống nước. Lúc ấy nàng cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng không ngờ sẽ mặn như vậy.

Khương Linh Lung nhìn Mộ Dung Hằng, không khỏi nhũn nhũn, "Tướng công, sao chàng lại ngốc như vậy? Khó ăn thì phải nói với ta."

Nếu hắn nói với nàng, nàng sẽ không ngây ngốc cho rằng mình làm đồ ăn rất ngon. Nghĩ đến ngày nào tướng công cũng ăn đồ ăn mặn như vậy, trong lòng Khương Linh Lung rất áy náy.

Nàng kéo tay Mộ Dung Hằng, mắt trông mong nhìn hắn, "Tướng công, xin lỗi, ta không biết..."

Mộ Dung Hằng thấy Khương Linh Lung xin lỗi hắn, ấn đường nhũn lại, nói: "Nàng ngốc sao? Sao phải xin lỗi?"

Mộ Dung Hằng sờ đầu Khương Linh Lung, yêu chiều nói: "Tuy Lung Nhi nhà chúng ta làm đồ ăn hơi mặn, nhưng lại rất ngon."

Khương Linh Lung biết hắn đang an ủi nàng, xoay đầu, bĩu môi nói: "Chàng cứ an ủi ta đi, sau này ta sẽ không bao giờ nấu ăn nữa."

Lừa nàng lâu như vậy, hại nàng còn cho rằng mình được chân truyền từ phụ thân.

Khương Linh Lung xoay đầu, Mộ Dung Hằng ôm nàng từ phía sau, cười nhẹ nói: "Đừng, chờ Lục cô nương trị bệnh cho nàng là được."

"Không cần, sẽ không bao giờ nấu cơm nữa!" Khương Linh Lung có phần tức giận, nhưng cũng không biết đến tột cùng là giận tướng công, hay là giận chính mình.

Sao nàng biết nàng có loại bệnh này chứ?

Mộ Dung Hằng ôm Khương Linh Lung, môi chạm vào tai nàng, nhẹ giọng nói: "Ta đã nói với Lục cô nương, lát nữa sẽ tới đây kiểm tra cho nàng."

Khương Linh Lung có phần sợ hãi, quay đầu lại, khấn trương nhìn Mộ Dung Hằng, "Tướng công, bệnh này có thể trị sao? Trị như thế nào?"

"Có thể trị, sẽ trị được thôi, nương tử đừng sợ."

Khương Linh Lung nghe thấy Mộ Dung Hằng nói sẽ trị được, mới nhẹ nhàng thở ra, "Vậy... Vậy được rồi..."

...

Khương Linh Lung cho rằng trị được, tức là chỉ cần uống thuốc là được.

Thế cho nên, lúc Lục Song Ngưng lấy ra thanh dao nhỏ, nàng sợ tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu.

Lục Song Ngưng vội an ủi nàng, "Đừng sợ, ta mới kiểm tra qua cho ngươi, chỉ rạch trên cổ một vết thôi, sau đó cắt bỏ miếng thịt ở bên trong, sẽ rất nhanh, không đau đâu."

"Không cần! Ta không muốn trị!" Khương Linh Lung nghĩ đến việc rạch một vết cắt trên cổ nàng, sợ đến mức cả người đều phát run, liều mạng vùi đầu vào lồng ngực Mộ Dung Hằng, không dám ngẩng mặt ra.

Mộ Dung Hằng ôm chặt nàng, sắc mặt có phần ngưng trọng, nhìn Lục Song Ngưng nói: "Có biện pháp khác không? Uống thuốc được không?"

Lục Song Ngưng lắc đầu, "Không được, đây là phương pháp tốt nhất, nhanh nhất, thật sự không đau, các ngươi không thể tin tưởng ta sao?"

"Hai người tin tưởng tiểu cầu muối đi, tốt xấu gì cũng là đồ đệ của thần y, vấn đề nhỏ như vậy, khẳng định không làm khó được nàng ấy."

Mộ Dung Thâm đang ngồi trước bàn uống trà, một hạt đậu phộng đột nhiên bị ném vào tách trà, Lục Song Ngưng thờ phỉ phỉ liếc hần một cái, "Đã nói rồi, không được kêu ta là tiểu cầu muối!"

Mộ Dung Thâm buông tách trà xuống, ngẩng đầu, cười nhìn nàng, "Tiểu cầu muối nghe rất hay mà? Có phải không, tiểu cầu muối?"

"Ngươi..." Lục Song Ngưng nói không lại Mộ Dung Thâm, cắn môi, hung hăng trừng hần, dứt khoát quay đầu đi, không nói chuyện với hần nữa.

Mộ Dung Thâm cười nhìn nàng.

Tiểu cầu muối này, lúc tức giận trông cũng rất xinh đẹp.

Lục Song Ngưng nói với Khương Linh Lung cả buổi, cuối cùng đồng ý cho nàng uống một loại thuốc mê, làm nàng không cảm thấy đau đớn, Khương Linh Lung mới do dự gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Không phải ngươi thích ta chứ?

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Cũng không biết Lục Song Ngưng cho Khương Linh Lung uống thuốc gì, Khương Linh Lung uống xong, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Mộ Dung Hằng ôm nàng, cau mày, mặt đầy lo lắng, "Vừa rồi ngươi cho nàng ấy uống cái gì? Có hại với thân thể không?"

Lục Song Ngưng nói: "Đương nhiên, thuốc nào mà không có ba phần độc."

Sắc mặt Mộ Dung Hằng trở nên khó coi.

"Tuy vậy cũng không bằng lượng muối Linh Lung ăn mỗi ngày, thương tổn tới cơ thể."

Mộ Dung Hằng: "..."

Khụ, lời Lục Song Ngưng nói chính là lời nói thật.

"Ngươi đặt nàng ấy lên giường đi." Lục Song Ngưng ngồi bên cạnh, dùng tửu tinh (cồn) lau dao nhỏ, lại dùng lửa hơ qua.

Mộ Dung Hằng nhìn, trong lòng càng sợ, không chỉ không buông Khương Linh Lung ra, ngược lại còn ôm nàng chặt hơn.

Lục Song Ngưng: "Ai da, ta nói này Tứ vương gia, ngươi ôm người ta, vậy ta trị bệnh như thế nào bây giờ?"

"Đúng vậy, Tứ ca, huynh buông tẩu tử ra đi." Mộ Dung Thâm tiến lên khuyên.

Mộ Dung Hằng do dự hồi lâu, rốt cuộc cũng đỡ Khương Linh Lung lên giường.

Nhưng người cũng không đi, chỉ đứng ở kia nhìn.

Lục Song Ngưng quay đầu lại, liếc mắt một cái, thầm nghĩ Tứ vương gia này thật đúng là thê nô không hơn không kém. Nhưng mà, trong lòng nàng lại vô cùng hâm mộ Khương Linh Lung, có thể có trượng phu yêu thương mình như vậy.

Y thuật của Lục Song Ngưng rất cao, cơ hồ là chân truyền toàn bộ từ Lục lão đầu, chỉ là vị giác không nhạy mà thôi, đối với nàng ấy mà nói thì không phải là việc gì khó.

Không tới nửa canh giờ đã giải quyết xong vấn đề.

Toàn bộ quá trình, Mộ Dung Hằng vẫn luôn ở bên cạnh nhìn, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, ấn đường đều nhú chặt.

Cho đến khi Lục Song Ngưng nói: "Không có việc gì, qua nửa canh giờ Linh Lung sẽ tỉnh lại, trong khoảng thời gian này nàng ấy không thể ăn gì, chỉ có thể uống canh, ba ngày sau có thể ăn chút thức ăn lỏng thanh đạm, cháo trắng là tốt nhất, nửa tháng sau là có thể khôi phục khẩu vị như bình thường."

Mộ Dung Hằng ghi nhớ tất cả vào đầu.

"Nàng ấy có thể uống thuốc không?"

"Thuốc gì?"

"Lúc trước ở núi Thanh Dương, sư phụ ngươi khai thuốc cho Lung Nhi, là thuốc điều trị thân thể."

Lục Song Ngưng gật đầu, "Đã biết. Cứ tạm dừng ba ngày đi, ba ngày sau lại tiếp tục uống."

Mộ Dung Hằng nói: "Đa tạ, Lục cô nương."

Đôi mắt Lục Song Ngưng cong cong, "Không cần khách khí. À, đúng rồi, mấy ngày này, khả năng nàng ấy sẽ rất đau, cố gắng nói ít một chút."

"Đã rõ."

Ra khỏi phủ Mộ Dung Hằng, Mộ Dung Thâm cười nhìn Lục Song Ngưng, "Nhìn không ra đấy, nha đầu ngươi còn rất có bản lĩnh."

Lục Song Ngưng kiêu ngạo hếch cằm, cười sáng lạn, "Đó là đương nhiên, ta chính là đồ đệ của Đoạn Chi thần y."

"Thật là, khen ngươi hai câu, cái đuôi của ngươi sắp vểnh lên trời rồi." Mộ Dung Thâm không khỏi buồn cười, cãi nhau với Lục Song Ngưng từ lâu, mới cảm thấy tâm tư nha đầu này quá mức đơn giản, hi vọng ai đó đều biểu hiện trên mặt.

Mộ Dung Thâm khoác vai Lục Song Ngưng, cúi đầu, mặt mày mỉm cười nhìn Lục Song Ngưng, "Tiểu cầu muội, chúng ta về nhà đi, ta đói bụng."

Lục Song Ngưng ngược mắt nhìn hấn một cái, nói: "Đói bụng thì ra ngoài ăn."

"Không cần, ta muốn ăn thức ăn ngươi làm."

Lục Song Ngưng có phản tức giận, "Ta không phải là đầu bếp của ngươi!"

Ngươi này coi nàng là cái gì?

"Cho dù ngươi không phải là đầu bếp của ta, ta vẫn thích ăn đồ ngươi làm."

Lục Song Ngưng liếc mắt nhìn hấn một cái.

Mộ Dung Thâm giờ tay che mắt nàng, "Đừng trừng, ngoan, về phủ ta làm cùng ngươi."

Tới lúc về phủ, Lục Song Ngưng mới nghỉ ngơi một lát đã bị Mộ Dung Thâm đẩy vào phòng bếp nhỏ làm cơm tối.

Vào phòng bếp, Mộ Dung Thâm cũng không đi, ở đó cùng nàng.

Nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp rất nhiều, cái gì cần có đều có, so với trên núi Thanh Dương còn đầy đủ hơn.

Lục Song Ngưng xem xét trong chốc lát, quay đầu hỏi Mộ Dung Thâm, "Ngươi muốn ăn gì?"

Thật ra Mộ Dung Thâm cũng không kén ăn, "Cái gì cũng được, chỉ cần ngươi làm, ta đều thích."

Lục Song Ngưng nghe xong, hơi cong môi. Lời này nghe thật thư thái.

Phòng bếp nhỏ ở trong viện Mộ Dung Thâm là nơi chuyên môn làm đồ ăn khuya cho hấn, ngày thường không có hạ nhân ở đây.

Lục Song Ngưng lấy thức ăn ra, quay đầu nói với Mộ Dung Thâm: "Lại đây giúp ta một tay."

Mộ Dung Thâm ngần ra, "Hả? Ngươi nói cái gì?"

"Giúp ta một tay."

Mộ Dung Thâm khó có thể tin được, "Ngươi ra lệnh cho ta? Tiểu cầu muội, lá gan không nhỏ đấy!"

Lục Song Ngưng nhú mày, sau đó ném chiếc nồi sang một bên, "Ta đây không làm! Ta cũng không phải là đầu bếp của ngươi."

Mộ Dung Thâm: "..."

Giăng co một lát.

Mộ Dung Thâm ngồi xồm trên mặt đất, rửa rau cho Lục Song Ngưng.

Rửa rửa, "Ôi, ta ra ngoài gọi hạ nhân, ta rửa không sạch."

Nói giỡn, hẳn đường đường là Vương gia, thế mà lại ngồi xỏm ở nơi này rửa rau cho tiểu nha đầu, truyền ra ngoài, hẳn làm sao mà sống?

Lúc này Lục Song Ngưng lại nổi hứng, cười nhìn hắn, "Không cần, phải là người rửa, không rửa ta không làm."

Mộ Dung Thâm "... Tiểu cầu muối, có phải ta nói với người rồi không, tùy tiện uy hiếp người khác là không đúng."

Lục Song Ngưng chớp mắt cười, "Không có."

Mộ Dung Thâm "..."

Lục Song Ngưng: "Rửa xong rồi thì mang ra vắt, thớt ở chỗ này."

Mộ Dung Thâm "...!!!!!"

Mộ Dung Thâm rửa sạch, vắt rau xong, đi ra ngoài đóng cửa lại. Bộ dáng này của hắn nếu để hạ nhân thấy, truyền ra ngoài thì uy nghiêm còn đâu nữa?

Cửa đóng lại được một lúc, ở phía sau núi già, lão Từ cùng Lâm Dương lặng lẽ đi ra.

Trông mắt Lão Từ cũng sắp rớt xuống đất, dùng sức xoa mắt, "Trời ạ, vừa rồi có phải ta hoa mắt hay không? Vương gia đang rửa rau sao?"

"Người không hoa mắt đâu, đúng là ngồi xỏm ở chỗ đó rửa rau!"

"Trời ạ! Vương gia của ta, thanh danh một đời!"

Lâm Dương sờ cằm, "Theo ta thấy, sợ là Vương gia của chúng ta đã bị Lục cô nương ăn sạch rồi, không được, ta phải cược thêm tiền mới được!"

Lâm Dương nói xong liền quay đầu, chuẩn bị chạy đi tăng tiền cược.

Lão Từ thấy thế, cũng nhanh chóng đuổi theo, "Chờ ta một chút, ta cũng muốn thêm!"

Mộ Dung Thâm vắt rau xong, Lục Song Ngưng bắt hắn vắt khoai tây, hắn vắt gò ghề lồi lõm, từng cục từng cục.

Lục Song Ngưng nhìn chằm chằm khoai tây trên thớt, chau mày nói: "Người cắt cái gì vậy, xấu muốn chết."

Mộ Dung Thâm hừ một tiếng, "Người phải biết thỏa mãn đi, người cho rằng ai cũng giống người, có thể sai bảo bọn vương sao?"

Lục Song Ngưng nghe hắn nói, không biết vì sao, trái tim bỗng nhiên đập mạnh.

Tự dưng có một ngọn gió mềm mại, dịu dàng lướt qua trong lòng.

Nàng cúi đầu, khóe môi không tự giác nở nụ cười.

Mộ Dung Thâm vắt rau, Lục Song Ngưng ở trước bếp xào nấu.

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm.

"Tiểu cầu muối, người bao nhiêu tuổi?"

"Hỏi làm gì?"

"Tùy tiện hỏi thôi."

Lục Song Ngưng đảo muối, "Mười bảy tuổi."

"Ồ, chưa hứa hôn sao?"

Lục Song Ngưng sững sốt, quay đầu lại nhìn hắn, "Hỏi làm gì?"

"Ừm... Không có gì, tùy tiện hỏi thôi."

Mộ Dung Thâm xấu hổ sờ thái dương, trong lòng nôn nao.

Hắn đang vắt củ cải trắng, do thất thần, dao cắt vào đầu ngón tay, đau đến mức "á" một tiếng.

Lục Song Ngưng bị dọa cho nhảy dựng, nghiêng đầu liền thấy ngón tay Mộ Dung Thâm chảy đầy máu.

"Trời ạ, sao lại cắt vào tay rồi!"

Lục Song Ngưng sợ tới mức vội vàng buông nôi, theo bản năng kéo tay hắn.

Miệng vết thương hơi sâu, máu không ngừng trào ra.

Lục Song Ngưng nhìn ngón tay hần, trong lòng tràn đầy áy náy, nàng vội lấy một chiếc lọ nhỏ màu nâu trong túi, mở ra, đổ bột phấn vào vết thương của Mộ Dung Thâm.

Thuốc mới đổ vào tay, vừa đau vừa lạnh, Mộ Dung Thâm cắn chặt môi theo bản năng.

Lục Song Ngưng vô cùng áy náy, ngừng đầu lên, hốc mắt ngập tràn ánh nước, mím môi, nhỏ giọng nói: "Mộ Dung Thâm, xin lỗi."

Mộ Dung Thâm thấy Lục Song Ngưng sắp khóc, vội nói: "Không sao, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến ngươi, là ta không cẩn thận."

Lục Song Ngưng lắc đầu, "Nếu ta không ép ngươi cắt rau, ngươi sẽ không bị thương."

Lục Song Ngưng ngồi xồm trên mặt đất, nước mắt như bột nước không ngừng rơi xuống.

Mộ Dung Thâm cảm thấy có chút nặng nề, vội nói: "Lục Song Ngưng, ngươi đừng khóc, mới bị cắt một chút thôi mà, trước kia ta theo Tứ ca đánh giặc, cây thương đâm vào ngực ta còn không có việc gì, đây chỉ là chút chuyện nhỏ, đừng khóc."

Mộ Dung Thâm nói, nhẹ nhàng sờ đầu Lục Song Ngưng.

Lục Song Ngưng cắn môi, nói: "Ta không khóc."

Nàng nói, đứng lên khỏi mặt đất.

Mộ Dung Thâm ngừng đầu nhìn nàng, bỗng nhiên nói, "Lục Song Ngưng, ngươi như vậy, ta sẽ cho rằng ngươi thích ta."

Cả người Lục Song Ngưng cứng đờ, bên tai giống như bị lửa đốt, vô cùng nóng.

"Ngươi đừng nói bậy!" Lục Song Ngưng chột dạ, đột nhiên quay đầu lại, mặt đỏ bừng, nàng nhanh chóng nói: "Ngươi ra ngoài đi, ta làm thay ngươi!"

Mộ Dung Thâm vẫn ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, nhìn Lục Song Ngưng, nói: "Không sao, ta ngồi đây chờ ngươi."

"..."

Lục Song Ngưng đỏ mặt không dám quay đầu lại, tim đập thình thịch, phảng phất như trái tim sắp nhảy ra.

Buổi tối, Mộ Dung Thâm nằm trên giường, đột nhiên mất ngủ.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu đều là khuôn mặt Lục Song Ngưng, giọng nói của nàng, nụ cười của nàng, còn cả lúc nàng cùng hắn cãi nhau.

Mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười, tất cả đều hiện rõ ràng trước mắt.

Ngày mùa đông, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng nóng.

Thật đúng là gặp quý.

...

Nửa tháng sau, rốt cuộc cỗ huyệt Khương Linh Lung cũng lành lại.

Phòng bếp làm chút đồ ăn có hương vị bình thường, Mộ Dung Hằng múc đồ ăn trong chén, dứt nàng ăn.

Mấy ngày qua Khương Linh Lung chỉ ăn một chút thức ăn lỏng, với khẩu vị bình thường.

Vị giác đã chậm rãi khôi phục.

Mộ Dung Hằng vừa dỗ nàng ăn, vừa hỏi nàng, "Thế nào?"

Khương Linh Lung gật đầu, "Rất ngon."

Mộ Dung Hằng cười, sùng nịch xoa đầu nàng, "Lung Nhi của chúng ta, thật không dễ dàng mới cảm nhận được hương vị."

Khương Linh Lung lúng túng, đâm nhẹ vào ngực hắn, "Chàng còn chê ta, nếu chàng nói sớm cho ta, không phải sẽ không có việc gì sao?"

"Thật là, còn mắng lại ta." Mộ Dung Hằng bất đắc dĩ lắc đầu.

Khương Linh Lung trừng hắn, "Dám mắng chàng đó."

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ghen ghét

Edit: Quanh

Beta: Nhượng Vy

Khương Linh Lung chữa bệnh hơn nửa tháng, chân Mộ Dung Hằng cũng dần khôi phục, càng ngày càng tốt, chỉ cần đi chậm một chút, so với người bình thường cũng không khác biệt lắm, lại chăm sóc thêm một khoảng thời gian nữa, vậy thì có thể hoàn toàn khôi phục.

Đương nhiên, khoảng thời gian này khôi phục nhanh là vì ngoại trừ ngày nào cũng chăm cứu, tập đi, thi thoảng Lục Song Ngưng còn kê thuốc cho hắn, căn cứ vào tình hình cơ thể hắn mà điều chỉnh việc dùng thuốc, do vậy cũng có công lớn.

Cỗ hòng Khương Linh Lung mới khôi phục chưa được vài ngày, đúng lúc tới sinh thần của Thái Hậu nương nương.

Khương Linh Lung không biết tặng cái gì, vắt hết óc cũng nghĩ không ra, Mộ Dung Hằng bảo nàng làm cho Thái hậu nương nương một chén mì trường thọ.

Khương Linh Lung nghe xong thì tròn trắng mắt. Đùa gì vậy, bây giờ nàng không hề tin tưởng vào trù nghệ của mình.

Mộ Dung Hằng vuốt đầu nàng, cười nói: "Đừng lo, ta đã sớm chuẩn bị lễ vật, ngày mai lấy danh nghĩa của nàng tặng cho Thái Hậu."

Khương Linh Lung ngây người, chớp mắt nhìn Mộ Dung Hằng, "Tướng công, thế này... Chẳng phải có chút không ổn sao?"

Mộ Dung Hằng cười nói: "Không sao, hôm nay ta dâng lễ vật, sang năm sẽ là nàng, từ giờ trở đi nàng cứ nghĩ xem sang năm muốn tặng lễ vật gì cho Hoàng tổ mẫu."

Khương Linh Lung tò mò nhìn hắn, "Hoàng tổ mẫu thích lễ vật gì?"

Mộ Dung Hằng nhìn dáng vẻ tò mò của Khương Linh Lung, không nhịn cười được, nói: "Ta đoán Hoàng tổ mẫu sẽ rất thích hài tử của chúng ta."

Khương Linh Lung ngây ra, nhanh chóng phản ứng lại, thẹn thùng cúi đầu cười.

Hài tử, nàng cũng rất muốn có hài tử nha.

...

Bởi vì sinh thần của Thái Hậu, sáng sớm hôm sau, Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung vào cung.

Lúc tới cung của Thái Hậu, trong điện đã vô cùng náo nhiệt, hoàng tử công chúa, nương nương các cung tới rất nhiều.

Còn chưa đi vào thì đã nghe thấy bên trong truyền tới giọng nói.

"Tứ vương gia đến, Tứ vương phi đến!"

Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung mới vào cửa, cung nhân bên trong cao giọng hô một tiếng.

Người bên trong nghe thấy, sôi nổi nhìn ra phía cửa.

Nhưng lúc Mộ Dung Hằng đi vào, tất cả mọi người vô cùng kinh sợ. Thời gian trước Mộ Dung Hằng tiến cung còn chống quai trượng, lần này tiến cung không chỉ không cần quai trượng, đi đứng cũng không khác gì người bình thường.

Thái Hậu nhìn Mộ Dung Hằng, vô cùng kích động, vội nói: "Hằng Nhi, mau, mau tới đây, để Hoàng tổ mẫu nhìn xem."

Mộ Dung Hằng mỉm cười đi tới chỗ Thái Hậu.

Đôi mắt mọi người nhìn chăm chăm hắn, biểu tình trên mặt đều lộ ra vẻ không thể tin được. Bởi vì không ai nghĩ đến, một kẻ hai chân tàn phế, thế mà lại hoàn toàn trở nên bình thường.

Khí chất quanh thân Mộ Dung Hằng rất mạnh. Hắn đứng ở chỗ này, không ai có thể bỏ qua, ánh mắt mọi người đều không tự giác mà bị hắn hấp dẫn.

Khả năng bởi vì hơn mười tuổi đã xuất chinh, trên người Mộ Dung Hằng ngoại trừ quý khí trời sinh, còn có khí trảng lạnh lẽo khiến mọi người run sợ.

Từ thời khắc hắn xuất hiện, toàn bộ cung điện trở nên yên tĩnh, không ai dám ồn ào, thậm chí là ngừng hô hấp theo bản năng.

Mộ Dung Hằng đi tới trước mặt Hoàng Thái Hậu.

Hoàng Thái Hậu kích động rơi nước mắt, nắm chặt tay Mộ Dung Hằng, "Hằng nhi, xem như con đã khỏe lại rồi!"

Mộ Dung Hằng hơi mỉm cười, nói: "Vâng, tôn nhi rất khỏe, mấy ngày qua đã làm Hoàng tổ mẫu lo lắng."

Trong mắt Thái Hậu lóe ánh nước, suýt nữa chảy nước mắt, nhanh chóng giơ tay lau đi.

Mộ Dung Hằng là tôn tử bà thích nhất, khi xảy ra chuyện, bà đau lòng đến mức nước mắt cũng sắp cạn khô. Hiện tại thấy tôn nhi khỏe mạnh, sao có thể không kích động?

Bà có chút lời muốn nói với Mộ Dung Hằng, nhưng e ngại ở đây nhiều người, lại khó mà nói.

Bà lau khô nước mắt, ngẩng đầu thấy Khương Linh Lung đứng sau Mộ Dung Hằng, vội vẫy tay, "Linh Lung, tới đây, đến bên Hoàng tổ mẫu."

Khương Linh Lung nghe xong, vội vàng vòng ra phía trước Mộ Dung Hằng, đi đến trước mặt Thái Hậu.

Thái Hậu kéo tay nàng, để nàng ngồi bên cạnh bà, vỗ nhẹ mu bàn tay Khương Linh Lung, nói: "Linh Lung, con đúng là phúc tinh của Hằng Nhi, con xem từ khi con gả qua, chân Hằng Nhi liền tốt lên, phúc tinh, thật đúng là phúc tinh."

Thái Hậu càng nói, càng vui mừng nhìn Khương Linh Lung.

May là lúc trước bà không khăng khăng từ hôn Tống Bảo Châu cho Hằng Nhi, nha đầu Linh Lung này có khuôn mặt nhỏ bụ bẫm, vừa thấy chính là tướng vượng phu.

Mà giờ phút này Tống Bảo Châu đang đứng phía sau tỷ tỷ Tống Bảo Trân. Từ một khắc Mộ Dung Hằng bước vào, ánh mắt nàng ta hoàn toàn bị hấp hấp dẫn.

Anh tuấn, đỉnh bật, khí thế hiên ngang... Tất cả từ ngữ tốt đẹp đều có thể dùng trên người hắn.

Thời khắc Mộ Dung Hằng đường hoàng đi vào, quả thực nàng ta hối hận đến phát điên!

Nam nhân anh tuấn đỉnh bật này, giống như từ trên trời rơi xuống, vốn nên là của nàng ta!

Mà giờ khắc này, lại nghe thấy Thái Hậu liên tiếp khích lệ Khương Linh Lung, nàng ta trở nên vô cùng thống hận.

Mộ Dung Hằng là của nàng ta, tất cả những gì Khương Linh Lung đang sở hữu, vốn là của nàng ta!

Tống Bảo Châu lớn như vậy, lần đầu tiên vì một quyết định sai lầm, hối hận đến mức xanh cả ruột.

Trên triều đình, sợ là không tìm được nam nhân nào giống như Mộ Dung Hằng.

Ngày sinh thần, Thái Hậu mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan, yến hội tổ chức ở Ngự Hoa Viên.

Đến giữa trưa, Thái Hậu đi giá tới Ngự Hoa Viên, Khương Linh Lung cùng lão ma ma hầu hạ Thái Hậu, mỗi người một bên đỡ Thái Hậu nương nương.

Mọi người đi theo phía sau, cùng tới Ngự Hoa Viên.

Tống Bảo Châu theo sau Tống Bảo Trân, thấy xung quanh không có người, nhin không được mà nhỏ giọng nói thầm một câu, "Khương Linh Lung dựa vào cái gì, đáng lẽ muội mới là Tứ vương phi."

Tống Bảo Trân nghiêng đầu nhìn nàng ta, sắc mặt lạnh lùng, thấp giọng nói: "Lúc trước các người thương lượng để Linh Lung gả cho Tứ vương gia, bỗ cung đã nói với các người đừng làm như vậy. Sao đây, hiện tại thấy Tứ vương gia đi lại được, mới biết được nam nhân này tốt đến bao nhiêu, hối hận rồi phải không?"

Tống Bảo Châu cắn răng, trong mắt tràn đầy hối hận.

Giọng Tống Bảo Trân lạnh băng, "Đã lựa chọn sai, hối hận cũng vô dụng."

Tựa như nàng, nàng cũng hối hận. Nếu lúc trước nàng không theo phụ thân tiến cung, không hiến vũ ở tiệc mừng thọ của Hoàng Thượng, không bị Hoàng Thượng nhìn trúng, sao nàng có thể ở trong cung, sống không bằng chết?

Mất đi người mình yêu, cũng huỷ hoại cả đời mình.

Mỗi khi nhớ tới, tựa như có một con dao, một nhát một nhát đâm vào lòng nàng.

Tống Bảo Trân rũ mắt. Đôi mắt này của nàng, sớm đã không còn ánh sáng.

Yên lặng mà đi theo đám người tiến về phía trước.

Bỗng nhiên Tống Bảo Châu chạy lên, giữ tay nàng lại, "Tỷ tỷ, tỷ giúp muội được không?"

Tống Bảo Trân ngây ra, ngẩng đầu, liền thấy Tống Bảo Châu mong chờ nhìn nàng.

"Muốn làm gì?"

Đôi mắt Tống Bảo Châu sáng lấp lánh, chờ mong nhìn Tống Bảo Trân, nói: "Tỷ tỷ, muội muốn gả cho Tứ vương gia, tỷ nói với bệ hạ một tiếng, được không?"

Tống Bảo Trân chau mày, khẽ nói: "Muội nói cái gì? Lúc trước là muội không gả, hiện tại lại muốn gả? Sao có thể? Huống chi Linh Lung đã là Tứ vương phi, hơn nữa ai cũng nhìn ra được, tình cảm giữa Tứ vương gia và Linh Lung rất tốt, muội gả qua làm gì?"

Tống Bảo Châu nói: "Tỷ, muội là thiên kim tướng phủ, dung mạo còn đẹp hơn Linh Lung, đáng người cũng tốt hơn Linh Lung, chỉ cần tỷ tỷ để muội gả vào Tứ vương phủ, muội không tin Tứ gia sẽ không thích muội!"

Tống Bảo Trân lắc đầu, "Không được."

"Tỷ tỷ, vì sao!" Tống Bảo Châu không ngờ tỷ tỷ sẽ cự tuyệt mình, khó tin nhìn nàng.

Tống Bảo Trân nhìn nàng ta, ánh mắt có chút bi ai, lời nói thâm thía: "Cùng nữ nhân khác đoạt một nam nhân thì có ý nghĩa gì không? Bảo Châu, hiện tại muội chưa xuất giá, nghe tỷ tỷ một câu, so với gả cho hoàng thất công tử làm thiếp, suốt ngày tranh sủng lục đục với nhau, không bằng gả cho nam nhân toàn tâm toàn ý chỉ thích muội, một đời một kiếp một đôi, không có gì hạnh phúc hơn."

"Nhưng hiện tại muội chỉ muốn gả cho Tứ vương gia!" Tống Bảo Châu lắc đầu, có chút tức giận.

Nói xong, bỗng nhiên nàng ta nhìn Tổng Bảo Trân, khó hiểu, "Tỷ, lẽ nào tỷ vẫn chưa buông bỏ được người kia?"

Giọng Tổng Bảo Châu rất nhỏ, nhưng vẫn làm Tổng Bảo Trân sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, theo bản năng nhìn xung quanh, thấy xung quanh không có người, trong lòng mới nhẹ nhàng thở ra.

Nàng trừng mắt với Tổng Bảo Châu, "Bảo Châu, muội muốn hại chết tỷ tỷ sao?"

Tổng Bảo Châu phát hiện mình lỡ lời, đột nhiên bịt kín miệng, "Xin lỗi tỷ tỷ, muội... muội không cố ý."

Tổng Bảo Trân âm trầm nhìn nàng ta, "Tóm lại, chuyện này tỷ không giúp được muội, tỷ cũng không hy vọng muội gả cho Tứ vương gia. Hơn nữa, tỷ thấy Linh Lung và Tứ vương gia rất xứng đôi, muội không chen chân vào được."

"Tỷ tỷ!"

"Được rồi, đừng nói nữa, vài ngày nữa để mẫu thân tiến cung, tỷ tỷ sẽ xem xét, muội yên tâm đi, tỷ sẽ cẩn thận chọn lựa cho muội. Nhà chúng ta không cần tiền cần quyền, chọn nam nhân chính là chọn nhân phẩm. Đúng rồi, Tứ vương gia có thuộc hạ là một tiểu tướng quân, tiểu tử kia trông cũng đáng hoàng, có khí khái, tỷ tỷ thấy không tồi."

"Muội không cần!" Tổng Bảo Châu cắn răng, trừng mắt nhìn Tổng Bảo Trân.

Nàng ta không cần một tên tiểu tướng!

Nàng ta đường đường là thiên kim tướng phủ, vì sao phải gả cho tiểu tướng!

Hấn xứng sao?!

Ấn đường Tổng Bảo Trân hơi nhíu lại, nhìn nàng ta, "Hiện tại bổn cung không muốn giáo huấn muội, hôm nay là sinh thần của Thái Hậu, muội hãy cư xử đúng mực."

Nói xong, liền không hề để ý nàng ta, tiến lên phía trước.

Tổng Bảo Châu đứng ở phía sau, tức giận dậm chân.

Trong lòng nàng ta ê ẩm, hốc mắt ửng đỏ.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì mà nàng ta không thể gả cho nam nhân ưu tú?

Thật ra nàng ta rất rõ ràng, Tổng Bảo Trân nói đúng. Nàng ta thấy ánh mắt Mộ Dung Hằng nhìn Khương Linh Lung, liền biết hẳn thực sự thích Khương Linh Lung. Cho dù nàng ta thật sự gả qua, chỉ sợ cũng không được hạnh phúc.

Nhưng nàng ta không cam lòng!

Nam nhân ưu tú như vậy... vốn là của nàng ta.

Nghĩ tới, nàng ta chỉ hận không thể cho mình một cái tát. Tại sao lúc trước nàng ta lại ngu ngốc không chịu gả?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Thái Hậu tứ hôn

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Sinh thần Thái Hậu, quan lại tề tựu đông đủ.

Lúc Mộ Dung Hằng và Khương Linh Lung nắm tay nhau xuất hiện ở Ngự Hoa Viên, ánh mắt mọi người đều khiếp sợ, nhìn chăm chăm hai chân Mộ Dung Hằng.

Không ai tin được, Tứ vương gia trước kia ngồi trên xe lăn lại có thể đứng lên lần nữa.

Thời điểm Mộ Dung Hằng trọng thương, đám đại thần liền phản bội, hướng về Thái Từ, hiện tại trong lòng kinh sợ, biểu tình trên mặt có thể nói là xuất sắc.

Mộ Dung Hằng sớm biết đám quan lại sẽ kinh ngạc, trên mặt vô cùng bình tĩnh, dẫn Khương Linh Lung tiến lên phía trước.

Dưới chủ vị, bên phải là Thái Từ, cạnh Thái Từ là chỗ ngồi của Mộ Dung Hằng, tiếp đến là chỗ ngồi của Mộ Dung Thâm.

Mộ Dung Thâm đã tới từ trước, thấy Mộ Dung Hằng, cười lớn tiếp đón, "Tứ ca, Tứ tẩu."

Khương Linh Lung cong mắt cười, "Thất đệ, chỉ có một mình đệ thôi à?"

Mộ Dung Thâm cười, "Lời này của Tứ tẩu thật lạ, không phải mình đệ, chẳng lẽ lại là hai người?"

Khương Linh Lung liền cười trừ ghẹo hấn, "Thất đệ, đệ nhìn xem, ai mà không có đôi có cặp? Lại chỉ có mình đệ cô đơn, Tứ tẩu thấy, đệ vẫn nên sớm thành thân đi."

Giọng Khương Linh Lung rất nhỏ, chỉ khẽ nói đùa với Mộ Dung Thâm. Nào biết Thái Hậu ngồi ở trên nhìn thấy, cười hỏi nàng, "Linh Lung cùng lão Thất nói gì đó? Ai gia cũng muốn nghe một chút."

Khương Linh Lung ngẩn ra, lập tức lúng túng, tay thò xuống dưới bàn, lặng lẽ kéo gấu áo Mộ Dung Hằng, cầu cứu hấn.

Mặt mày Mộ Dung Hằng toàn là ý cười, thuận thế nắm chặt tay nàng, ngẩng đầu nói với Thái Hậu: "Cũng không có gì, Lung Nhi đang quan tâm chuyện hôn nhân đại sự của lão Thất, muốn tìm Vương phi cho Thất đệ."

"Tứ ca!" Mộ Dung Thâm không ngờ Tứ ca lại nói thật, lập tức trở nên căng thẳng.

Tứ ca... muốn đẩy hấn xuống hố lửa sao?!

Mộ Dung Hằng vừa dứt lời, Thái Hậu liền nở nụ cười, nói: "Linh Lung quả là tẩu tử tốt, còn biết quan tâm hôn nhân đại sự của lão Thất. Vừa hay hôm nay ai gia cũng muốn chi hôn cho lão Thất."

Mộ Dung Thâm nghe xong, trong lòng đột nhiên lộp bộp, lại nghe Thái Hậu nói: "Chu đại nhân đâu?"

Binh Bộ Thượng Thư bị điểm danh, lập tức tiến lên, quỳ xuống đất hành lễ, "Thái Hậu nương nương, vi thần ở đây."

"Chu đại nhân miễn lễ, ai gia nghe nói, thiên kim tiểu thư của Chu đại nhân như hoa như ngọc, tính thông cảm kỳ thi họa. Tôn tử của ai gia cũng tuân tũ lịch sự, văn võ song toàn, Chu đại nhân cảm thấy thế nào?"

Thái Hậu đang dò hỏi ý của Chu thượng thư, nhưng thật ra chính là tính toán tứ hôn.

Chu Dung Hải vội nói: "Vâng do Thái Hậu nương nương làm chủ."

Cả người Mộ Dung Thâm cứng đờ, theo bản năng hô lớn, "Hoàng tổ mẫu!"

Lúc này Thái Hậu mới nhìn về phía hấn, nói: "Lão Thất, tuổi con cũng không nhỏ, nhân dịp hôm nay là ngày tốt, ai gia định ra hôn sự cho con, chờ phụ hoàng con chọn ngày tốt, sớm tiến hành hôn sự."

"Hoàng tổ mẫu..." Mộ Dung Thâm đứng lên theo bản năng, muốn cự tuyệt, Thái Hậu nhìn hấn một cái, sau đó liền dờ tằm mắt, nói: "Diễn mừng thọ còn chưa bắt đầu sao?"

Hoàng đế ở bên cạnh vội nói: "Mẫu thân đừng vội, lập tức ra ngay."

Vừa dứt lời, trên đài liền khua chiêng gõ trống, toàn bộ Ngự Hoa Viên trở nên náo nhiệt.

Mộ Dung Thâm không có cơ hội nói chuyện, cả người giống như bức tượng điêu khắc, ngậy ra trong góc.

Mộ Dung Hằng ngẩng đầu nhìn hấn, "Ngồi đi, còn đứng làm gì?"

Mộ Dung Thâm cười khổ, nhận mệnh ngồi xuống, "Tứ ca, huynh đứng là hại chết đệ rồi."

Cung nữ lục tục mang đồ ăn lên, Mộ Dung Hằng giúp Khương Linh Lung gỡ xương cá, nói: "Trước kia huynh đã từng gặp tiểu nữ nhi Chu gia, dung mạo rất xinh đẹp, thực nữ dụ dàng, tính thông cảm kỳ thi họa, chẳng phải phù hợp với tiêu chuẩn của đệ sao?"

Mộ Dung Thâm cau mày, "Tiêu chuẩn gì cơ?"

Mộ Dung Hằng nâng mí mắt, nói: "Không phải đệ thích nhất là nữ tử dụ dàng, tài mạo song toàn sao?"

Mộ Dung Thâm nghe xong, ắn đường nhú chặt hơn, nói: "Đó là trước kia."

Mộ Dung Hằng gấp thịt cá đã được gỡ xương vào trong bát Khương Linh Lung, sau đó nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Thâm, hỏi: "Vậy hiện tại đệ thích cô nương như thế nào?"

"..." Mộ Dung Thâm chần chờ một lúc lâu, nói: "Dù sao cũng không thích quá mức dụ dàng."

Mộ Dung Hằng kỳ quái nhìn hấn một cái, "Đệ thật kỳ lạ, trước kia hỏi đệ thích cô nương dạng gì, đệ nói thích tiểu thư khuê các dụ dàng điềm đạm, sao giờ lại không thích nữa?"

Mộ Dung Thâm: "Con người luôn thay đổi." Hấn chần chờ, lại nói: "Dù sao thì hôn sự Hoàng tổ mẫu nói, đệ không chấp nhận."

Mộ Dung Hằng nhướng mày, kỳ quái liếc hấn một cái, nói: "Lão Thất, không phải đệ thích cô nương nào rồi chứ?"

Mộ Dung Thâm đột nhiên ngẩng đầu lên, "Sao có thể vậy được!"

Đột nhiên cảm xúc Mộ Dung Thâm trở nên kích động.

Mộ Dung Hằng nhìn hấn, hơi hạ mắt, cảm giác Mộ Dung Thâm có phần giấu đầu lòi đuôi.

"Huynh mới hỏi một câu, đệ kích động như vậy làm gì?"

"..."

Mộ Dung Hằng nói: "Đệ cho rằng vì sao Thái Hậu ban hôn nữ nhi của Chu thượng thư cho đệ?"

Mộ Dung Thâm ngây ra, "Vì sao?"

Mộ Dung Hằng nhìn hấn, nhẹ nhàng nói, "Đệ cảm thấy vì sao?"

Bỗng dưng Mộ Dung Thâm mở to hai mắt. Thiên hạ trước mắt, phần lớn binh quyền nằm trong tay Mộ Dung Hằng cùng bề hạ. Nhưng vẫn còn một phần nhỏ trong tay Dương đại tướng quân cùng Binh Bộ Thượng Thư Chu Dung Hải.

Dương đại tướng quân là phụ thân của Thái Tử Phi Minh Tâm.

Mộ Dung Thâm cùng Mộ Dung Hằng cảm tình sâu nặng, cùng trên một sợi dây, cho nên ý của Thái Hậu, đơn giản là muốn giúp Mộ Dung Hằng lung lạc trọng thần trong triều.

Mộ Dung Hằng nói: "Đệ không muốn thành thân, thừa dịp phụ hoàng còn chưa hạ chỉ, mau chóng nói với Hoàng tổ mẫu, người sẽ hiểu."

"Nhưng còn huynh..."

"Lo cho huynh làm cái gì. Tuy vậy, cũng đến lúc đệ nên có tức phụ rồi, năm đó trước khi mẫu phi đệ mất đã dặn huynh chiếu cố đệ, đệ cũng già đầu rồi, nên thành thân."

Mộ Dung Thâm mím môi không nói.

Ha ha, nếu có người thích hợp, chẳng phải hấn sẽ thành thân luôn sao?

...

Trời tối, tiệc mừng thọ kết thúc, Mộ Dung Thâm vội vàng chạy đi tìm Thái Hậu, cầu lão nhân gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Nào biết Thái Hậu nói gì cũng không đồng ý, cuối cùng bị Mộ Dung Thâm quấy rầy không yên, còn đuổi người đi.

Ngày mùa đông, Mộ Dung Thâm bị đuổi ra khỏi điện, thân thể lạnh, tâm cũng lạnh. Ở ngoài điện ngầy ngốc hơn nửa ngày.

Lâm Dương cẩn thận tiến lên nói, "Gia, chúng ta về phủ trước đi, ngài đứng ở chỗ này cũng không phải biện pháp tốt."

Trên đường hồi phủ, Lâm Dương thật sự không kiềm chế được tò mò trong lòng, hỏi: "Gia, không phải trước kia ngài thích dạng người như Chu tiểu thư sao?"

Mộ Dung Thâm nói: "Trước kia là trước kia, sao mọi người cứ hỏi ta câu này?"

Mộ Dung Thâm thấy phiền, ai cũng cho rằng hấn thích nữ tử dịu dàng. Nhưng hiện tại hấn không thích nữa được không?

Hấn muốn sửa cũng không cho?

Lâm Dương nhìn hấn một cái, thử thăm dò, "Gia, thuộc hạ có lời này, không biết có nên hỏi hay không..."

Mộ Dung Thâm liếc hấn một cái, "Người hỏi đi."

Lâm Dương sờ mũi, chần chờ một lát, rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí, hỏi, "Gia, có phải ngài thích Lục cô nương không?"

Lâm Dương vừa dứt lời, Mộ Dung Thâm cau mày, "Nói bậy..."

Nói bậy gì đấy. Hai chữ tiếp theo còn chưa kịp nói, bỗng dưng Mộ Dung Thâm thất thần.

Thích tiểu cầu muội ư?

Không thể nào chứ?!

Nhiều nhất cũng chỉ là thích đồ ăn nàng làm mà thôi?

Lâm Dương thấy Mộ Dung Thâm không hé răng, nghĩ thầm, chẳng lẽ là thích thật?

Lá gan lập tức lớn hơn, Lâm Dương vội tiến lên nói: "Gia, thần có chuyện này muốn nói với ngài, mấy ngày trước trong phủ chúng ta có mở cá cược, đánh cược xem liệu Lục cô nương có thể trở thành Thất vương phi không... Gia, thần cược số tiền rất lớn, đánh cược Lục cô nương sẽ trở thành Thất vương phi, ngài có thể cho thần đáp án chính xác, để thần xem có nên tiếp tục cược, hay là rút tiền cược không?"

Lâm Dương vừa nói xong, Mộ Dung Thâm nhủ mảy, đánh lên đầu hấn, "Người nào mở cá cược? Muốn chết phải không?"

Đám hỗn trướng này, thể mà lại dám lấy hấn ra để cược?!

Lâm Dương sợ tới mức vội lui ra sau, ôm đầu, "Không phải thần! Gia, tha mạng!"

...

Tâm tình Mộ Dung Thâm không tốt, sau khi hồi phủ thì lập tức trở về phòng.

Lão Từ đang ở cửa chờ Mộ Dung Thâm, thấy hắn trở về, vội tiến lên nghênh đón, "Vương gia, ngài đã trở lại rồi."

Lời nói này rất kỳ lạ, Mộ Dung Thâm liếc mắt nhìn ông ta, "Sao vậy?"

Lão Từ nói: "Lục cô nương ở trong viện, đợi ngài đã lâu."

Vừa lúc Mộ Dung Thâm vào sân, theo bản năng nhìn xung quanh viện, "Người đâu?"

Lão Từ đáp: "Lục cô nương chờ lâu nên mệt, đã về phòng nghỉ ngơi."

Mộ Dung Thâm nghe, trong lòng có chút hụt hẫng. Trong đầu bỗng dung hiện lên cảnh tượng Lục Song Ngưng ở trong sân chờ hắn.

Hắn xoay người theo bản năng, muốn sang sân bên cạnh tìm Lục Song Ngưng.

Lão Từ vội ngăn cản, nói: "Vương gia, hiện tại ngài đừng đi. Trời đã tối, hơn nữa Lục cô nương về phòng lâu rồi, hẳn là đã ngủ."

Mộ Dung Thâm nghe xong, lúc này mới dừng chân, ngẩng đầu hỏi lão Từ, "Nàng ấy tìm ta chuyện gì sao?"

"Cũng không có việc gì, không phải lần trước Lục cô nương ủ một vò rượu mơ sao, nàng ấy mang tới cho ngài nếm thử."

"Rượu đâu?"

"Ở trong phòng ngài."

Mộ Dung Thâm nhanh chóng vào phòng.

Đẩy cửa ra, ở giữa bàn có bình rượu màu nâu, cạnh vò rượu có hai cái chén. Quả nhiên là tác phong của Lục Song Ngưng, tìm hắn uống rượu cũng không thèm dùng ly.

Mộ Dung Thâm vào phòng, đóng cửa, ngồi trước bàn trong chốc lát.

Đêm nay hắn ở trong cung uống không ít rượu, thật ra đã có phần say. Nhưng nghĩ đến tiểu cầu muối tự mình ủ rượu cho hắn, liền nhịn không được mà mở nắp ra.

Mở nắp ra, một mùi hương mát lạnh xông vào mũi, là mùi vị thơm ngọt của quả mơ.

Còn chưa uống, đã có chút thêm.

Mộ Dung Thâm đổ nửa bát rượu, một ngụm uống hết. Hương vị mát lạnh, có chút cay, lại có chút ngọt.

Rượu trong cung đều là tiến cống, theo lý chính là thánh phẩm. Nhưng bỗng nhiên Mộ Dung Thâm cảm thấy, so ra còn kém hơn rượu tiểu cầu muối tự tay ủ.

Vì sao lại vậy?

Hay thật đúng là yêu ai yêu cả đường đi?

Mộ Dung Thâm rót thêm một chén, hai chén rượu vào bụng, đầu có chút choáng váng.

Hắn đứng lên, mở cửa, ra sân hóng gió.

Lâm Dương đang gác đêm, thấy Mộ Dung Thâm đi tới thì vội hỏi: "Gia, làm sao vậy?"

Mộ Dung Thâm bị gió lạnh bên ngoài thổi qua, thoải mái hơn nhiều. Hắn đi xuống hành lang, nhắm mắt đứng trong chốc lát. Sau đó quay đầu lại, nhìn thẳng vào Lâm Dương, "Người nói rằng trong phủ mở cá cược?"

Lâm Dương không biết Mộ Dung Thâm muốn nói gì, chỉ nhớ đến lúc nãy trên đường về, Mộ Dung Thâm đánh vào đầu hắn, lập tức khản trương, vội nói: "Gia bớt giận, sáng sớm mai thần sẽ dọn dẹp sạch sẽ."

Mộ Dung Thâm liếc hắn một cái, sau đó móc ra một thỏi vàng từ bên hông, ném cho Lâm Dương.

Lâm Dương ngăn người, khiếp sợ nhìn Mộ Dung Thâm.

Mộ Dung Thâm xoay người, lúc bước lên bậc thang, nói: "Ta cũng muốn cá cược."

Lâm Dương ngăn người nhìn thỏi vàng, "Cược... cược cái gì?"

Mộ Dung Thâm đi lên hành lang, vào trong phòng. Giọng nói nặng nề truyền ra ngoài, "Đánh cược Lục Song Ngưng sẽ trở thành Thất vương phi."

Nói xong liền đóng cửa lại.

Lâm Dương đứng ở bên ngoài, ngây ngốc nửa ngày.

Lúc sau mới phản ứng lại, hấn đột nhiên vỗ đùi.

Ông trời, phát tài rồi!

Lâm Dương kích động nghĩ, ngày mai sẽ lấy toàn bộ gia sản ra đặt cược, sắp sửa phát tài lớn!

...

Mộ Dung Thâm uống nhiều rượu, ngày hôm sau ngủ đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh lại.

Rửa mặt xong, đi ra liền chuẩn bị tìm tiểu hầu muối của hấn.

Định nói cái gì với nàng?

Ôi, còn chưa nghĩ tới.

Kết quả đi đến sân cách vách, nhà hoàn được hấn sai chiếu cổ Lục Song Ngưng lại nói, sáng sớm Lục Song Ngưng đã ra cửa, tới Tứ Vương phủ khám bệnh cho Tứ tấu.

Mộ Dung Thâm nghe xong, cũng chuẩn bị tới chỗ Tứ ca. Mới nghĩ như vậy, còn chưa kịp ra cửa, Hoàng tổ mẫu đã phái người tới, thỉnh hấn tiến cung.

Tối hôm qua mới bị tứ hôn, hôm nay lại bị mời vào trong cung. Mộ Dung Thâm biết khẳng định không phải chuyện tốt.

Nhưng Hoàng tổ mẫu tìm hấn, hấn cũng không dám không đi.

Hấn nhúu mày, căng da đầu tiến cung.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Mang thai

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Tứ Vương phủ.

Lục Song Ngưng cẩn thận kiểm tra cho Khương Linh Lung, nói: "Cơ huyệt khôi phục rất nhanh, không cần phải uống thuốc nữa."

Khương Linh Lung nghe xong, vô cùng vui mừng, liền kể khổ với Lục Song Ngưng, "Mấy ngày gần đây uống thuốc, uống đến mức cảm thấy buồn nôn. Nào là thuốc trị gióng, rồi là thuốc điều trị thân thể, uống liên tục, cũng sắp biến thành ả sắc thuốc rồi."

Lục Song Ngưng cong mắt cười, thuận tay cầm quả quýt từ rổ trái cây trên bàn, hỏi: "Gần đây thân thể ngươi có tốt không? Còn sợ lạnh giống như trước không?"

Khương Linh Lung lắc đầu, "Khá hơn nhiều, trước kia cả ngày chân đều lạnh, hiện tại đã ấm hơn. Nhưng cũng có thể là do gần đây trời bắt đầu ấm lên."

Lục Song Ngưng cười nói: "Tuy sư phụ ta là người không đứng đắn, nhưng y thuật rất cao, ngươi kiên trì uống thuốc, khẳng định là có thể thanh lọc tính hàn sạch sẽ."

Khương Linh Lung vội gật đầu, "Đúng vậy, chẳng qua là dạo gần đây tướng công ta rất bận, nếu không ta cũng muốn cùng tướng công lên núi Thanh Dương một lần nữa, tự mình cảm tạ Lục thần y."

Lục Song Ngưng bóc quýt, nói: "Cảm tạ thì không cần, sư phụ ta tùy ý, ngày thường rất ít khi cứu người, lúc trước chịu cứu Tứ gia đã khiến ta vô cùng kinh ngạc. Đây cũng có thể nói là duyên phận."

Nói xong, nàng ấy tách múi quýt cho vào trong miệng. Mới cắn một miếng, chua đến mức suýt chút nữa rụng răng.

Nàng ấy vội nhả miếng quýt ra, "Nương của ta, chua quá!"

Khương Linh Lung ngây ngốc, vội lấy quả quýt trong tay Lục Song Ngưng, bóc một múi cho vào trong miệng, nhai hai miếng, khó hiểu nói: "Đâu có chua."

Lục Song Ngưng che mặt, "Chua đến mức ta muốn nhả ra, ngươi lại dám bảo không chua?!"

Khương Linh Lung ăn thêm một miếng, "Không chua, rất ngọt."

Nàng cười tủm tỉm nhìn Lục Song Ngưng, hỏi: "Song Ngưng, có phải rằng ngươi không tốt hay không?"

"Ai nói, rằng ta rất tốt. Nhưng ngươi đó, có phải ngươi mang thai rồi không?"

Lúc Lục Song Ngưng nói lời này, Mộ Dung Hằng vừa lúc từ bên ngoài đi vào, nghe thấy lời này, cả người bỗng nhiên cứng lại.

Khương Linh Lung cũng ngây ngẩn, cả người cứng đờ, một lúc lâu sau vẫn chưa nói nên lời.

Lục Song Ngưng nói: "Ta xem cho người."

Nói xong liền duỗi tay bắt mạch cho Khương Linh Lung.

Mộ Dung Hằng đang ngây ngốc ở cửa, bỗng nhiên lấy lại tinh thần, bước nhanh vào phòng.

Lục Song Ngưng đang bắt mạch cho Khương Linh Lung.

Mộ Dung Hằng khăn trương tới mức ngừng thở, nắm chặt tay Khương Linh Lung.

Khương Linh Lung cũng khăn trương, đặc biệt là lúc thấy Lục Song Ngưng hơi nhíu mày, tim như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, "Song Ngưng, thế nào rồi? Có phải thật sự có không?"

Lục Song Ngưng không nói chuyện, ngón tay khẽ chuyển động trên tay Khương Linh Lung, đôi mắt nhắm lại.

Khương Linh Lung khăn trương, trái tim như nhảy vọt, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng ôm vai nàng, dịu dàng nói, "Đừng khăn trương, đừng khăn trương..."

Cũng không biết là đang an ủi Khương Linh Lung, hay là đang an ủi chính bản thân.

Lục Song Ngưng bắt mạch rất lâu, hơn nửa ngày mới buông tay Khương Linh Lung ra, cười vui vẻ nhìn hai người bọn họ, "Chúc mừng hai người, đúng là mang thai."

Mộ Dung Hằng vừa mừng vừa sợ, lại có phần không biết làm sao, sốt ruột hoảng hốt hỏi: "Hiện tại chúng ta phải chú ý cái gì? Thân thể Lung Nhi không tốt lắm, ta có thể cho nàng ấy ăn thêm đồ bổ không? Có cần nằm trên giường không?"

Lục Song Ngưng cười nói: "Ồi chào, người cũng quá khăn trương rồi. Hải tử còn nhỏ, chưa tới hai tháng, đồ bổ có thể ăn thêm, nhưng không thể ăn quá nhiều, bổ nhiều không tốt, ngày thường có thể uống thêm canh gà, canh cá gì đó. Còn nằm trên giường, Tứ gia, không phải ta nói người chứ, tốt xấu gì cũng đọc đủ thứ thi thư, người không biết thai phụ càng cần phải đi lại nhiều sao?"

"Đúng đúng, người nói đúng!"

Mộ Dung Hằng hưng phấn quá độ, cho nên đầu óc không còn minh mẫn.

Hắn hít sâu trong chốc lát, rốt cuộc cũng khiến cảm xúc của mình hòa hoãn lại. Nhưng lại lập tức khăn trương nhìn Khương Linh Lung, "Nương tử, nàng có cảm giác gì không? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái hay không? Nếu không thoải mái, nhất định phải nói cho ta, biết chưa?"

Khương Linh Lung lắc đầu, "Ta rất thoải mái, một chút cảm giác cũng không có."

Lúc này nàng mới nhận thấy. Thật ra mấy ngày trước nàng cũng có biểu hiện thai nghén. Nhưng lúc ấy nàng còn tưởng là do mình uống nhiều thuốc, cho nên mới buồn nôn. Hoàn toàn không ngờ là do mang thai.

Đột nhiên Mộ Dung Hằng lại khăn trương hỏi: "Đúng rồi, mấy ngày nay Lung Nhi vẫn luôn uống thuốc, có ảnh hưởng đến thai nhi không?"

Lục Song Ngưng nói: "Không ảnh hưởng, phương thuốc kia ta đã xem qua, không có ảnh hưởng với thai phụ."

Mộ Dung Hằng thở phào, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Khương Linh Lung mang thai, Mộ Dung Hằng vô cùng khăn trương, hỏi Lục Song Ngưng những thứ cần chú ý, còn đặc biệt lấy bút để ghi lại.

Sau nửa canh giờ, rốt cuộc Lục Song Ngưng mới thoát khỏi "ma chướng" của Mộ Dung Hằng.

Cường sùng thê quá mức đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Nàng ấy đã đi rồi

Edit: Quanh

Beta: Nhục Vỵ

Lục Song Ngưng rời khỏi phủ của Mộ Dung Thâm, trong lúc nhất thời không biết nên chọn đường nào để đi.

Người trên đường như nước chảy. Nàng đứng giữa đám người, đáy lòng tịch mịch.

Khi nghe Mộ Dung Thâm muốn cưới Vương phi, đột nhiên trái tim trở nên đau xót. Bên ngoài nàng không nói gì, nhưng trong tâm lại cảm nhận rất rõ.

Nàng nên sớm thừa nhận mình thích Mộ Dung Thâm.

Nhưng Mộ Dung Thâm không có khả năng sẽ thích nàng.

Nụ hôn ngày đó ở núi Thanh Dương, cũng chỉ là ép nàng giao ra giải dược mà thôi.

Mấy ngày nay, nàng ở trong phủ của hắn. Hắn cũng coi như chiều cố nàng, cho nàng chỗ ở, còn đưa nha hoàn cho nàng sai bảo, mang nàng đi thưởng thức mỹ thực ở Kinh thành, cũng mang nàng dạo chơi chợ đêm náo nhiệt.

Nhưng những điều này có thể chứng minh cái gì?

Trái tim Lục Song Ngưng giống như bị dao khoét, đau đến nỗi sắp vỡ ra. Nhưng nàng không khóc, cố nén nước mắt. Từ nhỏ nàng đã không khóc, roi nước mắt là chuyện mất mặt.

Lục Song Ngưng nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu.

Có một ông lão đi qua, nàng vội vàng kéo tay ông ta, hỏi: "Gia gia, ngài biết xung quanh đây có chỗ nào cho thuê xe không?"

"Thuê xe hả, bên kia có." Ông lão giữ tay, chỉ đường cho Lục Song Ngưng.

Lục Song Ngưng vội cảm tạ, đi theo hướng kia.

...

Tối tận tối Mộ Dung Thâm mới trở về, cả một ngày ở trong cung cầu xin Thái Hậu, lão nhân gia lại không chịu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Tâm tình hắn trở nên vô cùng bức bối.

Hồi phủ, việc đầu tiên hắn làm chính là tìm Lục Song Ngưng. Đã một ngày không gặp nàng, trong lòng cảm thấy thiếu thiếu.

Hắn cũng không trở về phòng, trực tiếp tới viện của Lục Song Ngưng. Đi qua liền thấy nha hoàn hầu hạ Lục Song Ngưng đang ngồi ở thềm đá, nhằm chắn ngang người.

Thấy Mộ Dung Thâm tới, nàng ấy mới vội lấy lại tinh thần, lập tức đứng lên.

Cửa phòng Lục Song Ngưng đang đóng, Mộ Dung Thâm nhìn thoáng qua bên trong, hỏi: "Lục cô nương đâu? Sao người không ở trong phòng hầu hạ?"

Thu Cúc vội nói: "Hồi Vương gia, Lục cô nương không thích nô tỳ ở bên cạnh hầu hạ, nô tỳ chỉ có thể gác đêm ngoài cửa."

Mộ Dung Thâm nghe xong, cũng không nói thêm. Từ nhỏ Lục Song Ngưng đã lớn lên trên núi, tính tình kia của nàng, chỉ sợ không muốn sai bảo hạ nhân.

Hắn lại hỏi: "Nàng ấy đâu? Ngủ rồi sao?"

Thu Cúc nói: "Còn chưa ngủ, Lục cô nương ngủ rất muộn."

Ngừng lại một chút, nàng ấy lại nói: "Tuy vậy sáng nay tâm tình Lục cô nương không tốt, có thể hôm nay sẽ ngủ sớm hơn."

"Tâm tình không tốt? Nàng ấy làm sao vậy?" Mộ Dung Thâm bước lên bậc thang, đi tới cửa phòng Lục Song Ngưng.

Thu Cúc trả lời: "Nô tỳ cũng không biết, sáng hôm nay Lục cô nương ra cửa, sau khi trở về, tâm tình rất không tốt, vẫn luôn nhốt mình ở trong phòng, lúc này vẫn chưa thấy ra."

Mộ Dung Thâm nghe xong, chân mày nhíu lại. Trước nay Lục Song Ngưng đều hi hi ha ha, tính tình hoạt bát phóng khoáng. Tại sao tâm tình lại không tốt?

Mộ Dung Thâm suy nghĩ, gõ tay gõ cửa, "Tiểu cầu muội, là ta, người ngủ rồi à?"

Không có người trả lời.

Mộ Dung Thâm lại gõ cửa, "Lục Song Ngưng, người ngủ rồi à?"

Vẫn không ai trả lời.

Mộ Dung Thâm nhíu chặt mày.

Trời vừa tối thôi mà đã ngủ rồi?

Mộ Dung Thâm nói tiếp: "Tiểu cầu muội, người không mở cửa, ta tự vào đấy?"

Lúc này không chờ Lục Song Ngưng trả lời, hắn trực tiếp đẩy cửa ra.

Trong phòng không đốt đèn, đâu đâu cũng tối om. Ánh trăng chiếu từ bên ngoài vào, trên giường trống không, không có ai.

Trong lòng Mộ Dung Thâm nhảy dựng, lập tức phản phó, "Đốt đèn lên!"

Thu Cúc vội chạy vào, cầm mỗi lửa đốt nến trên giá cắm. Căn phòng đang tối lập tức sáng lên.

Trong phòng trống không, đâu còn thân ảnh Lục Song Ngưng?

Trên giường, chăn gấp chỉnh tề, chính là buổi sáng Lục Song Ngưng gấp, cũng chưa hề đụng qua.

Mộ Dung Thâm quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thu Cúc, "Sao lại thế này? Lục Song Ngưng đâu?"

Thu Cúc bị dọa nhảy dựng, vội lắc đầu, "Không... Nó tỳ không biết. Lục cô nương... Không phải Lục cô nương vẫn luôn ở bên trong không ra sao..."

Ban ngày Lục Song Ngưng biết tin Mộ Dung Thâm muốn thành thân, ngay ngốc về phòng, sửa soạn hành lý xong, lại ngay ngốc ngồi ở mép giường, ngồi xuống chính là hơn nửa canh giờ.

Trong khoảng thời gian đó, Thu Cúc có đi nhà xí một lần. Cũng là lúc đó, Lục Song Ngưng xách theo tay nải rời đi.

Thu Cúc ra khỏi nhà xí, thấy cửa đóng lại, cho rằng Lục Song Ngưng còn ở bên trong. Nàng ấy chuẩn bị bữa tối cho Lục Song Ngưng, gõ cửa vài cái nhưng không thấy trả lời. Thu Cúc nghĩ Lục Song Ngưng đang nghỉ ngơi, cũng không quấy rầy, đưa đồ ăn về phòng bếp.

Lúc này mới thấy, chuyện lại không khéo đến như vậy.

Mộ Dung Thâm trầm mặt, nhìn xung quanh phòng, đi tới trước tủ quần áo. Mở tủ quần áo ra, Lục Song Ngưng đã thu dọn toàn bộ y phục, vẫn còn sót lại một chiếc áo choàng màu hồng nhạt.

Áo choàng này là đêm đó Mộ Dung Thâm dẫn Lục Song Ngưng đi dạo chợ đêm. Đêm đó trời lạnh, Lục Song Ngưng cảm thấy lạnh lẽo, Mộ Dung Thâm mang nàng tới tiệm y phục, mua chiếc áo choàng này cho nàng.

Tất cả y phục đều không còn nữa, nàng chỉ để lại cho hắn chiếc áo choàng này.

Nàng đi rồi.

Ý niệm này vừa xẹt qua đầu Mộ Dung Thâm, trái tim hắn như bị bóp chặt.

Hắn quay đầu lại, cao giọng hô, "Lâm Dương!"

Không biết Lâm Dương nhảy ra từ đâu, lập tức xuất hiện trước mặt Mộ Dung Thâm, "Gia, có gì phân phó?"

"Lục Song Ngưng đi rồi, người lập tức dẫn người ra cửa thành, nếu nhìn thấy nàng ấy thì lập tức mang nàng ấy về đây!"

Lâm Dương ngần ra, đột nhiên trừng mắt, "Lục cô nương đi rồi? Sao Lục cô nương lại bỏ đi?"

Sắc mặt Mộ Dung Thâm nặng nề.

Hỏi hắn, hắn biết hỏi ai?

Tiểu nha đầu này nói đi là đi, một lời cũng không nói với hắn?

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đồn đại

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Chuyện Khương Linh Lung mang thai nhanh chóng truyền vào trong cung.

Lão tổ tông và Hoàng đế bệ hạ đều vô cùng cao hứng. Thái Hậu còn đặc biệt ban cho Khương Linh Lung rất nhiều ma ma có kinh nghiệm, mặt khác còn thỉnh thêm hai vị thái y, chuyên môn chiếu cố cho nàng.

Khương Linh Lung có chút thụ sủng nhược kinh, Tôn ma ma lạnh lẽo nói với nàng: "Tiểu thư, hiện tại người hiểu chưa, cái này gọi là mẫu bằng tử quý!"

Khương Linh Lung nghe vậy, không tìm được lời phản bác. Hoàng tổ mẫu vẫn luôn đối xử với nàng không tệ, nhưng so với trình độ hiện tại, thật đúng là theo lời Tôn ma ma nói, mẫu bằng tử quý.

Vốn là hi sự, nhưng vài ngày trời qua, tự dưng lại có những lời đồn che trời lấp đất.

Tuy Khương Linh Lung an tâm ở nhà dưỡng thai, nhưng những lời đồn lung tung kỳ quái đó, ít nhiều Khương Linh Lung vẫn nghe thấy được.

Trước kia có lời đồn nói khi ở chiến trường, Mộ Dung Hằng bị thương, không còn khả năng sinh đẻ. Hiện tại Khương Linh Lung hoài thai, đương nhiên là có ít lời khó nghe dơ bẩn.

Lúc Khương Linh Lung nghe thấy lời này, vô cùng tức giận.

Tôn ma ma không ngừng xoa dịu nàng, nói: "Mấy lời đồn đại lung tung đó nương nương chớ có để trong lòng, tránh chuốc bực vào thân, cẩn thận đừng để động thai!"

Tuy ngày nào ma ma cũng khuyên nàng, nhưng chuyện này vẫn trở thành khúc mắc trong lòng Khương Linh Lung. Đương nhiên, có người còn tức giận hơn cả Khương Linh Lung.

...

Hôm nay, Mộ Dung Hằng ở quân doanh luyện binh.

Diệp phó tướng vội vàng chạy tới, nói: "Vương gia, những kẻ trong nhà lao lại náo loạn, có nên..."

Mộ Dung Hằng không chút biểu tình, lạnh lùng nói: "Cứ để cho bọn chúng náo loạn."

Diệp phó tướng nghe được, lòng bàn tay đổ mồ hôi, thật cẩn thận nói: "Vương gia, thuộc hạ có câu này, không biết có nên nói hay không..."

Mộ Dung Hằng liếc mắt nhìn hắn, "Nói."

Mặt Mộ Dung Hằng không chút biểu tình thực sự dọa người, trái tim Diệp phó tướng nhảy thành thịch, ấp úng một hồi lâu mới nói: "Vương gia, thuộc hạ cảm thấy vẫn nên thả họ đi, đều là dân chúng, ngài bắt bọn họ lại, nếu truyền ra ngoài, không tốt cho thanh danh của ngài."

Mộ Dung Hằng không lên tiếng.

Dân chúng?

Chắc, sợ là không đơn giản như vậy.

Trước kia có lời đồn Mộ Dung Hằng không có khả năng sinh đẻ, người ngoài nói như thế nào cũng không liên quan đến hắn, hắn không sao cả. Nhưng hiện tại lại hắt nước bẩn lên người Lung Nhi, hắn nhịn không nổi.

Còn đám dân chúng bịa đặt đó, hắn không dám nói toàn bộ, nhưng ít nhất cũng hơn một nửa bị mua chuộc.

Danh tiếng Mộ Dung Hằng ở dân gian luôn luôn tốt, hắn không tin dân chúng sẽ bịa đặt lung tung. Còn ai tung ra loại đồn đại này, nhắm mắt cũng có thể đoán được.

Mộ Dung Hằng phiền chán với kẻ quấy rối đó. Trước kia đại ca đối phó với hắn, hắn còn có thể vững vàng. Hiện tại Lung Nhi lại bị liên lụy vì hắn, hắn thật sự không nhịn được.

Mấu chốt nhất chính là, nếu hắn làm phụ vương, lấy tính tình của đại ca, chỉ sợ hài tử này sẽ không được thuận lợi sinh ra.

Bởi vì nghĩ như vậy, Mộ Dung Hằng phải hơn nửa người của thiết kỵ binh, mỗi ngày mười hai canh giờ, trông chừng Khương Linh Lung một tắc không rời, bảo vệ không chút sơ hở.

Bây giờ muốn lật đổ Mộ Dung Tỳ thì rất đơn giản. Chỉ cần tìm ra bằng chứng lúc ấy Mộ Dung Tỳ sai người hạ độc hắn, hại hai chân hắn tàn phế, ở trên chiến trường hao tổn binh lực, liền có thể danh chính ngôn thuận tiêu diệt hắn ta.

Lúc trước Mộ Dung Hằng chỉ có một mình, có phần không muốn tranh, cũng không có hứng thú tranh. Nhưng hiện tại, vì thê tử và hài tử, hắn cần phải tranh.

Lão Thất nói đúng, hiện giờ đại ca còn chưa đăng cơ đã một lòng một dạ đối phó hắn, nếu thật sự lên làm Hoàng đế, sao hắn có thể có kết cục tốt?

Mộ Dung Hằng nghiêng đầu, nhìn Diệp phó tướng nói: "Chuyện lần trước ta nhờ người tra đã có kết quả chưa?"

Kẻ đầu độc Mộ Dung Hằng đã tự sát. Nhân chứng duy nhất không còn, không có cách nào điều tra.

Diệp Thâm trả lời: "Thuộc hạ đang muốn bẩm báo chuyện này! Thuộc hạ lần theo manh mối trước kia, tìm được người nhà của hắn ở thôn Đào Hoa thị trấn Bình Nam."

Mộ Dung Hằng híp mắt lại, "Tiếp tục nói."

Diệp Thâm nói tiếp: "Kẻ hạ độc ngài tên Liễu Đại, là đầu bếp trong doanh trại. Phụ thân hắn qua đời từ sớm, trong nhà không có nam đinh, mẫu thân lại nằm trên giường quanh năm, trong nhà có thê tử, còn có ba hài tử, ngày thường dựa vào số bạc làm đầu bếp ở doanh trại để trang trải. Thuộc hạ biết được từ miệng của thôn dân địa phương, trước kia nhà bọn họ rất nghèo, sống trong căn lều tranh trên núi, thế mà không hiểu sao lại phát đạt, đứng đầu thôn, còn xây thêm hai gian phòng sáng sủa. Theo thuộc hạ thấy, tiền tài địa vị này, có thể là thù lao Liễu Đại nhận được từ người khác."

Mộ Dung Hằng "ừm" một tiếng, nói: "Tiếp tục tra, bắt đầu từ thê tử Liễu Đại, nhiều tiền như vậy, không có khả năng nàng ta không rõ lai lịch, nghĩ cách để nàng ta ra làm chứng."

Diệp Thâm: "Thuộc hạ tuân lệnh!"

...

Mộ Dung Hằng bắt rất nhiều người, rốt cuộc những lời đồn đại vô căn cứ cũng chìm xuống.

Cho dù có người muốn bịa đặt, nhưng nhìn những kẻ bị bắt đi, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Buổi tối, Mộ Dung Hằng trở về từ quán doanh, mua cho Khương Linh Lung gà nướng và bánh đậu đỏ nàng thích.

Khương Linh Lung đang đợi hán, xách theo đèn lồng đứng chờ ngoài cửa. Mộ Dung Hằng còn chưa tới phủ, xa xa đã thấy Khương Linh Lung cầm đèn lồng đỏ thắm, ngồi trên thềm bậc đá.

Thời tiết bắt đầu ấm áp, Khương Linh Lung ngồi ở bên ngoài một lúc lâu cũng không cảm thấy lạnh. Trời nổi gió nhẹ, phảng phất còn có phần ấm áp.

Mộ Dung Hằng thấy Khương Linh Lung, bước chân lập tức nhanh hơn.

Khương Linh Lung cũng thấy hán, vui mừng đứng lên, xách theo đèn lồng đi tới chỗ Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng bước nhanh tới chỗ nàng, nắm chặt tay nàng, ấn đường nhú lại, nói: "Sao lại ra ngoài?"

Khương Linh Lung ngẩng đầu nhìn hán, cười tủm tỉm, đáp: "Nhớ chàng nên ra."

Mộ Dung Hằng sờ mặt nàng, hỏi: "Không lạnh sao?"

Khương Linh Lung lắc đầu, "Không còn lạnh nữa."

Nói xong, liền kéo tay Mộ Dung Hằng, hai người sóng vai đi vào bên trong.

"Ăn tối chưa?" Mộ Dung Hằng vừa đi vừa hỏi.

Khương Linh Lung gật đầu, "Ăn từ buổi chiều rồi."

"Thai phụ dễ đói, ta mua gà nướng và bánh đậu đỏ nàng thích cho nàng, chốc nữa nhớ ăn."

Khương Linh Lung thấy vậy, nhìn xuống tay Mộ Dung Hằng, quả nhiên thấy hán xách theo hai cái túi làm bằng lá trúc.

Khương Linh Lung lập tức cười rộ lên, cong mắt nói: "Bảo sao ta ngửi thấy mùi gà nướng, quả thực là rất thơm."

Mộ Dung Hằng cười, sủng nịch xoa nhẹ đầu nàng.

Trở về phòng, Khương Linh Lung phân phó hạ nhân chuẩn bị nước tắm cho Mộ Dung Hằng.

Nàng vừa hầu hạ hán thay y phục vừa nói: "Tướng công, ta có chuyện muốn hỏi chàng."

"Ừ, hỏi đi." Mộ Dung Hằng nói.

Hán biết nha đầu này có chuyện muốn nói với hán, từ lúc ở cửa cho tới khi vào trong phòng, ghen cả một đường, rốt cuộc cũng không nhịn được.

Khương Linh Lung mím môi, do dự một lát, rốt cuộc cũng mở miệng: "Tướng công, ta nghe nói chàng bắt rất nhiều dân chúng vào nhà lao."

Khi nói chuyện, nàng cời áo ngoài màu lam của Mộ Dung Hằng xuống, đi tới giá treo áo, treo áo ngoài lên.

Mộ Dung Hằng hơi run lên, quay đầu hỏi: "Nàng nghe ai nói?"

Khương Linh Lung quay đầu, nói: "Sáng nay có phụ nhân tới kêu oan, nói rằng bà bà (mẹ chồng) của nàng ta bị chàng bắt giam."

Án đường của Mộ Dung Hằng nhú lại.

Khương Linh Lung nhìn Mộ Dung Hằng, đi tới chỗ hán, nắm tay, nói: "Tướng công, bọn họ bịa đặt là bọn họ không đúng, ta cũng ghét bọn họ, nhưng chàng bắt nhiều người như vậy, dân chúng ngoài kia sẽ nghĩ về chàng như thế nào đây? Mấy ngày qua có không ít lời đồn đãi, nói ngài ngang ngược, ý thể hiếp người, ngu ngốc vô năng."

Khương Linh Lung kéo hán ngồi lên mép giường, tiếp tục nói: "Tướng công, chàng đã bảo vệ quốc gia, nhiều năm cực khổ, tất cả mọi người đều ủng hộ chàng, đừng vì những lời đồn đó mà khiến dân chúng hiểu lầm chàng, đối với thanh danh chàng không tốt."

"Lung Nhi, đừng lo những việc này."

Khương Linh Lung lắc đầu, nhìn vào mắt hán, nói: "Sao ta có thể không lo lắng? Tướng công, chàng nghe ta, thả bọn họ đi. Ban đầu ta cũng tức giận, nhưng thời gian dài trôi qua, cũng đã nguôi ngoai rồi, miệng ở trên người người ta, sao có thể quản được họ, chẳng phải chúng ta hạnh phúc là được rồi sao?"

Sau đó lại nói: "Tướng công, thật đấy, chàng thả bọn họ đi. Ta không sao hết."

Án đường Mộ Dung Hằng nhú lại, sắc mặt trầm trọng.

Khương Linh Lung nâng mặt hán, nhìn hán nói: "Tướng công, nghe thấy ta nói gì không?"

Mộ Dung Hằng: "..."

"Tướng công, nghe ta đi, cầu xin chàng đấy." Khương Linh Lung nhẹ nhàng lắc cánh tay Mộ Dung Hằng, đôi mắt liên tục chớp chớp, giọng nói mềm mại làm nũng.

Mộ Dung Hằng không thể chịu được giọng nói mềm mại nhỏ nhẹ như vậy của nàng, lập tức thỏa hiệp, gật đầu nói "được".

Khương Linh Lung thấy rốt cuộc hấn cũng buông tha, ngẩng đầu hôn lên mặt Mộ Dung Hằng, cười tủn tủn nói: "Tướng công thật tốt!"

Mộ Dung Hằng cong khóe môi, gờ tay nhéo mũi nàng "Nha đầu này, bản lĩnh làm nũng càng lúc càng cao."

...

Mộ Dung Hằng bắt rất nhiều người, rốt cuộc lời đồn đãi cũng dần lắng xuống.

Nhưng lời đồn bên ngoài lắng xuống, cũng không có nghĩa trong cung cũng lắng xuống.

Thời điểm Khương Linh Lung mang thai được bốn tháng, có tiến cung tham gia tiệc mừng thọ của bệ hạ.

Bởi vì tiến cung sớm, Mộ Dung Hằng bị phụ hoàng gọi tới Ngự Thư phòng nghị sự. Khương Linh Lung không thể đi theo, liền cùng đám ma ma nha hoàn tới cung của Thái Hậu.

Ngoài ra còn có hai thị vệ thiết kỵ binh của Mộ Dung Hằng theo sau bảo hộ nàng. Từ khi nàng mang thai, Mộ Dung Hằng càng thêm cẩn thận, luôn phái thiết kỵ binh bảo hộ nàng.

Sau khi chân Mộ Dung Hằng dần tốt lên, còn bận hơn cả trước kia, ngày nào cũng phải thượng triều, tới quân doanh, giúp bệ hạ xử lý chính vụ. Tuy là vậy, bởi vì nhớ nàng, mỗi ngày hấn sẽ dành chút thời gian, sớm về phủ bồi nàng. Phái thiết kỵ binh bảo vệ nàng, bởi vì Mộ Dung Hằng lo nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Có thể là do được bảo vệ, mấy tháng qua, Khương Linh Lung không cảm giác được nguy hiểm.

Muốn đến cung của Thái Hậu thì phải đi qua Ngự Hoa Viên. Cũng thật khéo, lại gặp Tổng Bảo Châu vừa tiến cung, đang chuẩn bị đi gặp Trần phi.

Tổng Bảo Châu vừa nhìn thấy Khương Linh Lung, hàm răng liền cắn chặt, người còn chưa tới gần, đôi mắt đã hung hăng trừng nàng.

Tổng Bảo Châu đứng một mình ở chỗ đó, hơn nữa cả người mang lệ khí, đương nhiên Khương Linh Lung cũng thấy. Nhưng nàng lười tiếp xúc với nàng ta. Nói chuyện với loại người này, chỉ sợ chuốc bực vào thân.

Hai tháng trước, Tổng Bảo Châu tới tìm nàng, nói muốn gả cho Mộ Dung Hằng, bảo nàng hỗ trợ an bài một chút. Lúc ấy Khương Linh Lung nghe xong, suýt chút nữa không nhịn được cười. Nàng thật sự không hiểu được, trên đời này sao lại có loại người vô liêm sỉ như vậy?

Lúc trước hai chân Mộ Dung Hằng không tốt, Tổng Bảo Châu cùng phụ mẫu nàng ta tìm mọi cách đẩy nàng xuống hố lửa. Hiện tại thấy tướng công tốt rồi, Tổng Bảo Châu lại mặt dày muốn gả.

Đúng là kẻ mặt dày vô sỉ, thật không biết nói gì cho phải.

Lúc Khương Linh Lung tới gần Tổng Bảo Châu, cũng không thèm nhìn nàng ta, mang theo người, ngẩng đầu ưỡn ngực, đi thẳng về phía trước. Không thể không nói, nhờ có Mộ Dung Hằng mà Khương Linh Lung được sủng sinh kiêu.

Vốn Tổng Bảo Châu muốn nói với Khương Linh Lung vài câu, lời còn chưa ra khỏi cổ họng, lại thấy nàng ta căn bản không thèm nhìn mình, lướt qua mình mà đi. Hềch cảm, đáng vẻ không coi ai ra gì, khiến Tổng Bảo Châu giận nổ phổi!

Dựa vào cái gì?

Nàng ta cũng chỉ là hài tử mờ côi ăn nhờ ở đậu Tổng gia mà thôi! Nếu không phải nhờ nàng, nàng ta có khả năng gả cho Tứ vương gia sao? Hiện tại làm Vương phi, liền cho rằng mình là trời cao sao?

Tổng Bảo Châu tức giận cắn răng, đôi tay nắm chặt thành quyền. Trong lúc nổi nóng, nói chuyện cũng không suy nghĩ, nói không đầu không đuôi, "Mang thai đứa con hoang mà nghĩ mình lợi hại sao, ta cũng muốn nhìn xem, người còn có thể đắc ý tới bao giờ!"

Giọng Tổng Bảo Châu không lớn không nhỏ, vừa đủ để truyền đến lỗ tai Khương Linh Lung. Bước chân Khương Linh Lung dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Tổng Bảo Châu, đôi mắt hơi híp.

Lúc Tổng Bảo Châu nói lời này, nha hoàn bên cạnh sợ tới mức vội ra hiệu cho nàng ta. Vừa rồi Tổng Bảo Châu có phần tức giận, thấy nha hoàn đưa mắt ra hiệu, nàng ta cau mày, theo bản năng muốn bỏ đi.

Khương Linh Lung có nhiều người, nếu muốn đối phó với nàng ta, nàng ta sẽ không chiếm được tiện nghi.

Nghĩ xong, Tổng Bảo Châu nhanh chân bỏ đi.

Khương Linh Lung híp mắt nhìn nàng ta, đi tới, gờ tay chỉ về phía nàng ta, lạnh giọng phản phó, "Mang nàng ta lại đây!"

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Xem mắt

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Trên núi Thanh Dương.

Hai thầy trò Lục lão đầu cùng Nhiếp Vân ngồi trong viện, mắt to trừng mắt nhỏ, thờ ngẩn than dài.

Nhiếp Vân quệt miệng, ủy khuất nhìn Lục lão đầu, "Sư phụ, con đói, đói đến mức ngực dán vào lưng."

Lục lão đầu thờ dài, "Sư phụ cũng đói."

Đang trò chuyện với Nhiếp Vân, Lục lão đầu liếc mắt, nhíu mày nói: "Ai da, nói với ta cũng không có tác dụng, có bản lĩnh thì kêu sư tỷ con làm đồ ăn cho chúng ta!"

Nhiếp Vân bĩu môi, "Lão nhân gia ngài còn nói không được, nếu con đi, chắc sẽ bị đánh chết."

Lục lão đầu thờ dài, "Ai da, con nói xem, có phải Lục nha đầu trúng tà hay không, sao mới đi ra ngoài một chuyến, trở về liền thành như vậy?"

Từ khi Lục Song Ngưng trở về từ Kinh thành, cả ngày cứ nhốt mình trong phòng, cũng không có tâm tình nấu cơm, nếu đói bụng thì ăn tạm hoa quả đại trong núi.

Nàng thất tình, thật sự không có tâm trạng ăn uống.

Nhưng mà, nàng không nấu ăn, khổ nhất chính là hai người Lục lão đầu và Nhiếp Vân.

Hai đại nam nhân, ngày thường đều quen ăn cơm Lục Song Ngưng nấu. Mặc dù Lục Song Ngưng ra ngoài chơi, cũng sẽ làm cho họ chút điểm tâm hoặc lương khô, cũng đủ bọn họ ăn qua ngày, nếu không nữa thì xuống núi mua đồ ăn.

Nhưng Lục Song Ngưng đã trở về từ lâu, vẫn chậm chạp không chịu xuống bếp.

Mấy ngày đầu Nhiếp Vân còn xuống núi mua đồ ăn về. Nhưng thời gian trôi qua, túi tiền cũng xẹp xuống.

Nhiếp Vân chống tay trên mặt bàn, mắt trông mong nhìn Lục lão đầu, cẩn thận thương lượng với ông, "Sư phụ, hiện tại con không còn tiền, nếu không người chi tiền ra, mỗi ngày con xuống núi mua đồ ăn ngon cho lão nhân gia người."

Lục lão đầu trừng mắt, "Con dám tưởng bở! Lại muốn đánh chủ ý vào ta! Đi đi đi, biến đi!"

Nhiếp Vân: "..."

Trời ạ, sao hán lại có sư phụ vất vả chày ra nước như vậy!

Lục lão đầu không thích cứu người, nhưng hiếm khi cứu người thì tiền được trả đều nhét hết vào túi riêng của mình, ai muốn cũng không cho, đúng thật là keo kiệt.

Lục lão đầu vuốt râu, đứng lên khỏi ghế đá, "Ta phải đi hỏi nha đầu Song Ngưng, có khi nào nó ở bên ngoài gặp phải chuyện gì không?"

Nói xong liền tới trước cửa phòng Lục Song Ngưng.

Ông gõ cửa, "Song Ngưng, là ta, sư phụ... Ai da!"

Lục lão đầu còn chưa dứt lời, cửa phòng đột nhiên mở ra!

Lục lão đầu không kịp phòng bị, cả người đổ về phía trước, ai da một tiếng, suýt nữa té xuống đất.

Mặt Lục Song Ngưng không biểu tình, nhìn ông một cái, "Có việc gì?"

Lục lão đầu sờ mũi, cười gượng, "Ha ha, ta muốn hỏi con chút chuyện, lần này con đi ra ngoài, gặp chuyện gì đó phải không?"

Lục Song Ngưng liếc ông một cái, "Người quản nhiều như vậy làm gì."

Nói xong liền cất bước đi ra ngoài.

Lục lão đầu đi theo phía sau, "Ai da, nha đầu này nói chuyện kiểu gì vậy, tốt xấu gì lão nhân ta cũng là sư phụ con, ta hỏi không được sao? Ta cực khổ nuôi con lớn, hiện tại lớn rồi, giận dữ không nấu cơm còn chưa tính, ta hỏi con hai câu, con còn nổi cáu với lão nhân ta, con nói đi, trong mắt con còn có người sư phụ này không?"

Lục lão đầu nói, làm bộ làm tịch gờ tay lau mắt.

Lục Song Ngưng mím môi, nói: "Đừng diễn nữa! Diễn cả buổi cũng không ra nước mắt!"

Lục lão đầu ngẩn ra, buông tay, không cao hứng nói: "Hừ, nha đầu này, để ta diễn một lát không được sao?!"

Lục Song Ngưng nhìn ông, ngồi xuống ghế đá.

Lục lão đầu vội đi qua, lần này là nghiêm túc nhìn nàng, nói: "Song Ngưng, con nói cho sư phụ biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, con không nói, sư phụ lo lắng."

Từ nhỏ tính tình Lục Song Ngưng đã rộng rãi hoạt bát, ngày nào cũng uể oải ỉu xìu như bây giờ, trước kia thật đúng là chưa từng thấy qua.

"Đúng vậy, sư tỷ! Tỷ nói cho chúng ta, nếu ai khi dễ tỷ, đệ cùng sư phụ xuống núi báo thù!"

Hai thầy trò này, tuy ngoài miệng oán giận Lục Song Ngưng không nấu cơm cho bọn họ, nhưng thật ra trong lòng lại lo nằng xảy ra chuyện.

Tình cảm từ nhỏ đến lớn, tất nhiên là vô cùng thâm hậu.

Lục Song Ngưng im lặng một lúc lâu, rốt cuộc cũng vô lực thở dài, nói chuyện của Mộ Dung Thâm cho họ.

Lục lão đầu nghe xong, bỗng dưng mở to hai mắt nhìn nàng, "Tiểu hồn đản rắc rối kia muốn cưới thiên kim tiểu thư gì đó sao?!"

Lục Song Ngưng nhú mày, "Hắn không phải hồn đản, sư phụ đừng nói như vậy về hắn."

Lục lão đầu đập "bộp" một tiếng lên bàn, "Nha đầu này, còn giúp hắn nói chuyện!"

Lại nói: "Nhưng mà tiểu tử kia cũng chỉ có cái vỏ ngoài nhìn được, hắn không cần con, chúng ta cũng không hiếm lạ, Song Ngưng nhà chúng ta đẹp như vậy, còn sợ không tìm được nam nhân sao?"

Nói xong, ông đột nhiên đứng lên.

Lục Song Ngưng ngăn người, "Sư phụ, người làm gì thế?"

Lục lão đầu hừ lạnh, nói: "Sư phụ xuống núi tìm một lang quân đẹp trai! Bảo đảm đẹp hơn tiểu hồn đản kia!"

Nói xong, dưới chân lóe lên, chớp mắt đã không thấy thân ảnh.

Lục Song Ngưng: "..."

...

Lục lão đầu là người thuộc phái hành động.

Nói là xuống núi tìm lang quân cho Lục Song Ngưng, chưa tới ba ngày, thật đúng là tìm được một người.

Hôm nay sắc trời sáng sủa. Mới sáng sớm, ánh sáng mặt trời đã lấp ló sau tầng mây

Ngày đầu mùa xuân nên ánh mặt trời không gay gắt, dịu dàng chiếu vào người, vô cùng ấm áp.

Hiếm khi tâm tình Lục Song Ngưng không tồi. Trong viện có bàn đu dây, Lục Song Ngưng ra khỏi phòng, tới ngồi trên bàn đu. Lưng dựa vào bàn đu, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nhắm đưa.

Lúc Lục lão đầu thờ hồng học chạy về núi, Lục Song Ngưng đã sắp ngủ rồi.

"Nha đầu Song Ngưng, nha đầu Song Ngưng!" Lục lão đầu chạy tới, vừa kêu vừa đẩy Lục Song Ngưng.

"Ai da, đừng đẩy con." Lục Song Ngưng đang mơ màng ngủ, bị Lục lão đầu đẩy, đã sớm tỉnh lại.

Nàng nhú mày, mở to mắt, "Làm gì vậy?"

Lục lão đầu cười ha ha, thần bí nói: "Tới đây, nha đầu, sư phụ cho con xem cái này."

Lục Song Ngưng khó hiểu nhìn ông, thấy trong tay ông cầm một bức họa cuộn tròn, hỏi: "Cái gì vậy?"

"Lại đây, lại đây ta nói." Lục lão đầu nói, lập tức chạy tới chỗ ghé đá phía trước bàn đu dây.

Nhiếp Vân cũng chạy ra khỏi phòng xem nào nhiệt, "Sư phụ, thứ gì vậy, con muốn xem."

Nói xong liền muốn lấy bức họa cuộn tròn trong tay Lục lão đầu. Lục lão đầu đánh một cái lên đầu hắn, "Con thì có chuyện gì?! Đi ra chỗ khác!"

Nhiếp Vân sờ đầu, bĩu môi, ngồi sang bên cạnh, trong miệng lẩm bẩm, "Nhìn một chút thì sao, sư phụ thật bất công."

Lục Song Ngưng nhảy xuống khỏi bàn đu dây, đi đến trước bàn đá, "Chuyện gì thế?"

Lục lão đầu vỗ ghé, "Ngồi xuống."

Lục Song Ngưng nhìn Lục lão đầu, sau đó ngồi xuống.

Hôm nay lão già này hơi kỳ lạ.

Thấy Lục Song Ngưng ngồi xuống, rốt cuộc Lục lão đầu cũng mở miệng, nói: "Nha đầu Song Ngưng, không phải đã mấy ngày nay ta không về sao, con đoán xem ta làm gì?"

Lục Song Ngưng tròn mắt, nói: "Có chuyện thì nói, đừng thừa nước đục thả câu với con, nếu không nói thì con về phòng."

Lục lão đầu sừng sốt, "Ai da, nha đầu này! Sao không có chút nhẫn nại nào thế kia."

Quả thực là không có biện pháp với nha đầu này!

Ông vừa nói, vừa mở bức hoạ cuộn tròn ra.

Lục Song Ngưng không hứng thú, chỉ liếc mắt một cái, nhưng mà cái liếc mắt này, lập tức khiến nàng ngáy ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cầu xin Thái Hậu

Edit: Quanh

Beta: Nhực Vy

Trong khi Lục Song Ngưng đang chuẩn bị xem mắt.

Kính thành.

Thái Bạch Lâu.

Mộ Dung Thâm vô cùng bức bối, đã qua ba tháng, Thái Hậu vẫn không chịu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Mỗi lần đi cầu lão nhân gia, bà liền lấy lý do đã ban hôn trước mặt vẫn vô bá quan, sao có thể nói thu hồi là thu hồi?

Lại nói: "Nếu thích cô nương kia, ai gia cũng không so đo nàng ta là nữ tử dân gian, con cứ nạp nàng ta làm thiếp."

Mỗi khi Mộ Dung Thâm nghe xong, trong lòng khóc không ra nước mắt.

Làm thiếp?

Lấy tính tình của Lục Song Ngưng, sao có thể chịu ủy khuất làm thiếp của hắn? Huống gì, cho dù nàng nguyện ý, hắn cũng không nỡ.

Mộ Dung Thâm không nói được Thái Hậu, đành phải xuống tay từ chỗ Chu gia tiểu thư.

...

Tiểu nữ nhi của Chu Thượng thư năm nay vừa tròn mười lăm. Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thâm thấy nàng ấy, dung mạo đúng là vô cùng xinh đẹp.

Nhưng mà...

Theo lời kể lúc trước, Mộ Dung Thâm cho rằng đối phương là cô nương vô cùng dịu dàng.

Nhưng mà...Sau khi thấy người...

Mộ Dung Thâm nhìn cô nương trước mặt, một tay cầm đùi gà, một tay cầm chân vịt...

Quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy.

Từ nhỏ Chu Doanh Doanh [1] được nuôi trong khuê phòng, bị phụ thân quản giáo vô cùng nghiêm khắc. Tuy vậy Chu Doanh Doanh tương đối hoạt bát, bị quản lâu rồi, hiếm khi có lúc được thả ra, đâu còn cố kị hình tượng thực nữ. Còn nữa, hôm nay nàng tới, chính là vì muốn dọa vị Thất vương gia kia, hành vi cử chỉ có chút khoa trương.

[1] Doanh (盈): dịu dàng, uyển chuyển, yêu kiều

Chỉ thấy một chân nàng gác lên ghế, không hề giữ ý, tay trái đùi gà tay phải chân vịt, bên trái cắn một miếng, bên phải lại cắn một miếng, hoàn toàn không có chút hình tượng thực nữ.

Khóc mất Mộ Dung Thâm giật giật, "Chu tiểu thư, người..."

"Hà? Có chuyện gì?" Chu Doanh Doanh ngừng đầu, nhếch miệng cười với Mộ Dung Thâm, lộ ra hàm răng trắng bóng, tay và miệng đầy dầu mỡ.

Mộ Dung Thâm "..."

Mộ Dung Thâm thật sự bị Chu tiểu thư dọa sợ. Nhưng mà, chuyện khác thường thì chắc chắn là có vấn đề. Chu tiểu thư này có phần quá mức.

Mộ Dung Thâm nhìn chằm chằm nàng trong chốc lát, chột con mắt, "Chu tiểu thư không muốn gả cho bốn vương?"

Chu Doanh Doanh sững sốt, đột nhiên ngừng đầu, "Ngài... Sao ngài biết?"

Quả nhiên là bị hắn đoán trúng.

Tâm tình Mộ Dung Thâm lập tức tốt lên. Hắn còn tưởng rằng phải phí một phen công phu mới có thể thuyết phục Chu tiểu thư, nhưng nếu nàng ấy cũng không muốn gả, mọi chuyện dễ hơn nhiều.

Mộ Dung Thâm cười nói: "Phàm là cô nương bình thường, trước mặt vị hôn phu vô cùng chú ý hình tượng. Chu tiểu thư như vậy... Ừm, người đang tự hủy hình tượng của mình."

Chu Doanh Doanh mỉm cười, không ngờ mình lại bị vạch trần nhanh như vậy. Nếu đã bị vạch trần, nàng cũng không cần diễn trò nữa.

Lấy khăn lụa ra, nàng cẩn thận lau tay, làm xong mới ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thâm, nói: "Nếu Thái vương gia đã nhìn ra, tiểu nữ cũng không dài dòng với ngài nữa. Thật sự không dám giấu diếm, tiểu nữ không nguyện ý gả cho ngài. Tiểu nữ mới cập kê chưa được bao lâu, không muốn xuất giá nhanh như vậy. Thứ hai, tiểu nữ cùng Vương gia xưa nay không quen biết, cũng không hiểu biết lẫn nhau. Thứ ba, cũng là quan trọng nhất, tiểu nữ không thích ngài, mà tiểu nữ cũng không muốn gả cho một người mình không thích."

Mộ Dung Thâm cười một tiếng, "Chu tiểu thư quả là có chính kiến. Tuy vậy, nếu người không muốn gả, vì sao lại không phản kháng?"

Nói đến chuyện này, Chu Doanh Doanh có phần tức giận, nói: "Ngài cho rằng tiểu nữ không phản kháng sao? Thất cổ nhảy sông, cái gì cũng từng thử qua, nhưng phụ thân tiểu nữ chỉ nói một câu, Thái Hậu tứ hôn, nói không gả liền không gả? Kháng chi không tuân, chính là liên lụy chu di cửu tộc!"

Chu Doanh Doanh nói, liền không nhận được mà phồng má, thở phì phì.

Đột nhiên, đầu nàng hướng về phía trước, trông mong nhìn Mộ Dung Thâm, "Vương gia, tiểu nữ cầu ngài, ngài nói với Thái Hậu nương nương một tiếng, nói ngài không thích tiểu nữ, không muốn cưới tiểu nữ, thật đấy, bây giờ chỉ có ngài mới có thể khiến Thái Hậu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Ngài xem, tiểu nữ không thích ngài, hẳn là ngài cũng không thích tiểu nữ, hà tất phải bắt ép hai ta thành đôi?"

Mộ Dung Thâm lắc đầu thờ dài, "Người cho là bốn vương chưa cầu xin sao? Không đối gạt người, ta thích một cô nương, mấy tháng nay ta cũng tiến cung cầu xin Thái Hậu hủy bỏ hôn ước, nhưng lão nhân gia không chịu, nói là đã ban hôn trước mặt văn võ bá quan, sao có thể nói bỏ liền bỏ."

Chu Doanh Doanh tròn tròn mắt, "Không thể nào? Đến ngài cũng không có biện pháp sao?"

Mộ Dung Thâm gạt đầu, lại nói: "Nếu người cũng không muốn gả cho ta, chuyện này sẽ dễ hơn nhiều."

Mắt Chu Doanh Doanh sáng rực, "Làm gì? Làm gì?"

Mộ Dung Thâm cong môi, nói: "Rất đơn giản, hai ta cùng đi cầu Thái Hậu. Tứ hôn vốn là chuyện tốt, nhưng Thái Hậu cũng không thể thúc đẩy một đôi oan ngẫu."

Đôi mắt Chu Doanh Doanh sáng lên vài phần, vội hỏi: "Phải làm gì để Thái Hậu đồng ý?"

Mộ Dung Thâm nhìn nàng, nói: "Không cần làm gì, chỉ cần khóc là được."

Chu Doanh Doanh: "Hả? Khóc?"

.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Như Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cửa hồi môn

Edit: Quanh

Beta: Nhựt Vy

Mấy ngày qua, Lục Song Ngưng rất nhàn rỗi.

Nam nhân sư phụ tìm cho nàng tên là Thẩm Lâm. Bề ngoài đúng là rất anh tuấn, nhìn thật sự đẹp mắt, làm người nho nhã lễ độ, máu chó nhất chính là, quan hệ rất tốt với nàng.

Từ khi quen biết Thẩm Lâm, mỗi khi ở trên núi cảm thấy nhàm chán phiền lòng, Lục Song Ngưng sẽ xuống núi tìm Thẩm Lâm tán gẫu một chút.

Nàng coi Thẩm Lâm như bằng hữu, nhưng trong mắt Lục lão đầu lại cho rằng hai người tình chàng ý thiếp, vô cùng ngọt ngào.

Hôm nay, Lục Song Ngưng vừa xuống núi tìm Thẩm Lâm, chân trước vừa đi, Lục lão đầu liền gọi Nhiếp Vân vào phòng ông.

Nhiếp Vân vào phòng, hỏi: "Sư phụ, có chuyện gì vậy?"

Lục lão đầu ngồi trên ghế, gõ lên bàn, "Con lại đây."

Nhiếp Vân vội đi qua, kéo ghế, ngồi đối diện Lục lão đầu, kỳ quái nhìn ông, "Sư phụ, chuyện gì vậy, thần thần bí bí."

Lục lão đầu ôm một chiếc hộp gỗ trong tay, cẩn thận nói: "Là thế này, con xem, đạo này sư tỷ con rất thân thiết với Thảm công tử, ta đoán chuyện tốt sắp đến."

Nhiếp Vân ngăn người, "Cho nên?"

Lục lão đầu cười lớn, đánh vào đầu Nhiếp Vân một cái, "Cho nên cái gì, con có ngờ hay không? Chuyện tốt sắp tới, đương nhiên là phải chuẩn bị của hồi môn cho sư tỷ con."

Nhiếp Vân tròn mắt, "Gã đi...Của hồi môn?!!"

Lại hỏi tiếp: "Ai... Ai chi tiền?"

Lục lão đầu hừ một tiếng, đẩy hộp gỗ tới trước mặt Nhiếp Vân, "Nhìn đi."

Nhiếp Vân kỳ quái nhìn ông, nói thầm, "Cái gì đây?"

Nói xong liền mở hộp ra.

Nhưng mà, lúc hộp mở ra, Nhiếp Vân lại mở to hai mắt nhìn.

"Đây... Đây là chuẩn bị cho sư tỷ?"

Một hộp lá vàng.

Nhiếp Vân không thể tin vào hai mắt mình. Đây chính là vị sư phụ keo kiệt, vắt cổ chày ra nước sao?

Lục lão đầu kiêu ngạo sò râu, "Đó là đương nhiên, nữ nhi của Lục Tông Dung ta gã đi, sao có thể chịu ủy khuất."

Nhiếp Vân nói: "Sư phụ, sư tỷ biết, nhất định sẽ cảm động!"

Nói xong, đôi mắt hần đột nhiên tỏa sáng, hỏi: "Sư phụ, nếu sau này con thành thân, ngài cũng chuẩn bị phải không?"

Lục lão đầu trừng hần, "Con mang được tức phụ về đã."

Lục lão đầu nói là làm, ngày hôm đó liền cùng Nhiếp Vân xuống núi chọn mua của hồi môn. Mất hơn nửa ngày, ruộng của hồi môn mới được người ta khiêng lên núi.

Mở ruộng ra xem, tất cả đều là đồ trang sức, còn có xiêm y rực rỡ, chăn bông đỏ rực... Cái gì cần có đều có.

Lục lão đầu đi vòng quanh ruộng, trong lòng vẫn không vừa ý.

"Không đủ, không đủ."

Nhiếp Vân nghe xong, sợ tới mức tròng mắt sắp rớt ra, "Còn... Còn chưa đủ ư?"

Lục lão đầu gật đầu, nói: "Gia thế Thảm công tử rất tốt, Song Ngưng nhà chúng ta gã qua dễ bị xem nhẹ, của hồi môn thế này vẫn chưa đủ."

"Nhưng... Nhưng ngài còn tiền sao?" Hộp lá vàng kia cũng dùng hết rồi.

Lục lão đầu kiêu ngạo hừ một tiếng, "Tiền không là vấn đề."

Nói xong liền đi vào trong phòng, vừa đi vừa nói: "Hai người các con thường mắng lão nhân ta keo kiệt, vắt cổ chày ra nước, lão nhân ta tích cóp nhiều như vậy, đều là vì ai."

Cả đời Lục lão đầu phong lưu, không vợ không con. Lúc trước ông nhặt được Lục Song Ngưng ở bờ sông, khi đó nàng vừa mới sinh ra chưa được bao lâu, không biết tại sao lại bị người nhà vứt bỏ. Nhiếp Vân là ăn mày ông gặp ở chợ, ngày ấy ông nhận nuôi hần, chính là vì hần trộm bánh bao, bị ông chủ đuổi đánh. Khi đó, Nhiếp Vân mới chỉ bốn tuổi.

Ông coi Lục Song Ngưng cùng Nhiếp Vân như hài tử thân sinh, cực khổ nuôi lớn.

Tuy nói ngày thường ông keo kiệt, nhưng ông chưa từng cắt xén chi phí ăn mặc của hai hài tử, hai hài tử muốn học cái gì, ông đều cho bọn chúng học. Tựa như Nhiếp Vân thích đọc sách, ông cảm thấy đọc sách là chuyện tốt, vì thế mua rất nhiều sách. Có lần Lục Song Ngưng muốn học đánh đàn, ông lập tức mua đàn về, còn thỉnh sư phụ dạy đàn cho nàng..Tuy rằng sư phụ kia bị Lục Song Ngưng dọa cho chạy, cây đàn cũng để không, vứt sang một bên.

Ông không thích cứu người, nhưng vẫn cứu lấy tiền, tiền tích cóp được, chính là vì tương lai nếu hai đồ đệ thành thân, ông có thể khiến hai hài tử về vang.

Nhiếp Vân nhìn Lục lão đầu, trong lòng có phần ê ẩm.

Từ bao giờ sư phụ đã già như vậy rồi?

...

Nhiếp Vân ở trong sân sửa soạn của hồi môn mới mua, cất một ruộng lại một ruộng vào phòng. Còn chưa dọn xong, đột nhiên thấy Tiểu Bát Ca đậu lên bàn đá.

Lục lão đầu bày trận pháp trên núi Thanh Dương, không có người dất vào, người ngoài không vào được. Tiểu Bát Ca là con chim sư tỷ nuôi, nếu bên ngoài có người tới, nó sẽ bay về báo tin.

Nhưng mà, ai lại tới vào giữa trưa? Hay là tới xin chữa bệnh?

Nhiếp Vân vỗ tay, cất hi trường (màn cưới) đỏ thắm vào rương, đi ra ngoài.

Mộ Dung Thâm cùng Lâm Dương ở bên ngoài nửa ngày, trước sau vẫn không tìm thấy lối vào.

Mộ Dung Thâm bức bối, Lục lão tử cũng thật là, sao lại bày trận pháp ở chỗ này?!

Lâm Dương đi lên, lo lắng hỏi: "Gia, ngài nói xem, nếu không có người ra tiếp đón, có phải chúng ta vẫn phải ở bên ngoài không?"

Sắc mặt Mộ Dung Thâm tối sầm, "Người nghĩ xem?!"

Ngoại trừ chờ, còn có thể có biện pháp nào khác? Mộ Dung Thâm đen mặt, xoay người nhảy xuống ngựa.

Lâm Dương cũng vội đi xuống, giúp Mộ Dung Thâm cầm dây ngựa.

Mộ Dung Thâm đứng ở chỗ đó, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp Lục Song Ngưng ở đỉnh núi này. Nàng ngăn đón không cho hắn vào, còn ném cổ trùng gây ngứa vào người hắn.

Dáng vẻ điệu ngoa kia, đến bây giờ hắn vẫn nhớ rõ.

Hắn hôn nàng, nàng sợ tới mức đưa giải dược cho hắn. Ngoài miệng tuy rằng không phục mắng hắn, nhưng hắn vẫn thấy nàng đỏ mặt.

Lần gặp tiếp theo, hắn đã vào núi, mỗi ngày gặp mặt nàng, nàng không có việc gì liền chạy tới mắng hắn vài câu, mỗi khi tiểu nha kia mắng, đôi mắt tròng to, tròn tròn, quai hàm phính phính, vô cùng đáng yêu.

Ngày nào nàng cũng cãi nhau với hắn, nhưng mỗi lần nấu cơm, đều sẽ làm món hắn thích ăn.

Mới đầu hắn còn không cảm thấy có gì dị thường, cho đến khi sư đệ Lục Song Ngưng nói một câu, "Món này tất cả mọi người đều không thích, sao ngày nào sư tỷ cũng làm?"

Tất cả mọi người đều không thích món đó, trừ hắn ra. Từ khi đó, Mộ Dung Thâm mới phát hiện manh mối, có khi nào nha đầu Lục Song Ngưng thích hắn không?

Lúc sau, Lục Song Ngưng lại xuống núi tìm hắn. Từ lúc đó, trong lòng hắn càng thêm khẳng định, Lục Song Ngưng thích hắn.

Tuy vậy, nếu thích hắn, vì sao lại bỏ đi không nói một lời? Về chuyện này, đến bây giờ Mộ Dung Thâm vẫn nghĩ không thông, tại sao lại không nói một tiếng?

Mộ Dung Thâm đứng bên cây đại thụ lớn, ngẩng đầu nhìn trời, thờ dài.

Đúng lúc này, Nhiếp Vân từ trong núi đi ra. Vốn đang muốn nhìn rốt cuộc là ai, kết quả liếc mắt một cái liền thấy Mộ Dung Thâm đứng dưới tán cây.

Nhiếp Vân vẫn còn nhớ Mộ Dung Thâm từng dạy mình đánh đàn, thấy hắn đứng ở chỗ đó, còn tưởng rằng mình hoa mắt, vội giơ tay xoa nhẹ. Lúc mở mắt ra đã thấy Mộ Dung Thâm nhìn về phía này, Mộ Dung Thâm như rồng mây nói: "Người ngây ngốc ở kia làm gì?"

Ánh mắt Nhiếp Vân sáng lên, nở nụ cười, "Thất gia! Sao ngài lại tới đây?"

Hắn cao hứng chạy tới, vẻ mặt nhiệt tình.

Mộ Dung Thâm cười cười, đi thẳng vào vấn đề, hỏi: "Sư tỷ người đâu?"

Nhiếp Vân vội nói: "Sư tỷ xuống núi chơi!"

Mộ Dung Thâm nghe xong, cau mày. Xuống núi chơi?

A, thế mà nàng lại sống rất tiêu sái.

Nhiếp Vân kéo tay Mộ Dung Thâm, nói: "Thất vương gia, ngài vào trong núi ngồi đi, hắn là tối sư tỷ sẽ trở lại."

Mộ Dung Thâm gật đầu, quay đầu nói với Lâm Dương: "Người dắt ngựa lại đây."

Lâm Dương vội nói: "Vâng, Vương gia."

Mộ Dung Thâm theo Nhiếp Vân vào núi, đi tới sâu, liếc mắt một cái liền thấy mấy cái rương trên mặt đất. Trên rương còn có hi trường màu đỏ thắm.

Mí mắt Mộ Dung Thâm giật giật, chỉ vào chỗ đó hỏi: "Đây là gì?"

Nhiếp Vân ngây người, nhìn theo ánh mắt Mộ Dung Thâm, "Ai da, đó là hi trường!"

Hắn chạy tới, thu lại đồ vật trong rương, cười nói: "Vừa mới lấy ra, quên chưa cất vào."

Mộ Dung Thâm chau mày, "Ta biết là hi trường, ta hỏi đó là của ai?"

Sắc mặt hắn nặng nề, giọng nói có chút cao.

Nhiếp Vân bị dọa nhảy dựng, ngây ngốc nửa ngày mới cẩn thận nói: "Là... Là của sư tỷ..."

Ánh mắt Mộ Dung Thâm lạnh lẽo, bước tới trước mặt Nhiếp Vân, nắm cổ áo hắn, "Sur tý người? Sur tý người chuẩn bị cái này làm gì? Nàng ấy muốn thành thân sao?"

Đột nhiên Mộ Dung Thâm phát hỏa, Nhiếp Vân hoàn toàn không biết sao lại thế này, sợ tới mức ngực run lên, ấp úng nói: "Đúng... Đúng vậy... Sur tý muốn thành thân..."

Cả người Mộ Dung Thâm chấn động, đột nhiên buông Nhiếp Vân ra. Hắn cứng đờ đứng ở chỗ đó, trong đầu trống rỗng. Mới mấy tháng trôi qua, thế mà Lục Song Ngưng đã chuẩn bị xuất giá?

Lâm Dương sốt ruột chạy tới trước mặt Mộ Dung Thâm, hỏi: "Gia, làm sao bây giờ?"

Mộ Dung Thâm nghe thấy giọng nói, cuối cùng cũng từ khiếp sợ dần hồi phục tinh thần, tầm mắt một lần nữa dừng trên người Nhiếp Vân, nặng nề hỏi: "Sur tý người đâu?"

"Sur tý xuống núi, đang ở với Thâm công tử." Nhiếp Vân vội nói.

Mộ Dung Thâm mang theo lửa giận xuống núi, trong tay còn nắm chặt bức họa Thâm công tử mà Nhiếp Vân cho hắn.

Lục Song Ngưng bị mù sao? Một tên tiểu bạch kiểm [1] thì có cái gì đẹp???

[1] Tiểu bạch kiểm: một cụm từ có nhiều nghĩa, đề cập đến những người đàn ông dựa vào phụ nữ để được hỗ trợ tài chính, hoặc là "trao bao" với ý nghĩa xúc phạm, cũng có thể nói đến một người đàn ông có ngoại hình rất đẹp nhưng với làn da trắng, thư sinh, yếu ớt, trái với chuẩn mực đàn ông bình thường

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lục Song Ngưng, đừng gả

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Mộ Dung Thâm nổi giận đứng dừng xuống núi.

Vào thành, trong thành một mảnh phồn hoa náo nhiệt.

Mộ Dung Thâm nhớ tới lời Nhiếp Vân nói, nhà nam nhân kia rất có tiền, ở trong thành cũng là đại nhân vật có uy tín.

Hắn không khỏi hừ một tiếng.

Có tiền? Có nhiều bằng hắn không?

Có uy tín danh dự? Có thể so với hắn sao?

Nhiếp Vân còn nói, đối phương tuấn tú lịch sự, phong độ nhẹ nhàng. Lòng Mộ Dung Thâm giống như bị ghen lại, buồn bực luống cuống. Đột nhiên hắn mở cuộn tranh trong tay ra, nhìn kĩ, hừ một tiếng.

Như thế này mà dám nói là tuấn tú lịch sự. Đúng là không có mắt!

Mộ Dung Thâm lại nghĩ tới của hồi môn trên núi Thanh Dương, lòng như lửa đốt. Khi nào gặp được Lục Song Ngưng, chắc chắn hắn phải hỏi nàng, rốt cuộc nàng đang nghĩ gì?!

Lại cúi đầu xem xét bức họa, khuôn mặt hắn trầm xuống, đi tới ven đường hỏi người bán hàng rong, "Đại nương, người có biết người này không?"

Đại nương bán đồ chơi làm bằng đường, liếc mắt nhìn một cái, "Ai nha, đây không phải Thâm công tử sao?"

"Người biết nhà hắn ở đâu không?"

"Biết, Thâm công tử nổi tiếng tám lòng hướng thiện, nhà ở con hẻm phía đông, cái cửa đầu tiên lớn nhất, có hai con sư tử bằng đá, đó chính là Thâm phủ." Đại nương vừa nói vừa chỉ đường.

Mộ Dung Thâm thuận tay cho hai miếng bạc vụn, "Cảm tạ!"

Nói xong liền xoay người tới chỗ đại nương vừa chỉ.

Đại nương vội la lên, "Ai nha! Công tử đừng bước!"

Mộ Dung Thâm dừng bước, quay đầu lại, "Có chuyện gì sao?"

Đại nương vội chạy tới trước mặt hắn, nói: "Công tử muốn tìm Thâm công tử sao? Ngài đến miếu Từ Vân ở ngoại thành đi, tháng nào Thâm công tử cũng phát cháo cho dân nghèo ở đó."

Mộ Dung Thâm hơi nhú mày. Thật đúng là một kẻ có tấm lòng hướng thiện?

Im lặng một lúc lâu, hần gật đầu nói: "Đã biết, đa tạ đại nương chỉ đường!"

Nghe Nhiếp Vân nói, ngày nào Lục Song Ngưng cũng ở bên nam nhân họ Thâm kia.

Mộ Dung Thâm muốn tìm Lục Song Ngưng, nhưng lại không biết nàng ở nơi nào, cho nên chỉ có thể tìm tên họ Thâm kia. Quả nhiên, tới miếu Từ Vân ở ngoại Thành, còn chưa tới gần, từ xa đã thấy Lục Song Ngưng đứng trước một thùng gỗ lớn, trong tay cầm muối, múc từng chén cháo.

Bên cạnh nàng còn có một nam nhân, không cần đoán, liếc mắt cũng nhận ra rất giống người bên trong bức họa. Hai người sóng vai ở bên nhau, Lục Song Ngưng còn đang tươi cười, thoạt nhìn vô cùng vui vẻ.

Mộ Dung Thâm tức giận đến mức ngực khó chịu, đôi tay nắm chặt thành quyền, đột nhiên cất bước, bước nhanh tới chỗ phát cháo.

Trước nơi phát cháo, tất cả đều là bá tánh nghèo khổ quần áo rách rưới, có lão nhân, có ăn mày, còn có tiểu hài tử xanh xao vàng vọt. Tất cả mọi người đều cảm chén, chờ đến lượt.

Lục Song Ngưng vừa bận rộn múc cháo, vừa nói với nam nhân bên cạnh: "Thâm công tử, sau này tháng nào ta cũng tới giúp ngài phát cháo, được không?"

Thâm Lâm khẽ cười, "Đương nhiên là có thể, chỉ sợ muối hết thôi."

Lục Song Ngưng vội lắc đầu, "Đừng lo, ta không ngại, đây là việc nên làm."

"Được, vậy muối..."

Thâm Lâm còn chưa dứt lời, đột nhiên ngây ngốc, ánh mắt nghi hoặc nhìn vị công tử đột nhiên xuất hiện trước nơi phát cháo, "Công tử, có chuyện gì sao?"

Lục Song Ngưng nghe thấy, theo bản năng ngẩng đầu lên. Trong nháy mắt, chiếc muỗng trong tay rơi xuống thùng gỗ.

Mộ Dung Thâm hí mắt, sau đó giơ tay, chỉ vào Lục Song Ngưng, "Ta tìm nàng ấy."

Thâm Lâm sùng sốt, nhìn về phía Lục Song Ngưng, "Muội biết hắn sao?"

Lục Song Ngưng cũng khiếp sợ. Thậm chí nàng còn hoài nghi mình hoa mắt, không phải Mộ Dung Thâm ở Kinh thành sao? Sao lại ở đây?

Nàng trở mặt một hồi lâu, cho đến khi Thâm Lâm quay đầu lại, nàng mới phục hồi tinh thần, gượng cười nói: "Biết... Biết..."

Nói xong, liền đưa muối cho nha hoàn bên cạnh, sau đó nói với Thâm Lâm: "Ta đi ra đây một chút, lát nữa trở lại."

Thâm Lâm gật đầu, "Được, muội đi đi."

Lúc này Lục Song Ngưng mới ra khỏi nơi phát cháo. Lúc chạy ra, nàng kỳ quái nhìn Mộ Dung Thâm, nói: "Thất... Sao ngươi lại ở đây?"

Mộ Dung Thâm đen mặt, trừng nàng một cái, đi tới chỗ ít người.

Lục Song Ngưng bị Mộ Dung Thâm trừng, có chút khó hiểu, chạy chậm theo sau hắn, "Ngươi trừng ta làm gì? Chẳng lẽ ta chọc giận ngươi?"

Mộ Dung Thâm nghe vậy, bước chân ngừng lại, quay đầu hừ một tiếng, "Nàng chọc giận hay không chọc giận ta, còn cần ta phải nói sao?"

Lục Song Ngưng mím môi. Sao nàng lại cảm thấy hôm nay Mộ Dung Thâm là lạ.

"Rốt cuộc ngươi làm sao vậy? Đang êm đẹp tự dưng nổi giận?"

Hắn làm sao vậy? Nàng còn dám hỏi hắn làm sao vậy? Mộ Dung Thâm nghẹn sắp chết, sau đó tiến lên một bước, tay phải nắm chặt tay Lục Song Ngưng, "Ta làm sao vậy? Nàng còn không biết xấu hổ mà hỏi ta? Lục Song Ngưng, ngày thường ta đối xử với nàng đâu có tệ? Nàng nói đi là đi, một lời nhắn cũng không để lại cho ta, lương tâm nàng đâu, bị cấu ăn mất rồi à?!"

Lục Song Ngưng bị Mộ Dung Thâm phát hỏa làm cho khiếp sợ, theo bản năng muốn rút tay ra khỏi tay Mộ Dung Thâm. Nhưng nàng càng muốn rút ra, Mộ Dung Thâm lại càng nắm chặt hơn, ánh mắt càng hung hăng trừng nàng.

Lực hắn rất lớn, tay Lục Song Ngưng bị nắm phát đau, "Mộ Dung Thâm, ngươi làm gì vậy? Mau thả ta ra, đau quá!"

Mộ Dung Thâm đang nổi nóng, cũng không giữ được bình tĩnh, lúc này thấy Lục Song Ngưng kêu đau, ngực run lên, ngay lập tức buông nàng ra theo phản xạ có điều kiện.

Lục Song Ngưng vừa được tự do, lập tức nắm bàn tay, lui lại hai bước, cảnh giác nhìn Mộ Dung Thâm.

Mộ Dung Thâm rất không vừa lòng với ánh mắt cảnh giác của nàng, khuôn mặt anh tuấn đen như đáy nồi.

Hai người không ai lên tiếng, không khí vô cùng xấu hổ.

Lục Song Ngưng không hiểu sao Mộ Dung Thâm nổi giận, nhưng nghĩ lại lúc ấy nàng không từ mà biệt, hình như có phần không tốt, dù sao thì nàng cũng ở chỗ của Mộ Dung Thâm lâu như vậy, vì thế muốn giải thích hai câu.

Tuy vậy, nàng còn chưa kịp mở miệng, Mộ Dung Thâm đã lên tiếng trước. Hắn trầm mặt, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng, "Nghe nói nàng sắp xuất giá?"

Giọng điệu của Mộ Dung Thâm rất không tốt, chữ này đến chữ khác, gần như là nghiêng răng nói ra.

Lục Song Ngưng sững sốt, "Ai nói ta..."

Không phải, nàng gả hay không gả có liên quan gì đến hắn? Nghĩ nghĩ, Lục Song Ngưng khoanh tay trước ngực, hếch cằm, nhìn Mộ Dung Thâm nói: "Ta gả hay không gả liên quan gì tới ngươi? Ngươi quản nhiều như vậy làm gì?"

Mộ Dung Thâm nghe được lời này, trong lòng như sắp bốc hỏa.

Tuy vậy, một khi hắn tức giận, biểu hiện lại vô cùng bình tĩnh. Hắn nhìn Lục Song Ngưng, cười lạnh nói: "Nàng muốn gả cho nam nhân kia?"

Lục Song Ngưng nhú mày, "Ta gả hay không không gả, gả cho ai, liên quan gì tới ngươi?"

Lục Song Ngưng không hiểu Mộ Dung Thâm, chẳng phải hiện tại hắn nên ở nhà tình chàng ý thiếp với tiểu Vương phi của hắn sao? Sao lại chạy tới đây quan tâm mối hôn sự của nàng?

Lục Song Ngưng nhìn hắn, giọng điệu xa cách, "Thất Vương gia, còn chuyện gì không? Không có việc gì thì ta đi đây."

Mộ Dung Thâm nhìn nàng, không nói lời nào, sắc mặt nặng nề, nhìn không ra đang nghĩ gì.

"Nếu không có việc gì, ta đây cũng không thể chiều đãi Vương gia, cáo từ."

Lục Song Ngưng nói xong liền xoay người, muốn quay về nơi phát cháo.

Phải mất rất nhiều thời gian nàng mới quên được Mộ Dung Thâm, hiện tại hắn lại đột nhiên xuất hiện. Nàng không muốn nói nhiều với hắn, sợ sẽ rối loạn tâm tư.

Lục Song Ngưng nghĩ vậy, bước chân có phần nhanh hơn.

Nhưng mới đi được vài bước, Mộ Dung Thâm ở phía sau gọi nàng, "Lục Song Ngưng!"

Lục Song Ngưng dừng lại. Nàng do dự một lát, quay đầu hỏi, "Còn có chuyện gì?"

Hai người cách nhau một khoảng khá xa.

Ánh mắt Mộ Dung Thâm sâu thẳm, giống như đang suy nghĩ gì đó. Ngay sau đó, hắn đi về phía Lục Song Ngưng.

Sắc mặt Mộ Dung Thâm hòa hoãn hơn, không còn hung dữ như trước. Lục Song Ngưng thấy thế, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn, "Làm sao vậy?"

Mộ Dung Thâm nhìn nàng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, "Lục Song Ngưng, đừng gả."

Lục Song Ngưng lập tức sững sốt, tim đập nhanh hơn, môi run rẩy, theo bản năng hỏi, "Vì... Vì sao?"

Vì sao lại quan tâm tới hôn sự của nàng? Vì sao không cho nàng gả?

Mộ Dung Thâm nói: "Hắn tốt hơn ta sao?"

Đột nhiên Lục Song Ngưng mở to hai mắt, trái tim ngưng trệ, sau đó lại kinh hoàng đập thình thịch thình thịch.

Hắn tốt hơn ta sao?

Đây là có ý gì?

Cánh tay Lục Song Ngưng phát run, nắm chặt váy theo bản năng.

Đúng lúc này, đột nhiên Mộ Dung Thâm giữ tay nàng.

Mặt Lục Song Ngưng lập tức nóng lên, ngón tay hơi run rẩy, "Ngươi... Ngươi... Ngươi có ý gì?"

Lục Song Ngưng cúi đầu hỏi, không dám nhìn vào mắt Mộ Dung Thâm.

Mộ Dung Thâm lại nhìn nàng chằm chằm, "Lục Song Ngưng, nàng khờ thật hay là giả ngốc? Nàng cho rằng tại sao ta lại xuất hiện ở đây?"

Ngực Lục Song Ngưng run rẩy, hồi lâu sau mới có dũng khí ngẩng đầu lên, "Ngươi..... Ngươi tới tìm ta?"

"Nàng đoán xem?" Mộ Dung Thâm tức giận trừng nàng, "Ta ngàn dặm xa xôi chạy tới tìm nàng, nàng thì ngược lại, thế mà lại chuẩn bị gả đi."

Lục Song Ngưng lắc đầu, "Không phải, ta không xuất giá! Thâm công tử là bằng hữu của ta!"

Mộ Dung Thâm hừ lạnh: "Bằng hữu? Bằng hữu mà mỗi ngày phải gặp mặt nhau? Lục Song Ngưng, nàng không biết sự phụ nàng đã chuẩn bị của hồi môn cho nàng xong rồi sao?"

"Của hồi môn?!" Lục Song Ngưng tròn tròn mắt. Trời ạ, sự phụ keo kiệt của nàng chuẩn bị của hồi môn cho nàng?

Mộ Dung Thâm nói: "Vậy cũng tốt, nếu của hồi môn đã chuẩn bị xong, vậy chờ ta về kinh, trực tiếp làm hi sự luôn."

Lục Song Ngưng ngậy ngốc.

Sao nàng cảm thấy lời nói này không thích hợp?

Suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên nàng hồi phục tinh thần, đẩy Mộ Dung Thâm ra, "Ai... Ai muốn gả cho người?"

"Lục Song Ngưng!"

"Người đừng có hét! Tuy Lục Song Ngưng ta chỉ là nữ tử bình dân, nhưng ta sẽ không làm thiếp."

"Cái gì?" Mộ Dung Thâm nghe được, khuôn mặt mờ mịt, ngạc nhiên nói: "Ai bảo nàng làm thiếp?"

Lục Song Ngưng ngoảnh nhìn Mộ Dung Thâm. Không phải làm thiếp? Có ý gì?

Lục Song Ngưng ngậy ngốc nửa ngày, không nhận được mà hỏi, "Người... Có ý gì?"

Có ý gì?!

"Lục Song Ngưng, nàng còn có thể ngu ngốc hơn được không?" Đã nói là sẽ hồi kinh thành thân, nàng còn không hiểu ý hấn?

Lục Song Ngưng trừng mắt, "Người mới ngốc!"

Dám nói nàng ngốc?

Thiếu chút nữa Lục Song Ngưng bị hấn lửa, hấn đã có Vương phi, còn tới đây nói chuyện này với nàng làm gì?

Nghĩ vậy, lòng Lục Song Ngưng như bốc hỏa, cười lạnh nói: "Thất vương gia, ngài đừng nói giỡn với ta, cho dù có là trác phi, ta cũng khinh thường lắm, ta không có hứng thú với việc ngày ngày tranh đoạt nam nhân với nữ nhân khác."

Mộ Dung Thâm nhũn mảy. Rốt cuộc nha đầu này đang nói cái gì? Càng nói càng thái quá.

"Lục Song Ngưng, ai nói nàng phải đoạt nam nhân với nữ nhân khác?"

"Sao không phải? Người cho rằng ta không biết sao, không phải thiên kim thượng thư là Vương phi của người sao. Ta chỉ là một nha đầu ở nông thôn, không tiền không thế, không có mạng để đấu với người ta."

Lục Song Ngưng vừa nói vừa liếc Mộ Dung Thâm.

Ngữ khí của nàng có phần âm dương quái khí, chính nàng lại không phát hiện ra.

Nàng nói xong, đợi hồi lâu cũng không thấy Mộ Dung Thâm nói gì, không nhận được mà ngẩng đầu lên, lại thấy Mộ Dung Thâm thâm sâu nhìn nàng, khóe môi hơi cong, giống như đang cười.

"Người... Người cười cái gì?" Mộ Dung Thâm cười làm lòng Lục Song Ngưng hốt hoảng.

Mộ Dung Thâm nhướng mày, ý cười trên mặt càng sâu, bước tới gần Lục Song Ngưng.

Vóc dáng Mộ Dung Thâm rất cao, mang trong mình khí thế áp bách, Lục Song Ngưng hốt hoảng, lui lại phía sau theo bản năng.

Mộ Dung Thâm tiến lên một bước, nàng lui lại một bước.

Tới tới lui lui, đột nhiên Mộ Dung Thâm duỗi tay qua, ôm eo nàng.

Trái tim Lục Song Ngưng run rẩy, mở to hai mắt, "Người... Người muốn làm gì?"

Mộ Dung Thâm nhìn thẳng vào nàng, "Lục Song Ngưng, cho nên lúc trước nàng đột ngột rời khỏi Kinh thành, không từ mà biệt, chính là vì biết ta sắp cưới nữ nhi của Chu thượng thư?"

"Ta... Ta..." Lục Song Ngưng hoang mang rối loạn, nói không nên lời.

Mộ Dung Thâm thấy nàng không đáp, liền biết mình đoán không sai.

Hắn không nhận được nở nụ cười, tay phải giờ lên, nhẹ nhàng捏o cằm Lục Song Ngưng, "Tiểu cầu muội, không nhìn ra nàng lại là bình dân chua."

Trong đầu Lục Song Ngưng "ầm" một tiếng, mặt đỏ lên, nàng rời khỏi vòng tay Mộ Dung Thâm theo bản năng, "Nói hươu nói vượn, người mới là bình dân chua!"

Lục Song Ngưng đỏ mặt, vừa tức vừa thẹn.

Mộ Dung Thâm vòng tay ôm vai nàng, cúi đầu cười nói: "Xấu hổ cái gì, ta thích nàng như vậy."

Lục Song Ngưng cúi đầu, không có dũng khí ngẩng lên. Thật vất vả mới bình tĩnh được, lại đỏ mặt vì mấy câu trêu chọc của Mộ Dung Thâm.

Mộ Dung Thâm ôm bả vai Lục Song Ngưng, mang nàng tới phía trước.

Nửa bả vai Lục Song Ngưng đều dựa vào ngực Mộ Dung Thâm, tư thế vô cùng thân mật.

Trái tim Lục Song Ngưng khẩn trương đập thình thịch, lại có phần hưng phấn.

Mộ Dung Thâm ôm Lục Song Ngưng, vừa đi vừa nói: "Ba tháng trước, Hoàng tổ mẫu tử hôn ta và nữ nhi của Chu thượng thư. Lúc đó ta cũng ý thức được ta thích nàng, cho nên nhanh chóng tìm Hoàng tổ mẫu, cầu lão nhân gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Tuy vậy lão nhân gia không đồng ý, ta vì nàng mà quỳ ở cung điện suốt một ngày. Kết quả khi ta về phủ, nàng thì ngược lại, lạnh lẽo bỏ đi."

Mộ Dung Thâm nghĩ lại, ngày đó hồi phủ, biết được Lục Song Ngưng không từ mà biệt, liền tức giận trừng mắt nhìn nàng.

Lục Song Ngưng chợt dạ, "Người... Người tròng ta làm gì? Sao... Sao lúc ấy người không nói cho ta. Sao ta biết được... người cũng thích ta..."

Chữ "thích" vừa nói ra, Lục Song Ngưng chỉ cảm thấy khăn trướng xen lẫn thẹn thùng, nhưng nàng cũng vô cùng vui vẻ, trái tim áp áp ngọt ngào.

Mộ Dung Thâm nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói mấy chữ, "Đó là do nàng ngốc."

"Người mới..."

Chữ "ngốc" còn chưa kịp nói, môi Lục Song Ngưng đã bị chặn lại.

Nàng trừng mắt, trong đầu trống rỗng, cả người giống như gỗ mục.

Một tay Mộ Dung Thâm ôm eo Lục Song Ngưng, một tay đỡ gáy nàng, găm cắn môi nàng, hần muốn thăm dò sâu bên trong, nhưng Lục Song Ngưng khăn trướng quá mức, hàm răng cắn chặt, hần thử vài lần, cuối cùng đành bất đắc dĩ buông nàng ra.

"Lục Song Ngưng, nàng ngậm chặt miệng như vậy làm gì?" Mộ Dung Thâm vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười nhìn Lục Song Ngưng.

Mặt Lục Song Ngưng đỏ bừng, trái tim đập thình thịch, căn bản nói không lên lời.

Mộ Dung Thâm sờ đầu nàng, cười thỏa mãn, "Vui vẻ đến phát điên?"

Lục Song Ngưng ngẩn người, sau đó mặt còn đỏ hơn, "Đừng... Đừng nói bậy..."

Mộ Dung Thâm cười lớn. Tiểu cầu muội nhà hần khi thẹn thùng rất đáng yêu.

Hần nắm tay nàng, nói: "Đi thôi, lên núi sửa soạn hành lý, cùng ta trở lại Kinh thành."

Hần nói xong liền nắm tay Lục Song Ngưng đi về phía trước.

Lục Song Ngưng vội bắt lấy tay hắn, "Chờ một chút!"

Mộ Dung Thâm quay đầu nhìn nàng, "Sao vậy?"

Lục Song Ngưng hỏi hắn, "Chu tiểu thư kia..."

"Không có Chu tiểu thư, chỉ có Lục Song Ngưng."

"..." Chỉ có nàng sao? Lục Song Ngưng thụ sủng nhược kinh.

Mộ Dung Thâm cười hỏi: "Hiện tại có thể đi chưa?"

"Chờ... Chờ một chút... Ta, ta nói một tiếng với Thâm công tử, chàng chờ ta một lát." Lục Song Ngưng nói, muốn rút tay ra khỏi tay Mộ Dung Thâm, nhưng Mộ Dung Thâm lại không có ý muốn thả nàng, ngược lại còn nắm chặt hơn, nói: "Ta đi cùng nàng."

Lục Song Ngưng: "..."

Lúc này, Thâm Lâm mới phát cháo xong, thấy Lục Song Ngưng trở về, vội gọi nàng.

Lục Song Ngưng đi qua, "Thâm công tử."

"Song Ngưng, vị này là?" Tầm mắt Thâm Lâm dừng ở đôi tay đang giao nhau của Lục Song Ngưng và Mộ Dung Thâm, hỏi theo bản năng.

Lục Song Ngưng có phần thẹn thùng, muốn rút tay về.

Mộ Dung Thâm cảm nhận được, dùng sức捏 tay nàng, phát tiết bất mãn trong lòng.

Lục Song Ngưng bị niết đau, không dám động đậy lần nữa, gượng cười nói: "Hắn là..."

"Trượng phu." Mộ Dung Thâm dương cầm, đắc ý nói tiếp.

Lục Song Ngưng mở to hai mắt, nghiêng đầu nhìn hắn.

Mộ Dung Thâm nhướn mày: Chẳng lẽ không phải sao?

Cũng quá bá đạo.

Lục Song Ngưng không có biện pháp nói lại hẳn, chỉ có thể xấu hổ.

Cũng may Thẩm Lâm nhanh chóng nở nụ cười, "Hóa ra công tử chính là người Lục cô nương thích, quả nhiên tuần tú lịch sự, phong độ nhẹ nhàng."

Lục Song Ngưng: "..."

Trời ạ, đừng kể hết ra! Thật mất mặt!!!

Mộ Dung Thâm ngăn ra, sau đó kiêu ngạo như sắp bay lên trời, hỏi Thẩm Lâm, "Hóa ra Song Ngưng và Thẩm công tử từng nói về ta sao?"

"Không..."

"Đúng vậy, Lục cô nương thường xuyên nhắc tới ngài, Lục cô nương còn khen ngài văn võ song toàn, đánh đàn rất hay, là đại tài tử."

"Ha ha, phải vậy không? Ai da, Song Ngưng nhà ta chính là như vậy, rất thích ta."

Lục Song Ngưng: "..."

Trời ạ, vì sao người ôn nhu nhỏ nhắn như Thẩm công tử lại là một kẻ miệng rộng???

...

Trên đường lên núi, Mộ Dung Thâm cao hứng đến mức cả người như sắp bay lên.

"Ai da, sao trước kia ta không phát hiện tiểu cầu muối thích ta nhiều như vậy, tuần tú lịch sự, phong độ nhẹ nhàng... ha ha ha ha."

Trên đường, Mộ Dung Thâm nhắc mãi mấy từ nghe được từ chỗ Thẩm Lâm, lỡ tai Lục Song Ngưng cũng sắp mọc kén rồi, không thể nhịn được nữa, nàng quay đầu lại, trừng mắt nhìn hẳn, "Mộ Dung Thâm, chẳng thực phiền!"

Mộ Dung Thâm da mặt dày, đi tới xoa đầu Lục Song Ngưng, cười nói: "Ai da, tiểu cầu muối đừng thẹn thùng."

Lục Song Ngưng hí mắt, đá đầu gối hẳn.

Mộ Dung Thâm "Á" một tiếng, ôm đầu gối nhảy vài bước, "Lục Song Ngưng, nàng dám mưu sát vi phu."

Lục Song Ngưng: "..."

Mộ Dung Thâm nắm tay Lục Song Ngưng cùng nhau lên núi.

Trong viện, Lục lão đầu cùng Nhiếp Vân đang ngồi ở ghế đá, thương lượng nên tổ chức hôn lễ thế nào.

"Chắc chắn nha đầu Song Ngưng muốn xuất giá ở trên núi, con nhớ nói rõ với Thẩm gia, tuy rằng Song Ngưng nhà ta là nha đầu nông thôn, nhưng không thể thiếu kiểu tám người khiêng, đội kèn trống cũng phải náo nhiệt, còn có..."

"Kiểu tám người khiêng thì tính là gì gì, dù thế nào cũng phải là kiểu mười sáu người khiêng, đội kèn trống sẽ là đội của hoàng cung, sinh lễ ta đã chuẩn bị, nhất định sẽ phong quang mà cưới Song Ngưng vào cửa."

Giọng Mộ Dung Thâm truyền đến, Lục lão đầu và Nhiếp Vân đều ngây người, sau đó đồng thời xoay đầu.

Lục lão đầu vừa quay đầu liền thấy đôi tay giao nhau của Mộ Dung Thâm và Lục Song Ngưng, đôi mắt trừng lớn, "Ngươi... Các ngươi đây là... đang làm gì?"

Mộ Dung Thâm giơ đôi tay đang nắm lấy nhau lên, lắc lắc, "Như mọi người thấy."

Lục lão đầu khiếp sợ, ngây ngốc không nói nên lời.

Mộ Dung Thâm cũng không nóng nảy, kéo tay Lục Song Ngưng ngồi xuống bàn đá.

Lục lão đầu thấy bọn họ ngồi xuống, mới hồi thần, "Ngươi... Ngươi vừa nói đội kèn trống trong cung?"

Mộ Dung Thâm ngẩng đầu cười, "Đúng vậy."

"Này..." Trong đầu Lục lão đầu đã có đáp án, nhưng vẫn không thể tin được.

Aiz, từ khi nào nha đầu Song Ngưng lại quen với Mộ Dung Thâm?

Hiếm khi Lục Song Ngưng an tĩnh như hôm nay, ngồi ở chỗ đó không nói lời nào, thật đúng là ra dáng thực nữ.

Lúc này, Mộ Dung Thâm đứng lên, cúi đầu với Lục lão đầu, "Lục tiên bối, ta rất thích Song Ngưng, lần này ta tới là muốn mang nàng ấy quay lại Kinh thành, cưới nàng ấy làm thê, cả đời thương nàng ấy, sủng nàng ấy, mong Lục tiên bối thanh toàn."

Lời này đã đủ rõ ràng, Lục lão đầu giật mình, ngây ngốc nửa ngày, "Ngươi... Ngươi thật sự muốn cưới Song Ngưng?"

"Đúng vậy."

"Vây... Chẳng phải Song Ngưng sẽ làm thiệp sao."

So sánh Mộ Dung Thâm và Thẩm Lâm, khẳng định Mộ Dung Thâm tốt hơn. Tuy vậy Mộ Dung Thâm là Vương gia, hoàng thất nhiều quy củ không nói, lấy thân phận của Song Ngưng, sợ là không tới lượt nàng làm Vương phi?

Lục lão đầu lập tức cảnh giác, hỏi: "Người muốn cưới Song Ngưng, nhưng người đã thương lượng với phụ hoàng của người chưa? Liệu người có làm chủ được mối hôn sự này?"

"Lục tiên bối yên tâm, nếu ta muốn cưới Song Ngưng, tất nhiên phải cưới nàng làm Vương phi, chỉ cần ta còn sống một ngày, tuyệt sẽ không để nàng chịu nửa điểm ủy khuất."

Vốn ngày thường Mộ Dung Thâm cả lợ phát phơ, đột nhiên nghiêm túc nói ra những lời thâm tình như vậy, Lục Song Ngưng ngẩng đầu nhìn hắn, như có ngọn gió xuân lướt qua tâm, vừa ấm vừa ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Hạ độc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Gần đây Khương Linh Lung có chút phiền lòng. Nàng mang thai mới sáu tháng nhưng bụng đã vô cùng lớn, khi đi đứng mất rất nhiều sức.

Tôn ma ma cũng cảm thấy kỳ lạ, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể trấn an Khương Linh Lung: "Chắc do thai nhi trong bụng lớn."

"..."

"Nương nương, đây là chuyện tốt, chúng tò hài tử rất khỏe mạnh!"

Khương Linh Lung vẫn cảm thấy phiền lòng, tại sao bụng lại lớn như vậy?

Bụng lớn còn chưa nói, đã vậy nàng còn béo lên, trước kia khuôn mặt nhỏ như lòng bàn tay, hiện tại lại tròn, cảm có hai ngón, xấu đến mức nàng không dám soi gương.

Hơn nữa lần trước ra ngoài, có người còn hỏi nàng sắp sinh phải không.

Sinh cái gì mà sinh!

Tuy vậy Thái Hậu nương nương lại rất cao hứng, nói rằng nhìn bụng Khương Linh Lung liền biết đó là nam hài.

Có phải nam hài hay không, chính Khương Linh Lung cũng không biết, nhưng nàng có thể khẳng định Thái Hậu và Hoàng Thượng đều hy vọng nàng có thể sinh tiểu Vương gia.

Bởi vì chuyện này, áp lực của nàng rất lớn, tuy rằng Mộ Dung Hằng luôn trấn an nàng, hắn thích cả tiểu Vương gia và tiểu Quận chúa. Nhưng có mấy đôi mắt nhìn chăm vào cái thai của nàng, không thể không có áp lực. Đặc biệt là Thái Hậu nương nương, mỗi ngày đều phải người ở trong cung mang đồ bỏ tới, có thể thấy được bà rất coi trọng chuyện này.

Có thể nói, quan tâm và yêu thương đều biến thành áp lực.

Hôm nay, Thái Hậu lại sai Yên Chi tới đưa đồ bỏ cho Khương Linh Lung

Khi Yên Chi tới Ngự Thiện Phòng lấy đồ bỏ, Tiểu Sơ Từ đã mang ra cho nàng, vừa thấy Yên Chi thì vội cười hi hi nói: "Yên Chi tỷ tỷ, đệ đang chuẩn bị mang cho tỷ đây!"

Yên Chi tiến lên một bước, xách lấy cái hộp, "Thật vậy không, cảm ơn đệ."

Tiểu Sơ Từ vội lắc đầu, "Không vất vả, không vất vả, Yên Chi tỷ tỷ mau mang cho Tứ Vương phi đi."

"Ai da, tỷ đi đây."

Chân trước Yên Chi vừa đi, nụ cười trên mặt Tiểu Sơ Từ liền biến mất, đầu đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng như tờ giấy.

"Tiểu Sơ Từ! Tiểu Sơ Từ!"

"Ai da, sư phụ, tới đây!"

Tiểu Sơ Từ nghe thấy sư phụ ở bên trong gọi hắn, cuống quýt lau mồ hôi trên trán, nhanh chóng chạy vào, "Sư phụ, người tìm đồ đệ?"

"Canh bỏ ta mới nấu cho Vương phi nướng nướng đâu? Không phải ta để ở đây sao?!"

Sư phụ của Tiểu Sơ Từ là đại trù Ngự Thiện Phòng, món canh mà mỗi ngày Khương Linh Lung uống lót dạ là do ông phụ trách.

Mồ hôi trên trán Tiểu Sơ Từ lại tuôn ra, hắn lau đi theo bản năng, nói: "Sư phụ, vừa rồi Yên Chi tỷ tỷ tới, con... con đưa cho tỷ ấy rồi."

"Vậy sao?" Đường Đại Hải nghi hoặc nhìn hắn, "Ồi, sao trán con đổ nhiều mồ hôi thế này? Làm sao vậy?"

Tiểu Sơ Từ sợ tới mức ngực run lên, vội nói: "Không... Không có gì, chỉ là hơi nóng, chắc là... Chắc là do cảm mạo."

"Chắc, cảm mạo à." Đường Đại Hải híp mắt, có phần lo lắng, "Ai da, cảm mạo như thế này, con mau trở về nghỉ ngơi đi, đừng làm việc nữa."

Tiểu Sơ Từ nghe vậy, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, chỉ hận bây giờ không thể cách xa Kinh thành vạn dặm. Trời mới biết lúc hắn hạ được vào canh, sợ tới mức tím sấp trào ra khỏi cổ họng.

Nhưng hắn sợ lộ ra sơ hở, cẩn thận hỏi một câu, "Sư phụ, con đi rồi, ở đây..."

"Đi đi, nơi này cũng không chỉ có mỗi mình con, chuyện quan trọng nhất bây giờ là con về nghỉ ngơi."

"Vậy... sư phụ, con về nghỉ ngơi đây."

"Ai da, đi đi."

Tiểu Sơ Từ nhanh chóng trở về sửa soạn hành lý, vội vàng ra khỏi Ngự Thiện Phòng, lại không biết mình quá lộ liễu, đã bị nhìn thấu từ lâu.

Chân trước Tiểu Sơ Từ vừa đi, sắc mặt Đường Đại Hải lập tức trở nên ngưng trọng, gọi nô tài gần đó, "Tiểu Quế Từ, lại đây!"

Tiểu Quế Từ vội chạy tới, "Sư phụ."

Đường Đại Hải nói: "Con mau tới Tứ vương phủ một chuyến."

...

Lúc Yên Chi mang canh bỏ tới viện của Khương Linh Lung, Khương Linh Lung đang được Tôn ma ma và Mai Hương đỡ đi dạo quanh sân.

Thái y nói thai phụ đi lại nhiều thì hài tử mới khỏe. Tuy vậy bụng nàng lại lớn, hơn nữa thời tiết càng ngày càng nóng, mới đi được một lúc, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Mai Hương cầm khăn tay, nhẹ nhàng lau cho nàng, "Nướng nướng, nghỉ ngơi một lát đi."

Khương Linh Lung gật đầu, nàng cũng có chút mệt mỏi.

Lúc đang chuẩn bị trở về phòng thì thấy Yên Chi đang xách hộp đồ ăn đi vào.

Thấy Khương Linh Lung, nàng ta vội hành lễ, "Yên Chi thỉnh an Vương phi nướng nướng."

"Yên Chi, miễn lễ." Mấy ngày nay, ngày nào Yên Chi cũng tới đưa đồ bỏ cho Khương Linh Lung, vô cùng quen thân với Khương Linh Lung.

Mai Hương gọi một tiếng "Yên Chi tỷ tỷ", hai người cùng nhau vào phòng.

Tôn ma ma đỡ Khương Linh Lung ngồi xuống ghế, trên ghế có miếng đệm rất dày.

"Yên Chi cũng ngồi đi."

Yên Chi lắc đầu, "Đa tạ nướng nướng, nhưng nô tỳ còn phải hồi cung phục mệnh Thái Hậu nướng nướng, không thể ở đây lâu hơn."

"Vậy được, ta cũng không giữ ngươi lại." Trong cung nhiều quy củ, mỗi lần Yên Chi xách hộp thức ăn tới đây, lại phải lập tức quay về phục mệnh, Khương Linh Lung cũng không giữ nàng ta lại.

"Vậy nô tỳ cáo lui."

Khương Linh Lung gật đầu, "Yên Chi, phiền ngươi rồi, thuận tiện cảm tạ Hoàng tổ mẫu giúp ta."

Yên Chi mỉm cười gật đầu, "Nô tỳ đã rồi."

"Mai Hương, mau tiễn Yên Chi cô nương." Khương Linh Lung phân phó Mai Hương.

"Vâng, nướng nướng." Mai Hương vội lên tiếng, tiễn Yên Chi ra ngoài.

Yên Chi đi rồi, Tôn ma ma vội tiến lên mở hộp thức ăn ra, bên trong là chén súp Thanh Hoa [1]. Chưa mở nắp đã ngửi thấy mùi hương thơm nồng.

[1] Súp Thanh Hoa: "Gốm màu xanh và trắng" bao gồm một loạt các đồ gốm và sứ trắng được trang trí dưới lớp men với một sắc tố màu xanh, thường là oxit coban. Việc trang trí thường được áp dụng bằng tay, ban đầu bằng cách vẽ cọ

Tôn ma ma cao hứng, mở nắp ra, hương thơm càng xộc thẳng vào mũi.

"Ai da, là gà đen hầm tuyết liên [2]."

[2] Tuyết liên: một vị thuốc Đông Y

Khương Linh Lung nhìn thoáng qua chén súp, ấn đường hơi nhú lại, lắc đầu nói: "Dạo gần đây, ngày nào cũng ăn đồ bỏ, ta cảm thấy phát ngán."

"Nương nương không nên nói như vậy, đây chính là tâm ý của Thái Hậu, hơn nữa cũng rất tốt với hài tử, nương nương vẫn nên ăn đi."

Tôn ma ma nói, đặt chén súp trước mặt Khương Linh Lung, rồi lại đưa thìa cho nàng.

Khương Linh Lung bĩu môi, không tình nguyện cầm lấy chiếc thìa.

Thái Hậu sai người hầm canh, trong đó có rất nhiều dược liệu trân quý, vậy nên mùi thuốc khá nồng. Nhưng Khương Linh Lung lại rất ghét uống thuốc, trước kia mỗi ngày phải nhắm mắt uống hết đồng thuốc đó, nhưng thật ra nàng không muốn uống, đôi khi có Mộ Dung Hằng ở đây, nàng làm nũng, hắn còn có thể phóng một con ngựa cho nàng. Nhưng có Tôn ma ma, bà sẽ nhìn chăm nàng, bắt nàng ăn sạch sẽ.

Khương Linh Lung không muốn ăn, đáng thương nhìn Tôn ma ma, "Ma ma, hôm nay ta không ăn được không?"

"Không được!"

"Ai da, mấy ngày nay vì chăm sóc ta mà ma ma gầy đi nhiều, nếu không ma ma uống chén canh này đi." Khương Linh Lung nói, đẩy chén canh tới trước mặt Tôn ma ma.

Tôn ma ma nghiêm túc đẩy lại về phía nàng, "Nương nương, người đừng khiến lão nô khó xử, đây chính là chén canh Thái Hậu nương nương sai người đưa tới, nếu lão nhân gia biết người không uống, chỉ sợ sẽ rất tức giận!"

"..." Khương Linh Lung bĩu môi. Còn lâu mới tức, người không nói, ta không nói, ai mà biết.

"Tôi rồi ăn, bữa trưa ta ăn hơi nhiều." Khương Linh Lung nói.

Nàng vừa dứt lời, liền nghe thấy người bên ngoài hô to một tiếng, "Thịnh an Vương gia!"

Đám hạ nhân còn chưa kịp quỳ xuống đất, đã thấy Mộ Dung Hằng bước nhanh vào phòng.

"Tướng công, sao hôm nay chàng về sớm vậy?"

Khương Linh Lung thấy Mộ Dung Hằng về, vội đứng lên, đi tới chỗ Mộ Dung Hằng.

"Ai da, tướng công, sao mặt chàng nhiều mồ hôi vậy."

Vừa rồi Mộ Dung Hằng mới biết tin tức, nhanh chóng quay trở về. Dọc theo đường đi, hắn khăn trương đến mức trái tim như sắp trào ra khỏi cổ họng. Cả người ướt đầm mồ hôi, sợ mình không kịp. Giờ phút này thấy Khương Linh Lung bình an đứng trước mặt mình, trái tim mới dần thả lỏng.

Hắn nắm chặt tay Khương Linh Lung, giọng nói còn có chút run rẩy, "Người của Hoàng tử mẫu tới chưa?"

Khương Linh Lung gật đầu, "Tôi rồi, Yên Chi vừa về. Sao thế?"

Khương Linh Lung vừa đáp lại hắn, vừa cầm khăn tay lau trán giúp Mộ Dung Hằng, "Chàng chạy về đây sao? Sao nhiều mồ hôi vậy."

Mộ Dung Hằng bắt lấy tay nàng, đôi mắt cũng không dám chớp, "Đồ bỏ đâu? Nàng ăn chưa?"

Khương Linh Lung vừa nghe liền bĩu môi, "Chưa ăn, chàng cũng biết ta không thích ăn mà."

Nói xong liền chỉ về phía bàn, "Vẫn còn để ở đằng kia."

"Cám ơn trời đất!" Rốt cuộc Mộ Dung Hằng cũng hoàn toàn thả lỏng.

Khương Linh Lung ngờ ngác nhìn hắn, "Tướng công, sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Mộ Dung Hằng đỡ Khương Linh Lung ngồi lên ghế, nhìn chăm chăm chén canh.

Khương Linh Lung cảm thấy có chuyện gì đó không thích hợp, vội hỏi: "Tướng công, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Chén canh này có vấn đề sao?"

Lúc này Mộ Dung Hằng mới bình tĩnh lại, gật đầu, sau đó giơ tay lên, vỗ vài cái.

Bên ngoài, một thị vệ mặc áo xanh túm một nam tử trẻ tuổi, cùng nhau đi vào.

Khương Linh Lung tròn mắt, "Hà thái y, sao người lại ở đây?"

Mộ Dung Hằng: "Ta bắt hắn tới."

Hà Thanh có bề ngoài trắng trẻo sạch sẽ, là một thư sinh yếu đuối, bị thân vệ của Mộ Dung Hằng, Lưu Phong, túm một đường từ trong cung đến đây, lúc này hắn mặt đến mức thở hồng hộc, trán đầy mồ hôi, thấy trước mặt có cái ghế liền đặt mông ngồi xuống. Tay phải run rẩy cầm ấm trà, muốn rót một chén để uống.

Mộ Dung Hằng híp mắt, nói: "Ngươi run cái gì?"

"Ai da, ngài với mấy người kia đều có võ công, thuộc hạ bị túm một đường tới đây, nửa cái mạng cũng sắp không còn, trái tim vẫn còn đang nhảy thình thịch đây này."

"Hà đại nhân, để nô tỳ rót cho ngài." Mai Hương thấy Hà Thanh run rẩy nửa ngày cũng không nâng được ấm trà lên, vội tới giúp hắn.

"Ai da, vậy được, cảm ơn ngươi." Hà Thanh cũng là một kẻ tùy ý, hắn là bằng hữu của Mộ Dung Hằng, ngày thường ở chung cũng tương đối thoải mái.

Nước trà mới đun sáng sớm, vẫn còn ấm áp. Hà Thanh một hơi uống hết nước trà, Mộ Dung Hằng gõ ngón tay xuống mặt bàn, "Nghỉ đủ chưa?"

Hà Thanh nhìn Khương Linh Lung, "Ai da, không phải không có việc gì sao?"

"Không có việc gì là vì nương tử ta thông minh, ngươi mau kiểm tra chén canh này đi."

Thông minh?

A... Khương Linh Lung chột dạ cúi đầu. Nàng không ăn không phải vì nàng thông minh, mà là vì không thích ăn. Nếu đổi sang cái nàng thích, đã sớm ăn hết.

Hà Thanh lau mồ hôi trên trán, mồ hôi thuốc ra, cẩn thận kiểm tra chén canh kia.

Khương Linh Lung khẩn trương ôm cánh tay Mộ Dung Hằng, trong lòng có rất nhiều nghi vấn. Đây là canh Thái Hậu nương nương sai người mang tới, ngày nào nàng cũng ăn, tuy rằng hơi khó ăn, nhưng không có vấn đề gì.

Hà Thanh tỉ mỉ kiểm tra nhiều lần, lúc ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng bệch, "Này... Thứ này..."

Mộ Dung Hằng híp mắt lại, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Giọng Hà Thanh có chút run rẩy, lần này là bị dọa sợ, "May là nương nương không uống chén canh này. Trong này có Đoạn Trường Thảo, ăn vào lập tức một xác hai mạng, độc, quá độc!"

Mộ Dung Hằng mím môi, trong mắt ngập tràn lửa giận.

Khương Linh Lung sợ tới mức linh hồn nhỏ bé cũng sắp không còn, đôi mắt mở lớn, cả người ngật ngổ cứng đờ, lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh.

Nàng vừa mới... Nếu như uống một ngụm...

Đột nhiên nàng nhắm mắt lại, không dám tưởng tượng nếu vừa rồi nàng ăn chén canh đó, giờ phút này sẽ xảy ra chuyện gì.

Một xác hai mạng...

Sắc mặt Khương Linh Lung tái nhợt như tờ giấy, cả người run rẩy.

Mộ Dung Hằng vội ôm lấy nàng, bàn tay dịu dàng, từng chút từng chút vỗ lưng nàng, "Lung Nhi đừng sợ, không có việc gì, không có việc gì."

Khương Linh Lung ngẩng đầu nhìn hắn, "Suýt nữa..."

"Lung Nhi của ta phúc lớn mạng lớn, sẽ không có chuyện ngoài ý muốn, không có việc gì, đừng để trong lòng." Mộ Dung Hằng sợ Khương Linh Lung sợ hãi sẽ ảnh hưởng thân thể, không ngừng an ủi nàng.

Mới vừa rồi Khương Linh Lung bị dọa sợ, ở trong lòng Mộ Dung Hằng một lúc lâu mới bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn hắn hỏi: "Tướng công, thứ độc này..."

Cũng không có khả năng là Thái Hậu đi? Canh là Yên Chi mang tới, nhưng Khương Linh Lung không tin Yên Chi làm.

Ánh mắt Mộ Dung Hằng dừng lại trên chén canh, nói: "Ta đã bắt được kẻ hạ độc rồi."

Đường Đại Hải của Ngự Thiện Phòng là người của hắn, ông ta vừa mới phát hiện có chuyện không ổn, liền phái người truyền tin cho hắn, tên tiểu thái giám kia định bỏ trốn, nhưng chạy trốn được mới là chuyện lạ.

...

Buổi tối hôm đó, Mộ Dung Hằng gọi Mộ Dung Thâm tới, cùng nhau thương lượng đối sách.

Gần đây Mộ Dung Thâm đang bận chuyện thành thân, lúc Mộ Dung Hằng phái người tới tìm hắn, hắn còn đang hái hoa ngắt cỏ dưới trăng với Lục Song Ngưng. Nhưng hắn cũng biết Từ ca tìm hắn vào tối muộn như thế này, ắt hẳn là có chuyện quan trọng, cũng không dám chậm trễ, lập tức tới Tử Vương phủ.

Lúc Mộ Dung Thâm tới, Mộ Dung Hằng đang dỗ Khương Linh Lung ngủ.

Từ khi Khương Linh Lung mang thai, giấc ngủ không được tốt lắm, đặc biệt hôm nay còn chịu kinh hách lớn như vậy, nàng chui vào lồng ngực Mộ Dung Hằng, nửa ngày cũng không chịu ngủ, Mộ Dung Hằng khuyên mãi mới được.

Mộ Dung Hằng vừa ra khỏi phòng, đã thấy Mộ Dung Thâm chạy lại gần, "Từ ca, xảy ra chuyện gì vậy? Tối muộn như vậy còn tìm đệ."

"Xui... Lung Nhi vừa ngủ, đệ nhỏ giọng chút." Mộ Dung Hằng nói xong, quay đầu ra lệnh cho Lưu Phong, "Canh giữ cẩn thận, không cho bất cứ ai vào viện."

Lưu Phong nắm tay thành quyền, "Thuộc hạ tuân lệnh!"

Mộ Dung Hằng dẫn Mộ Dung Thâm tới thư phòng, thuật lại tỉ mỉ chuyện xảy ra sáng nay.

Mộ Dung Thâm bật dậy khỏi ghế, trừng mắt nói: "Sao lại như thế này? Hắn cũng quá độc ác!"

"Có cái gì mà hắn không làm được." Mộ Dung Hằng tựa lưng vào chiếc ghế sau án thư, khoanh tay trước ngực, giọng lạnh như băng: "Trên đường cưỡi ngựa về phủ, trong đầu huynh luôn nghĩ, nếu Lung Nhi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, huynh sẽ nghiền Mộ Dung Tỳ thành tro, để hắn vĩnh viễn không thể siêu thoát."

"Tứ ca..."

"Nói thật, trước kia hắn đối xử với huynh như thế nào, huynh đối đầu với hắn đều để lại một phần niệm tình, dù gì hắn cũng là huynh trưởng, trên người có chung dòng máu. Trước kia huynh chỉ đề phòng hắn, không ngờ hắn sẽ xuống tay với Lung Nhi, đầu với huynh thì không sao, nhưng hắn dám xuống tay với Lung Nhi, hắn phải chết!"

"Đệ đã sớm nói rồi, không thể để yên cho Mộ Dung Tỳ. Hắn không coi chúng ta là huynh đệ, từ khi hắn khiến hai chân huynh tàn phế, hắn đã một lòng một dạ đẩy huynh vào chỗ chết. Tứ ca, lẽ ra chúng ta nên đối phó với hắn sớm hơn. Đệ nói câu này không dễ nghe, thân thể phụ hoàng càng ngày càng tệ, nhưng lại không phế Thái Từ, chờ tương lai hắn danh chính ngôn thuận đăng cơ, huynh, Tứ tẩu, cả Song Ngưng và đệ, một người cũng trốn không thoát. Với tình tình hung bạo của hắn, hắn sẽ giết chúng ta."

Mộ Dung Hằng gật đầu, "Đệ nói đúng, là do trước kia huynh quá nhân từ."

Mộ Dung Thâm lại ngồi xuống, nhìn Mộ Dung Hằng, nói: "Vậy bây giờ huynh định làm gì?"

Mộ Dung Hằng nói: "Nếu hắn muốn giết chết hài tử của huynh, chúng ta liền tương kế tựu kế, dụ hắn rồi tử." "

Mộ Dung Thâm trố mắt, "Ý của huynh là..."

"Tiểu thái giám hạ độc Lung Nhi đã bị huynh bắt lại, chỉ cần chờ hắn ra làm chứng, xác nhận ai là kẻ ra lệnh phía sau, Mộ Dung Tỳ sẽ không giữ được ngôi vị Thái Từ."

Mộ Dung Thâm cảm thán: "Đầu chi mỗi ngôi vị Thái Từ! Mưu hại hoàng tử, chi sợ từ nay về sau Mộ Dung Tỳ sẽ không thấy ánh mặt trời nữa!"

Dứt lời, Mộ Dung Thâm lại nhắc nhở: "Huynh nhớ canh giữ kẻ hạ độc kia cho kĩ, chi sợ hiện tại Mộ Dung Tỳ đang ráo riết truy lùng hắn, muốn giết người diệt khẩu."

Mộ Dung Hằng nhếch môi cười, "Chuyện này ta biết rõ rồi, đệ yên tâm, ta sẽ nhanh chóng giải quyết mọi chuyện, đỡ phải đêm dài lắm mộng."

Lúc trước Mộ Dung Hằng từng nói hắn không đối đầu với Mộ Dung Tỳ, đơn giản vì hắn không muốn đầu, nhưng một khi hắn đầu, lật đổ Mộ Dung Tỳ không phải chuyện khó.

[1] Sứ Thanh Hoa:

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Hồi hận

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Sáng sớm hôm sau, Thái Hậu và Hoàng Đế đang ăn sáng.

Yên Chi hoang mang chạy vào, “Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, xảy ra chuyện lớn!”

Yên Chi chạy vào trong điện, quỳ gối, cả người run bần bật, “Hoàng Thượng, Thái Hậu nương nương, xảy ra chuyện lớn!”

Thái Hậu nhú mày, không vui quát lớn, “Có chuyện gì? Mới sáng sớm đã ồn ào cái gì?!”

Yên Chi là nha hoàn hầu hạ bên người Thái Hậu, vô cùng hiểu chuyện, Thái Hậu rất hài lòng, nhưng hôm nay lại không có quy củ, Thái Hậu răn dạy một phen mới hỏi: “Đến tột cùng có chuyện gì, từ từ nói.”

Sắc mặt Yên Chi trắng bệch, bà vai run rẩy, môi mấp máy, “Hồi... Hồi Thái Hậu nương nương, Tứ Vương phủ... Tứ Vương phủ đến báo tin... Tứ Vương phi...”

“Linh Lung... Linh Lung làm sao, mau nói nhanh!” Thái Hậu bị lời nói của Yên Chi dọa sợ, đôi đũa đang cầm rơi xuống bàn.

Hốc mắt Yên Chi đỏ bừng, nước mắt trào ra, “Vương phi nương nương... Hoảng [1]!”

[1] Hoảng: cách để nói quý tộc, quan lớn qua đời ở thời xưa

Thái Hậu nghe xong, cả người run lên, suýt ngã xuống.

“Thái Hậu!” Mấy ma ma ở phía sau đồng loạt tiến lên, cuống quýt đỡ bà dậy.

“Những gì người nói... là sự thật?” Hoàng Đế ngồi bên cạnh, mở to hai mắt, bà vai run rẩy, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Yên Chi khóc lóc nói: “Hồi bệ hạ, Tứ Vương gia báo tin từ trong phủ... Là Hà thái y chẩn bệnh...”

Người còn đang sống sờ sờ vậy mà lại đột ngột chết, tin tức này giống như sấm sét giữa trời quang, cả Hoàng cung đều chấn động.

Hoàng đế và Thái Hậu biết được tin tức, vội vàng chạy tới Tứ Vương phủ.

Cửu cửu của Khương Linh Lung - Tổng Lãnh Thiên, Tổng Bảo Châu và Tổng Bảo Trân cũng vội vàng chạy đến.

Trong Vương phủ, quang cảnh khốc lóc bi thương. Trước phòng Khương Linh Lung, đám hạ nhân, từng người từng người khóc rống, bầu không khí tang thương bao trùm cả Vương phủ.

Lúc Hoàng đế và Thái Hậu tới, cửa phòng Khương Linh Lung đóng kín, đám hạ nhân đang quỳ gối bên ngoài.

Hoàng Đế đau lòng, lạnh giọng hỏi: “Nương nương đâu!”

Người đứng ở hàng đầu tiên chính là Hà Thanh, hần vội tiến lên, quỳ xuống, “Hồi bệ hạ, Vương phi nương nương trúng độc Đoạn Trường Thảo, vậy nên... vậy nên mới hương tiêu ngọc vẫn...”

Hà Thanh đầm ngực tự trách, “Là thần vô năng, không thể cứu được Vương phi nương nương, thỉnh bệ hạ trách phạt!”

Hoàng đế nghe xong, thân thể không chịu nổi, lão đảo lùi lại hai bước, “Đoạn... Đoạn Trường Thảo... Sao có thể...”

Ngay cả hài tử ba tuổi cũng biết Đoạn Trường Thảo là độc dược, ăn vào chẳng khác nào mất mạng?

Thái Hậu đã sớm lệ rơi đầy mặt, không đứng dậy nổi, các ma ma phải đỡ lấy bà.

“Linh Lung... Linh Lung đâu?”

Hà Thanh vội nói: “Hồi Thái Hậu, Vương phi đang ở trong phòng.”

“Đỡ ai gia qua đó, ai gia... muốn tận mắt nhìn thấy.” Bà thờ ải, sau đó liền bước từng bước tới cửa phòng.

Mắt Hà Thanh hiện lên chút khác thường, vội bước nhanh tới, quỳ gối trước mặt Thái Hậu, “Thái Hậu nương nương, xin người dừng bước! Vương gia... Vương gia có lệnh, không cho bất cứ ai lại gần.”

“Ai gia muốn nhìn tôn tức phụ (cháu dâu) cũng không được sao?!” Thái Hậu sững sờ, đau lòng nói.

Hà Thanh vội nói: “Vương gia vô cùng bi thương, Thái Hậu nương nương cho Vương gia chút thời gian, để Vương gia trò chuyện với Vương phi nương nương lần cuối.”

Hà Thanh vừa dứt lời, Mai Hương đã bước ra khỏi phòng, đôi mắt đỏ bừng, mặt đầy nước mắt.

Nàng ấy đi tới trước mặt Thái Hậu và Hoàng Thượng, quỳ xuống nói: “Vương gia thỉnh Thái Hậu và bệ hạ vào.”

Nửa canh giờ sau, Thái Hậu ra khỏi phòng Khương Linh Lung, mặt đầy bi thương. Các ma ma cuống quýt tiến lên đỡ bà, “Thái Hậu...”

Cả người Thái Hậu xụi lơ, dựa vào ma ma bên cạnh, nước mắt không ngừng tuôn rơi, thấp giọng ní non, “Tôn tức phụ của ta... Tăng tôn tử của ta!”

Thái Hậu lấy tay che ngực, bà đang khóc, bỗng nhiên không thở được, thân thể lão đảo hai bước, cả người ngã xuống...

“Thái Hậu!” Mọi người kinh hãi, vội đỡ bà dậy.

Nhưng Thái Hậu vì quá đau thương, đã ngất xỉu.

Hoàng Thượng bước nhanh tới, “Mau! Hà Thanh! Mau tới đây!”

...

Đông Cung

Mộ Dung Ty bật dậy khỏi ghế, “Thật không? Đúng là một xác hai mạng?!”

“Hồi Thái Từ, cực kì chính xác!”

“Thi thể đâu? Thấy thi thể thấy chưa?” Mộ Dung Tỳ nắm chặt bả vai tên thị vệ, khuôn mặt vô cùng kích động.

Thị vệ trả lời: “Tứ Vương gia không cho ai lại gần phòng của Vương phi, thuộc hạ... Thuộc hạ không thấy...”

Mộ Dung Tỳ nhú mày, “Không thấy thi thể? Nếu không thấy thi thể, sao người xác định nàng ta đã chết?!”

Mộ Dung Tỳ quát lớn, thị vệ kia sợ tới mức cả người run lên, vội quỳ xuống, “Hồi Thái Từ, bệ hạ và Thái Hậu đã vào xem, lúc đi ra, Thái Hậu đau lòng tới mức ngất đi, không thể là giả được. Huống chi đó là Đoạn Trường Thảo, trúng độc của nó, không có khả năng toàn mạng!”

“Phụ hoàng đâu? Phụ hoàng phản ứng như thế nào?”

“Bệ hạ cũng rất đau lòng. Hiện tại Tứ Vương phủ đang chuẩn bị hậu sự!”

“Ha... Đã chết, đã chết...” Mộ Dung Tỳ điên cuồng cười, hất lui lại hai bước, trở về chỗ ngồi, phát tay, “Người lui xuống đi.”

“Vâng, Thái Từ.” Thị vệ kia đứng lên, nhanh chóng lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Mộ Dung Tỳ. Hắn ngồi trên ghế, cười chảy nước mắt, “Bảo ứng, bảo ứng! Mộ Dung Hằng, không phải người muốn đấu với ta sao? Không phải người yêu Khương Linh Lung sao? Người đối nghịch với ta, ta sẽ khiến cho Vương phi và hài tử của người, tất cả đều xuống địa ngục!”

Mộ Dung Tỳ điên cuồng cười lớn. Hận ý cùng áp lực suốt nhiều năm, rốt cuộc ở thời khắc này cũng được giải thoát. Cảm giác khi thấy người mình yêu chết, chắc hẳn phải rất thống khổ?

“Thái Từ Phi, không thể đi vào! Thái Từ Phi...”

Minh Tâm vọt vào, hai gã thị vệ cũng theo sau, “Thái Từ...”

Mộ Dung Tỳ ngẩng đầu, thấy Minh Tâm nổi giận đùng đùng, đứng ở cửa phòng, tay nắm chặt thành quyền.

Hắn nhìn nàng, cười khế, “Nàng tới đúng lúc lắm, cùng bọn Thái Từ uống hai chén. Các người, lập tức mang rượu tới! Hôm nay là ngày lành.”

“Vâng, Thái Từ!” Hai gã thị vệ lui ra, nhanh chóng mang rượu tới.

Mộ Dung Tỳ ngồi ở chiếc bàn tròn, trước mặt có hai chén rượu, “Minh Tâm, ngồi xuống, uống với bọn Thái Từ.”

Hắn vừa nói, vừa rót rượu vào chén.

Minh Tâm cắn môi, đi tới trước mặt Mộ Dung Tỳ.

Mộ Dung Tỳ nhẹ nhàng gõ mặt bàn, “Ngồi đi.”

Minh Tâm nhìn hắn, không ngồi. Hai mắt nàng đỏ bừng, run run hỏi hắn, “Chuyện của Tứ Vương phi là ngài làm phải không?”

Mộ Dung Tỳ ngẩng đầu, cười nhạt, “Nàng cũng nắm bắt tin tức nhanh thật.”

“Vì sao ngài lại làm như thế?!” Rốt cuộc Minh Tâm cũng không khống chế được nữa, nước mắt trào ra, “Vì sao... Ngài đấu với Mộ Dung Hằng, hà tất phải hại người vô tội, ngài cũng làm phụ thân mà, một xác hai mệnh, ngài thật tàn nhẫn!”

Mộ Dung Tỳ cười lạnh nói: “Sao nào? Không phải nàng nên cao hứng khi ta giết Khương Linh Lung sao? Ta giúp nàng giải quyết tình địch đấy!”

“Ngài đừng nói hươu nói vượn! Thiếp đã nói với ngài rất nhiều lần! Thiếp không thích Mộ Dung Hằng, thiếp thích ngài, từ đầu đến cuối chỉ có mình ngài!” Minh Tâm quát lớn, nước mắt trào ra.

Mộ Dung Tỳ cười tự giễu, “Thích ta? Minh Tâm, nàng coi ta là kẻ ngốc sao? Nàng thích ta ở chỗ nào? Ta không có bản lĩnh như Mộ Dung Hằng, không thu được nhân tâm, không được phụ hoàng và Hoàng tử mẫu thích. Chỉ cần hắn còn sống, ta sẽ mãi là hạt cát, nàng bảo nàng thích ta? Nàng thích ta ở chỗ nào?”

Khóc mất Mộ Dung Tỳ có ánh nước, hắn vội nghiêng đầu, chưa xót áp xuống.

Minh Tâm nghe lời hắn nói, trong lòng đau ê ẩm, vừa đau vừa khổ sở.

Nàng nói với hắn, “Ngài là Thái Từ cũng được, là Vương gia cũng được, cho dù chỉ là thường dân không quyền không thế cũng được, thiếp đều thích ngài. Ngài là trượng phu của thiếp, là phụ thân của con thiếp, với thiếp mà nói, trên đời này, không ai có thể sánh được với ngài.”

Mộ Dung Tỳ ngẩng đầu, trong lòng chấn động.

Không ai có thể sánh được với hắn? Hắn thật sự... tốt như vậy sao?

Minh Tâm ngồi cạnh hắn, ánh mắt chăm chú nhìn hắn, lại tiếp tục nói: “Ngài biết tại sao ngài thua không?”

Mộ Dung Tỳ nhìn nàng, nắm chặt tay theo bản năng.

Minh Tâm tiếp tục nói: “Ngài thua ở chỗ không có tự tin với chính bản thân mình. Từ nhỏ đến lớn, cái gì ngài cũng so đo với Mộ Dung Hằng, ngài cảm thấy mình không

bằng huynh ấy, cũng không được sủng ái. Ngài sợ vị trí Thái Tử bị uy hiếp, vì thế lúc nào cũng muốn vượt lên huynh ấy, nhưng ngài càng tranh càng háo thắng, ngược lại nhiều loạn chính bản thân. Ngài chỉ chăm chăm vào cái trước mắt, dần dần trở nên lòng dạ hẹp hòi, mất đi chính bản thân mình, cũng mất đi sự sủng ái của phụ hoàng.

Hồi còn nhỏ, Mộ Dung Hằng làm một bài thơ, được phụ hoàng tán dương, từ đấy ngài nỗ lực, ngày đêm đọc sách, chỉ vì muốn thắng huynh ấy. Mộ Dung Hằng cười ngửa bần thần, rõ ràng là thân thể của ngài không hợp đề tập võ, vì thắng huynh ấy, ngài không màng thân thể của mình, liều mạng học, lúc ngã ngựa, còn la hét muốn học tiếp...”

Minh Tâm bi thương nói, nước mắt trào dâng: “Điện hạ, đấu với nhau nhiều năm như vậy, ngài không mệt sao? Vì sao không thể sống nhẹ nhàng hơn? Có làm Thái Tử hay không, thật sự quan trọng vậy sao?”

Mộ Dung Tỳ ngồi đó, không nói lời nào.

Nhiều năm tranh đấu không mệt sao? Sao có thể không mệt?

Có làm Thái Tử, Hoàng đế hay không, thật sự quan trọng vậy sao?

Hắn chưa từng suy xét vấn đề này, hắn không có hứng thú với quyền thế phú quý. Hắn chỉ đơn thuần cảm thấy, mình sinh ra chính là Thái Tử, hắn muốn giữ địa vị của bản thân, nếu không hắn sẽ mất mặt.

Ban đầu tranh đấu với Mộ Dung Hằng cũng chỉ vì không muốn bị cướp đi thứ thuộc về mình, nhưng Mộ Dung Hằng dần trở nên xuất sắc, tưởng chừng sắp vượt qua hắn.

Nhưng dần dần, sự tình trở nên không còn trong khống chế của hắn. Càng ngày hắn càng không rõ mình muốn cái gì, hắn phải người hạ độc Mộ Dung Hằng, hủy hoại hai chân Mộ Dung Hằng, ngày đó Mộ Dung Tỳ nằm trên giường, mất ngủ suốt đêm.

Đến tận cùng là hắn muốn cái gì? Vốn dĩ ngày từ đầu, hắn chưa từng nghĩ tới chuyện huynh đệ tương tàn.

Chuyện hôm nay xảy ra cũng vì thù hận trong lòng hắn quá sâu. Phụ hoàng càng thích Mộ Dung Hằng, hắn càng hận Mộ Dung Hằng. Phụ hoàng muốn phế Thái Tử, hắn càng phải đối phó với Mộ Dung Hằng.

Sau khi hai chân Mộ Dung Hằng hồi phục, những đại thần dưới trướng của hắn lại sôi nổi gia nhập phe cánh của Mộ Dung Hằng, phụ hoàng cho Mộ Dung Hằng cơ hội lập công, trong lòng hắn càng rõ, vị trí Thái Tử này, chỉ sợ là sắp không giữ nổi.

Vậy hận ý trong lòng hắn phải làm sao bây giờ? Thống khổ của hắn phải làm sao bây giờ? Hắn không có chỗ phát tiết, cho nên hắn cũng muốn Mộ Dung Hằng phải chịu thống khổ.

Việc đã đến nước này, có làm Thái Tử hay không cũng không sao cả, hắn chỉ muốn phát tiết nỗi hận của mình.

Hắn nhìn Minh Tâm, cười thê lương, “Nàng hỏi ta vì sao lại giết Khương Linh Lung? Bởi vì ta nghĩ, nếu giết thê nhi của Mộ Dung Hằng, hắn sẽ thống khổ.”

“Lưỡi trời tuy thưa, nhưng ngài cảm thấy Mộ Dung Hằng sẽ bỏ qua cho ngài sao?!”

Mộ Dung Tỳ lắc đầu, khẽ cười nói: “Không sao cả, chuyện này là ta làm, ta sẽ không đối phó với hắn nữa. Ta cũng không cần vị trí Thái Tử, cứ chết đi cũng được, Mộ Dung Tỳ ta không phải kẻ vô dụng, cũng không phải kẻ tham sống sợ chết.”

Minh Tâm khóc lóc, nắm chặt tay hắn, “Thiếp thì sao? Ngài không cần thiếp và hài tử sao?”

Mộ Dung Tỳ nhìn nàng, yết hầu căng đến mức khó chịu, thật lâu sau mới vỗ mu bàn tay Minh Tâm, khàn giọng nói: “Mộ Dung Hằng sẽ không giận chó đánh mèo với nàng, nếu ta chết, nàng mang theo hài tử tái giá đi.”

Minh Tâm nghe xong, bỗng dưng mở to hai mắt, “Ngài nói cái gì?”

“Ta nói...”

“Không được! Mộ Dung Tỳ, ngài phải sống, nếu ngài chết, thiếp và hài tử sẽ chết cùng ngài!”

Mộ Dung Tỳ sùng sốt, ấn đường nhú chặt, trách cứ nói: “Không được hồ đồ!”

“Vậy ngài phải sống!” Minh Tâm nắm tay Mộ Dung Tỳ, khàn trương nói: “Ngài nghe thiếp nói, chuyện này, nếu phụ hoàng thăm vấn ngài, ngài không được thừa nhận. Chúng ta có thể không cần ngôi vị Hoàng đế, nhưng không được chết, con của chúng ta còn nhỏ, không thể không có phụ thân!”

Mộ Dung Tỳ biết phụ hoàng sẽ đến thăm vấn hắn, nhưng hắn không ngờ lại nhanh như vậy.

Lúc nửa đêm, đại nội thị vệ mang theo người tới, nói là bệ hạ cho mời, có chuyện muốn hỏi hắn.

Chỉ muốn hỏi mà phải nhiều người như vậy?

Rõ ràng chính là tới bắt hắn.

Lúc Mộ Dung Tỳ đi theo bọn họ, Minh Tâm chạy tới, ôm chặt lấy hắn, “Nhớ kỹ lời thiếp nói, thiếp và hài tử ở đây chờ ngài.”

Mộ Dung Tỳ vỗ lưng nàng, “Ta biết.”

Lúc ra khỏi Đông Cung, bỗng nhiên Mộ Dung Tỳ dừng bước. Quay đầu lại liền thấy Minh Tâm đứng ở cửa, nước mắt đầy mặt.

Mộ Dung Tỳ nhìn nàng, bỗng dưng trái tim run rẩy. Hắn bước nhanh trở về, ôm chặt Minh Tâm vào lòng.

“Điện hạ...”

Mộ Dung Tỳ rơi nước mắt, khàn giọng nói: “Nếu lần này ta có thể trở về, chúng ta rời Kinh thành đi, tìm một nơi sơn thủy hữu tình, bình an sống nửa đời còn lại, được không?”

Minh Tâm cố nén nước mắt đang không ngừng rơi xuống, nàng không ngừng găt đầu, “Được, thiếp chờ ngài về.”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Mộ Dung Tỳ

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Lúc Mộ Dung Tỳ tiến vào, Hoàng Đế, Hoàng Hậu, Thái Hậu, Mộ Dung Hằng và Mộ Dung Thâm, tất cả mọi người đều đang chờ hấn.

Mộ Dung Tỳ đã chuẩn bị tâm lý từ trước, vậy nên không hề sợ.

Hoàng Hậu vừa thấy hấn, lập tức kích động, bật dậy khỏi ghế, “Con của ta, mau tới đây! Mau, mau nói với phụ hoàng, chuyện này không liên quan tới con!”

Bà vừa nói vừa kéo Mộ Dung Tỳ tới trước mặt Hoàng Đế, hai người cùng quỳ xuống, “Bệ hạ, Tỳ nhi vốn nhân hậu, sao có thể làm ra loại chuyện này? Thành người xem xét rõ ràng!”

Hoàng đế lạnh mắt nhìn bọn họ, mở miệng nói: “Đều là nhi tử của trẫm, nếu nó không làm, sao trẫm lại oan uổng nó?”

“Bệ hạ!”

“Người đâu, dẫn tên thái giám kia ra đây!”

Hoàng đế vừa dứt lời, ánh mắt Mộ Dung Tỳ hơi chuyển động.

Một lúc sau, Tiểu Sơ Từ đã nhanh chóng được hai tên thị vệ xách tới, nặng nề ném xuống đất. Cả người Tiểu Sơ Từ toàn là thương tích, phát run, quỳ trên mặt đất, “Hoàng Thượng tha mạng, Thái Hậu nương nương tha mạng, Vương Gia tha mạng!”

Hoàng Đế lạnh lẽo nhìn hấn ta, tầm mắt chuyển qua Mộ Dung Tỳ, “Thế nào? Nhận ra hấn không?”

Mộ Dung Tỳ nhìn lướt qua Tiểu Sơ Từ, sau đó nói: “Nhận ra ạ.”

Mộ Dung Tỳ vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Hoàng Hậu sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, lặng lẽ nắm chặt tay Mộ Dung Tỳ, “A Tỳ...”

Hoàng đế ngây ngốc, ánh mắt nhìn Mộ Dung Tỳ trở nên phức tạp hơn. Đó là nhi tử của ông, tính cách của hấn như thế nào, chính ông rõ ràng nhất. Với tính tình của hấn, hấn sẽ không thừa nhận loại chuyện này, thậm chí còn đẩy người khác ra chịu tội thay, cho nên thấy hấn hành động khác thường như vậy, ông giật mình.

Hoàng đế im lặng trong chốc lát, nhìn Tiểu Sơ Từ, lạnh lùng nói: “Lặp lại những lời ngươi vừa nói lúc nãy cho trẫm.”

“Vâng... Vâng, bệ hạ” Cả người Tiểu Sơ Từ run rẩy, nói cũng không rõ lắm, lắp bắp nói: “Hôm qua, sư phụ nấu canh cho Vương phi, lúc nấu... nấu xong... sư... sư phụ ra ngoài đi nhà xí. Nô tài... nô tài nghe theo lệnh của Thái tử điện hạ, thừa dịp... thừa dịp không ai canh giữ Ngự Thiện Phòng, dùng Đoạn Trường Thảo Thái tử điện hạ đưa cho... bỏ vào canh... Đúng lúc đấy, Yên Chi cô nương tới lấy canh, nô tài... nô tài liền bỏ canh vào hộp đồ ăn, đưa cho Yên Chi cô nương...”

Nói xong, hấn đập đầu xuống đất, “Bệ hạ, những lời nô tài nói là thật, nô tài cũng không thể phản kháng. Thái Tử đe dọa tới người nhà của nô tài, nô tài không thể không làm! Bệ hạ... bệ hạ tha mạng!”

“Những lời hấn nói, con có muốn giải thích gì không?” Hoàng đế lạnh lùng nhìn Mộ Dung Tỳ, hỏi.

Mộ Dung Tỳ im lặng hồi lâu, bỗng nhiên bật cười thành tiếng.

Thái Hậu nhăn mày, phẫn nộ đập bàn, “Cười cái gì! Quà là hỗn trướng.”

Mộ Dung Tỳ ngừng đầu, nhìn về phía trước, giọng nói trầm ổn, nghe không ra chút sợ hãi, “Đây không phải là chuyện mọi người mong muốn nhất sao? Từ nhỏ đến lớn, mọi người luôn mong ta phạm vào sai lầm, không phải các người mong ta phạm sai lầm, phết đi tước vị Thái Tử của ta sao?”

Mộ Dung Tỳ cười khổ, “Phụ hoàng, người đừng nói với, người thử hỏi lương tâm của chính mình xem, có thật là người chưa từng nghĩ tới việc phế con không? Bởi vì tổ tiên định ra quy củ, người không thể phế được con, cho nên nhiều năm trôi qua, mọi người không lúc nào là không nhìn chăm chăm vào sai lầm của con. Các người có biết mấy năm qua ta sống thế nào không? Mỗi một bước phải thật cẩn thận, như đi trên băng mỏng, sợ sẽ bước nhầm. Phụ hoàng, Hoàng Tổ Mẫu, hai người có bao giờ tự hỏi chính mình xem, các người có luôn thiên vị lão Tứ hay không? Các người nghĩ xem!”

Mộ Dung Tỳ nói xong, toàn cung điện trở nên an tĩnh, không có chút âm thanh nào. Tất cả mọi người nhìn hần, đều trầm ngâm suy tư.

Lúc sau, Hoàng đế mới nhìn hần, nói: "Con thừa nhận mình hạ độc Khương Linh Lung?"

Lúc này Mộ Dung Tỳ cũng không muốn biện hộ, cho dù hần có biện hộ, chỉ sợ bọn họ cũng có rất nhiều biện pháp đối phó hần. Cho nên, hà tất phải lãng phí thời gian.

Hần không thừa nhận, nhưng cũng không nói là mình làm, chỉ nói: "Phụ hoàng muốn đánh muốn giết, nhi thần không hề oán hận."

"A Tỳ!" Hoàng Hậu nắm chặt tay Mộ Dung Tỳ, ngẩng đầu, đôi mắt đỏ bừng nhìn hần, "Con nói hươu nói vượn gì đấy!"

Mộ Dung Tỳ cười chua xót, khấn đầu với Hoàng Hậu, nói: "Nhi tử bất hiếu, sau này sợ là không có cơ hội hiếu thuận với người, mong mẫu hậu bảo trọng thân thể, nhi thần làm nhiều việc ác, chết cũng không đền được tội."

Rốt cuộc Hoàng Hậu cũng không khồng chế được, nước mắt trào ra. Bà liên tục lắc đầu, muốn nói gì đó, nhưng môi lại run rẩy, cái gì cũng không nói nên lời.

Mộ Dung Tỳ xoay người, khấn đầu một cái, nói: "Phụ hoàng, là nhi thần tự làm, mong phụ hoàng có thể bỏ qua cho Minh Tâm và hài tử của con."

Hần nói xong, liền tiếp vái ba cái với Hoàng Đế.

Lão hoàng đế nhìn hần phức tạp, thật lâu sau mới mở miệng nói: "Con yêu thương thế tử, hài tử của mình như vậy, vì sao lại tàn nhẫn với thế tử, hài tử của lão Tứ?"

Lão hoàng đế trầm ngâm nhìn hần, trong giọng nói có phần khổ sở, bi thương. Ông bỗng nhiên nhớ tới nhiều năm trước, khi đó Mộ Dung Tỳ mới có ba, bốn tuổi, ông cùng vẫn võ bá quan đi săn thú. Khi đó, tình cảm của ông và Hoàng Hậu còn tốt, còn sai người lấy da lông của hổ ly may một chiếc áo choàng cho Hoàng Hậu.

Khi đó Mộ Dung Tỳ còn nhỏ, nghe nói đó là áo choàng làm từ lông hổ ly, liền khóc thét, la hét nói tiểu hổ ly thật đáng thương, cầu xin ông sau này đừng săn thú nữa.

Khi còn nhỏ Mộ Dung Tỳ là hài tử lương thiện, nhưng không biết từ khi nào, hần đã thay đổi, trở nên tranh cường háo thắng, bất luận làm gì cũng muốn thắng. Thậm chí để có thể thắng, hần không từ thủ đoạn.

Năm mười một tuổi, Hoàng Đế lại đi săn, đó là lần đầu tiên Mộ Dung Tỳ tham gia săn thú. Lúc đó trong nhóm hoàng tử, chỉ có ba người Mộ Dung Tỳ, Mộ Dung Hằng và Mộ Dung Thâm.

Khi ấy, Hoàng Thượng hạ lệnh, ai săn được nhiều nhất, sẽ mang theo người đó, cải trang vì hành sang nước láng giềng.

Năm đó Mộ Dung Tỳ mới có mười một tuổi, nhưng vì háo thắng, bắn lên Mộ Dung Hằng ở bãi săn.

Chỉ vì thắng mà không tiếc hạ độc đệ đệ của mình, người như vậy, sao có thể làm vua một nước?

"Con luôn miệng nói ta thiên vị, nói ta không thích con? Chính con có nghĩ tới hay không, nguyên nhân là vì sao?"

"Ngay từ đầu ta đã không thích con? Mộ Dung Tỳ, chính là do con không nắm chắc cơ hội, là chính con đi sai một bước."

Mộ Dung Tỳ ngẩn người, ngây ngốc nhìn phụ thân của hần.

Ngay từ đầu ta đã không thích con?

Mộ Dung Tỳ nghiền ngẫm những lời này, thật lâu sau, bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Hần nhìn phụ hoàng, muốn nói gì đó, môi run rẩy, rồi cái gì cũng không nói nên lời. Có giọng nói ở trong lòng không ngừng nói với hần: Phụ hoàng hần, phụ thân hần, vốn không chán ghét hần như trong tưởng tượng của hần.

Một lúc sau, Mộ Dung Hằng không nhịn được hỏi một câu, "Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn hỏi người."

Lão hoàng đế gật đầu, "Nói đi."

Mộ Dung Tỳ nhìn thẳng vào mắt ông, hỏi: "Nếu có thể quay trở về trước kia, nhi tử không phạm sai lầm, phụ hoàng còn muốn phế nhi tử không?"

Vừa dứt lời, lão hoàng đế lắc đầu, "Sẽ không, lần săn thú năm đó, con vẫn luôn là hài tử ngoan trong lòng phụ hoàng, mặc dù có chút tranh cường háo thắng, phụ hoàng cũng không bao giờ nghĩ tới việc phế bỏ con."

Mộ Dung Tỳ nghe xong, đôi mắt mở to, hơi ánh nước, nhưng trên mặt lại nở nụ cười. Phụ hoàng không hề chán ghét hần như hần tưởng tượng, điều này không gì có thể cao hứng hơn.

Trên thực tế, hần thực sự muốn làm Thái Tử, làm Hoàng đế không? Không hề, từ đầu tới cuối, hần chỉ muốn được phụ hoàng công nhận mà thôi.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, hần nhất định sẽ không so với Mộ Dung Hằng. Mộ Dung Hằng ưu tú, nhưng nếu là hần, hần sẽ không sống dưới bóng ma của bất cứ ai nữa.

Đáng tiếc, trên đời không có chữ "nếu", chuyện mình đã làm, không có khả năng cứu vãn. Tựa như việc Khương Linh Lung đã chết là đã chết, không có khả năng sống lại. Điều hần có thể làm bây giờ là lấy mạng đổi mạng.

Hần đứng lên, nhìn thẳng về phía Mộ Dung Hằng.

Có rất nhiều lời muốn nói với hần, nhưng khi nhìn hần, thiên ngôn vạn ngữ lại nghẹn ở cổ họng.

Thật lâu sau, hắn mới nói: "Ta xin lỗi ngươi, trừ bỏ mạng này, không gì có thể hoàn trả lại."

Nói xong, liền rút nhuyễn kiếm bên hông, thân kiếm sắc bén hướng tới cổ

"A Tỳ!" Hoàng Hậu hét lên, không kịp ngăn cản, chỉ thấy máu tươi trên cổ Mộ Dung Tỳ.

Mộ Dung Hằng lạnh mắt, nhanh chóng tiến tới, ngay lúc thân kiếm vừa đâm vào cổ, đẩy tay Mộ Dung Tỳ ra.

Hai người đứng đối diện nhau, trong mắt Mộ Dung Tỳ tràn ngập kinh ngạc.

Mộ Dung Hằng trầm ngâm nhìn hắn, sắc mặt ngưng trọng. Hắn dùng sức, dùng nội lực hất kiếm Mộ Dung Tỳ xuống mặt đất.

"Keng", kiếm rơi xuống mặt đất, vang rõ trong cung điện.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nếu có kiếp sau

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Kiếm rơi xuống mặt đất, Mộ Dung Tỳ ngã ra, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng âm trầm nhìn hắn, không biết là đang nghĩ cái gì.

Hai người đứng đối diện nhau, thật lâu sau cũng không ai mở miệng.

Toàn bộ cung điện yên ắng, không có chút âm thanh.

Lão Hoàng đế nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, giọng nói có phần mệt mỏi, kêu một tiếng, "Người đâu."

Thực nhanh đã có thị vệ tiến vào.

Lão Hoàng đế hạ lệnh, nói: "Giám Thái Tử điện hạ vào thiên lao, chờ xử lí."

"Bệ hạ!" Hoàng Hậu khóc lóc, quỳ trước mặt Hoàng đế, chỉ trong chớp mắt, bà như già đi mười tuổi, bà khóc lóc, không ngừng dập đầu, "Bệ hạ, ngài tha cho A Tỳ đi! Nếu thật sự muốn mạng đôi mạng, lấy mạng thiếp mà đổi!"

Hoàng đế không biểu tình nhìn bà, lại hạ lệnh: "Đưa Hoàng Hậu nương nương hồi cung, từ hôm nay trở đi, không có sự cho phép của ta, không được rời cung điện nửa bước."

"Vâng, bệ hạ!" Hai gã thị vệ tiến tới, cung kính với Hoàng Hậu, nói: "Hoàng Hậu nương nương, mời."

Hoàng Hậu quỳ trên mặt đất không chịu đi, còn muốn tiếp tục cầu tình, Mộ Dung Tỳ tiến lên vài bước, nâng bà lên: "Mẫu hậu, người trở về đi, bảo trọng thân thể. Hiện giờ nhi tử... là tròng phạt đứng tội."

Hoàng Hậu không ngừng lắc đầu, nước mắt tang thương không ngừng tuôn ra.

Mộ Dung Tỳ khuyên nhủ mãi, rốt cuộc Hoàn Hậu mới lưu luyến rời đi.

Trong lòng bà không ngừng an ủi mình, bệ hạ không muốn lấy mạng nhi tử, chuyện này vẫn còn đường cứu vãn. Hiện tại bà không cần gì hơn, chỉ hy vọng nhi tử có thể tồn tại, có làm Thái Tử hay không, không quan trọng.

Sau khi Hoàng Hậu rời đi, Mộ Dung Tỳ cũng bị giải vào thiên lao.

Trong cung điện vô cùng an tĩnh, kết cục này tới quá mức dễ dàng, khiến con người ta khó có thể thích ứng.

Lão Hoàng đế ngồi trên ghế, cả người phảng phất già đi rất nhiều. Ông tựa đầu vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, vẫy tay nói: "Tất cả đều lui xuống đi, trẫm muốn yên tĩnh trong chốc lát."

Mọi người lục tục rời đi.

Ra khỏi cung, Mộ Dung Thâm than thở, "Không ngờ hắn lại không hề phản kháng chút nào."

Mộ Dung Hằng không đáp lại, trong đầu nhớ tới ánh mắt Mộ Dung Tỳ nhìn hắn. Không có lệ khí, cũng không có hận ý, bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

Khương Linh Lung chờ ở nhà, đã sốt ruột muốn chết, rốt cuộc cũng thấy Mộ Dung Hằng trở về, nàng vội vàng chạy tới trước mặt hắn, hỏi: "Thế nào? Thái Tử bị bắt

chưa?”

Mộ Dung Hằng cười, xoa đầu nàng, nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng.

Ánh mắt Khương Linh Lung sáng lên, vội nói: “Tối nay ta có nên xuất chiêu không?”

Người đời sợ quỷ thần, chiêu giả chết này, vốn muốn khiến Mộ Dung Tỳ làm chuyện trái lương tâm sợ hãi, bắt hắn phải thừa nhận mọi chuyện.

Mộ Dung Hằng lắc đầu, “Không cần giả thần giả quỷ, hắn đã thừa nhận toàn bộ.”

“Cái gì? Thừa nhận tất cả?” Khương Linh Lung cả kinh, đôi mắt tròn tròn, “Sao hắn lại nhận tội? Vậy... vậy phụ hoàng định xử trí hắn thế nào?”

“Chưa biết, tạm thời bị giải vào thiên lao.”

...

Vào ban đêm, Mộ Dung Hằng cùng Khương Linh Lung chuẩn bị nghỉ ngơi, Vương Phúc ở bên ngoài gõ cửa, “Vương gia, Thái Tử phi nương nương tới.”

Mộ Dung Hằng ngây ngốc, Khương Linh Lung giật đầu nhìn hắn, nói: “Chắc là chuyện của Thái Tử, chàng đi gấp nàng ấy đi.”

Mộ Dung Hằng do dự hồi lâu, một lúc sau mới giật đầu, “Vậy được, nàng ngủ trước đi, lát nữa ta trở về.”

Khương Linh Lung giật đầu, “Chàng không cần bận tâm đến ta, mau đi đi.”

Lúc Mộ Dung Hằng ra khỏi phòng, Tôn ma ma canh giữ ở bên ngoài, không tự giác nhíu chặt mày, xoay người, gõ cửa, “Nương nương, là lão nô.”

“Vào đi.”

Lúc Tôn ma ma đẩy cửa đi vào, Khương Linh Lung mới lên giường nằm, ngồi ở đầu giường, nàng nhìn Mai Hương cùng Tôn ma ma đi vào, hỏi: “Sao thế?”

Tôn ma ma bước nhanh tới phía trước, sắc mặt thập phần ngưng trọng, “Nương nương của lão nô! Người còn hỏi lão nô làm gì? Người có biết đêm hôm khuya khoắt, Vương gia đi gặp Thái Tử phi nương nương không?”

“Ta biết, chuyện này thì có sao?” Khương Linh Lung chớp mắt, không rõ vì sao Tôn ma ma lại khẩn trương như vậy.

Tôn ma ma nôn nóng đến độ dậm chân, vội xoay người đi tới cửa sổ, mở ra nhìn xung quanh một chút, thấy trong viện không có ai mới đóng cửa sổ lại, trở lại mép giường, lời nói tiếc hận, “Nương nương của lão nô, người có biết bên ngoài đồn đại gì không?”

Khương Linh Lung lắc đầu, “Không biết. Có việc gì thì ma ma cứ nói thẳng đi, ta không hiểu người đang nói gì.”

Tôn ma ma gấp tới độ vỗ đùi, ngưng trọng nói: “Nương nương, lão nô nghe nói, trước khi Thái Tử phi đi cho Thái Tử, có mối quan hệ không rõ ràng với Vương gia của chúng ta. Nếu không, sao Thái Tử và Vương gia lại đấu đá dữ dội như vậy?”

Mai Hương ở bên cạnh nghe thấy, đôi mắt sáng lên, “Ý ma ma muốn nói... Thái Tử và Vương gia, vì một nữ nhân, mới đấu với nhau nhiều năm vậy sao?”

Tôn ma ma giật đầu, ánh mắt đồng tình nhìn Khương Linh Lung.

“Ai da, đừng nói vậy, Vương gia và Thái Tử phi không có chuyện gì.” Nàng còn tưởng là có chuyện gì, ra là lời đồn đại lung tung.

Khương Linh Lung xua tay, lấy một quyển sách phía dưới gối đầu, đây là quyển thoại bản, lần trước nàng vẫn chưa xem xong.

Nào biết vừa mới mở ra, còn chưa kịp xem, đã bị Tôn ma ma lấy mất.

Tôn ma ma vừa giận vừa lo, nói: “Nương nương, lão nô đã nói với người bao nhiêu lần, không nên xem thứ này, chi hư thân!”

Khương Linh Lung bĩu môi, “Đâu có.”

Tôn ma ma không nói được Khương Linh Lung, chỉ có thể nhẫn nại phân tích rõ lợi hại bên trong cho nàng, “Nương nương, người đừng trách lão nô nghĩ ngợi nhiều, lão nô có lời đại nghịch bất đạo này, dựa vào tình hình bây giờ, sợ là Vương gia nhà chúng ta sắp thượng vị.”

Khương Linh Lung ngẩng đầu nhìn bà, “Thì sao?”

Tôn ma ma thấy Khương Linh Lung còn khờ khạo hỏi bà thì sao, trong lòng vô cùng sốt ruột, “Nương nương! Từ xưa đến nay, đâu có Hoàng đế nào là không tam cung lục viện? Người không cảnh giác, học chút chiêu trò, câu dẫn tâm nam nhân, một khi tâm hắn không còn ở đây, muốn thu hồi sẽ vô cùng khó khăn. Thái Tử mới gặp nạn, Thái Tử phi đã sốt ruột tìm Vương gia, chẳng phải là muốn tìm đường lui cho mình sao?”

“Ma ma, người càng nói càng quá đáng!”

“Nương nương, lời này của lão nô không dễ nghe, nhưng từng câu từng chữ đều vì người. Tình người vốn đơn thuần, cái gì cũng chưa trải qua, sau này vào chốn thâm cung xương người cũng không nhả ra, lão nô sợ người phải chịu ủy khuất.”

“Ma ma, đừng nói nữa, ta không thích nghe mấy lời này.”

“Nương nương...”

“Ma ma, đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi.” Nàng biết ma ma muốn tốt cho nàng, nhưng nàng thật sự không thích mấy lời này.

Nàng tin tưởng phu quân của nàng, hẳn nói không có nữ nhân khác, nàng tin hẳn sẽ không có.

Tôn ma ma còn muốn nói, bị Mai Hương kéo lại. Bà thở dài, “Vây được rồi, nương nương nghỉ ngơi đi, lão nô lui xuống.”

Đi ra cửa, sắc mặt Tôn ma ma ngưng trọng, ngồi ở ghế đá cạnh hành lang, sâu kín thờ dài, “Người nói xem, sao nương nương không hiểu nỗi khổ tâm của ta.”

Mai Hương đi tới, ngồi cạnh Tôn ma ma, nói: “Ma ma, thật ra nô tì thấy người có phần quá mức, Vương gia đối xử với tiểu thư rất tốt, hẳn là sẽ không làm chuyện có lỗi với tiểu thư.”

Tôn ma ma lắc đầu, “Đó là hiện tại. Người đừng trách ta buồn lo vô cớ, về sau Vương gia lên làm Hoàng Thượng, nữ nhân trong cung, một đám đều không phải đèn cạ dầu, cho dù có Vương gia che chở, lấy tính tình của tiểu thư, sợ là phải chịu một nhiều. Trừ phi Vương gia không ghênh đón nữ nhân khác vào cung, nhưng người nói xem, chuyện này có khả năng sao?”

Lời Tôn ma ma tuy không dễ nghe, nhưng xác thật có lý. Mai Hương không có lời nào để nói, ngẩng đầu nhìn trời, thật lâu sau mới thở dài nói: “Chuyện của sau này thì để sau này nói, lo lắng như vậy có ích gì đâu. Hơn nữa Vương phi là người có phúc khí, tương lai nhất định sẽ hạnh phúc.”

“Ai da, Bỏ Tất phù hộ.”

...

Mộ Dung Hằng dẫn Minh Tâm tới thư phòng, vừa đi vào, Minh Tâm đã quỳ gối trước mặt Mộ Dung Hằng.

Mộ Dung Hằng ngăn người, vội khom lưng đỡ nàng ấy, “Minh Tâm, đừng như vậy.”

Minh Tâm không chịu đứng dậy, khóc lóc nói, “Tứ ca ca, huynh nhìn vào ân tình hồi nhỏ muội cùng huynh lớn lên, buồn tha cho chàng ấy đi. Muội... muội bảo đảm, từ nay về sau, chàng ấy sẽ không tổn thương ai nữa.”

Mộ Dung Hằng nhìn nàng ấy, thật lâu chưa mở miệng.

Minh Tâm lại nói: “Muội biết, hiện tại huynh cũng đang rất đau khổ, muội không dám cầu xin huynh có thể tha thứ, nhưng nếu một mạng đổi một mạng, vậy thì lấy mạng của muội đi, muội nguyện ý chết thay chàng ấy.”

Mộ Dung Hằng nhìn dáng vẻ bi thương của Minh Tâm, không đành lòng, nâng nàng ấy dậy, nói: “Theo huynh được biết, hẳn cũng không đối xử tốt với muội, từ bỏ mạng của mình, đáng giá sao?”

Minh Tâm lắc đầu, nói: “Không phải chàng ấy không tốt với muội, là chàng đáng thương, huynh có biết không? Tuy chàng ấy là Thái Tử, nhưng từ nhỏ đến lớn lại sống dưới cái bóng của huynh. Huynh văn tốt, võ cũng tốt, phụ hoàng và Hoàng Tổ mẫu đều thích huynh, ngay cả nhóm huynh đệ tỷ muội cũng thích huynh. Chàng ấy có sự kiêu ngạo cùng tự tôn, không cam lòng cả đời sống dưới bóng ma của huynh. Đương nhiên muội không lấy cớ thay chàng ấy, sai chính là sai. Chi là muội muốn nói với huynh, bản tính chàng ấy không xấu... Tứ ca ca, muội cầu xin huynh, trước mặt phụ hoàng, nói tốt vài câu về chàng ấy, vô luận thế nào, giúp chàng ấy bảo toàn một mạng, được không? Chàng ấy nợ huynh, muội trả thay cho chàng ấy.”

Mắt Minh Tâm đỏ bừng, đỏ hoe nhìn Mộ Dung Hằng, nước mắt lấp lánh.

Mộ Dung Hằng dời mắt, không nỡ nhìn nàng ấy.

“Tứ ca ca...”

“Huynh không hề muốn mạng của hẳn.”

Minh Tâm ngăn người, gạt mình nhìn hẳn.

Mộ Dung Hằng quay đầu, nhìn vào mắt Minh Tâm, “Muội nên cảm thấy may mắn, bởi vì Linh Lung chưa uống chén canh kia.”

Minh Tâm mở to hai mắt trong giây lát, “Ý của huynh là... Tứ Vương phi...”

“Nàng ấy không sao.”

“Cảm ơn trời đất!” Minh Tâm chấp tay trước ngực, rót cuộc nước mắt cũng trào dâng.

Khuông Linh Lung không chết, tuy Mộ Dung Tỳ phạm vào tội lớn, cũng không tới mức nhận án tử.

Minh Tâm quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Hằng, Mộ Dung Hằng đỡ lấy nàng ấy, “Đừng quỳ, muội về đi, chuyện của đại ca cứ để cho huynh.”

“Tứ ca ca, cảm ơn huynh.”

“Đừng cảm tạ huynh. May là Linh Nhi không sao, nếu không huynh sẽ giết chết Mộ Dung Tỳ, cho dù Mộ Dung Tỳ có là phu quân của muội, huynh cũng sẽ không bỏ qua, kể cả muội, cùng hai từ của hai người.”

Minh Tâm nhìn hẳn, môi run rẩy, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Muội hiểu, về sau chàng ấy sẽ không tổn thương ai nữa, muội bảo đảm.”

Mộ Dung Hằng gạt đầu, “Đi thôi, huynh tiễn muội ra ngoài.”

...

Mộ Dung Tỳ ở thiên lao bốn ngày. Từ ngày đầu tiên vào đây, hắn vẫn luôn đợi lệnh chém đầu.

Hắn không sợ chết, chỉ là lúc sắp chết nhìn lại cuộc đời này, cảm thấy hối hận vì đã uống phí suốt thời gian qua.

Cả đời này, hắn đạt được cái gì?

Quyền lợi, địa vị, tình thương của phụ thân?

Đều không có.

Rốt cuộc mấy năm qua hắn đạt được cái gì?

Mộ Dung Tỳ ngồi ở đầu tường, ánh mặt trời chiếu xuống. Hắn nhắm mắt lại, trong đầu óc hư không, bỗng nhiên nhớ tới đêm đại hôn của hắn với Minh Tâm.

Hắn còn nhớ rõ, trong nháy mắt khi mở tấm khăn voan ra, nàng đỏ mặt, dịu dàng gọi một tiếng ‘Phu quân’.

Minh Tâm rất đẹp, là nữ tử đẹp nhất hắn từng thấy. Nhưng khi đó hắn lầm tưởng nàng thích Mộ Dung Hằng, trong lòng có oán hận với nàng. Một đêm đó, hắn cũng đối xử với nàng không tốt. Thế cho nên một thời gian dài trôi qua, nàng cứ gặp hắn là sợ hãi.

Lại mở mắt ra, trong mắt Mộ Dung Tỳ lấp lóe ánh nước, hắn nhanh chóng chớp mắt, đôi mắt lại thanh tỉnh vài phần.

Hắn không sợ chết, nhưng lại luyến tiếc Minh Tâm, còn có hài tử của bọn họ.

“Thái Tử phi, người vào một lát rồi ra, đừng khiến bọn nô tài khó xử.”

“Yên tâm đi, bổn cung sẽ ra ngay.”

Mộ Dung Tỳ đang nghĩ tới Minh Tâm, đột nhiên nghe thấy giọng nói bên ngoài. Đôi mắt hắn sáng lên, theo bản năng mà nghiêng lỗ tai, cẩn thận nghe tiếng nói bên ngoài.

Có tiếng bước chân chậm rãi tới gần, một lúc sau, tiếng động hướng về phía này, thật sự thấy Minh Tâm từ bên ngoài đi vào.

Cả người Mộ Dung Tỳ thất thần, theo bản năng mà nhéo chặt lòng bàn tay. Lòng bàn tay đau đớn kéo hắn về hiện thực. Không phải mộng.

Minh Tâm vừa thấy hắn, nhanh chóng chạy tới cửa nhà lao, “Điện hạ!”

Nàng vừa thấy hắn, nước mắt cũng không nhịn được mà dâng lên.

Mộ Dung Tỳ đứng lên khỏi mặt đất, đi tới cửa. Ánh mắt sâu thẳm nhìn Minh Tâm, “Sao nàng lại tới đây? Phụ Hoàng biết không?”

Minh Tâm lắc đầu, nước mắt chảy dài.

Một ngực tốt đi tới, mở cửa nhà lao ra, “Thái Tử phi, người nói ngắn gọn, nô tài ở bên ngoài canh cho người.”

“Đa tạ.” Minh Tâm đưa cho hắn ta một thỏi bạc, đối phương vội thu tiền lại, cùng mọi người lui ra ngoài.

Trong phòng giam chỉ còn hai người Minh Tâm và Mộ Dung Tỳ.

Minh Tâm khom người vào nhà giam, nàng nắm tay Mộ Dung Tỳ, nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, đau lòng tới mức nước mắt không ngừng rơi, “Mới có mấy ngày mà đã thành như vậy.”

Mộ Dung Tỳ sâu thẳm nhìn nàng, nói: “Nàng cũng thế.”

Minh Tâm lắc đầu, đỡ Mộ Dung Tỳ ngồi xuống. Mới vừa ngồi, ấn đường liền nhăn lại, “Phiến đá này cũng quá cứng rồi, bọn họ không mang nệm cho chàng sao?”

Mộ Dung Tỳ bật cười, nhìn nàng, nói: “Ta là phạm nhân, đâu còn là chủ vị Đông Cung nữa.”

Minh Tâm không cao hứng, nói: “Chờ lát nữa ta sai người mang chăn tới đây, ở chỗ này mấy ngày, cũng đừng để ảnh hưởng cơ thể.”

Mộ Dung Tỳ nói: “Không vội, ta ở chỗ này cũng được mấy ngày rồi.”

Minh Tâm ngẫm nghĩ, cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, hắn mấy ngày nữa là có thể ra ngoài.”

“Ra ngoài?” Mộ Dung Tỳ trở mặt nhìn Minh Tâm, cười khê nói: “Minh Tâm, nàng cảm thấy ta còn khả năng ra ngoài sao? Tội của ta... là tử tội.”

Trong mắt Mộ Dung Tỳ không có sợ hãi, chỉ là lúc nhìn sang Minh Tâm, trong mắt có chút tiếc nuối, Hắn không nhịn được, ôm nàng vào ngực, nói: “Minh Tâm, đời này Mộ Dung Tỳ ta chưa hối hận điều gì, hối hận duy nhất, là cưới nàng.”

“Điện hạ...”

“Nàng nghe ta nói đã.”

Minh Tâm ngẩng đầu khỏi lồng ngực Mộ Dung Tỳ, nhìn hắn.

Mộ Dung Tỳ nói tiếp: “Trước kia ta hiểu lầm nàng và lão Tứ, phát tiết hết nỗi hận thù với lão Tứ lên người nàng. Nàng gả cho ta đã nhiều năm, ta lại chưa từng đối xử từ

tế với nàng.”

Giọng Mộ Dung Tỳ có vài phần nghẹn ngào, hần ngưng lại một lúc, lúc sau mới nói: “Minh Tâm, nàng đã chịu ủy khuất suốt những năm qua. Kiếp này sợ là ta không thể đền bù cho nàng, nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ tới tìm nàng, nhất định yêu thương nàng. Ta...”

“Điện hạ, đừng nói nữa!” Minh Tâm không nhịn được, ánh mắt nhìn thẳng vào hần, “Điện hạ, ta không cần kiếp sau. Chàng muốn đền bù cho ta, hãy dùng nửa đời sau mà đền bù.”

“Ta cũng muốn vậy, nhưng...”

Minh Tâm lắc đầu, nói: “Điện hạ, sự tình không nghiêm trọng như vậy. Hai ngày trước ta tới gặp Tứ ca, huynh ấy đã đáp ứng với ta, sẽ cầu tình với phụ hoàng.”

Mộ Dung Tỳ nhú mày, “Lão Tứ?” Hần ngây ngốc một lát, sau đó cười chua xót, “Sao có thể? Ta giết người mà hần yêu nhất, cùng hài tử chưa kịp chào đời của hần, sao hần có thể bỏ qua cho ta?”

“Tứ vương phi chưa chết!”

Không khí im lặng trong giây lát.

Cả người Mộ Dung Tỳ cứng đờ, khó tin nhìn Minh Tâm, “Nàng nói gì?”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đăng cơ

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Minh Tâm nắm chặt tay Mộ Dung Tỳ, nhìn hần nói: “Tứ Vương phi không chết, ngày đó chàng sai người mang chén canh độc tới, nàng ta không uống. Cho nên mặc dù chàng có tội, cũng không đến mức là tội chết.”

Mộ Dung Tỳ ngờ ngẩn nhìn Minh Tâm, hồi lâu cũng không nói lời nào.

Minh Tâm nhìn Mộ Dung Tỳ không nói lời nào, nhẹ nhàng kéo ngón tay hần, khăn trương nhìn hần, “Điện hạ, ngài không sao chứ?”

“Nàng ta thật sự không chết?”

Minh Tâm gật đầu, “Đúng vậy, chính miệng Tứ Vương gia nói cho thiếp.”

Mộ Dung Tỳ không mở miệng, mờ mịt nhìn vào khoảng không.

Minh Tâm không đoán ra hần đang suy nghĩ gì, mở miệng hỏi hần: “Điện hạ, chàng đang nghĩ gì vậy?”

Mộ Dung Tỳ hơi rũ mắt, môi run rẩy. Hần không nói lời nào, nhưng Minh Tâm tinh tường thấy hần thì thầm hai chữ.

Hần nói: “May mắn.”

...

Ba ngày sau, Mộ Dung Tỳ được thả ra. Chỉ là người tới đón hần lại khiến hần vô cùng bất ngờ.

Ngoài thiên lao, Mộ Dung Hằng mặc trường bào màu trắng, thẳng lưng đứng.

Mộ Dung Tỳ thấy hần, bước chân hơi chậm lại, một lúc sau, rốt cuộc Mộ Dung Hằng cũng mở miệng, “Đại ca.”

“Tứ đệ.”

Một tiếng Tứ đệ hòa khí này, khiến oán hận suốt nhiều năm của Mộ Dung Tỳ tan thành mây khói.

Hần nhìn Mộ Dung Hằng, hỏi: "Tứ đệ muội đâu? Nàng ấy có sao không?"

Mộ Dung Hằng lắc đầu, “Không sao.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi...” Mộ Dung Tỳ nhìn Mộ Dung Hằng, im lặng thờ dài nói: “Lão Tứ, những năm qua, huynh thật xin lỗi đệ.”

Mộ Dung Hằng vỗ bả vai hần, nói: “Không sao, chỉ cần đại ca có thể suy nghĩ cẩn thận, huynh vẫn là đại ca của đệ.”

Mộ Dung Tỳ ngây ngốc. Suy nghĩ cẩn thận, bây giờ hần còn có thể không rõ ràng sao?

Thân phận, địa vị có quan trọng? Làm Thái Tử hay Hoàng đế có quan trọng? Trải qua tất cả mọi chuyện, hắn đã nghĩ thông suốt.

Thời điểm hắn nghĩ rằng mình sắp chết, hắn không tha thiết quyền thế phú quý, không còn oán hận Mộ Dung Hằng, không hề oán hận phụ hoàng, chỉ có tiếc nuối. Tiếc nuối Minh Tâm cùng hải tử, tiếc nuối trước khi chết vẫn không đối xử tốt với Minh Tâm. Hiện tại ông trời thương hại, lưu lại tính mạng cho hắn. Cuộc sống sau này, hắn chỉ mong có thể bình an sống cùng gia đình. Tất cả quyền thế phú quý, những thứ hư vô mờ mịt, sao có thể sánh bằng được sống hạnh phúc cùng thê tử, hải tử?

...

Vào đêm Mộ Dung Tỳ được phóng thích, phụ hoàng gọi hắn tới.

Khi hắn đến nơi, phụ hoàng nằm trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, ánh trăng từ ngoài chiếu vào, đôi mắt ông nhắm nghiền, thần sắc mệt mỏi, đầu tóc hoa râm.

Lần đầu tiên Mộ Dung Tỳ phát hiện, phụ hoàng đã từng uy phong lẫm liệt của hắn lại trở nên già nua như vậy.

Hắn đi qua, nhẹ giọng gọi. “Phụ hoàng.”

Lão Hoàng đế mở mắt nhìn hắn, “Ngồi đi.”

“Tạ phụ hoàng.” Mộ Dung Tỳ tạ ơn, ngồi xuống ghế.

Hắn ngồi ở chiếc ghế dựa bên cạnh.

Lão hoàng đế ngồi dậy, ông nhìn Mộ Dung Tỳ, chậm chạp không mở miệng.

Không khí lâm vào im lặng. Không biết qua bao lâu, rốt cuộc lão Hoàng đế mới mở miệng, nói: “Trẫm nhớ rõ, khi còn nhỏ con là hải tử lương thiện, dù văn thao võ lược đều thua lão Tử, nhưng trẫm chưa bao giờ muốn hủy bỏ vị trí Thái tử của con. Sau này không biết thế nào, con thay đổi, trở nên tranh cường háo thắng, tính tình âm u khó lường. Cho dù làm bất cứ cái gì, con cũng muốn đứng nhất, thậm chí vì tranh vị trí thứ nhất, con không tiếc sử dụng thủ đoạn với lão Tử. Nhưng con biết không, lão Tử chưa bao giờ muốn cướp vị trí Thái Tử của con. Con có biết vì sao nó lại một mình canh giữ biên cương nhiều năm như vậy không?”

Mộ Dung Tỳ ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập nghi hoặc.

Lão Hoàng đế nhắm mắt, tiếp tục nói: “Con cho rằng nó ra biên cương kiến công lập nghiệp, lại không biết nó hiểu nỗi băn khoăn của con, tự nguyện ra ngoài chịu khổ. Con có biết, năm đó trước khi đi, nó nói gì với trẫm không?”

Mộ Dung Tỳ nắm chặt tay, yết hầu nghẹn lại, nói: “Nhi thần... không biết.”

Lão Hoàng đế thờ dài, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, buồn bã nói: “Nó nói với trẫm, chờ ngày đại ca đăng cơ, đó là ngày nhi thần hồi kinh.”

Mộ Dung Tỳ nghe xong, cả người chấn động, hốc mắt đỏ bừng.

Lão Hoàng đế nhìn hắn, trong mắt có vài phần bi ai, nói: “Lão Tử dụng tâm lương khổ. Nếu con không phế mất hai chân của nó, hiện tại nó vẫn đang canh giữ biên quan, sẽ không trở về...”

Mộ Dung Tỳ không nghe được. Hắn nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt trào ra, chảy xuống.

Thật lâu sau, hắn đứng dậy, quỳ trên mặt đất, run rẩy nói: “Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi.”

Lão Hoàng đế xua tay, nói: “Những lời này con nên tự nói với Lão Tử. Trẫm làm phụ thân, tâm nguyện lớn nhất là thấy huynh đệ các con tương thân tương ái, tiêu tan hiềm khích lúc trước.”

“Nhi thần hiểu.”

“Đi đi, trẫm hơi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

...

Mộ Dung Tỳ ra khỏi cung điện, quay về Đông Cung.

Rất xa, còn chưa lại gần, đã thấy Minh Tâm cầm đèn lồng đứng ở ngoài cung, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Nàng đã ở bên ngoài hơn một canh giờ, đứng chờ mòn con mắt. Mộ Dung Tỳ vừa xuất hiện, nàng liền tươi cười. Minh Tâm xách theo đèn lồng, vui vẻ chạy về phía Mộ Dung Tỳ.

Mộ Dung Tỳ nhìn nàng, khóe miệng cong lên, mở rộng vòng tay. Minh Tâm thấy Mộ Dung Tỳ giang tay, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Nàng òa khóc, nhào vào ngực Mộ Dung Tỳ, nức nở nói: “Điện hạ, chàng đã trở lại.”

Mộ Dung Tỳ ôm chặt nàng, thấp giọng nói: “Đúng vậy, ta đã trở lại.”

Minh Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt long lanh, lo lắng hỏi: “Phụ hoàng có làm khó chàng không? Người có nói sẽ xử trí chàng như thế nào không?”

Mộ Dung Tỳ lắc đầu, “Chưa nói,

chưa nói gì cả.”

Hắn nắm tay Minh Tâm, đi vào trong điện, vừa đi vừa nói: “Ngày mai ta sẽ đi tìm phụ hoàng, giao lại ấn Thái Tử, cầu xin phụ hoàng cho hai ta và hải tử xuất cung. Chờ

ra khỏi đây, chúng ta tìm nơi sơn thủy hữu tình ẩn cư đi.”

Tuy rằng vẫn luôn mong một cuộc sống như vậy, nhưng để sống được như vậy, trước nay lại chưa hề nghĩ tới. Thế cho nên lúc nghe Mộ Dung Tỳ nói vậy, Minh Tâm ngây ngốc, dùng bước chân.

Nàng ngơ ngẩn nhìn Mộ Dung Tỳ, môi run rẩy, nói không nên lời.

Mộ Dung Tỳ cười, sờ mặt nàng, nói: “Ngây ngốc gì đấy?”

Rốt cuộc Minh Tâm cũng hồi phục tinh thần, nắm chặt tay hắn, hỏi: “Chàng nói thật?”

Mộ Dung Tỳ mỉm cười, gật đầu, “Không phải ta đã nói với nàng rồi sao, chỉ cần ta có thể sống, chúng ta liền xuất cung, sống những ngày tháng bình yên.”

Minh Tâm òa khóc, Mộ Dung Tỳ giơ tay, lau nước mắt cho nàng, “Nàng quên rồi à?”

Minh Tâm cố sức lắc đầu, sao có thể quên, chỉ là khó tin mà thôi. Thật ra nàng không muốn làm Thái Tử phi, chỉ muốn làm nữ nhân bình thường, cùng trượng phu sống ở đồng ruộng non xanh nước biếc, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Buổi tối, Minh Tâm nằm trong lòng ngực Mộ Dung Tỳ, không nhịn được mà hỏi hắn, “Điện hạ, tương lai chàng có hối hận không?”

Mộ Dung Tỳ "Hừm?" một tiếng, ngón tay dịu dàng vuốt ve lưng Minh Tâm, "Hối hận cái gì?"

“Làm một kẻ bình dân, từ bỏ quyền thế địa vị, vinh hoa phú quý. Chàng thật sự không hối hận sao?”

Mộ Dung Tỳ ôm chặt nàng, môi nhẹ nhàng chạm vào lỗ tai Minh Tâm, nói: “Điều ta hối hận nhất chính là vì quyền thế địa vị, mà uống phí hai mươi mấy năm qua.”

Minh Tâm ngẩng đầu nhìn hắn, mềm mại nói: “Tướng công, còn có thiếp và hài tử.”

Mộ Dung Tỳ nở nụ cười, xoa mặt Minh Tâm, “Đúng vậy, ta còn có nàng và hài tử. Hai người mới là trân quý nhất.”

Cuộc đời này đã trải qua nhiều như vậy, quý môn quan cũng từng đi qua rồi, không gì là không nhìn thấu.

...

Sáng sớm hôm sau

Mộ Dung Tỳ mang theo ấn Thái Tử đi gặp phụ hoàng, nói suy nghĩ của hắn cho ông.

Lão Hoàng để nghe xong, im lặng trong chốc lát, “Con đã suy nghĩ cẩn thận chưa? Tuy con có tội, nhưng mấy ngày qua trăm cũng suy nghĩ rất nhiều, cũng do trăm xem nhẹ cảm xúc của con, mới khiến con có tính cách như vậy. Con sai, trăm cũng sai. Cho nên dù con không còn là Thái Tử, nhưng trăm cũng không muốn biếm con làm thứ dân. A Tỳ, không bằng trăm ban đất phong Ký Châu cho con, phong con làm vương, được không?”

Mộ Dung Tỳ lắc đầu, kiên quyết nói: “Tâm ý của phụ hoàng, nhi thần hiểu. Nhưng hiện giờ nhi thần chỉ muốn làm dân chúng bình thường. Cuộc sống sau này, nhi thần muốn mang Minh Tâm ra ngoài. Mong phụ hoàng đồng ý.”

Lão Hoàng để suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn gật đầu, nói với Mộ Dung Tỳ: “Nếu đây là tâm nguyện của con, trăm liền thanh toán. Hoàng cung này vĩnh viễn là nhà của con, nếu con muốn về, lúc nào cũng có thể trở về.”

Mộ Dung Tỳ xốc áo quỳ xuống, dập đầu nói: “Tạ phụ hoàng.”

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Long Phượng thai

Edit: Quanh

Beta: Nhựoc Vy

Khương Linh Lung bấu môi, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Chẳng phải hiện tại chàng là Hoàng Thượng sao?”

Sắc mặt Mộ Dung Hằng nặng nề, búng vào trán nàng, “Không cho quý! Nàng là thê tử của ta, nào có đạo lý thê tử quỳ trước trượng phu? Về sau còn quý, ta sẽ phạt nàng!”

Khương Linh Lung nghe xong, ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Hằng, đôi mắt chớp chớp, sau đó vui vẻ nhào vào trong ngực Mộ Dung Hằng, “Ta biết rồi, tướng công sẽ không bao giờ thay đổi.”

Mộ Dung Hằng thấy Khương Linh Lung khôi phục lại dáng vẻ bình thường, sắc mặt mới tốt lên, hắn hơi khom lưng, bế Khương Linh Lung tới mép giường.

Bọn hạ nhân thấy thế, lập tức hiểu chuyện mà lui xuống.

Mộ Dung Hằng ôm Khương Linh Lung tới giường, trong phòng cũng chỉ còn hai người Mộ Dung Hằng và Khương Linh Lung. Không có người ngoài, Khương Linh Lung cũng nhẹ nhàng thờ ra, nằm ở trên giường, gối đầu lên đùi Mộ Dung Hằng giống như trước kia. Nàng nâng mắt nhìn Mộ Dung Hằng, nghiêm túc hỏi hắn: “Tướng công, ta nghe nói có mấy vị đại thần khuyên chàng mở rộng hậu cung, đúng không?”

Mộ Dung Hằng nghe vậy, mày lập tức nhíu lại: “Nàng nghe ai nói?”

Khương Linh kéo ngón tay hắn, nói: “Chuyện trong cung lớn như vậy, chàng nghĩ có thể lừa được ta?”

Mộ Dung Hằng á khẩu không trả lời được.

Hắn im lặng hồi lâu mới nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó lập tức nói: “Chuyện nhỏ, đừng để trong lòng.”

Hắn nhìn Khương Linh Lung, ánh mắt kiên định, nói tiếp: “Ta nói rồi, là Vương gia cũng được, Hoàng Thượng cũng được, ngoại trừ nàng, ta không muốn bất cứ nữ nhân nào khác.”

Khương Linh Lung nghe Mộ Dung Hằng nói, đôi mắt lập tức cay cay. Nàng muốn nói gì đó, nhưng cảm động tới nỗi không nói thành lời. Thật ra nàng rất rõ ràng, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường. Mà trượng phu của nàng, tam cung lục viện càng là chuyện bình thường.

Nhưng trượng phu của nàng, tâm chỉ có duy nhất một người.

Nghĩ vậy, nước mắt không nhịn được trào ra, nàng vội gột tay xoa, ôm eo Mộ Dung Hằng chặt hơn. Nàng ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn hắn, “Tướng công, nếu ta sinh hạ nữ nhi thì làm sao bây giờ?”

Bỗng nhiên Khương Linh Lung cảm thấy rất áp lực. Mộ Dung Hằng vì nàng mà không chịu thêm nữ nhân khác vào cung, nhưng nếu không sinh được nhi tử, chỉ sợ những đại thần triều đình lại có chuyện để nói.

Mộ Dung Hằng nhìn Khương Linh Lung đang lo lắng, không khỏi cười thành tiếng, bàn tay ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nàng, “Trương lai còn dài, đừng nóng nảy.”

...

Ngày Khương Linh Lung sinh nở, có tới bảy tám bà mẹ, toàn bộ Thái Y Viện chờ ở bên ngoài, đề phòng vạn nhất.

Tối hôm qua Khương Linh Lung bắt đầu đau bụng.

Đây vốn là thai đầu của nàng, hôn nữa lúc mang thai bụng lại lớn, từ tối hôm qua cho tới giữa trưa ngày hôm nay, mãi còn chưa sinh.

Trong phòng không ngừng truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Khương Linh Lung. Mỗi một tiếng kêu của nàng, Mộ Dung Hằng lại đau đớn một lần. Trước kia còn muốn sinh thêm hài tử, nhưng hôm nay trở mặt nhìn thế tử chịu khổ, trong lòng hắn liền nghĩ, từ nay về sau sẽ không sinh nữa.

Mộ Dung Hằng ở bên ngoài gấp như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi lại. Khi tiếng kêu thảm thiết của Khương Linh Lung lại truyền ra, trái tim Mộ Dung Hằng run rẩy, theo phản xạ có điều kiện muốn chạy vào trong.

Thái Hậu ở phía sau vội túm hắn lại, “Gấp cái gì!”

Mộ Dung Hằng quay đầu, hai mắt đỏ bừng, nói: “Hoàng tử mẫu, để tôn nhi đi vào!”

Hắn thật sự không chịu nổi cảm giác bất lực này. Tuy hắn đi vào không giúp được gì, nhưng ở bên cạnh chăm sóc Khương Linh Lung cũng tốt.

Thái Hậu nghe vậy liền đen mặt, “Ồ đồ! Nữ nhân sinh nở, nam nhân vào trong làm gì. Con đứng chờ bên ngoài cho ta, đừng có thêm phiền.”

“Hoàng tử mẫu...”

Mộ Dung Hằng còn muốn nói thêm, đúng lúc này, trong phòng truyền ra tiếng hét chói tai của Khương Linh Lung, theo đó là tiếng khóc ni non.

Tiếng khóc của hài tử vang vọng, tất cả mọi người ngây ngẩn.

Mộ Dung Hằng cũng thất thần, nhưng hai mắt mau chóng sáng rực lên, trên mặt vô cùng vui sướng.

“Sinh! Rốt cuộc cũng sinh rồi!” Thái Hậu cũng vui vẻ hô lớn.

Đúng lúc này, bà mẹ ôm hài tử đi ra, trên người hài tử quấn khăn đỏ. Khăn đỏ, đại biểu cho việc đó là công chúa.

Lúc thấy bà mẹ ôm hài tử được bọc trong khăn đỏ, nụ cười của mọi người cứng lại. Ngoại trừ Mộ Dung Hằng, hắn rất hưng phấn, nhanh chóng tới trước mặt bà mẹ, cúi đầu nhìn hài tử trong ngực.

Bà mẹ cao hứng nói: “Chúc mừng bệ hạ, là một tiểu công chúa.”

Tiểu công chúa có khuôn mặt tròn tròn mềm mềm, rất đáng yêu. Nhưng do mới sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, ngũ quan còn chưa rõ ràng.

Mộ Dung Hằng vươn tay, thật cẩn thận sờ khuôn mặt tiểu nữ nhi, nhẹ giọng nói: “Lớn lên sẽ rất xinh đẹp, giống như mẫu thân con vậy.”

Nhắc tới mẫu thân, Mộ Dung Hằng ngây người, nhanh chóng đưa hài tử cho bà mẹ, xoay người chuẩn bị vào phòng. Nào biết vừa mới chuẩn bị bước vào, đột nhiên bị bà mẹ ngăn lại, mồ hôi đầy đầu nói: “Bệ hạ! Không thể vào! Nương nương còn chưa sinh xong, còn một đứa nữa!”

Giọng của bà mẹ lớn, tất cả mọi người ngây ngẩn, Vừa rồi Thái hậu còn trầm mặt, lập tức lại tươi cười. Còn một đứa nữa!

Mộ Dung Hằng cũng ngây người, vẻ mặt khó có thể tin được.

Hai... thế mà lại là hai...

Mộ Dung Hằng hoảng hốt, kinh hãi, lo lắng, khăn trương...Nháy mắt mọi loại cảm xúc trỗi dậy trong lòng.

Lúc tiếng hét chói tai của Khương Linh Lung lại vang lên, Mộ Dung Hằng muốn đi vào theo phản xạ có điều kiện. Chân sắp bước vào, Thái hậu hô lớn, “Mau ngăn nó lại.”

Mộ Dung Thâm ở bên cạnh, nhanh tay lẹ mắt kéo Mộ Dung Hằng lại, “Từ ca, đừng gấp.”

Không gấp, sao có thể không gấp? Thật vất vả mới sinh được, ai ngờ còn có một đứa nữa. Tâm vừa mới khó khăn ổn định, tức khắc lại nóng nảy.

Tuy vậy, đã sinh được thai đầu rồi, thai thứ hai sẽ dễ hơn nhiều, mới chỉ có một lúc mà đã nghe thấy tiếng trẻ con khóc, so với âm thanh vừa nãy của tiểu công chúa còn vang dội hơn.

Thái hậu mặc niệm trong lòng: “Tiểu Thái tử, tiểu Thái tử!

Niệm mới được vài câu, cửa phòng mở ra, bà mẹ tươi cười, ôm hài tử bọc trong chăn vàng, tươi cười nói: “Tốt quá rồi! Long Phụng thai, quả là không thể tốt hơn!”

Ngoài cửa, đám cung nữ thái y quỳ rạp trên mặt đất, “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Thái hậu nương nương.”

Thái hậu nhìn tiểu Thái tử, cực kì cao hứng, tươi cười sáng lạn, bà ôm hài tử tới trước mặt Mộ Dung Hằng, “Mau nhìn nhi tử của con, đáng vẻ giống hệt con, y như đúc ra từ một khuôn.”

Mộ Dung Hằng chỉ nhớ tới Lung Nhi, vội vàng nhìn lướt qua, ôm cũng không ôm, bước nhanh vào trong phòng. Tốc độ cực nhanh, Thái hậu không kịp ngăn lại.

Thái Hậu nhìn bóng dáng Mộ Dung Hằng, ấn đường hơi nhíu lại, trong lòng có chút lo lắng. Đứa nhỏ này quá cứng chiều thê tử, cũng không phải chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Hồi hương

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Quê của Khương Linh Lung ở Dương Châu, là một nơi sơn thủy hữu tình

Phải vài ngày nữa mới có thể đi được. Ba tháng nữa là tới ngày giỗ của mẫu thân ở Dương Châu, cũng phải mất nửa tháng đi đường.

Khương Linh Lung tiến cung đã được vài ngày, chờ đến ngày xuất cung, ngày nào nàng cũng đếm ngón tay tính toán ngày đi.

Tôn ma ma đã sớm sửa soạn đồ đạc xong, hỏi: "Nương nương, lúc đó có mang tiểu công chúa và tiểu Thái Tử theo không?"

Khương Linh Lung lắc đầu, "Không mang, hai đứa còn nhỏ, không thể lặn lội đường xa. Còn nữa, cho dù ta muốn, Hoàng Tổ mẫu cũng không đồng ý."

Sau khi Khương Linh Lung sinh hạ hài tử, Hoàng Thái Hậu yêu thích không muốn buông tay, hai hài tử cơ bản đều ở chỗ bà, thật ra như vậy cũng khiến Khương Linh Lung đỡ tổn tâm tư, lần xuất cung này, nàng không phải gánh vác nỗi lo.

Suốt hai tháng, cuối cùng Mộ Dung Hằng cũng giải quyết xong chính sự, sửa soạn hành trang, mang theo Khương Linh Lung xuất cung.

Lâu rồi Khương Linh Lung không được xuất cung, vừa đi ra, chỉ cảm thấy không khí bên ngoài thật mát mẻ.

Xe ngựa ra khỏi cung, đi thẳng tới cửa thành.

Khương Linh Lung xốc màn xe, nhìn xung quanh. Hai bên đường là tiếng rao hàng của người bán hàng rong. Có hồ lô tắm đường, đồ chơi thổi bằng đường, một đám người vây quanh xem tạp kỹ...

Mùa xuân tháng ba trôi qua, mang theo gió lạnh nhẹ nhẹ, thổi vào mặt rất thoải mái.

Đầu đường vui đùa ẩm ỉ, tràn ngập hơi thở của cuộc sống.

Khương Linh Lung hít sâu một hơi, cảm thấy tự do tự tại như thế này mới đáng sống.

Bỗng nhiên nàng hoài niệm quãng thời gian còn làm Tiểu Vương phi, tự do tự tại, muốn ra cửa là có thể ra cửa. Không giống bây giờ, vài tháng mới được xuất cung một lần.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi thở dài.

Khương Linh Lung thở dài, Mộ Dung Hằng liền biết nàng đang nghĩ cái gì, ôm bà vai nàng, nhẹ nhàng kéo vào lồng ngực mình, nhìn nàng hỏi: "Thích ở bên ngoài à?"

Khương Linh Lung ngẩng đầu, hai mắt sáng lấp lánh, "Đương nhiên, ai mà chẳng thích ở bên ngoài?"

Mộ Dung Hằng nhìn nàng, ngón tay thon dài dịu dàng vuốt ve gương mặt nàng, nhu tình nói: "Nếu thích, về sau ta sẽ thường xuyên dắt nàng đi."

"Thật sao?" Khương Linh Lung mừng rỡ kêu lên.

Nhưng không đợi Mộ Dung Hằng trả lời, nàng cúi đầu, khuôn mặt nhỏ uể oải, "Hiện tại chàng là Hoàng Thượng, làm sao có thời gian dắt ta ra ngoài."

Đây là lời nói thật của Khương Linh Lung. Làm Hoàng Đế không còn tự do tự tại như làm Vương gia.

Mộ Dung Hằng im lặng trong chốc lát, nói với Khương Linh Lung, "Nàng yên tâm đi, về sau có thời gian, nàng muốn xuất cung, ta liền dẫn nàng đi."

Khương Linh Lung chớp mắt, ngẩng đầu hỏi: "Nếu ngày nào ta cũng muốn xuất cung thì sao?"

Mộ Dung Hằng ngẩn người.

Khương Linh Lung cười hì hì, ôm cổ hắn, hôn một cái, "Trêu chàng thôi, ha ha."

Mộ Dung Hằng nhìn Khương Linh Lung, khoe môi nở nụ cười. May mắn Lung Nhi không vì thân phận thay đổi mà trở nên cẩn thận. Nếu như vậy, việc hắn làm Hoàng Đế thật không đáng giá."

Xe ngựa một đường ra khỏi Kinh thành, đi đường mát non nửa tháng, gần ba tuần, rốt cuộc mới tới Dương Châu.

Dương Châu nờ rộ vào tháng ba.

Đây là thời điểm Dương Châu đẹp nhất, xuân sắc vô biên, Kim Ngân bung nở, liễu rủ trong gió, ánh nắng tươi sáng.

Nhiều năm rồi Khương Linh Lung không về quê nhà, vừa tới Dương Châu, liền kích động tới nỗi hận không thể nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Vừa kích động lại vừa cảm khái.

Mấy năm rồi không về, Dương Châu đã thay đổi hình dạng, không còn giống như trong ký ức.

Lần này Mộ Dung Hằng cải trang đi ra ngoài, vẫn chưa thông báo cho quan viên Dương Châu, nếu không sẽ có rất nhiều chuyện phức tạp.

Hạ nhân đã bao trước một khách điểm ở phía cuối Dương Châu, lúc xe ngựa tới, lão bản cùng đám tiểu nhị đã chờ ở ngoài nghênh đón.

Lão bản kia không biết thân phận của Mộ Dung Hằng, nhưng vừa ra tay là đã bao toàn bộ khách điểm, tất nhiên là nhân vật lớn, tuyệt đối không dám chậm trễ.

Mắt thấy xe ngựa dừng lại, lão bản béo tươi cười đón chào.

Mộ Dung Hằng xốc mình xe ngựa, lộ ra dung nhan cực kì anh tuấn.

Lão bản kia không khỏi ngây ngốc. Được, được, thế mà lại là công tử có tướng mạo đường hoàng.

Theo sau là Khương Linh Lung, nàng lộ đầu ra, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cảnh vật xung quanh.

Mộ Dung Hằng cười với nàng, nàng ôm bà vai hắn, một tay Mộ Dung Hằng ôm eo nàng, một tay đỡ chân nàng, ôm nàng đi xuống.

Mộ Dung Hằng ôm nàng xuống xe ngựa, Khương Linh Lung thấy người đi đường nhìn chằm chằm về hướng này, vội nhảy ra khỏi lồng ngực Mộ Dung Hằng, tung tăng nhảy nhót vào khách điểm.

Mộ Dung Hằng nhìn bóng dáng Khương Linh Lung, mỉm cười bất đắc dĩ.

Dù đã là mẫu thân của hai đứa nhỏ, nhưng tính tình ham chơi lại không hề thay đổi.

Lần này Khương Linh Lung tới là để mang hiền tể (con rể) ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu (cha mẹ vợ), nhưng bởi vì sắc trời đã tối nên để chuyện tảo mộ sang sáng sớm ngày mai.

Đương nhiên, buổi tối cũng không rảnh rỗi. Dù sao cũng là quay về quê nhà của mình, Khương Linh Lung muốn cùng Mộ Dung Hằng đi dạo phố.

"Trước kia ở đây có vị gia gia bán kẹo hồ lô, đó là quán kẹo hồ lô ngon nhất mà ta từng ăn."

Hẻm nhỏ phía tây, dưới gốc cây hòe.

Khương Linh Lung đi qua, muốn ngồi xuống phiến đá.

"Tuy vậy vị gia gia đó một đầu tóc hoa râm, nhiều năm trôi qua, sợ là không còn nữa."

Khương Linh Lung thương cảm, nhớ lại kí ức hồi nhỏ. Lúc đó cũng đang mùa xuân vào tháng ba, nàng thấy vị gia gia đang bán kẹo hồ lô, lập tức không đi nữa.

Phụ thân nhìn nàng, cười hỏi: "Lung Nhi muốn ăn kẹo hồ lô à?"

Mắt nàng sáng rực lên, không ngừng gật đầu.

Mẫu thân không mua cho nàng, nói như thế nào cũng không chịu mua. Nàng bĩu môi, hốc mắt phỉếm ánh nước. Phụ thân đau lòng nàng, vội khuyên giải mẫu thân, "Mua một xâu cho Lung Nhi đi, chỉ một xâu thôi."

Mẫu thân không chịu nổi phụ thân năn nỉ ỏi, cuối cùng vẫn cho tiền, còn không ngừng dặn dò, "Chỉ một xâu, về sau không được ăn nữa."

Nàng gật đầu như giả vờ, vui mừng chạy tới mua kẹo hồ lô.

Mặc dù đã trôi qua nhiều năm, Khương Linh Lung vẫn nhớ năm đó phụ thân nắm tay nàng, đứng dưới gốc cây hòe mua kẹo hồ lô cho nàng.

Hai người, một cao một thấp. Phía sau còn có một vị phụ nhân mỹ lệ.

Ngày xuân trôi qua, đó là những tháng ngày đẹp nhất của Khương Linh Lung.

"Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, không lâu sau phụ thân mắc bệnh nặng, mẫu thân vì kiếm tiền chữa bệnh cho phụ thân, tiêu hết của cải trong nhà, bán của cải và đồ trang sức lấy tiền mặt, vậy mà vẫn không thể cứu sống được phụ thân. Mẫu thân yêu phụ thân rất nhiều, phụ thân mất chưa được bao lâu, mẫu thân ưu tư thành bệnh, không bao lâu cũng đi theo phụ thân. Năm đó ta mới có sáu tuổi, bà nói rằng, bà không yên lòng ta nhất."

Khương Linh Lung rất ít khi nói về chuyện phụ mẫu đã mất, nói rồi, đôi mắt liền đỏ lên, nàng vội nhắm mắt, ép nước mắt quay về hốc mắt.

Mộ Dung Hằng đau lòng ôm Khương Linh Lung vào ngực, ôn nhu vuốt ve lưng nàng, trấn an: "Những ngày tháng khổ cực đã qua rồi, về sau có ta bên nàng, mẫu thân nàng trên trời có linh thiêng, cũng có thể an giấc ngàn thu."

Khương Linh Lung ngẩng đầu, mũi nghẹn lại, "Gi mà mẫu thân của ta, đó cũng là mẫu thân chàng."

Mộ Dung Hằng bị đánh về Khương Linh Lung đỏ mắt sửa sai cho hấn chọc cười, giờ tay chạm nhẹ vào mũi nàng, "Là ta sai, là mẫu thân của ta, ngày mai chúng ta cùng đi thăm người."

...

Ngày tiếp theo, sáng sớm.

Lúc Khương Linh Lung tỉnh dậy, bên cạnh đã không có người.

Nàng ngậy ngốc ngồi dậy.

Lúc này, có người gõ cửa phòng, giọng Mai Hương từ bên ngoài truyền vào, "Tiểu thư, người tỉnh chưa?"

Khương Linh Lung vội đáp lại, "Rồi, người vào đi."

Nói xong, Mai Hương đi vào, trong tay còn bưng chậu nước.

Khương Linh Lung xuống giường, vừa đi giày vừa hỏi: "Tướng công đâu?"

Mai Hương cười đáp, "Từ sáng sớm chủ tử đã dậy, đang an bài công việc."

Mai Hương vừa nói vừa vắt khô khăn cho Khương Linh Lung, Khương Linh Lung nhận lấy, nói: "Chỉ là đi thăm mẫu thân, cần gì chuẩn bị kỹ như vậy."

Mai Hương vội nói: "Phải vậy chứ, dù sao cũng là lần đầu chủ tử bái tế nhạc mẫu, không thể thiếu lễ nghĩa."

Khương Linh Lung mỉm cười, không nói gì nữa.

Khương Linh Lung rửa mặt xong, mặc một thân xiêm y xanh nhạt rồi xuống lầu.

Lúc đi xuống, Mộ Dung Hằng cũng vừa từ bên ngoài về.

Hắn ngừng đầu thấy Khương Linh Lung, vội vẫy tay, "Lung Nhi, mau xuống đây."

Nói xong, liền quay sang hỏi chương quỳ, "Đã chuẩn bị đồ ăn sáng chưa?"

Lão bản béo cười tùm tùm gật đầu, "Chuẩn bị xong hết rồi."

Ông ta vừa đáp, vừa phân phó tiểu nhị mang bữa sáng lên.

Khương Linh Lung xuống lầu, Mộ Dung Hằng đi tới nắm tay nàng, hai người ngồi cạnh cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Như Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ta yêu nàng

Edit: Quanh

Beta: Nhực Vy

Chuyện này chỉ như một khúc nhạc đệm nhỏ, Khương Linh Lung cũng không nói, ăn sáng xong thì được Mộ Dung Hằng nắm tay ra ngoài.

Mộ cha nương cách ngoại ô ba dặm, xe ngựa đi mất một canh giờ mới tới nơi.

Xuống xe, đập vào mắt chính là vườn trúc xanh mướt rậm rạp.

Mộ Dung Hằng nhìn xung quanh, vẫn chưa thấy phần mộ. Khương Linh Lung biết hắn đang nghĩ gì, không chờ hắn hỏi, kéo tay hắn, vừa đi vào trong rừng trúc vừa giải thích, “Phụ thân, mẫu thân hợp táng cùng nhau, ở phía bên trong.”

Đi qua rừng trúc, đập vào mắt không phải gò đất, mà là một tòa nhà nhỏ. Bên cạnh có một con sông, nước sông sạch sẽ, có chim chóc trên đồng cỏ xanh mướt, đang cúi đầu uống nước. Bên ngoài tòa nhà có hàng rào tre vây quanh, trong viện mọc đầy hoa đại xinh đẹp, tuy mọc hơi lộn xộn, lại mang theo không khí hoang dại bùng bùng sức sống.

Khương Linh Lung quay đầu, cao hứng giới thiệu cho Mộ Dung Hằng, “Đây là nhà ta, khi còn nhỏ ta sống ở đây.”

Mộ Dung Hằng cong môi cười, cảm thán từ đáy lòng, “Có sông có núi, là một nơi đẹp.”

Khương Linh Lung hôn hờ, nói: “Trước kia còn đẹp hơn.”

Nàng nói xong, liền buông tay Mộ Dung Hằng ra, nhanh chóng đi vào trong sân.

Bên ngoài sân có một cây hòe lớn. Dưới cây hòe treo một bàn đu dây, bởi vì đã lâu không có người dọn dẹp, mặt bàn đu dây tích nhiều tro bụi, dài nắng dầm mưa nhiều, đã có không ít vết xước. Nhưng dây thừng cột vẫn còn chắc chắn.

Khương Linh Lăng lấy khăn lau tro bụi, Mai Hương vội tiến lên đỡ nàng, “Phu nhân, đã bẩn và cũ như vậy rồi, vẫn nên để nô tỳ xử lý, người nghỉ ngơi đi.”

Mộ Dung Hằng thuận tay lôi Khương Linh Lung đi, cao giọng phân phó hạ nhân, “Dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ, buổi tối chúng ta ở đây.”

Khương Linh Lung nghe vậy, kinh ngạc nói: “Buổi tối... ở đây sao?”

Mộ Dung Hằng nhướn mày, nở nụ cười: “Nếu đã tới, thì cứ nghỉ ngơi ở đây đi.”

Nói xong, hắn tới gần Khương Linh Lung, môi dán bên tai nàng, thấp giọng hỏi: “Ngủ ở giường của nàng được không?”

Khương Linh Lung giương mắt nhìn hắn, trong mắt mang theo vài phần ý cười, “Giường của ta rất nhỏ.”

Khương Linh Lung nháy mắt cười rộ lên, bám lấy cánh tay Mộ Dung Hằng, nói: “Đi thôi, dẫn chàng đi gặp phụ mẫu, hai người họ hợp táng ở phía sau nhà.”

Mộ Dung Hằng gật đầu, hai người đi tới tòa nhà phía sau rừng trúc. Tôn ma ma xách theo đồ đạc phía sau, còn lại tất cả mọi người ở lại dọn dẹp.

Phụ thân Khương Linh Lung thích rượu ngon, Mộ Dung Hằng chuẩn bị Trúc Diệp Thanh ông thích nhất, chuẩn bị thêm mấy món nhậu, còn có món bánh táo đồ mẫu thân thích nhất.

Bốn bộ chén đĩa, bốn ly rượu.

Lúc Tôn ma ma bày đồ đạc, đôi mắt Khương Linh Lung nóng lên, nước mắt trào ra. Sau khi Tôn ma ma bày biện xong, lui xuống để lại không gian cho hai người Mộ Dung Hằng và Khương Linh Lung.

Mộ Dung Hằng xốc trường bào, quỳ gối trước phần mộ, “Nhạc phụ nhạc mẫu, tiểu tể Mộ Dung Hằng đến thăm hai người.”

Khương Linh Lung thấy Mộ Dung Hằng quỳ trên mặt đất, sợ tới mức hoàn hồn, vội đỡ cánh tay hắn, sốt ruột nói: “Chàng đừng quỳ, mau đứng lên.”

Mộ Dung Hằng ngẩng đầu nhìn nàng, nghiêm túc hỏi: “Đây là phụ mẫu của nàng, là nhạc phụ nhạc mẫu của ta, sao lại không quỳ.”

“Chàng là Hoàng Thượng!” Khương Linh Lung theo phản xạ có điều kiện, nói.

Bởi vì hắn là Hoàng Thượng, là trời, không thể quỳ xuống trước bất kì ai. Tuy Khương Linh Lung biết hắn yêu thương nàng, nhưng vẫn biết đúng mực. Nếu bị người ngoài thấy, chắc chắn không ổn. Thật vất vả Khương Linh Lung mới kéo được Mộ Dung Hằng lên, sợ hãi nhìn xung quanh, sau đó nói: “Chàng có thể chăm sóc phụ thân mẫu thân, ta rất vui. Hắn là phụ thân mẫu thân trên trời cao cũng sẽ rất vui.”

Khương Linh Lung vừa nói vừa lấy khăn tay ra, ngồi xổm xuống, lót trên mặt đất, kéo tay Mộ Dung Hằng, “Tướng công, ngồi đi.”

“Nàng thì sao?”

Khương Linh Lung cười hi hi, lại móc thêm một chiếc khăn tay nữa, “Ta vẫn còn.”

Khương Linh Lung ngồi thẳng, tím tím nói: “Cha, nương, con trình trọng giới thiệu với hai người, vị này là Hoàng đế đệ hạ của Đại Yên...”

Khương Linh Lung lộ ra vài phần kiêu ngạo, nói tiếp: “Cũng là trượng phu của con, là con rể của hai người. Hai chúng con đã thành thân được hai năm, vẫn không có thời gian tới thăm hai người. À, đúng rồi, còn cả ngoại tôn tử (cháu trai ngoại) cùng ngoại tôn nữ (cháu gái ngoại). Tuy vậy hai đứa còn quá nhỏ, không thể lặn lội đường xa, chờ về sau hai đứa nó lớn hơn, con và tướng công lại dắt tới thăm hai người.”

Khương Linh Lung vừa nói vừa rót rượu, “Rượu Trúc Diệp Thanh này là tướng công đặc biệt chuẩn bị cho cha, còn có bánh táo đỏ, là tướng công chuẩn bị cho nương, ở Tô Hương phường, sinh thời nương rất thích ăn, nương ăn nhiều chút.”

Khương Linh Lung lải nhải, nghiêng đầu nhìn Mộ Dung Hằng, “Tướng công, chàng cũng trò chuyện với cha nương đi.”

Mộ Dung Hằng đã chuẩn bị rất nhiều lời để nói, nhưng có một câu rất quan trọng mà hắn phải nói. Hắn nắm tay Khương Linh Lung, ánh mắt nghiêm túc kiên định, “Nhạc phụ, nhạc mẫu, hai người yên tâm, con sẽ yêu thương Lung Nhi, chiều cố nàng, thương nàng, tuyệt không để nàng chịu nửa phần ủy khuất, nếu vi phạm lời thề, con sẽ...”

Từ “chết” còn chưa kịp nói ra, Khương Linh Lung sợ tới mức che miệng hắn lại, bấu môi tròng hắn, “Nói thì cứ nói, ai lại nói bậy như vậy.”

Mộ Dung Hằng đáp: “Không nói bậy.”

Khương Linh Lung không cao hứng, tròng hắn, “Không cho nói những lời này!”

Mộ Dung Hằng nhìn nàng nhăn mặt, gờ tay sờ đầu nàng, “Phải, là ta sai, về sau không nói nữa.”

Lúc này Khương Linh Lung mới cong môi nở nụ cười. Mộ Dung Hằng nhìn nàng, ánh mắt nghiêm túc, sau đó hứa hẹn với nàng, “Lung Nhi, một đời này ta chỉ yêu nàng, ta bảo đảm.”

Khương Linh Lung cười, đôi mắt sáng lấp lánh, tràn đầy hạnh phúc. Nàng nhìn Mộ Dung Hằng, bắt chước dáng vẻ của hắn, “Ta cũng yêu chàng, một đời một kiếp.”

Hai người nhìn nhau cười, trong nháy mắt, phẳng phất như trời đất không còn âm thanh, chỉ có tiếng cười của cả hai.

Trời tháng ba, gió cùng ánh mặt trời đều cực kì nhẹ nhàng.

Hai người ở trước mộ nói chuyện phiếm, Khương Linh Lung nói rất nhiều chuyện thưở còn bé với Mộ Dung Hằng, Mộ Dung Hằng chăm chú lắng nghe.

“Hồi nhỏ thân thể ta không tốt, không phơi được nắng gió, phần lớn thời gian chỉ có thể ở trong phòng, khi đó còn có cha nương, cũng không cảm thấy buồn khổ, chỉ là nhìn thấy tiểu hài tử khác được ra ngoài chơi, trong lòng thăm thăm mộ.”

Mộ Dung Hằng sờ đầu nàng, an ủi: “Nương cũng vì muốn tốt cho nàng.”

Khương Linh Lung gạt đầu, dẫu miệng nói: “Cũng không phải là do thân thể ta không biết cố gắng sao.”

Nàng bấu môi, thăm thò dài.

Mộ Dung Hằng không nhịn được cười, mặt mày đều là sùng nịnh.

Trò chuyện như vậy, bất tri bất giác thời gian đã trôi qua. Trời đã dần tối, Tôn ma ma chạy tới thông báo, nhà đã dọn dẹp xong.

Ánh mắt Khương Linh Lung sáng lên, vội nói, “Tới đây.”

Lại nói với Mộ Dung Hằng, “Tướng công, chúng ta về đi.”

Trời tháng ba, gió đêm hơi lạnh.

Mộ Dung Hằng đỡ Khương Linh Lung dậy, thuận thế ôm nàng vào lòng. Khương Linh Lung ngẩng đầu, cong mắt nhìn hắn.

Mộ Dung Hằng cong môi cười, sùng nịnh sờ đầu nàng, “Lạnh không?”

“Lạnh muốn chết.” Khương Linh Lung cười hi hi, tay ôm chặt eo Mộ Dung Hằng, làm nũng vùi đầu vào ngực hắn.

Mộ Dung Hằng cười nhẹ, nói: “Đi thôi.”

Khương Linh Lung gạt đầu, đứng dậy khỏi lòng ngực Mộ Dung Hằng. Mộ Dung Hằng cầm tay Khương Linh Lung, Khương Linh Lung ôm eo hắn, hai người cùng đi vào rừng trúc, ánh trăng kéo dài chiếc bóng trên mặt đất.

Đi được một đoạn, Khương Linh Lung nhìn không được, quay đầu nhìn phần mộ cha nương, khoe môi nàng hơi cười, trong lòng thầm nói: Cha, nương, hiện tại nữ nhi rất hạnh phúc, hai người ở trên trời có linh thiêng, cũng nên an giấc ngàn thu thôi.

.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đồng ý

Edit: Quanh

Beta: Nhược Vy

Đây là lần đầu Lục Song Ngưng tiến cung, khăn trương tốt độ.

Mộ Dung Thâm nắm tay nàng, cảm thấy lòng bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi. Hắn nghiêng đầu, tới gần tai Lục Song Ngưng, nhỏ giọng trấn an, “Đừng khăn trương, đó là Phụ hoàng và Hoàng tử mẫu, không sao đâu.”

Lục Song Ngưng nhắm mắt, lo lắng nhìn Mộ Dung Thâm, “Chàng nói xem, liệu phụ hoàng và Hoàng tử mẫu có ghét ta không?”

Mộ Dung Thâm nhìn nàng, không nhịn được cười lớn, giờ tay xoa đầu nàng, nói: “Tiểu cầu muội không sợ trời không sợ đất đâu rồi? Thế mà đã dọa được nàng.”

Lục Song Ngưng đánh vào tay hắn, không cao hứng trừng mắt, “Chàng còn cười ta? Ta căng thẳng muốn chết.”

Dù sao cũng là lần đầu gặp người nhà Mộ Dung Thâm, đối phương lại có thân phận lớn như vậy.

Thật ra nàng cũng không sợ, chỉ e nếu Phụ hoàng và Hoàng tử mẫu hỏi nàng chút chuyện học vấn của tiểu thư khuê các, nàng không trả lời được. Nếu hỏi về phương diện y thuật, may ra nàng còn có đường sống.

Lục Song Ngưng lo lắng cả đường, bất tri bất giác đã tới Dưỡng Tâm điện của lão tổ tông.

Mộ Dung Thâm nắm tay nàng, trực tiếp đi vào.

Lục Song Ngưng sợ hãi, trái tim không khống chế được, đập thình thịch thình thịch. Đây vẫn là lần đầu tiên Mộ Dung Thâm thấy Lục Song Ngưng lúng túng như vậy, vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, nói: “Tức phụ ngọc, nàng xong chưa?”

Lục Song Ngưng lắc đầu, mắt trông mong nhìn Mộ Dung Thâm, “Không được, ta vẫn còn khăn trương, chàng mau nắm tay ta.”

Mộ Dung Thâm duỗi tay sờ, một tay đầy mồ hôi lạnh. Lúc này hắn mới thực sự lo lắng, hỏi: “Sao lại khăn trương đến vậy?”

“Ta cũng không biết.” Lục Song Ngưng gấp tới mức sắp khóc.

Ngày hôm qua, lúc Mộ Dung Thâm nói muốn mang nàng vào cung, nàng còn không cảm thấy sợ hãi. Ai ngờ khi thật sự tiến cung, trong đầu không khống chế được, nhớ tới rất nhiều chuyện.

Nắng nắm chặt tay Mộ Dung Thâm, sốt ruột nói: “Mộ Dung Thâm, nếu lát nữa phụ hoàng và Hoàng tử mẫu hỏi chuyện học vấn của ta, nhớ nói hộ ta! Ta không biết trả lời.”

Mộ Dung Thâm nghe xong thì sùng sốt. Một lúc lâu sau, hắn mới bật cười, “Trời ạ, sao trước kia ta không phát hiện nàng lại đáng yêu như vậy.”

Lục Song Ngưng bị Mộ Dung Hằng cười, ấn đường nhịu lại, bĩu môi, “Chàng cười cái gì?”

Nàng không nhịn được, lén véo eo Mộ Dung Thâm, “Đừng có cười.”

Mộ Dung Thâm cười tới nổi nước mắt chảy ra, duỗi tay ôm bả vai Lục Song Ngưng, cúi đầu, “Ta còn tưởng nàng khăn trương cái gì? Hóa ra là đang suy nghĩ lung tung.”

Lục Song Ngưng cắn môi, “Sao lại là suy nghĩ lung tung? Chẳng phải nhà cao cửa rộng chỉ thích tiểu thư khuê các sao? Lần trước chẳng phải lão tổ tông ban hôn vị tiểu thư tỉnh thông cảm kỳ thi họa cho chàng sao?”

Mộ Dung Thâm cười nhạo, vuốt tóc Lục Song Ngưng, “Chậc chậc chậc, ta nghĩ thấy mùi dấm chưa.”

Lục Song Ngưng bị biểu cảm kỳ quái và ngữ khí của hắn làm tức cười, mắng hắn một câu, “Do mũi chàng có vấn đề.”

Mộ Dung Thâm gạt đầu, “Phải phải, tức phụ nói gì cũng đúng. Đi vào thôi, tức phụ ngọc.”

Mộ Dung Thâm nắm tay Lục Song Ngưng vào trong điện. Lục Song Ngưng phát hiện, ngoại trừ Thái Thượng Hoàng và lão tổ tông, Mộ Dung Hằng và Khương Linh Lung cũng ở đây.

Mộ Dung Hằng ngồi ở hàng đầu, hai bên trái phải là Thái Thượng Hoàng và lão tổ tông, bên cạnh lão tổ tông là Khương Linh Lung, thấy Lục Song Ngưng tiến vào, còn lặng lẽ nháy mắt với nàng.

Thấy người quen, tâm tình Lục Song Ngưng lập tức tốt lên, nhưng cũng không dám chào hỏi Khương Linh Lung. Nàng tới phía trước, ma ma trong phủ đã dạy quy củ cho nàng. Nàng dựa theo quy củ, khấu đầu quỳ, “Dân nữ Lục Song Ngưng bái kiến Hoàng Thượng, Thái Thượng Hoàng, Thái Hoàng Thái Hậu, Hoàng Hậu nương nương.”

Mộ Dung Hằng phát tay, giọng nói không nặng không nhẹ, “Miễn lễ.”

Mộ Dung Thâm lập tức đỡ Lục Song Ngưng dậy.

Ngày thường Lục Song Ngưng thích xiêm y màu đỏ, hôm nay tiến cung, cố ý mặc xiêm y màu hồng nhạt, giờ phút này cúi đầu, yên lặng đứng đấy, nhìn qua lại thấy thập phần dịu dàng.

Mộ Dung Thâm đã quen nhìn dáng vẻ tùy tiện của nàng, đột nhiên hiền thực như vậy, có chút không quen. Nghĩ thầm, đây có phải tiểu cầu muội cứ một câu lại nhe răng cãi lại không?

Hắn nhìn nàng, muốn cười. Trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Từ lúc Lục Song Ngưng tiến vào, lão tổ tông vẫn luôn nhìn nàng, chưa từng dời mắt. Bà rất tò mò vị Lục cô nương này, có thể khiến cho tôn tử của bà nhất định hủy hôn, chỉ muốn cưới nàng ta, đến tột cùng nàng ta mê người đến thế nào?

Nhưng trên thực tế, mỗi cái nhắc tay nhắc chân của Lục cô nương này, cũng không có chỗ hơn người.

“Lục cô nương.”

Lục Song Ngưng thấy lão tổ tông đột nhiên gọi mình, vội đáp lại, “Có dân nữ.”

Lão tổ tông ở trên cao liếc nhìn nàng, giọng nói lạnh nhạt xa cách, “Ngẩng đầu lên.”

Lục Song Ngưng nghe mà như rơi vào hầm băng, ngực không tự giác run rẩy.

Mộ Dung Thâm ở bên cạnh, lặng lẽ nắm chặt tay nàng, lòng bàn tay truyền độ ấm cho Lục Song Ngưng, bỗng nhiên nàng cảm thấy không còn khản trương như trước nữa.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, thản nhiên nhìn lão tổ tông.

Trong nháy mắt, Lục Song Ngưng cảm thấy có vô vàn ánh mắt nhìn chăm chăm nàng. Đặc biệt là lão tổ tông, ánh mắt bà nhìn nàng như ánh dao sắc bén, phảng phất như muốn đâm thủng nàng.

Trái tim Lục Song Ngưng đập thình thịch thình thịch, tuy vậy trên mặt vẫn rất bình tĩnh.

Không lâu sau, ánh mắt sắc bén kia mới dần nhu hòa trở lại. Lão tổ tông thu hồi tầm mắt, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy nghi hoặc. Nữ nhân khiến tôn tử một hai đòi hủy hôn, cũng không xinh đẹp đến vậy. Chẳng lẽ là một tài nữ thâm tàng bất lộ?

Nghĩ vậy, lão tổ tông muốn hỏi chuyện học vấn của Lục Song Ngưng.

Trong lúc bà đang mải suy nghĩ, Mộ Dung Thâm trộm nhìn Tứ ca, ý bảo hắn nhanh chóng giúp đỡ. Mộ Dung Hằng hiểu rõ tâm tư đệ đệ, khi lão tổ tông đang chuẩn bị “làm khó dễ”, hắn kịp thời mở miệng, “Có lẽ Hoàng tổ mẫu không biết, vị Lục cô nương này chính là đồ đệ cung của Đoạn Chi thần y, y thuật xuất thần nhập hóa, trước kia chân của tôn nhi cũng được Lục cô nương chữa khỏi.”

Mộ Dung Hằng vừa nói xong, không chỉ lão tổ tông, ngay cả Thái Thượng Hoàng cũng kinh ngạc.

Mới nhìn ngoài mặt, thật không ngờ nha đầu này còn giấu tuyệt kĩ bên trong.

Lão tổ tông lập tức quên mất chuyện khảo sát học vấn Lục Song Ngưng, kinh ngạc nhìn nàng, “Người là đồ đệ của Đoạn Chi thần y?”

Lục Song Ngưng ngượng ngùng, nhẹ nhàng gật đầu.

Thật ra chân Mộ Dung Hằng không phải do nàng trị, chỉ là nàng giúp hắn nhanh chóng khôi phục mà thôi. Cái mũi thần y này, quả thật có chút sợ hãi.

Lão tổ tông vừa nghe, lập tức tăng thêm hảo cảm với Lục Song Ngưng. Bà vẫy tay gọi nàng, “Nhanh, nha đầu, mau tới đây. Mau bắt mạch cho phụ hoàng của con.”

Lão tổ tông quá mức kích động, ngay cả xưng hô cũng sửa lại.

Bởi vì thân thể Thái Thượng Hoàng không tốt nên mới thoái vị. Thái y trong cung chỉ khai được để giữ lại mạng sống cho ông, lại không thể trị được tận gốc, ngày ngày trôi qua, thân thể lại càng suy sụp.

Lão tổ tông đau lòng nhĩ tử, vừa nghe thấy Lục Song Ngưng là đồ đệ của thần y, không khỏi muốn nàng khám bệnh.

Lục Song Ngưng ngần ngại, theo bản năng nhìn Mộ Dung Thâm. Mộ Dung Thâm nhỏ giọng nói với nàng, “Trước kia phụ hoàng có bệnh đau tim, mấy năm nay càng trầm trọng hơn.”

Lục Song Ngưng bừng tỉnh, trong lòng suy nghĩ.

Nàng bước tới, chậm rãi đi qua, quỳ gối trước mặt Thái Thượng Hoàng, mở miệng nói, “Thái Thượng Hoàng, đệ dân nữ bắt mạch cho ngài.”

Thái Thượng Hoàng dựa lưng vào ghế, sắc mặt tái nhợt, từ đầu tới cuối ông không nói lời nào, tinh thần uể oải. Nghe thấy giọng Lục Song Ngưng, ông cũng chỉ gật đầu, vờn tay ra.

Tay của Lục Song Ngưng nhẹ nhàng đặt lên mạch của Thái Thượng Hoàng.

Toàn bộ cung điện an tĩnh, không có chút âm thanh, ngay cả tiếng hít thở cũng không có, tất cả mọi người khản trương, nhìn chăm chăm Lục Song Ngưng.

Lúc Lục Song Ngưng chữa bệnh cho người khác, là lúc nàng đang ở trạng thái thả lỏng nhất. Giờ phút này nàng không hề khản trương, vô cùng tự tin.

Lão tổ tông âm thầm đánh giá, chỉ cảm thấy nha đầu này không giống vừa nãy, lại không nói được không giống ở chỗ nào.

Nhưng tóm lại, đánh giá không tốt về Lục Song Ngưng đã biến mất.

Thật lâu sau, Lục Song Ngưng buông tay Thái Thượng Hoàng, nói: “Bệnh của Thái Thượng Hoàng khiến cho tìm người co thắt, để lát nữa dân nữ khai được, khiến thân thể người dần khôi phục.”

Lão tổ tông vừa nghe thấy vậy, kích động hỏi, “Có thể trị tận gốc sao?”

Lục Song Ngưng lắc đầu, nhìn về phía lão nhân gia, “Không có khả năng trị tận gốc, nhưng sẽ tốt hơn so với tình huống bây giờ.”

Thái Thượng Hoàng nghe xong, gật đầu với nàng, “Có thể khôi phục là được rồi, Lục nha đầu, ta giao thân thể già nua này cho con.”

“Thái Thượng Hoàng, Song Ngưng sẽ tận tâm chữa trị cho ngài.”

Lão Hoàng để nhìn nàng, nở nụ cười, “Vẫn còn kêu là Thái Thượng Hoàng?”

Lục Song Ngưng ngẩng người, lúc này Mộ Dung Thâm bước nhanh tới, kéo nàng, thúc giục nói: “Ngốc, mau gọi phụ hoàng.”

Lúc này Lục Song Ngưng mới phục hồi tinh thần, vội hô một tiếng “Phụ hoàng”.

“Còn cả Hoàng Tổ mẫu.” Mộ Dung Thâm rên sất khi còn nóng, nhanh chóng định danh phận cho Lục Song Ngưng.

Lục Song Ngưng nghe hẳn nói, quay đầu gọi lão tổ tông, “Hoàng Tổ mẫu.”

Lúc này lão tổ tông đã hoàn toàn quên chuyện muốn khảo sát học vấn Lục Song Ngưng. Bà nhìn nàng, ánh mắt không còn sắc bén, mà vô cùng ôn hòa hiền lành.

Bà ra hiệu cho ma ma, ma ma hiểu ý, đi vào trong nội điện, lúc đi ra mang theo một hộp gỗ khắc hoa, “Lão tổ tông.”

Lão tổ tông cầm lấy hộp gỗ, mở ra, bên trong là đôi hoa tai màu đỏ. Mỗi tôn tức phụ nhà Mộ Dung gia đều có một đôi.

Lấy hoa tai ra, bà tự mình đeo cho Lục Song Ngưng, vừa đeo vừa dặn dò nàng, “Từ này về sau, con là tức phụ hoàng gia, làm việc phải đặt danh dự hoàng tộc lên hàng đầu, con hiểu chưa?”

Lục Song Ngưng vội gật đầu, “Song Ngưng hiểu.”

“Hiểu là tốt rồi. Nếu gả cho lão Thất, sau này hai phụ thê sống cho tốt, ân ân ái ái, lão thái bà ta cũng yên tâm hơn.”

“Hoàng Tổ mẫu, người cứ yên tâm!” Mộ Dung Thâm tiếp lời.

Lão tổ tông trừng mắt nhìn hắn, “Tiểu tử này, đối xử với tức phụ của con cho tốt, chớ nên bắt nạt nàng.”

Mộ Dung Thâm gượng tay bày tỏ lòng trung thành, “Sao có thể!”

Lão tổ tông cười cười, nhìn về phía Lục Song Ngưng, kéo tay nàng, nói: “Nếu sau này tiểu tử kia bắt nạt con, cứ tiến cung nói với Hoàng Tổ mẫu, ta làm chủ cho con.”

Lục Song Ngưng che miệng cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Hồi còn ở núi Thanh Dương, sư phụ nói với nàng: Người Hoàng thất không dễ sống chung, bảo nàng phải thật cẩn thận.

Cũng phải khi nhìn thấy tận mắt, mới phát hiện, đều là người tốt.

Tuy vậy, nghĩ lại, Mộ Dung Thâm, cả Mộ Dung Hằng và Khương Linh Lung đều là người tốt, người nhà họ cũng sẽ như vậy.

Hôm nay, ở trong cung, lão tổ tông định ra hôn sự cho Mộ Dung Thâm và Lục Song Ngưng.

Mộ Dung Thâm muốn nhanh chóng cưới vợ, chọn ngày tốt gần nhất, đó là vào đầu tháng tám. Tuy nói là tháng sau, nhưng cũng chỉ còn mười ngày nữa.

Trong lòng Mộ Dung Thâm tràn ngập sung sướng, qua mười ngày nữa, tiểu cầu muội sẽ trở thành thê tử của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Hôn lễ

Edit: Quanh

Beta: Nhục Vỵ

Theo thông lệ, trước đại hôn ba ngày, tuyệt đối không được gặp tân nương tử.

Mấy ngày nay Lục Song Ngưng ở trong cung của Khương Linh Lung, lúc xuất giá cũng trực tiếp ở đó.

Suốt ba ngày Mộ Dung Thâm không được gặp tức phụ, trong lòng có phần nôn nóng.

Một đêm trước ngày đại hôn, Mộ Dung Thâm nằm trên giường, nhìn rèm giường màu đỏ trên đầu, ánh trăng từ bên ngoài chiếu vào, rọi sáng cặp nến long phượng.

Trong đầu Mộ Dung Thâm chỉ nghĩ đến Lục Song Ngưng, nghĩ tới đêm mai nàng sẽ mặc giá y, khoác khăn voan, ngồi chờ hắn.

Hắn nghĩ tới đêm động phòng hoa chúc.

Càng nghĩ, hắn càng không ngủ được, trần trọc trên giường, cuối cùng vẫn đứng lên.

Lâm Dương gác đêm ở bên ngoài, thấy nửa đêm Mộ Dung Thâm còn đi ra, vội giật mình, trợn tròn mắt, "Gia, đi đâu vậy?"

Mộ Dung Thâm chấp tay sau lưng, vừa đi vừa ngắm trăng, nói: "Đi xem tức phụ."

Lâm Dương ngăn ra, lúc phục hồi tinh thần, Mộ Dung Thâm đã đi đến cửa viện, hắn vội gọi lại, "Vương gia! Trước ba ngày đại hôn không được thấy mặt tân nương từ!"

Mộ Dung Thâm không đáp, khước mắt đuôi lông mày đều là ý cười.

...

Trong cung.

Lục Song Ngưng nghĩ tới việc ngày mai mình sẽ xuất giá, cũng lẩn lộn ngủ không yên.

Trái tim nàng đập thình thịch, cũng không biết là vì khăn trương hay hưng phấn.

Duyên phận thế gian, nghĩ đến cũng thật kỳ diệu. Lần đầu tiên nàng gặp Mộ Dung Thâm, còn không vừa mắt hắn. Khi đó đâu nghĩ tới tương lai sẽ gả cho hắn?

Lục Song Ngưng nằm nghiêng người trên giường, mắt nhìn chằm chằm giá y treo ở đầu giường, khước môi không tự giác cong lên.

Qua ngày mai, nàng chính là thê tử của Mộ Dung Thâm.

Lục Song Ngưng vừa cao hứng vừa khăn trương, trần trọc khó ngủ, cuối cùng choàng thêm xiêm y, đứng lên.

Mới mở cửa phòng, cung nữ đã thỉnh an nàng, "Lục cô nương không ngủ được sao?"

Lục Song Ngưng cười nói, "Ta không ngủ được, muốn đi dạo chút."

Tiểu cung nữ vội nói: "Bọn nô tỳ đi cùng cô nương."

Lục Song Ngưng vội xua tay, "Không cần, ta chỉ đi dạo trong vườn, chốc nữa sẽ trở về. Sắc trời không còn sớm, các người cũng quay về nghỉ ngơi đi, không cần canh giữ cho ta."

Lục Song Ngưng nói xong, liền nhảy ba bước xuống bậc thang. Nàng sống tự tại trên núi, không quen có người bên cạnh hầu hạ.

Nửa đêm gió lạnh, ánh trăng chiếu sáng mặt đất.

Lục Song Ngưng ra khỏi cung của Khương Linh Lung, men theo con đường nhỏ tới Ngự Hoa viên, thành thói quen.

Dọc theo đường đi, do có ánh trăng chiếu xuống, trên mặt đất loang lổ ánh sáng.

Lục Song Ngưng đi một bước nhảy hai bước, tâm tình vô cùng thoải mái. Nàng không nhận được, hát một khúc.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy tiếng cười nhạo. Lục Song Ngưng bị dọa nhảy dựng, cứng đờ, cảnh giác mở miệng, "Ai... ai ở đó?"

Vừa dứt lời, một cơn gió cuốn qua, nàng đang muốn xoay người, đột nhiên bị người phía sau ôm chặt.

Mùi Long Tiên hương quen thuộc xộc vào mũi, vốn Lục Song Ngưng còn đang căng thẳng, lập tức thả lỏng lại, khước môi cong lên, nhẹ giọng hỏi: "Sao chàng lại tới đây?"

Mộ Dung Thâm dựa cằm vào bả vai Lục Song Ngưng, cười rộ nói: "Nhớ nàng nên tới."

Lục Song Ngưng nghe vậy, trong lòng ngọt ngào. Nàng hơi cúi đầu, cười trộm.

Mộ Dung Thâm ôm nàng một lúc, lúc sau mới buông nàng ra, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tinh tế của Lục Song Ngưng, bên môi có nụ cười, "Ta vừa mới nghe thấy nàng hát, thế nào, nghĩ tới việc ngày mai trở thành tức phụ của ta nên cao hứng?"

Lục Song Ngưng đỏ mặt, tròng mắt, "Nói bậy."

Mộ Dung Thâm cười lớn, lại gần hôn nàng một cái, vuốt ve mặt nàng, "Bổn vương thích nhất lúc nàng khẩu thị tâm phi, vô cùng đáng yêu."

Mặt mày Mộ Dung Thâm đều là ý cười, nhiều năm trôi qua hắn chưa từng cao hứng như vậy. Hắn nhìn Lục Song Ngưng, lại nhìn không được ôm nàng vào lòng, nhẹ gọi nàng, "Tiểu cầu muội."

Lục Song Ngưng dựa vào ngực Mộ Dung Thâm, nhẹ "ừm" một tiếng.

Đôi môi Mộ Dung Thâm ẩm áp, dán vào lỗ tai Lục Song Ngưng, thấp giọng nỉ non, "Bỏn vương thích nàng."

Lục Song Ngưng nghe thấy, không khỏi cong khóe môi. Nàng có chút thẹn thùng, nắm chặt xiêm y Mộ Dung Thâm, nhỏ giọng đáp lại hắn, "Ta cũng thích chàng."

Gió đêm thổi qua nhánh cây, trời đầy sao, ánh trăng tỏa sáng.

...

Đại hôn của Mộ Dung Thâm, nghi thức vô cùng trang trọng, chỉ thua mỗi đại điển phong hậu của Mộ Dung Hằng.

Đội nghi lễ trong cung vẫn chờ ở bên ngoài cửa thành, nhanh chóng đi quanh Kinh thành ba vòng, dân chúng xung quanh cũng dính lấy không khí vui mừng.

"Nghe nói Thất vương gia cưới một nữ tử dân gian." Dân chúng vây xem xung quanh, không nhịn được bàn tán.

Một người tỏ vẻ kinh ngạc, "Thật sao? Đây chính là Vương phi, nữ tử dân gian mà cũng có tư cách gả vào Hoàng thất?"

Người nọ đáp, "Các người không biết sao? Cô trượng (duyệt) của ta làm trong cung, nghe nói Thất Vương gia rất yêu nữ tử dân gian kia, vì cưới cô nương này mà dám phản kháng ý chỉ tứ hôn của Thái Hậu."

"Thật sao, vậy vị cô nương này chắc có chỗ hơn người."

Nhiếp Vân bị kẹt trong đám người đang bàn tán, không nhịn được mà nói một câu, "Thực ra cũng không có chỗ hơn người, chỉ là không chịu nổi Vương gia đeo bám."

Người bên cạnh nghe thấy, sôi nổi nhìn Nhiếp Vân, "Sao người biết?"

Nhiếp Vân ưỡn ngực, kiêu ngạo nở nụ cười, "Bối Thất Vương phi là sư tỷ của ta."

Nhiếp Vân nói xong liền xoay người rời đi, lưu lại một đám dân chúng mắt to trừng mắt nhỏ.

Lúc Nhiếp Vân tới Vương phủ, liếc mắt liền thấy Mộ Dung Thâm đang mặc hi bào màu đỏ thẫm, tươi cười chào đón khách nhân. Chờ khách nhân vào phủ, hắn mới cười hô, "Tỷ phu."

Mộ Dung Thâm nghe thấy, ngẩng đầu lên, thấy Nhiếp Vân mang kiếm, hào hứng đứng dưới bậc thang.

Mộ Dung Thâm bước xuống, vỗ bả vai hắn, "Tiểu tử này, sao bây giờ mới đến? Mấy hôm trước sư tỷ còn nhắc tới đệ đấy?"

Nhiếp Vân nở nụ cười, "Trên đường gặp chút chuyện, may vẫn tới kịp."

Mộ Dung Thâm liếc nhìn xung quanh, kỳ quái hỏi: "Sư phụ đâu? Sao không thấy lão nhân gia?"

Nhiếp Vân trả lời, "Thân thể sư phụ không tốt, không chịu được đường dài bốn ba, tuy vậy lão nhân gia sai đệ mang lễ vật tới."

Nhiếp Vân nói, móc một chiếc bình nhỏ trong ngực ra.

Mộ Dung Thâm cầm lấy, mở ra, chỉ ngửi thấy một mùi gay mũi, "Đây là gì?"

Mộ Dung Thâm tò mò hỏi, Nhiếp Vân lặng lẽ cười, tới gần Mộ Dung Thâm, thấp giọng nói mấy chữ. Mộ Dung Thâm nghe xong, híp mắt, "Ha ha, có vẻ sư phụ đệ rất thích tặng thứ này?"

Thập Toàn Đại Bổ hoàn?

Nhớ không lầm, lần trước Tứ ca cũng được tặng một lọ.

Mộ Dung Thâm rồi rầm nghĩ. Đây là nhạc phụ đang hoài nghi khả năng của hắn sao?

Nhiếp Vân cười lớn, "Thứ này chính là bảo bối của sư phụ, người bình thường có tiền cũng không mua được."

Mộ Dung Thâm cười nói, "Cảm ơn."

Nhiếp Vân thấy vẻ mặt khó coi của Mộ Dung Thâm, cuối cùng không nhịn được, lấy một phong thư từ trong ngực ra, "Đùa thôi, đây là mới là thứ sư phụ muốn gửi cho huynh."

Nói, liền đưa thư cho Mộ Dung Thâm.

Mộ Dung Thâm nhìn lá thư trong tay Nhiếp Vân, cười lớn, "Hóa ra là thừa nước đục thả câu."

Trong thư chỉ có vài lời ngắn ngủi.

"Mộ Dung Thâm, từ hôm nay trở đi, ta giao đồ đệ yêu quý của ta cho người. Đối xử với nó cho tốt, không được bắt nạt nó. Nếu nó chịu nửa phần ủy khuất, lão nhân ta thành quý cũng không tha cho người."

Chúc người cùng nhà đầu Song Ngưng bách niên giai lão, ân ái cả đời."

Từ ngữ ít ỏi, nhưng có thể cảm nhận được tình cảm thương tiếc của lão nhân gia.

Mộ Dung Thâm đọc xong, thận trọng ngẩng đầu, nói với Nhiếp Vân, "Quay về thì nói cho sư phụ, nhất định ta sẽ tốt với Song Ngung, sẽ không để nàng ấy chịu ủy khuất."

Nhiếp Vân cười, "Đệ đây an tâm rồi."

Mộ Dung Thâm vỗ bả vai hắn, "Đi vào đi."

...

Sáng sớm Lục Song Ngung đã được Mộ Dung Thâm rước về phủ, giờ phút này đang khăn trương, chờ giờ lành bái đường.

Khương Linh Lung ngồi bên cạnh, kéo tay nàng, ôn nhu trấn an, "Đừng khăn trương, tân nương tử nào cũng sẽ trải qua."

Trên đầu Lục Song Ngung đội khăn voan, nhỏ giọng hỏi: "Năm đó thành thân, tâu có khăn trương không?"

Khương Linh Lung ngây người, hồi tưởng ngày thành thân năm đó với Mộ Dung Hằng, không khỏi nở nụ cười, "Khi đó tâu không khăn trương, tâu không muốn gả cho chàng ấy."

Lúc ấy nàng chỉ cho rằng mình gả qua là để xưng hi, trong bụng toàn lửa giận, những cảm xúc khác hoàn toàn không có.

Hiện giờ nghĩ lại, vừa thấy buồn cười, lại có phần tiếc nuối. Nếu năm đó nàng can tâm tình nguyện gả cho Mộ Dung Hằng, có lẽ cảm xúc cũng không khác Lục Song Ngung hiện tại là bao.

Tối trưa, hi nương vui mừng chạy vào nhà, hô lớn, "Đã đến giờ lành! Tân nương tử mau ra bái đường!"

Lục Song Ngung vừa nghe thấy, tim nhảy thình thịch, khăn trương nắm chặt vậy.

Khương Linh Lung cười tủm tỉm đỡ nàng dậy, Tôn ma ma đi tới, "Nương nương, để lão nô."

Khương Linh Lung cười gạt đầu, lui xuống.

Tôn ma ma cùng hi nương, mỗi người một bên, đỡ Lục Song Ngung tới thính đường.

Mộ Dung Thâm ở bên ngoài, đang ngóng chờ tân nương tử. Rõ ràng chỉ mất một lúc, vậy mà cảm giác thời gian đã qua rất lâu.

Thình thoảng hắn lại ngó ra bên ngoài, thăm nhủ, sao tức phụ còn chưa tới?

Đang nghĩ ngợi, liền thấy có người kích động hô lớn, "Tân nương tử tới! Tân nương tử tới!"

Ngay lúc này, Mộ Dung Thâm thấy trái tim mình như nhảy vọt khỏi cổ họng. Đờn này hắn còn chưa khăn trương đến như vậy, đôi mắt chăm chăm nhìn ra cửa.

Thân ảnh màu đỏ được hi nương đỡ, dần dần xuất hiện trước mắt hắn.

Mộ Dung Thâm nhìn chăm chăm bóng dáng kia, trong đầu đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp Lục Song Ngung.

Lúc ấy nàng mặc một thân hồng y, điệu ngoa mà nghịch ngợm, còn cắn một vết lên bả vai hắn, dẫu rằng kia giờ vẫn còn.

Lần thứ hai gặp lại, hắn gọi nàng là tiểu cầu muội. Nàng tức giận ném cổ tròng về phía hắn. Hắn ép nàng lấy giải được, cưỡng hôn nàng.

Đó là lần đầu tiên hắn hôn nữ nhân, tuy rằng trên mặt không có biểu tình gì, trong lòng lại có vài phần suy ngẫm.

Ngày đó Lục Song Ngung hỏi hắn, hắn thích nàng từ khi nào?

Hắn không trả lời.

Là lần đầu tiên gặp mặt? Hay là lần đầu tiên hôn môi? Hay là trải qua ngày tháng đầu võ mồm với nàng trên núi?

Tình cảm ấy, không biết bắt đầu từ khi nào, thời điểm phát hiện đã thích, cuộn cuộn không vui.

Mộ Dung Thâm đi tới, dặt tay Lục Song Ngung từ tay hi nương, lúc không ai chú ý, tranh thủ kêu, "Tức phụ."

Xung quanh ồn ào, giọng Mộ Dung Thâm rất nhỏ, nhưng Lục Song Ngung vẫn nghe thấy. Dưới lớp khăn voan, khuôn mặt nhỏ đỏ như quả táo.

Trái tim ngọt ngào như muốn vỡ tan.

Nghỉ thức bái đường nhanh chóng kết thúc, cùng với tiếng "Đưa vào động phòng", Lục Song Ngung được đỡ ra khỏi đại sảnh.

Mộ Dung Thâm bị rót một đồng rượu, mắt thấy trời sắp tối, hắn lấy cớ đã say, rời khỏi bàn tiệc. Vừa được giải thoát, liền nhanh chóng đi tới tân phòng.

Cách tân phòng còn có hậu hoa viên, hắn ngại xa, trực tiếp sử dụng khinh công.

...

Tân phòng, Lục Song Ngung chờ tới mức đói bụng, nghĩ thầm phải lát nữa Mộ Dung Thâm mới tới, nàng liền đuổi nhóm hi nương ra ngoài, chính mình lại gặm chiếc bàn,

cắn một miếng điểm tâm. Nào biết vừa mới ăn được một nửa, liền nghe hi nương hô lớn bên ngoài, "Nô tỳ thỉnh an Vương gia!"

Lục Song Ngưng hoảng sợ, vội nuốt miếng điểm tâm, sắc ỏ cổ họng. Nàng không kịp uống nước, nghẹn ngào chạy về mép giường, nhanh chóng trùm lại khăn voan.

Mới vừa trùm lên, cửa phòng mở ra.

Lục Song Ngưng ngồi ở mép giường, tim đập như sét đánh.

Hi nương đi tới mép giường, cười khanh khách đưa gậy cho Mộ Dung Thâm, "Thỉnh tân lang lấy gậy mở khăn voan, từ nay hạnh phúc như ý."

Từ lúc Mộ Dung Thâm đi vào, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn Lục Song Ngưng. Cho đến khi giọng hi nương truyền đến, hắn mới thoáng hoàn hồn, nhìn thoáng qua cây gậy, sau đó cầm lấy.

Cầm gậy, đi tới phía trước hai bước.

Lục Song Ngưng cúi đầu, thấy chân Mộ Dung Thâm lại gần. Nhưng lúc này nàng đang vô cùng khẩn trương, gian nan cắn nốt nửa miếng điểm tâm còn lại.

Tân nương từ ăn vụng, lời này truyền đi chẳng phải sẽ bị cười cho rụng răng?

Đang nghĩ ngợi, đã thấy khăn voan đỏ bị xốc lên, tầm mắt trở nên rõ ràng. Lục Song Ngưng ngẩng đầu, đôi mắt chăm chú nhìn Mộ Dung Thâm.

Nhưng, Mộ Dung Thâm chỉ chăm chú nhìn mảnh vụn ở miệng nàng. Khóe mắt hắn giật giật, cuối cùng vẫn không nhìn được cười.

Không khí vốn còn đang nghiêm trang, lập tức trở nên buồn cười.

Mộ Dung Thâm hơi cúi người, ngón tay lau nhẹ khóe miệng Lục Song Ngưng, mỉm cười nhìn nàng, giọng nói trầm thấp, mang theo vài phần giễu cợt, "A, ăn vụng phải không?"

Vẫn bị bắt sống.

Lục Song Ngưng bấu môi, đôi mắt trông mong nhìn hắn, "Ta đói..."

Mộ Dung Thâm không nhìn được cười, thuận tay đỡ nàng dậy, "Đói thì cứ ăn, giấu điểm tâm gì? Nàng ngốc à?"

Hắn vừa nói vừa nắm tay Lục Song Ngưng tới mép bàn, đỡ nàng dậy, "Tức phụ ăn nhiều vào, đêm còn dài."

Trong phòng, đám hi nương hai mặt nhìn nhau, thấy Lục Song Ngưng lại cầm điểm tâm, mới phục hồi tinh thần, cuống quýt kêu, "Vương gia, Vương phi, còn chưa uống rượu giao bôi!"

Lục Song Ngưng dừng động tác, nhìn về phía Mộ Dung Thâm.

Mộ Dung Thâm phát tay, "Được rồi, các người lui xuống đi."

"Chuyện này..." Còn chưa làm xong nghi lễ đâu.

"Đi xuống đi, không hiểu à?" Mộ Dung Thâm liếc ánh mắt rét lạnh qua, mấy hi nương sợ run người, không dám chậm chạp, vội vàng lui xuống.

Người đi rồi, tân phòng chỉ còn hai người Mộ Dung Thâm và Lục Song Ngưng.

Lục Song Ngưng lập tức cảm thấy thoải mái hơn, thỏa mãn hô, "Ai da, mệt chết ta."

Mộ Dung Thâm cười nhìn nàng, "Vất vả rồi."

Lục Song Ngưng cười hi hi, "Còn chịu được."

Nàng vừa cười, vừa nhai điểm tâm trong miệng. Mộ Dung Thâm ở bên cạnh rót nước cho nàng, "Ăn từ từ, đừng để nghẹn."

Lục Song Ngưng gật đầu.

Ăn liên tiếp ba, bốn miếng, rót cuộc nàng mới no bụng.

"No rồi?"

"Ừ!" Lục Song Ngưng mỹ mãn ngẩng đầu.

Mộ Dung Thâm cười nhìn nàng, giơ tay, ôn nhu lau miệng cho nàng, "Ngày đại hi, uống chén rượu giao bôi."

Lục Song Ngưng đỏ mặt, cong mắt cười, "Được".

Hai người khoác tay, cùng uống rượu giao bôi.

Đột nhiên trong phòng không chút tiếng động, trên bàn có cặp nến long phượng đang bùng cháy, gió từ bên ngoài thổi vào, khiến ánh nến lay động.

Lục Song Ngưng khẩn trương, ngoan ngoãn ngồi trên ghế, đặt tay lên đùi, lén túm chặt váy.

Mộ Dung Thâm dựa người lại gần, đôi mắt đen nhánh nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Lục Song Ngưng. Hắn mỉm cười, nhẹ nhàng chạm vào cằm nàng, "No chưa?"

Lục Song Ngưng ấp úng gật đầu, khăn trương tới mức không dám nhìn mặt hắn.

Mộ Dung Thâm cười khẽ, cúi đầu nhẹ hôn nàng, "Ta đói."

Lục Song Ngưng ngần ngừ, giờ tay, "Hả? Vậy... Vậy chàng muốn ăn gì? Ta bảo người làm cho... A!"

Nàng vừa nói vừa muốn đứng dậy, ai ngờ lại bị Mộ Dung Thâm bế lên. Nàng sợ tới mức hô lên, theo bản năng ôm chặt cổ hắn.

Mộ Dung Thâm ôm nàng, đi nhanh tới mép giường.

Hắn đặt Lục Song Ngưng xuống, cả người đè lên người nàng, giọng khàn khàn, "Ta muốn ăn nàng."

...

Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng.

Qua một hồi lâu, rốt cuộc Lục Song Ngưng cũng mờ mịt nhìn đỉnh màn, linh hồn giống như bay vào không trung.

Mộ Dung Thâm cắn vành tai nàng, hôn hên hỏi, "Ca ca có được không?"

Lục Song Ngưng mơ màng chớp mắt, gật đầu.

Mộ Dung Thâm buồn cười, ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: "Được chỗ nào?"

Lục Song Ngưng đỏ mặt, cắn môi không chịu hé răng.

Mộ Dung Thâm càng cười lớn, giọng nói trầm thấp hỏi nàng, "Nhị ca ca của ta được không?"

Lục Song Ngưng ngây người, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, xấu hổ đỏ mặt, nhin không được néo hông Mộ Dung Thâm, cắn giận máng, "Luuu mạnh!"

Mộ Dung Thâm cười, ôm chặt Lục Song Ngưng.

Thật lâu sau, hắn thỏa mãn nói: "Song Ngưng, ta chưa bao giờ hạnh phúc như thế này."

Lục Song Ngưng ôm cổ hắn, cong mắt, cười ngọt ngào, "Ta cũng vậy."

Ta cũng vậy.

Ngoài cửa sổ, một cơn gió nhẹ lướt qua.

Trăng tròn, người viên mãn.

- Kết Thúc -

Bạn đang đọc truyện *Mộng Nhu Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.